

Đế Hồn Lạc

Contents

Đế Hồn Lạc	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Giản Giới	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	5
3. Quyển 1 - Chương 2	13
4. Quyển 1 - Chương 3	17
5. Quyển 1 - Chương 4	24
6. Quyển 1 - Chương 5	29
7. Quyển 1 - Chương 6	36
8. Quyển 1 - Chương 7	43
9. Quyển 1 - Chương 8	49
10. Quyển 1 - Chương 9	53
11. Quyển 1 - Chương 10	57
12. Quyển 1 - Chương 11	64
13. Quyển 1 - Chương 12	70
14. Quyển 1 - Chương 13	75
15. Quyển 1 - Chương 14	80
16. Quyển 1 - Chương 15	87
17. Quyển 1 - Chương 16	93
18. Quyển 1 - Chương 17: Kết Thúc	100
19. Quyển 2 - Chương 1: Tự	101
20. Quyển 2 - Chương 1-2	102
21. Quyển 2 - Chương 2	106
22. Quyển 2 - Chương 3	111
23. Quyển 2 - Chương 4	116
24. Quyển 2 - Chương 5	123
25. Quyển 2 - Chương 6	127
26. Quyển 2 - Chương 7	133
27. Quyển 2 - Chương 8	137
28. Quyển 2 - Chương 9	143
29. Quyển 2 - Chương 10	148
30. Quyển 2 - Chương 11	153
31. Quyển 2 - Chương 12	160
32. Quyển 2 - Chương 13	168
33. Quyển 2 - Chương 14	173
34. Quyển 2 - Chương 15	179
35. Quyển 2 - Chương 16	184
36. Quyển 2 - Chương 17	189
37. Quyển 2 - Chương 18	194
38. Quyển 2 - Chương 19	201
39. Quyển 2 - Chương 20	206
40. Quyển 2 - Chương 21: Kết Thúc	213

Đế Hồn Lạc

Giới thiệu

Editor: Kỳ Phong YThể loại: Đam mỹ, thần tiên yêu quái, trùng sinh, phúc hắc gian xảo ôn nhu công, cường thụ, công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-hon-lac>

1. Quyển 1 - Chương 1: Giản Giới

Ốc tiêu thạch hạ Hắc Thăng Ngục. Thường niệm cửu thiên hương tuyết hoa]

[Trong tầng đá ngầm dưới Hắc Thăng Ngục, mỗi ngày nhung nhớ hương tuyết hoa nơi chín tầng trời]

Địa phủ Diêm La, chúa tể Hắc Thăng đại địa ngục, bút phán thương sinh nghiệt, nhưng trong mắt thiên nhân, bất quá cũng chỉ là một Quỷ Tiên nhỏ bé, một tiểu lại (lại – chức vụ không có phẩm cấp) cực nhỏ, cuộc ngẫu ngộ dưới tầng lê hoa, khiến y phóng túng tâm tư đi tưởng niệm, tặng Mặc Hoắc, trà vong xuyên, rõ ràng biết trong lòng sát tinh đó sớm đã có người khác, vẫn như vậy, vô oán, vô hối, trên Nguyệt Kính Đài* suốt trăm năm, thấy rõ tâm của mình, lại trăm không dứt đoạn nghiệt duyên này...

Dao trì kim liên phi sa lạc, ác Diêu triển hình nhiếp bách tiên.

– Tam sát Phá quân, tam giới không người không sợ, độc ngạo vô thường, lực chủ hảo, một Quỷ Tiên nhỏ cũng dám trêu chọc hắn, Diêm La điện bị hủy rồi lại tiếp tục bị hủy cũng không dọa chạy được con quỷ này. Chính là trong lòng hắn sớm có Tham Lang, y biết rõ, vẫn cứ mãi chấp nhất. Y..... Không phải Diêm La điện quân nhìn rõ tất cả thế tình sao?

Nội dung: thần quái, thần tiên, ma quái, trùng sinh, hoan hỉ oan gia, thiên chi kiêu tử,

Diễn viên: Diêu Quang, Tống đế vương phối hợp diễn: Thiên Xu Khác: thần, quỷ, nhân

Nghiệt kính đài: Trước khi bị giải tới Tám ngục nóng để nhận lãnh quả báo, linh hồn tội nhân bị giải tới trước Nghiệt Kính đài soi rõ những tội lỗi đã làm nơi dương gian, để không chối cãi vào đâu được.

Đài Gương soi Ác Nghiệp, do khí thiêng Trời Đất kết tụ thành. Linh hồn phạm nhân tới đây, bản chất thực của họ bị chiếu rọi ra hết. Sự thực thì cũng chẳng kì ảo gì. Con người có linh tính, nên những việc mình làm, tự mình biết rõ. Tâm linh của mình như một cái máy chụp hình, có thể thu hết những hành vi ở cõi thế vào trong ống kính, không sót mảy may, nên nó chính là “Tâm kính”. Trước khi hành động, đã tự vấn, cân nhắc kĩ càng rồi mới ra tay, thì hẳn là có sự chỉ dạy của “Tâm”. Do đó, thần thức âm thầm ghi lại hết những hành vi lớn nhỏ.

Nghiệt Kính Đài ở âm phủ do hai khí âm dương kết hợp, khi gặp hai khí hồn phách của người, lập tức hai luồng điện giao nhau, đem hết những hình ảnh của cả một kiếp người đã ghi chép được chiếu rọi rõ ra. Cho nên, kẻ làm ác đến trước Nghiệt Kính Đài thì những điều sâu kín lộ ra hết, không dấu diếm nổi. Kinh Phật có nói “Vạn pháp do tâm sở sanh” (mọi pháp do tâm để ra) đó cũng là dựa theo nguyên lý này vậy (Theo wiki)

Mở đầu:

—

Ngàn năm phía trước, y còn là một gã quý tốt.

Quý ngục lấy Diêm Vương vi tôn, từ lúc sơ khai đến thế Tâm Tịnh, người vào Sâm La Điện gặp mặt Diêm Vương đều là loại đại gian đại ác, thật ra cũng không tính là nhiều, vì vậy quý tốt bọn họ phần lớn là phụ trách dẫn hồn nhập đạo, cũng tính là thanh nhân.

Nhiên khi con người bước vào thế Dịch, vật đổi sao dời, dần dần sinh ra ác đức ác hành, sở phạm tội nghiệt nhiều vô số, nhất bất nhị câu (mỗi người một vẻ, không đồng nhất). Sâm La Điện nhân tính rất cuộc không thể thu nạp hết quá nhiều ác quý, Diêm Quân không chịu nổi phiền phức này, thượng tấu thiên đình, cầu lệnh đem địa ngục phân thành mười điện, sách phong Thập điện Diêm La Vương, trừng giới các loại ác nghiệt.

Y, là vì vậy mà sắp được sắc phong đệ tam điện, Tổng Đế Vương.

Mới đến Thiên giới, đập vào mắt chính là cung điện hoành vĩ tráng quang (to lớn đồ sộ) ẩn hiện trong mây, phù kiều không các chạm trổ tinh tế đẹp không sao tả xiết, lại nghe được tiếng trời du dương, ngẩng đầu thấy ánh sáng cửu thiên thượng xuyên qua những tầng mây, nghiêng mình rơi vào thác nước chảy mãi vạn năm, dòng thác rơi vào vãn từng lại không biết chảy về phương nào, tiên cảnh như họa, không lời nào có thể hình dung.

Dĩ nhiên, càng không phải Quý vực âm trầm đáng sợ, quý ảnh lay động kia có thể sánh bằng.

Nhất thời thất thần, khi quay đầu, các điện Diêm La cùng lên trời đã không thấy bóng dáng.

Bốn phía im lặng tường hòa, chỉ nghe tiên tước đề minh, thần thú thấp gọi.

Tuy nói lạc đường, nhưng y cũng không sợ, khó có được một chuyến đến thiên cung, trực tiếp đi Thiên điện nhận Đế quân sắc phong, rồi lại xoay người từ cửu thiên rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục, không khỏi quá mức lãng phí.

Thế là, y nhắc chân, công khai lấy chiêu bài lạc đường, du lãm phong cảnh Thiên vực, đi ngang qua lê hoa hương tuyết hải, bên bờ ngân hà cuộn cuộn, ngẫu nhiên trừ bỏ một hai tiên hạc bị y dọa sợ từ trong rừng

bay lên, ngay cả bóng dáng một vị thần tiên cũng không nhìn thấy.

Y không khỏi nhớ tới, tam thập tam thiên thiên ngoại thiên (ba mươi ba tầng trời, ngoài trời có trời), chỉ ở Lăng Tiêu các mới có thần tiên.

Thiên vực mênh mông, muốn tìm một vị thần tiên hỏi đường, e rằng cũng rất khó khăn.

Đang tính toán phải làm như thế nào, bỗng nhiên từ trên đầu truyền đến thanh âm thanh thúy: “Người ở trong này lắc lư suốt nửa ngày, rốt cuộc muốn làm gì?”

Y vội vàng ngẩng đầu, liền thấy một tiên nhân đang ngồi trên tán lê hoa nở đầy hoa như tuyết, tiên nhân kia cũng là một thân vân đoạn (vải gấm dệt bằng mây trời) tuyết trắng, bất quá hẳn chỉ là một thiếu niên, dung mạo tuấn mỹ bất phàm, tiên linh chi khí giống như tràn đầy toàn thân, đôi chân quang lửa, ngồi ở trên cây đung đưa a đung đưa, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của tiên gia, ngược lại giống hài đồng bướng bỉnh ở nông thôn, cố ý leo lên cây đùa nghịch.

Mặc kệ thiếu niên trước mặt bề ngoài như thế nào, y bất quá chỉ là một quỷ tốt, cho dù có lên làm Diêm La địa ngục, so ra cũng kém chúng tiên nơi thiên thượng, dĩ nhiên không muốn đắc tội đối phương, liền chấp tay nói: “Kiến quá tiên quân, tiểu thần chính là Diêm La Vương đệ tam điện chuẩn bị nhận Đế quân sắc phong. Mới tới Thiên cung, nhất thời lạc đường, không biết tiên quân có thể giúp đỡ một phen, chỉ đường cho tiểu thần?”

“Nga?” Kia thiếu niên tựa hồ rất có hứng thú với y, nghiêng đầu cẩn thận đánh giá, “Người là Diêm La Vương? Quỷ khí quả thật rất nặng, bất quá nhìn người yếu đuối như vậy, có thể chế được đám ác quỷ dưới mười tám tầng địa ngục sao?”

Yếu đuối?!

Y nhướng mày.

Quả thật, vì muốn dọa đám ác quỷ làm nhiều việc ác nơi thế gian, phần lớn quỷ tốt đều quen biến hóa ra pháp tướng dữ tợn hung lệ làm cho người ta sợ hãi, để bắt được đám ác quỷ này, quỷ tốt chuyên cầm nã áp tống (bắt giữ áp giải) lại càng phải cao lớn cường tráng, một tay có thể nắm được mười tám phàm nhân.

Thế nhưng y lại không cần.

Y luôn luôn ăn mặc như một thư sinh bình thường nơi thế gian, phương cân trường bào, giày vải. Cầm phán quan bút, sinh tử bộ, liếc nhìn ác quỷ được giải lên trước mặt một cái, bút son nhìn như tùy ý hạ xuống một nét, không cần đe dọa, không cần uy áp, một bạch y thư sinh tư nhĩ nhận văn lại cả người đầy quỷ khí thần nhiên ngồi ở Quỷ vực âm trầm, đã đủ làm cho ác quỷ sợ tới mức hồn phi phách tán, hơn nữa phía sau y không ngừng truyền ra tiếng quỷ khóc thần hào, một ánh mắt phán định đã khiến đám ác quỷ khi còn sống đã gieo nhiều ác nghiệp quỷ xuống đất cầu xin tha thứ.

Ngay cả quỷ dạ xoa địa ngục tối dọa người nhất cũng không dám đắc tội quỷ tốt nhìn như rất bình thường này, lại không thể tưởng được hôm nay bị một tiểu tiên đồng thiên thượng khinh thường.

“Thiện ác đến cùng cũng có báo, kẻ xuống địa ngục, hẳn là kiếp trước có nghiệt, tử hậu lai thường (những gì đã làm khi còn sống thì khi chết sẽ hoàn trả lại). Lại nói về tục lý, bọn họ là thiếu nợ nhân gian, quỷ tốt chúng ta là đòi lại công đạo, làm sao có chuyện người đòi nợ lại sợ người thiếu nợ?”

Nghe y đoan đoan chính chính nói xong, thiếu niên ngạc nhiên một lúc lâu, bỗng nhiên nghiêng trước ngã sau bật cười, nhìn cảnh mỏng manh lắc lắc lắc lắc, thật đúng là sợ hãi cứ như vậy ngã nhào xuống đất.

Thanh âm thanh thúy du dương trong suốt, y bất chợt cảm thấy, so với thiên lại được thiên nữ tấu hưởng còn hay hơn rất nhiều.

“Ha ha.....” Nhân tình cười ra nước mắt, thiếu niên vừa lau vừa nói, “Người người này rất thú vị! Khai Dương nhất định thích người! Ha ha.....”

Lưu ý đến “Khai Dương” từ miệng thiếu niên, đúng là Vũ Khúc Tinh Quân trong thất nguyên tinh quân, y lần thứ hai đánh giá thiếu niên, liền thử thăm dò: “Vẫn chưa thỉnh giáo các hạ là vị nào trong thất nguyên tinh quân?”

Thiếu niên chống cằm, đôi mắt hẹp dài hơi hơi rủ xuống, khóe miệng cong lên nụ cười giảo hoạt, hỏi ngược lại: “Người tới đoán thử, nếu đoán đúng, bản quân sẽ tự mình dẫn người đến Thiên điện, nếu đoán không được.....”

“Đoán không được, lại như thế nào?”

“Nếu là đoán không được, người liền ở lại Thiên cung bồi bản quân ngoạn, đừng làm cái gì Diêm La vương kia nữa!”

2. Quyển 1 - Chương 1-2

[Ốc tiêu thạch hạ Hắc Thăng ngục, thường niệm cửu thiên hương tuyết hoa]

[Dưới tầng đá ngầm nơi Hắc Thăng ngục, vẫn nhớ hương tuyết hoa nơi chín tầng trời]

Y tư chuông Địa vực đệ tam điện, nằm ở đại hải chi đề, dưới tầng đá ngầm hướng Đông Nam. Ngục rộng tám ngàn dặm, lại bố trí mười sáu tiểu ngục, hình phạt dành cho tội nhân của ngục này, đều dùng xích đen

trời buộc, nên có danh là Hắc Thăng đại địa ngục.

Dưới ngòi bút sở đắc, kỳ tội phần nhiều đều vì tà kiến, cuồng oán, ngu si, hiểu sát sở trí, tội nhân thân hãm trong vô lượng tuần chi nhiệt diễm, phía trên là những lưỡi đao sắt bén nóng rẫy không ngừng rơi xuống, một bên có thiết diễm nha cầu đến đạm thực, từng phần thân thể bị xé nát làm thức ăn, thê thảm vô cùng, trong ngục tiếng kêu đau đớn ngút trời.

Hàng năm ngồi trong điện âm phong từng trận, hai tai rót đầy tiếng ác quỷ kêu rên, ngẫu nhiên, cũng sẽ xuất thần nhớ tới tiên cung thần vực ngoài cửu thiên. Bất quá ấn tượng với Thiên cung, nói trắng ra là chỉ là một tòa cung điện lộng lẫy xa hoa, cùng với vị tiên nhân ngồi trên tán lê hoa nở rộ, đôi chân trần tuyết trắng đung đưa, nhưng thật buồn cười, bộ dáng của Thiên đế sắc phong cho mình ra sao y cũng không sao vậy nhớ rõ.

Có một đoạn thời gian, quỷ hồn thế gian bỗng nhiên nhiều hơn không ít, trong mười tám tầng địa ngục nơi nào đều có thể nghe rên rĩ kêu trời gọi đất, ngay cả quỷ tốt cũng khó bề khống chế. Hỏi đến nguyên nhân, nguyên lai là Nghịch Long tác loạn, thiên địa đại loạn, khiến thế gian mười năm đại hạn, xác chết đầy đồng, người chết đói không thể nói, oan hồn không đường để đi, chỉ có thể chen chúc nơi âm phủ.

Ngẫu nhiên còn có thể thấy hồn phách tiên nhân hoặc là yêu quái tái nhập luân hồi, y mặc dù ở Hắc Thăng Ngục sâu trong lòng đất, không phải chính mắt nhìn thấy, cũng có thể tưởng tượng được đến thiên địa đại chiến lần này nhất định là phi thường thảm thiết.

Lại có một ngày, một đạo tinh quang chói mắt, không chỉ xuyên thấu cửu trọng thiên, càng bắn nơi sâu nhất trong địa ngục, kinh động đến ác quỷ thập điện, trong nhất thời mười tám tầng địa ngục quỷ khóc thần hào, cũng đem thập điện Diêm La dọa sợ.

Chờ Thiên vực truyền đến tin tức, nguyên lai nghịch thiên yêu long đã bị Tham Lang Tinh Quân thu phục, một hồi đại chiến hủy thiên diệt địa cuối cùng đã tuyên bố chấm dứt.

Vốn chuyện này chẳng có quan hệ gì đến thập điện Diêm La, không nghĩ Thượng Đế luận công ban thưởng, cư nhiên cũng có khổ lao của bọn họ, một chỉ chiếu thư, lại cho quỷ chúng U Đô có cơ hội đến Thiên cung lần nữa, còn được thưởng tham dự Dao Trì thịnh yến.

Cũng không biết là có phải lần trước y vô cớ bị lạc khiến cho Diêm Quân mặt đen mắt đỏ, lúc này lên trời, nhị điện Sở Giang Vương cùng tứ điện Ngũ Quan Vương một trái một phải ép y vào giữa, ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng lại chú ý qua đây, hại y dở khóc dở cười. Y bất quá là không cẩn thận lạc đường một lần, ngày thường cũng không làm gì bất lương, có cần phải như lâm đại địch vậy không?

Y là một thư sinh “yếu đuối” như thế, hai vị điện chủ trừng mắt to như cái chuông đồng, dữ tợn nhìn chăm chăm y giống như đang áp giải lục quỷ tội ác tày trời, cũng không sợ bị các tiên nhân nhìn thấy rồi hiểu lầm.....

Nghĩ đến đây, lại nhớ tới trên phiến lê hoa thụ hải, nụ cười tươi tắn trên mặt thiếu niên như sinh quang huy, mang theo một chút giảo hoạt trên choker y “yếu đuối”, không khỏi khẽ mỉm cười.

Chẳng trách Vi Đà Hoa tiên ngàn năm tu duyên, sương mai hé nụ, tuế tuế nở hoa, bất quá là vì cầu tôn giả quay đầu lại liếc nhìn một cái. Khi đó y còn không rõ, hiện giờ lại có chút hiểu được.

Không biết duyên phận cùng thiếu niên kia, có cho phép y ở ngàn năm sau gặp lại một lần?

Nói đến Dao Trì thịnh yến này, vốn là vì sinh thần Vương Mẫu, trùng hợp lúc quả bàn đào ngàn năm vừa chín, Vương Mẫu nương nương mời tiên chúng bát phương, tề tụ ở Dao Trì, thiết yến khoản đãi, cộng hưởng tiên đào. Lần này tuy nói không phải vì khai yến, cũng không đào tiên ngàn năm, nhưng họa chiến tranh đã được tiêu trừ, thiên giới đại thắng, dĩ nhiên không ít rượu ngon món ngon, bách tiên đồng hạ.

Đội chúng Diêm La địa phủ đi vào, bốn phía Dao Trì đã tụ tập không ít tiên chúng, cũng có thừa tiên nhân cười linh thú đập tường vân vợi vàng đi tới, áng mây vừa hạ liền cùng tiên hữu trăm năm không gặp hàn huyên chúc mừng. Dao Trì trong như gương, nước gợn lân lân, dựa vào trên lan can bày đầy thất thải lưu ly trân, hồng sa cẩm lung đăng, toàn hoa thốc cẩm, điệp vũ tung bay giữa không trung, cảnh tượng vui mừng náo nhiệt.

Tiên nhạc tấu lên, hai hàng thiên nô giờ cao nghi trượng từ trên trời giáng xuống, chí tôn Cửu thiên mỉm cười ngồi xuống chủ vị nơi chính điện, chúng tiên nhất tề kiến lễ. Chúng Quỷ Tiên Địa phủ đứng ở góc trì, cách xa xa, Tổng Đế Vương thị lực không kém, mượn cơ hội đánh giá vị Thiên tôn trẻ tuổi bảo tướng trang nghiêm kia, thấy hần kim bào ngọc quan, y sức hoa lệ, không khinh giãn như lần gặp trước đây.

Thiên đế hữu ý vô ý nhìn quanh bốn phía Dao Trì, rồi sau đó nâng tay ý bảo chúng khanh bình thân, chúng tiên tạ ơn Thiên đế rồi ngồi xuống, Thiên đế nâng kim tôn (ly rượu bằng vàng), cao giọng lên tiếng: “Nghịch Long tác loạn thiên địa đại loạn, làm phiền chúng khanh cùng trầm phân ưu. Chúng khanh càng vất vả công lao càng lớn, trăm sẽ luận công ban thưởng, lần này mượn khai yến Dao Trì, tiến hành khao thưởng. Chính là chiến sự mặc dù đã kết thúc, thế gian cũng đã bị họa tai lan đến, các khanh đảm đương chức vụ, đem hết khả năng có thể, trợ giúp phàm nhân vượt qua kiếp nạn.” Dùng y tụ che khuất kim tôn uống một hơi cạn sạch, lời ấy tuy không phải lập chỉ thượng, nhưng đã là ý Thiên đế, chúng tiên không thể bất tuân, nhao nhao đồng ý.

Thiên đế ngồi xuống, thần sắc khoan dung độ lượng, nói: “Các khanh không cần giữ lễ tiết, hôm nay thịnh yến, cứ tận tình hoan ẩm, trăm sẽ không keo kiệt ngọc nhượng quỳnh tương.” Nói xong vỗ tay, ý bảo khởi yến.

Bên dao trì kim cổ tề minh, tiên nhạc vang lên, lại nhìn đến bên trong dao trì sương mù lãng đãng, kim liên nô phóng theo gió nhẹ lay, thiên nữ ca cơ tư dung ưu mỹ từ trên trời giáng xuống hạ vào trong trì, giống như cánh bướm vờn hoa, huy động y tụ nhẹ nhàng ngảy múa, trong phút chốc cánh hoa rơi rụng tung bay trong gió, hương khí thấm vào ruột gan. Chúng tiên hoặc dựa vào lan can trông về phía xa vui mừng chỉ điểm, hoặc sương ẩm mỹ tửu tấn hưởng tiên quả ngon lành, phía trên dao trì một mảnh náo nhiệt vui vẻ.

Diêm Quân ở thiên đình thật không hề ít bạn tri giao, mấy trăm năm không thấy, dĩ nhiên không khỏi tiến lên hàn huyên, nhưng còn thập điện Diêm La vương cùng chúng tiên ít có lui tới, hơn nữa Quỷ Tiên một thân quý khí âm trầm, ngay cả tiên nô phải tiến đến rót rượu hầu hạ cũng không dám tới gần, Quỷ Tiên cũng có chút hảo tửu, lần này có thể ẩm uống quỳnh tương tiên nhượng chốn Thiên cung, đương nhiên sẽ không khách khí, rượu đến uống cạn, tự đắc kỳ nhạc.

Tổng Đế Vương ngồi bên cạnh đồng liêu, vẫn không yên lòng, ly rượu ngọc lưu ly nằm trong lòng bàn tay, tầm mắt nhìn quanh bốn phía không biết đang tìm kiếm thứ gì.

Tần Nghiễm Vương cùng với hắc mỵ điện Diêm La vương làm vài chén, lúc này mới chú ý tới thư sinh bên cạnh rượu chưa thấm môi, ánh mắt không ngừng đánh giá chúng tiên bốn phía, không khỏi kì lạ: “Tổng Đế Vương, người đang nhìn cái gì?”

“Không có gì.....” Bạch điện thư sinh quay đầu, trong ánh mắt lóe lóe có chút thất vọng, nâng chén chạm ly cùng hắc, uống một hơi cạn sạch.

Tần Nghiễm Vương hiếm khi thấy vị đồng liêu cho tới bây giờ nhìn qua tin cậy ôn hòa, nhưng trong lòng lại lạnh tâm lạnh này lộ ra bộ dáng không tập trung như vậy, không khỏi trêu chọc: “Chớ không phải là coi trọng vị thiên nữ tiên cơ nào đi?”

Tổng Đế Vương không nói gì, nhưng Ngũ Quan Vương cùng y có quan hệ cá nhân rất tốt nhện không được nói giải vây: “Ngày thường ở trong điện nhìn đến đích đều là ác quỷ mặt mày dữ tợn, hiếm có dịp gặp được tiên nữ mỹ mạo, nhìn thêm vài lần có gì không được?”

Tổng Đế Vương vẫn không thay đổi, như có chút đắm chiêu địa nhìn những thiên cơ mỹ mạo tung bay vũ động trên những đóa kim liên.

“Kim liên hoa mỹ..... nhưng sao không thể so được với lê hoa hương tuyết..... đến đi biến ảo khôn lường.....”

Tần Nghiễm Vương cùng Ngũ Quan Vương nhìn nhau, mặc danh kỳ diệu, bất đắc dĩ xoay người tiếp tục nói cười uống rượu, chỉ mặc y đứng đó ngẩn ngơ.

Tổng Đế Vương vốn đang thất vọng, đột nhiên ló vào đao trì một bóng trắng vội vàng xẹt qua, ánh mắt y sáng ngời, lúc này bỏ lại ly rượu đứng dậy đuổi theo. Các vị điện chủ đang uống đến thống khoái, cứ nhiên không ai phát hiện tam điện Diêm La vương lại một lần nữa, vô có lạc đường.....

Tổng Đế Vương nhanh chân đuổi theo, ra khỏi đao trì cảnh, thật đúng là làm cho y vượt qua bóng dáng màu trắng kia.

“Phá Quân Tinh Quân!”

Y cất giọng kêu to, thiếu niên đang muốn bước trên mây rời đi thân hình khựng lại, rồi mới chậm rãi quay đầu, sắc mặt xem ra không tốt.

Thiếu niên trước mặt này, đúng là Phá Quân Tinh ngày đó dưới lê hoa hương tuyết, bị hắc đoán trúng thân phận nên ohair làm người chỉ đường!

Diêu Quang cung Phá Quân Tinh, vị cuối cùng trong bắc đẩu thất tinh, cũng là một khóa sát tinh chủ hảo.

Tuy ở vị trí cuối cùng trong thất tinh, lại cùng đẩu khôi Tham Lang, Nam Đẩu đệ lục tinh Thất Sát cũng xưng tam đại sát tinh, nếu ba sao hợp lại, thật sự có dị năng nghịch chuyển Càn Khôn.

Mà trong tam sát, lại lấy Phá Quân khó đánh giá nhất, biến hóa lớn nhất, hóa khí vi hảo, xưng là Ác Diêu.

Chúng tiên thiên thượng cũng phần lớn ôm ý niệm tuyệt đối đừng chọc vào người này trong đầu, càng đừng nói tiến đến gần. Hôm nay tâm tình hẩn vốn không tốt, không thể tưởng được cư nhiên có người dám đến chặn đường, trong lòng tức giận khó có thể tiêu tán, chỉ chờ người kia tiến lên, liền cho tên gia khóa không dài mắt này một trận nên thân.

Chẳng qua, người tới so với hẩn càng nhanh hơn một bước, tiến lên là hành lễ, tươi cười chân thành: “Tiểu thần kiến quá tinh quân!”

Cái gọi là đưa tay không đánh người cười, thiếu niên cho dù ác liệt, nhưng cũng không đến nỗi cố tình gây sự, không khỏi đánh giá người tới, cảm thấy y có chút quen mặt, lại nghĩ không ra đã gặp qua khi nào.

Tổng Đế Vương dĩ nhiên sẽ không làm cho hẩn nói ra mấy câu như “Không quen biết người, xin lỗi, không đi cùng được”, mở miệng liền nói: “Trước kia nhờ tinh quân chỉ đường, tiểu thần mới không tới bỏ lỡ Thiên đế sắc phong trở thành đệ tam điện Diêm La.”

Y vừa nói như thế, thiếu niên quả nhiên nhớ ra, sắc mặt hơi hòa hoãn: “Nguyên lai là người.”

“Lần trước quay lại vội vàng, chưa kịp giáp mặt đáp tạ tinh quân. Hôm nay dao trì tái ngộ, tiểu thần nhất thời tình thế cấp bách, cho nên mạo phạm, mong tinh quân thứ lỗi.”

Thiếu niên đối với mớ công phu trưng bày cho thiên hạ này hiển nhiên không có hứng thú, hẩn nhìn nhìn Tổng Đế Vương: “Người là tới tham gia dao trì thịnh yến?”

Tổng Đế Vương gật đầu, rồi sau đó hỏi lại: “Chẳng lẽ tinh quân không phải?”

Thiếu niên cười nhạt: “Ta mới khinh thường loại yến hội chỉ nghe ca công tụng đức này! Lúc trước bách yêu nghịch thiên tác loạn, đám gia khóa tự xưng là pháp lực vô biên này có mấy kẻ xông ra, tất cả đều trốn trong núi đóng cửa tu hành, ai dám ra đây đánh với Ứng Long yêu đế một trận?! Đến lúc bắt được Ứng Long lại ló đầu ra đến tranh công!” Hẩn càng nói càng tức giận, ngôn ngữ cũng bắt đầu kịch liệt, “Nếu không phải Thiên Xu lệnh cho ta lại đây xin Đế quân cáo giả (xin phép không đến) dao trì yến, còn phân phó không được nháo sự, ta nhất định phải bỏ tiên cam toại vào tiên tửu, để cho đám gia khóa tự xưng siêu phàm kia thanh thanh ruột!!” Tiên cam toại kia dĩ nhiên không phải độc vật, bất quá là chỉ là loại tiên dược tầm thường phối hợp để luyện đan, nếu dùng phân lượng lớn, sẽ khiến người đi tả không ngừng, hao tổn khí âm.

Tổng Đế Vương nghe xong, cứ nhiên lại gật đầu tán đồng, bắt quá có chút nghi ngờ: “Bắt quá tiên nhân không phải ngày thường chỉ hấp thu nhật nguyệt tinh hoa sao? Chỉ sợ dù vào nhà xí ngồi chồm hồm mấy trăm năm, cũng không thấy xuất cái gì a.....”

“Phốc xuy ” thiếu niên bị lời nói trịnh trọng của y làm cho vui vẻ, ánh mắt lấp lánh không hề chứa sát khí, “Người người này thật sự là khá thú vị!”

“Không dám nhận, không dám nhận.” Tổng Đế Vương thần sắc vẫn là kính cẩn, “Tiểu thần nghe nói lần này hàng phục Ứng Long chính là Tham Lang tinh quân, lại hình như vẫn chưa lộ diện trong yến hội.” Kỳ thật hẳn biết Thiên Xu trong lời của thiếu niên, đúng là Thiên Xu cung Tham Lang tinh quân, nghe giọng điệu thiếu niên đối vị tinh quân lập hạ đại công kia cực kỳ sùng kính.

Thiếu niên nghe y nhắc đến Tham Lang, thần sắc quả nhiên nhuễn xuống: “Người cũng biết?”

Tổng Đế Vương gật đầu: “Tiểu thần mặc dù ở địa phủ, nhưng ngày đó Tham Lang tinh quân lóe lên một đạo tinh huy sáng chói, bắn vào mười tám tầng địa ngục, khiến thập điện chấn kinh, tiểu thần làm sao lại không biết.”

Thiếu niên nghe y nói như thế liền lộ ra thần sắc đắc ý, nhưng mà rất nhanh liền khổ sở cúi đầu.

“Ứng Long có năng lực nghịch thiên, làm sao dễ đối phó như vậy được..... Ngày đó Thiên Xu khuynh hết toàn lực..... sau khi trở về vẫn chưa từng ra khỏi tinh điện.....” Hắn phần hận trừng mắt về phía dao trì, bọn họ cách một đoạn khá xa, lại vẫn có thể nghe được từ hướng dao trì truyền đến âm thanh sững nhạc ầm yển “Đám gia hỏa này chỉ lo chúc mừng, ai lại chú ý tới sao Tham Lang trên bầu trời ảm đạm vô quang, đang ngày một suy bại.....”

Tổng Đế Vương nhìn ánh mắt hắn mơ hồ mang ý sát phạt, tựa hồ động ác niệm, cũng biết không phải chuyện tốt, liền vội vàng nói: “Bắt quá tiểu thần nghĩ, nếu Tham Lang tinh quân nguyên khí đại thương, hẳn phải an tĩnh tu dưỡng, không đến tham yến cũng là điều tốt.”

Thiếu niên ngẫm lại cũng đúng, liền gật đầu: “Nói cũng đúng. Thôi, ta còn phải đi xin phép Đế quân, miễn cho ngày sau hối lại, Thiên Xu lại trách cứ ta.....” Nói đến Tham Lang tinh quân, đôi mắt sao xinh đẹp tránh không được lộ ra một tia khát khao cùng một chút khiếp cụt (khiếp sợ + e ngại).

“Nếu tinh quân không chê, lần này, hãy để cho tiểu thần dẫn đường?”

—

16 tiểu ngục ở Đệ tam điện:

1 Hàm Lỗ Tiểu Địa Ngục. (muối mặn)

Ma Hoán Già Nữ tiểu Địa Ngục. (gông xiềng)

Xuyên Lặc Tiểu Địa Ngục. (xỏ gân)

Đồng Thiết Quát Kiềm Tiểu Địa Ngục. (đồng sắt nạo gò má)

Quát Chi Tiểu Địa Ngục. (nạo chảy mỡ)

Kiểm Tễ Tâm Can Tiểu Địa Ngục. (đóng vào tim gan)

Oát Nhân Tiểu Địa Ngục. (móc mắt)

Sản Bì Tiểu Địa Ngục. (phanh da)

Nguyệt Túc Tiểu Địa Ngục. (cắt chân)

10 Bạt Thủ Cước Giáp Tiểu Địa Ngục. (rút móng tay chân)

11 Hấp Huyết Tiểu Địa Ngục. (hút máu)

12 Đảo Điều Tiểu Địa Ngục. (treo ngược rút lên)

13 Phân Tuỷ Tiểu Địa Ngục. (xẻ xương tủy)

14 Thư Chú Tiểu Địa Ngục. (ăn giò bọ)

15 Kích Tất Tiểu Địa Ngục. (đánh vào đầu gối)

16 Bà Tâm Tiểu Địa Ngục. (bóp trái tim)

*Người lúc còn sống khi làm quan, chẳng nghĩ ơn đức lớn lao của vua (đất nước), mạng sống người dân là quan trọng, chỉ biết hưởng thụ lợi lộc mà không làm tròn bổn phận, chẳng màng dân chúng khổ sở đói rét. Người dân thường thì thấy lợi bỏ quên ân nghĩa, chồng bất nghĩa, vợ chẳng hòa thuận, làm con nuôi của người thọ lãnh ân huệ của họ mà vì muốn chiếm đoạt tài sản sanh ra vong ân bội nghĩa, đầy tớ mà phụ ơn chủ nhà, binh lính phụ ơn của người chỉ huy, công nhân phụ ơn nghĩa của giám đốc, hoặc phạm tội vượt ngục hoặc quân nhân đào ngũ, không làm tròn chức trách của trên giao phó...Phạm những lỗi trên mà không chịu sám hối thì tuy có làm điều lành đi nữa cũng không bớt được tội cũ (phải có sự ăn năn sám hối mới được)

Thêm nữa, những vị thầy phong thủy coi xem nhà cửa mồ mã cho người, học không đến nơi đến chốn, làm sai lệch mà lấy tiền người. Hoặc đào mồ cuốc mã thiên hạ, chiếm đất nghĩa địa. Hoặc dụ dỗ người làm việc phi pháp.

Giết người lấy của, đi săn bắn, bị cộp xé thân, gian dâm vợ người, sửa chữa giả mạo giấy tờ, người có chuyện di chúc, gởi gắm mình mà mình không chịu thực hiện, đốt phá nhà cửa người, đòi nợ xiết của người khác, làm sách giả nguy hại đời sau...

Sau khi tra xét tường tận, sẽ cho Đại Lực Quỷ đưa vào tiểu ngục thích ứng chịu trừng phạt theo tội lỗi đã làm. Thọ hết hình phạt, lại chuyển sang ngục thứ tư để tra xét tiếp.

* Thập điện Diêm La:

Ở cõi Diêm La có mười vị vua cai quản, có nhiệm vụ và công việc khác nhau để xem xét người chết lúc còn sống trên thế gian đã phạm vào những tội lỗi gì mà có hình phạt thích đáng.

1. Nhất Điện: Tàn Quang Vương cầm sổ sống chết.
2. Nhị Điện: Sở Giang Vương coi Đăng Hoạt Địa Ngục
3. Tam Điện: Tống Đế Vương coi Hắc Thằng Đại Địa Ngục
4. Tứ Điện: Ngũ Quan Vương coi Chúng Hiệp Đại Địa Ngục
5. Ngũ Điện: Diêm La Vương coi Khiếu Hoán Địa Ngục
6. Lục Điện: Biện Thành Vương coi Đại Khiếu Hoán Địa Ngục
7. Thất Điện: Thái Sơn Vương coi Nhiệt Nảo Địa Ngục
8. Bát Điện: Bình Đẳng Vương coi Đại Nhiệt Nảo Địa Ngục
9. Cửu Điện: Đô Thị Vương coi A-Tỳ Địa Ngục.
10. Thập Điện: Chuyển Luân Vương cho đi đầu thai.

3. Quyển 1 - Chương 2

[Dao trì kim liên phi sa lạc

Ác Diêu triển hình nhiếp bách tiên.]

Bên cạnh dao trì, mấy trăm năm cũng không có bao nhiêu dịp thần tiên các lộ tụ tập dưới một mái nhà, náo nhiệt vang trời, dao trì ngàn năm an tĩnh tường hòa nhất thời trở nên giống hội chùa chốn thế gian. Thấy bọn họ hoàn toàn không có ý nhường đường, Tổng Đế Vương không khỏi có chút đau đầu, dù sao phải xuyên qua bọn họ để đến bên cạnh Thiên đế, hiển nhiên là một chuyện khá khó khăn.

Nhiều người khó tránh chen lấn, một đám tiên nhân vừa tán gẫu vừa đi tới, suýt nữa tách hai người ra, Tổng Đế Vương không quay đầu đưa tay kéo lấy tay thiếu niên, bỏ lại một câu: “Tinh quân đi theo ta!” Thế nhưng lại phi thường tự nhiên, không thấy nửa điểm khó chịu, tuy nói thiếu niên không quen bị người khác đụng chạm, nhưng lúc này cũng không cảm giác gì, mặc y kéo tay đi.

Tổng Đế Vương hạ mi mắt mỉm cười, chỉ cảm thấy chỗ tiếp xúc giống như nắm ngưng chi mỹ ngọc, mềm mại tinh tế, thật sự là luyện tiếu buông tay.

Hai người cố gắng chen lấn đến gần kim tòa, lại vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa cấp tốc, một thiên binh giục ngựa chạy tới ngoài dao trì lập tức xoay người xuống ngựa, vội vã chạy vào.

Chúng tiên không khỏi cảm thấy kì lạ, chỉ thấy thiên binh kia quỳ rạp xuống đất, hướng lên Thiên quân đang ngồi bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, Toan Dữ tụ tập dư nghiệt yêu quân đến Vu Âm Sơn, ý đồ phản công!”

Ca nhạc lập tức dừng lại, tiên cơ sở tới mức hoa dung thất sắc, chúng tiên lại càng ồ lên.

Không thể tưởng được yêu quân trong vòng mấy ngày ngắn ngủn đã có thể một lần nữa tập hợp lại để phản công, các lộ tiên gia cực kỳ mất hứng nhìn Thiên quân, phê bình kín đáo ngài cầm sát yêu quái bất lực khiến có cá lọt lưới.

Thiên đế nghe báo cáo, chậm rãi buông kim tôn trong tay, nhìn tiên chúng tứ phương, nói: “Không biết vị khanh gia nào nguyện ý hạ phàm hàng phục yêu tà, vi trẫm phân ưu?”

Lời vừa nói ra, dao trì nhất thời một mảnh an tịch.

Trong số các tiên gia, người có năng lực dĩ nhiên nơi nào cũng có, hàng phục một hai yêu quái chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ là một hồi thiên địa hỗn chiến kéo dài suốt mười năm, tuy nói cuối cùng thiên cung toàn thắng, nhưng cũng đã đại thương nguyên khí, thiên binh thiên tướng tử thương vô số, số người trọng nhập luân hồi tái tu tiên duyên cũng không ít. Hiện giờ đã không có khả năng phái tám trăm thiên binh hạ phạm cầm yêu. Yêu quân kia tuy là tàn quân, nhưng cũng là nhân số đông đúc, lấy thực lực một người thì khó mà ứng phó.

Huống chi đối thủ là Toan Dữ, truyền rằng sinh tại Cảnh Sơn, chính là hung cầm, yêu này vừa ra, thiên hạ đại biến, thảm họa chiến tranh liên miên, chính là một đầu yêu quái phi thường khó giải quyết.

Các tiên gia trên dao trì đều khe khẽ thì thầm với nhau, thế nhưng thủy chung không người dám đứng ra tự động xin đi giết giặc.

Chợt nghe trong chúng tiên nhân có người thấp giọng đề nghị: “Nếu lúc trước là Tham Lang tinh quân hàng phục yêu để Ứng Long, sao không phái hắn xuất trận hàng phục yêu tà Toan Dữ kia?”

Lời này nói ra lập tức được không ít chúng tiên gật đầu tán thành, dù sao Tham Lang tinh quân đã đánh bại Ứng Long cùng Thiên Hán, chính là sự thật không thể tranh cãi, tuy rằng vị tinh quân này không có khí chất tường hòa mà thần tiên nên có, trái lại sát khí đầy người, nhưng hắn nhiều lần được Thiên đế trọng dụng hạ phạm trăm yêu trừ ma, chưa bao giờ tay không trở về, chiến công chói lọi, tuy rằng vì hắn nghiêm khắc vô tình mà chúng tiên chẳng thêm đoái hoài tới, nhưng cũng không thể phủ định năng lực của hắn.

Hiện giờ đúng là lúc yêu quái tác loạn, tất nhiên là phải cho Tham Lang ra tay giải quyết.

Dù sao ngay cả Ứng Long đều có thể đánh bại, một con Toan Dữ đương nhiên chẳng đáng là gì!

Chúng tiên lúc này mới phát hiện Tham Lang tinh quân vẫn chưa dự tiệc, liền có tiên nhân đứng ra hướng Thiên đế đề nghị lập tức phái tiên đồng mời Tham Lang tinh quân đến.

Tổng Đế Vương vẫn chưa từng nói chuyện, ánh mắt nhìn thiếu niên bên cạnh đã tức giận đến mặt đầy sát khí.

Lại nghe Thiên đế hỏi: “Ý của các khanh là trừ Tham Lang, không ai nguyện ý xuất chiến, hàng phục yêu tà?”

Tổng Đế Vương bỗng cảm thấy lòng bàn tay trống rỗng.

“Phá Quân thỉnh chiến!”

Tiếng nói vừa dứt, thiếu niên lang tuần mỹ phiêu nhiên dừng trên kim liên trong dao trì. Chỉ thấy một thân bạch sa đón gió tung bay, bóng ảnh phản chiếu trên mặt nước, sương mỏng manh vờn quanh thân, thiên nhân chỉ từ khiến tiên chúng đứng bên dao trì cũng không khỏi tán thưởng, dung nhan chỉ lệ lại càng khiến tiên nữ thiên cơ vừa nhảy múa trên đóa hoa càng không thể so cùng.

Chính là bên trong tuấn nhan ẩn ẩn có sát ý tràn ngập, đôi mắt dài lấp lánh ánh sao không che giấu ác ý giống như cương đao sắc bén.

Tiên nhân ở đây mặc dù nhận không ra, nhưng vừa rồi nghe hần tự báo danh hào, đã biết thiếu niên này là một trong tam đại sát tinh thiên thượng – Phá Quân Tinh!

Thiên đế thấy rõ người tới, nhưng chỉ lắc đầu: “Không phải là trẫm không muốn thành toàn người, chỉ vì Tham Lang tinh quân sớm đã trần minh cùng trẫm, nói khanh gia vốn là thất nguyên chi vị, tuổi vẫn còn nhỏ, pháp lực tuy mạnh lại không thể thu phóng tự nhiên, không thể tùy tiện xuất chiến.”

Thiếu niên không khỏi kinh ngạc, chẳng trách chiến sự kịch liệt như thế, hần cư nhiên chưa từng nhận được pháp chỉ xuất chinh, nguyên lai sớm đã bị Tham Lang ngăn lại, nghĩ đến thất tinh đấu khôi luôn lặng lẽ một mình gánh vác tất cả, đưa mấy đồng tông tinh quân bọn họ bảo hộ thỏa thỏa đáng đáng, trong lòng liền ngọt như mật đường, khoe miệng vẽ lên nụ cười ngọt ngào.

Tổng Đế Vương đứng một bên đao trì nhìn đến cảnh này, đôi mắt dài có thể khiến bách quỷ kinh sợ hơi hơi buông xuống, thu lại một tia nghiền ngẫm.

Lúc này có vị thần tiên cảm thấy bất mãn với thiếu niên nhìn qua chưa dứt sữa tiến lên thỉnh chiến tranh công, lớn tiếng nói: “Bệ hạ đang cùng chúng thần thương nghị chính sự trừ yêu, một tiên đồng nho nhỏ chớ ồn ào quấy rối, còn không mau mau đi xuống!”

Thiếu niên biến sắc, ánh mắt miết qua vị thần tiên lời lẽ đanh thép kia, thấy lão hạc phát đồng nhan nhưng cũng có một bộ thần nhân tiên phong đạo cốt, khịt mũi: “Từ lúc khai thiên lập địa, bắc đẩu thất tinh đã tồn tại cùng thiên địa, chương quần sinh sát, dưỡng vật tế nhân. Bản quân thật muốn hỏi vị tiên gia này một chút, người đắc đạo thăng tiên vào năm nào tháng nào?”

“Người ”

Phất tay áo thu ra sau lưng, thiếu niên ngạo nghễ đứng thẳng trên kim liên đao trì, ánh mắt ngạo mạn nhìn chúng tiên bốn phía: “Nếu nói tiên thọ dài ngắn, lại không biết có bao nhiêu vị tiên nhân phía trên đao trì có thể so sánh với bốn quân?”

Cuồng ngôn vừa thốt ra mọi nơi lập tức ồ lên, thất nguyên tinh quân chính là thiên tinh biến thành, từ thuở khai thiên lập địa đã tồn tại trên bầu trời, có thể nói là tiên nhân thượng cổ, ngược lại phần lớn thần tiên hiện giờ đều là ở nhân gian gặp nhân duyên tế hội, tu hành đắc đạo phi thăng thành tiên, cho dù tiên cách cao tới đâu, tiên thọ dù dài lại thủy chung không thể so sánh với tinh quân đã tồn tại từ thuở xa xưa.

“Phá Quân tinh không khỏi khẩu xuất cuồng ngôn!”

“Bất quá chỉ là một tinh quân nho nhỏ, cư nhiên lại cuồng vọng như thế!!”

Giữa đám tiên nhân cảm giận hỗn loạn, một bạch y thư sinh không bắt mắt, nhìn bờ vai buông xuống hơi rung động, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng y tức giận đến phát run, nếu tò mò hạ thấp lưng nhìn, hoàn toàn có thể nhìn đến khuôn mặt tươi cười vui sướng khi người gặp họa. Y giống như... nhìn đến một đám gà rừng đứng trên dao trì vừa nhảy dựng vừa khanh khách kêu to, muốn khiêu khích phượng hoàng.

Thiên đế nâng tay, chúng tiên lập tức ngừng xôn xao: “Các vị khanh gia, không cần lại đấu võ mồm.”

Thiếu niên hướng về phía Đế quân quỳ một gối, nói: “Bệ hạ, chỉ cần phái Phá Quân xuất chiến, nhất định có thể đắc thắng trở về!”

“Nga? Phá Quân tinh quân, khanh gia nắm chắc như thế?”

Nhìn Thiên đế tựa hồ có ý phái thiếu niên này xuất chiến, đám tiên gia trên dao trì càng thêm hô hào ồn ào, đều tấu thỉnh Thiên đế tam tư, việc này quá nghiêm trọng, một khi bại trận nhất định có tổn hại uy nghi của Thiên quân, việc này phải bàn bạc kỹ hơn, triệu tập thiên binh cùng yêu quân quyết một trận tử chiến.

Thiếu niên nghe bọn họ ồn ào tấu bẩm, đột nhiên gào to một tiếng: “Ồn chết!! Đối phó một đám tàn quân mà còn phải ứng danh điểm mào, bày binh bố trận? Bản quân một mình đi đến cũng quá đủ rồi!!” Nói xong, cả người bộc phát ra một đoàn không toàn (lốc xoáy) kịch liệt, phi thủy phi hỏa, phi thổ phi điện, bạch sa y ngược gió phất phật tung bay, kim hà dưới chân trong chớp mắt đã khô héo, vỡ vụn thành tro, dần dần khuếch trương rộng ra, ngay cả nước dao trì cũng bốc hơi tan biến, càng nhìn càng giống mảnh thú bắt đầu cắn nuốt ngọc lan kim chuyên (lan can ngọc, chuyên – gạch, ngói), kim chuyên ngọc thạch rắn chắc, trong nháy mắt giống như bị phong thực trong dòng thời gian, hóa thành tro bụi!!

Tất cả tiên gia trên dao trì đều lộ ra vẻ kinh sợ, ào ào lui về phía sau không dám đụng vào luồng tiên khí đang tàn phá dao trì, này mà là pháp thuật gì, căn bản là cấm chú, mặc kệ là tiên hay yêu ma đều thôn phệ!

“Đủ rồi!”

Thiên đế hợp thời đề thanh quát lên, thiếu niên bên trong không toàn lộ ra nụ cười lạnh đầy ác ý.

Pháp thuật thu nhiếp, không toàn tiêu thất.

Dao trì yên mới vừa rồi còn vui vẻ náo nhiệt, gặp phải đại kiếp nạn, ngọc tiêu kim hủy, một mảnh hỗn độn, thỉnh thoảng còn có tro bụi theo lan can ngọc chảy xuống trì thủy. Này làm sao còn giống như tiên cảnh?

Thiên đế có chút đau đầu vô vô trán: “Phá Quân tinh quân chẳng lẽ là muốn Vương Mẫu nương nương đổi địa điểm mở hội bàn đào sao?”

Thiếu niên đứng dậy: “Phá Quân không dám.”

“Thôi.” Thiên đế xua tay, nhìn chúng tiên bị Phá Quân thi triển pháp lực dọa tới thối lui một vòng, hỏi: “Các vị khanh gia, còn có dị nghị gì không?”

Khắp nơi một mảnh tĩnh mịch, thiếu niên đôi mắt sao trời loàn loàn như nguyệt, lụa trắng phất phơ che khuất diện mạo xinh đẹp, rồi lại có ai dự đoán được sức mạnh của hắn lại đáng sợ như vậy?!

“Đã không có dị nghị, Phá Quân tinh, trăm mệnh người lập tức hạ phạm hàng phục yêu tà Toan Dữ!”

Thiếu niên khom người: “Phá Quân lĩnh chỉ!” Nhanh nhẹn xoay người, đập không ly khai dao trì bị hắn chà đập trở thành phế tích.

Đội sát tinh kia rời đi, chúng tiên mới giống như vừa tỉnh mộng.

Dao trì bị hủy đến triệt để, làm sao còn có không khí bãi yến, thần tiên các lộ nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào.

“Tổng Đế Vương, sao người lại ở trong này?” Trong hỗn loạn, các điện Diêm La Vương khác cuối cùng phát hiện đồng liêu mất tích liền từ trong đám tiên nhân tìm được Tổng Đế Vương.

Chúng Quỷ Tiên không nói lên lời trước một màn lúc này, nhị điện Sở Giang Vương tấm tắc: “Không thể ngờ một tinh tử lại có năng lực như thế, thật không hổ là thần nhân thượng cổ.....”

Lục điện Biện Thành Vương lại lạnh lạnh nói: “Một cái Phá Quân tinh còn có năng lực này, nếu như có cả Tham Lang, Thất Sát, tạo ra tam sát chi thế, chẳng lẽ có thể làm cho thiên địa phiên chuyển, Càn Khôn đảo nghịch?”

Chúng Diêm La hai mặt nhìn nhau, không thể tưởng tượng.

Tổng Đế Vương vẫn nhìn phương hướng thiếu niên đi xa, thủy chung không nói được một lời, mọi người trầm mặc thật lâu, lại bỗng nhiên sâu kín nói: “Tinh mệnh thiên định, vốn là chuyện hắn không thể lựa chọn.”

4. Quyển 1 - Chương 3

Trà hương miếu miếu lục trúc thú, Diêm La điện hậu tịnh thất ư]

—

Tin tưởng vô luận tiếp qua ngàn năm vạn năm, y cũng sẽ không quên một màn đã chứng kiến nơi tiền điện.

Trong lúc Thiên đế phân phó tiên đồng phụng chỉ tuyên triệu, ngợi khen bách tiên, thiếu niên phụng chỉ hạ phàm phục yêu bước trên điện, trên sa y tuyết trắng vẩy màu đỏ tươi chói mắt, giống như một bức bát mặc (vẩy mực – một cách vẽ tranh thủy mặc) tiên diễm, đôi má quang hoạt cũng nhiễm vài giọt ửng đỏ, khiến dung nhan tuần lệ kia thêm vài phần yêu mị bất khả tư nghị.

Trên tay hắn xách theo một đầu điều cự đại có sáu mắt, nói vậy đây chính là chân thân Toan Dữ, dưới đầu điều là cái cổ dài như thân rắn bị sinh sinh xé đôi, vẫn còn nhỏ máu.

Chúng tiên đều né tránh, không dám tới gần Phá Quân tinh giống như trở về từ luyện ngục.

Sau khi được Thiên đế ban thưởng, Diêm Vương cùng một chúng Diêm La Vương quay về địa phủ.

Vốn nói ít nhất ngàn năm không thể tái kiến, lại không thể tưởng được thiếu niên kia thể nhưng tự mình tìm tới cửa.

Cũng chẳng thể trách khi đó Tổng Đế Vương nhìn đến Phá Quân tinh theo chân tiểu quỷ bước vào, thần sắc kinh hãi khó có thể ức chế.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là biến hóa trong nháy mắt, rất nhanh liền bị nhả nhận bình tĩnh ngay thường che dấu.

Buông bút son, phân phó quỷ soa tạm thời dời đình thẩm ác quỷ xuống, Tổng Đế Vương thần nhiên đứng dậy đi xuống án thai, hướng thiếu niên chấp tay thi lễ: “Không biết tinh quân giá lâm, tiểu thần không có từ xa tiếp đón, mong tinh quân thứ tội.”

Thiếu niên một thân y sức trắng thuần không khác ngày đó, nhưng thiếu vết máu loang lỗ nhiếp nhân, nên cũng thiếu đi vài phần yêu mị không nên có kia.

Tổng Đế Vương nhìn thần sắc hắn, giống như hơi mất tinh thần, chắc là ở Thiên cung bị gây khó dễ, nếu không tinh mang nơi Cửu thiên cần gì không ngại ngàn dặm chạy tới hoàng tuyền địa phủ này?

Nhưng y vẫn chưa nóng lòng truy vấn, chỉ quay đầu phân phó quỷ dịch vài câu, rồi xoay lại, cười nói: “Nơi này vốn là chỗ hình thẩm ác quỷ, âm khí quá nặng, kính mời tinh quân dời bước đến hậu đường, tiểu thần đã phân phó chuẩn bị trà thơm, hy vọng tinh quân đừng ghét bỏ.”

Thiếu niên gật đầu, cũng không nói gì, liền theo y đi vào nội đường.

So với tiền điện âm trầm khủng bố treo đầy thiết liên xếp đặt hình tượng, nội đường lại giống như một tiểu bồng lai, tuy rằng không lớn, nhưng cũng rất khác biệt. Trên bàn bát tiên đặt một bộ trà cụ bằng sứ men xanh, miệng ấm có hơi nước lã lã dâng bay lên, hương trà thoang thoảng khắp phòng. Nội đường không có bài trí quý trọng tinh xảo, trên tường treo một bức tranh chữ, bút phong sắc bén, lối viết thảo ẩn chứa bảy phân tiêu sái ba phần cuồng vọng. Góc tường có một thư trác làm bằng thủy trúc, trên bàn

bày văn phòng tứ bảo, một đốt trúc sắc xanh trong dùng làm bình hoa, tùy tính cắm vào mấy cành trúc tươi, mặc dù không có nửa điểm hoa mỹ, lại hơn vài phần tịnh thất không u.

“Tinh quân mời ngồi.”

Tổng Đế Vương mời thiếu niên ngồi xuống, tự mình vì hắn châm một chén trà thơm.

Thiếu niên không lòng dạ nào thưởng trà, nhận lấy liền uống cạn.

Tổng Đế Vương cười nói: “Ngày đó từ biệt ở Thiên cung, thủy chung chưa kịp đáp tạ hậu ân của tinh quân, tiểu thần luôn ghi nhớ, hôm nay may mắn được tinh quân giá lâm hàn xá, xin không cần cùng tiểu thần khách khí!”

Thiếu niên hơi nhú mày, nói: “Bất quá là nhắc tay mà thôi.”

“Tích thủy chi ân, dũng tuyền dĩ báo!”* Về mặt Tổng Đế Vương phi thường nghiêm túc, “Khi đó nếu không có cái nhắc tay của tinh quân, thiên vực rộng lớn, tiểu thần có thể đi vòng quanh mấy trăm năm mới có thể tìm được Thiên điện!” (* Nhận ơn người phải báo đáp gấp ngàn lần)

“A... Sao có thể vậy được?” Thiếu niên cuối cùng nở nụ cười, đuôi mắt hẹp dài hơi hơi nhếch lên, mục quang lưu động hết sức mê người, “Thiên vực mặc dù rộng lớn, nhưng nơi nơi đều có thần tiên, tùy tiện bắt một cái lại hỏi không phải được rồi sao?”

Trên gương mặt thư sinh đoan chính lộ ra biểu tình hoang mang: “Tiểu thần đã đi rất lâu cũng không hề gặp được một vị thần tiên nào.”

Thiếu niên suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: “Vậy người có ngẩng đầu lên nhìn không?”

“Ngẩng đầu? Vậy thì chưa từng.”

“Là thế đó!” Thiếu niên chỉ chĩa bầu trời, “Thần tiên đều thích bay qua bay lại trên trời, nào có giống như người vùi đầu đi bộ, cũng không nhìn lên trên một chút.”

Tổng Đế Vương lập tức bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách!”

Thiếu niên không khỏi nhớ tới ngày ấy ở trên cây hóng mát, trùng hợp thấy một thư sinh thế gian bình bình thường thường dường như là bước nhầm vào tiên cảnh, ở dưới rừng lê hoa vòng qua vòng lại. Đứng ở dưới tàng cây nhìn chung quanh, rõ ràng lạc đường lại không thấy nửa phần kinh hoàng luống cuống, làm hắn muốn đùa y một chút.

Nghĩ đến đây, tâm tình không khỏi vui vẻ lên, thái độ vẫn luôn buộc chặt cũng buông lỏng không ít, liền lấy tay đỡ má, khuỷu tay tựa trên bàn, nửa nằm nửa ngồi nghiêng đầu liếc qua thanh quả trà thơm trên bàn, rất bất mãn khịt mũi: “Không phải nói báo đáp dừng tuyên sao? Ngay cả điểm tâm cũng không có, tính lấy nước trà xanh đối phó bản quân à?”

Tổng Đế Vương quả nhiên hoảng sợ đứng dậy, liên tục thở dài: “Là tiểu thần chậm trễ! Tinh quân đợi một chút, tiểu thần sẽ lập tức cho quý soa mang điểm tâm lên.”

“Điểm tâm địa phủ? Sẽ không phải là bánh bao thịt người đi?”

Tổng Đế Vương xua tay lắc đầu, giải thích: “Tiểu thần là Diêm La địa phủ, cũng không phải hắc sơn lão yêu....Sao lại lấy thịt người làm thức ăn?”

“Vậy còn không mau sai người đưa lên? Bản quân cảm thấy đói bụng.”

“Phải phải, tiểu thần tự mình đi lấy!”

Tổng Đế Vương đi ra ngoài một trận, trở về trong tay đã có thêm một thực lam (giỏ đựng thức ăn), mở thực lam, đem điểm tâm bên trong nhất nhất bày ra, cũng không phải mỹ thực tinh xảo gì, chỉ là bánh ngọt có thể tìm thấy khắp mọi nơi trên chốn nhân gian, nhìn qua cũng có chút thô ráp. Tổng Đế Vương tự mình vì hấn bày chén đĩa, thiếu niên xem ở phân thượng y ân cần, cũng biết nghe lời ăn mấy miếng.

“Đi?”

Tuy rằng bề ngoài mộc mạc bình thường, nhưng cũng tương đối ngon miệng.

Có người hầu hạ ăn uống, thiếu niên chậm rãi giãn mi tâm vẫn gắt gao nhú chặt.

Tổng Đế Vương ngồi một bên, lẳng lặng nhìn hấn thưởng thức trà bánh, lúc ăn đến một cái bánh bao rau hẹ thịt băm, hiển nhiên là không thích mùi hẹ núi bên trong, liền bẻ bánh bao ra làm hai nửa, dùng đũa từng chút từng chút lấy ra phần hẹ núi trong nhân bánh, lấy ra sạch sẽ mới vừa rồi vừa lòng một ngụm ăn hết.

Không thể tưởng được sát tinh Phá Quân khiến chúng tiên kinh hãi cư nhiên còn có một mặt trẻ con như thế, Tổng Đế Vương giấu đi một tia mềm mại trong mắt.

Trong lòng nghi vấn dần dần sinh ra, y không nhớ mình từng mời hấn, hay là trên trời có chuyện gì xảy ra, khiến thiếu niên kiêu ngạo này chỗ nào cũng không đi, phải từ Cửu tiêu chui vào mười tám tầng Địa phủ?

Đôi mắt dài xẹt qua lãnh ý, Tổng Đế Vương hữu ý vô ý nói: “Ngày ấy trên dao trì, tinh quân đại phóng dị thai, không đến nửa ngày đã chém được đầu yêu quái đắc thắng trở về, pháp lực mạnh như vậy thật là

khiến tiểu thần bái phục. Tinh quân được Thiên quân trọng dụng, thật sự rất đáng mừng!”

Thiếu niên ngừng đùa, bánh bao sớm đã nuốt vào bụng giống như nghẹn ở yết hầu, không thể phun ra được nữa câu.

Sau một lúc lâu, mới nói: “Đúng vậy, Thiên quân đã hạ chỉ, để bản quân tạm thời giữ chức vụ của Thiên Xu, đại thiên tuần thú, trừ ma diệt yêu.” (Đại thiên tuần thú – thay mặt trời tuần tra)

Tổng Đế Vương thấy hần sắc mặt tái nhợt, ánh mắt luôn tràn đầy thần thái phi dương giờ lại ảm đạm thất sắc, trong lòng thế nhưng lại sinh ra đau đớn. Thiên Xu trong miệng hần, đúng là tên của Tham Lang tinh quân.

“Tinh quân... hay là có điều gì khó nói?”

“Hần sinh khí...” Thiếu niên cúi đầu, trong thanh âm mang theo ủy khuất.

“Hần?” Tổng Đế Vương nhíu mày, thử hỏi, “Chẳng lẽ là... Tham Lang tinh quân? Hần không muốn người được Thiên quân ủy nhiệm hạ phạm hàng yêu sao?”

Một tiếng Tham Lang tựa như siết chặt cổ họng thiếu niên, khiến hần nói không ra lời, rất lâu sau mới phi thường cứng ngắt gật gật đầu.

“Chẳng lẽ nói Tham Lang tinh quân đổ kị người đoạt công lao của hần?”

“Nói hươu nói vượn!!” Thiếu niên đột nhiên ngẩng đầu, một tay đập xuống bàn, chén bát “lách cách” lập tức vỡ nát, đồ mắt hung tợn trừng Tổng Đế Vương, “Nếu ta còn nghe người nói bất cứ lời nào không tốt về Thiên Xu, nhất định ta sẽ phá nát cái điện tử này của người!!”

Mắt dài hiện lên lệ quang, nhưng rất nhanh liếm đi.”Tinh quân bớt giận.” Đối mặt với Phá Quân tinh có thể biến dao trì thành tro tàn, thái độ Tổng Đế Vương lại khác thường, chưa từng lộ ra nửa điểm khiếp nhược kinh sợ, thần nhiên nói, “Tiểu thần bất quá chỉ là luận sự, tinh quân cần gì chú ý. Tiểu thần chính là thấy kỳ quái, vì sao Tham Lang tinh quân phải ba lần bốn lượt ngăn trở người vì Thiên quân cống hiến?”

Thiếu niên im lặng, sâu kín nói: “Hần là... hần là sợ ta không khống chế được pháp lực của mình... Thiên Xu hần..... luôn lo lắng ta sẽ nhất thời không khống chế được, tạo ra ác nghiệt không thể nghịch chuyển, cho nên hần luôn luôn không cho ta một mình đến hạ giới hành tẩu.”

Hần mân mê góc áo, hoảng hốt, giống như cảm giác được nam nhân cao lớn kia đang an vị bên người, bóng lưng lãnh ngạnh lại dày rộng, nghiêm túc căn dặn những lời không hợp tình người. Nhưng hần vẫn luôn hiểu, Thiên Xu lấy thân đầu khôi tôn sư, đáp ứng tất cả nhiệm vụ Thiên đế giao cho, mỗi khi hạ giới trừ ma, để mang một thân nhiễm đầy huyết tinh sát khí trở về, khiến bách tiên đều không dám đến gần, mà những tinh quân khác, lại chỉ cần tuân theo thiên đạo tuần hoàn, làm tốt chức trách của bản thân.

Vẫn luôn nghĩ đến, tình mang vĩnh viễn huyền diệu, nam nhân đó có thể dùng vai gánh trời mà không có nửa phần dao động, nhưng một hồi ác chiến cùng nghịch long, lại khiến người đó nguyên thần đều tổn hại, thậm chí ngôi sao bản mạng cũng âm đạm, cũng không biết phải tu luyện bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại. Hắn như thế nào có thể bó tay đứng một bên, trơ mắt nhìn người đó miễn cưỡng mở ra đôi cánh bị thương đến tả tơi, tiếp tục bảo hộ bọn họ không bị gió lạnh thổi vào?

Một hồi sự cố trên dao trì, hắn cố ý triển lộ thực lực, chấn nhiếp bách tiên, làm cho đám gia hỏa thông thái rỏm kia biết, trong thất nguyên tinh quân, đáng sợ nhất không phải Tham Lang, cũng không phải Vũ Khúc, mà là hắn khóa sát tinh chủ hạo Phá Quân!!

Quả nhiên, Thiên quân ủy thác trọng trách, hắn vui mừng trở về báo tin, lại đổi lấy Thiên Xu giận tím mặt.

Hắn không cam lòng.....

Hắn chỉ nghĩ muốn đối tốt với người đó, cho dù là một trĩ điểu nho nhỏ, cũng sẽ có tâm tình muốn bảo hộ loài chim dữ, vì sao người đó không hiểu?

Bị người đó mắng, trong lòng có oan khó nói, mỹ cảnh Thiên vực trong mắt hắn lại chói lóa vô cùng. Không có nơi để đi, bỗng nhiên nhớ tới bạch diện thư sinh hoàn toàn không giống Diêm La vương địa phủ kia, người kia tựa hồ cũng không sợ hãi Ác Diệu hàng đầu này, ngược lại mấy lần dán lên ngóc nghếch xum xoe, nhớ tới, liền cảm thấy buồn cười.

Trong lúc hoảng hốt đó, lần đầu không nghe theo lời dặn dò của Thiên Xu, một mình hàng lạc phạm gian, thậm chí vào thẳng âm ty.

Hắn cũng không phải muốn có ai đó tới cho hắn lời khuyên giải an ủi, chính là... muốn có một ai đó có thể nghe hắn giải bày mà không xem đó như trò đùa, cũng không phải quấy rối, chính là.....

“Muốn chiếu cố hắn..... Thiên Xu hắn hiện tại ngay cả đứng lên cũng rất miễn cưỡng, há có thể đánh nhau với đám yêu ma âm hiểm giả dối đó. Thiên quân đã hạ chỉ, cho dù hắn có phản đối thế nào cũng là vô dụng.” Thiếu niên hồng hồng đôi mắt, quật cường siết chặt nắm tay, “Hắn muốn giận thì cứ giận, chúng quy vẫn tốt hơn để ta trơ mắt nhìn thấy hắn cố chấp gắng gượng chống đỡ rồi bị yêu ma gây thương tích.”

Thiếu niên chỉ lo tưởng niệm Tham Lang tinh quân bầu trời, lại chưa từng chú ý tới Tổng Đế Vương bên cạnh yên lặng nghe hắn tự nói. Không tiếng động, nam tử lặng yên vẫn lặng yên như trước, nhìn qua giống như một văn nhân nhã nhặn vô hại giở về lắng nghe người khác, nhưng đôi mắt dài bán đã có chút đăm chiêu, dường như đó là biểu tượng của thư sinh, che dấu suy nghĩ không muốn người biết.

Y là đệ tam điện Diêm La vương, tất nhiên là xem hết tình đời nhân gian, nhìn thấu tình oán yêu hận, như thế nào nghe không ra thiếu niên kia đối với Tham Lang tinh quân, tuyệt đối không chỉ có nhu mật hữu ái với đồng tông, mà là loại tình cảm tư mộ sâu đậm khó nói nên lời. Cơ hồ cùng lúc đó, y cười khổ phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, chính mình đối với khóa sát tinh có thể hủy diệt cả Địa phủ này, cũng ôm tâm tư khác.

Nhưng Tổng Đế Vương vẫn bình thản cười, thần sắc an nhiên hoàn toàn không đổi, y đưa tay qua, nhẹ nhàng khoát lên đầu tay nắm chặt của thiếu niên, đụng chạm rất tự nhiên, không làm cho người ta cảm thấy nửa điểm khác thường.

Lại nghe y hòa nhã nói: “Tinh quân đừng vội. Vừa mới nghe lời tinh quân nói, tiểu thần cả gan tự phỏng đoán, kỳ thật những chuyện Tham Lang tinh quân làm có lẽ chính là vì suy nghĩ cho tinh quân. Chẳng qua cách làm có phần bá đạo, không dễ được người tiếp nhận.”

Thiếu niên liếc mắt nhìn y: “Đó là đương nhiên, Thiên Xu tinh mệnh mang sát, có lý nào lại yếu đuối ôn nhu?”

Mặc dù bị Tham Lang tinh quân trách mắng, nhưng thiếu niên vẫn một mực giữ gìn, tuy Tổng Đế Vương trong lòng không vui, nhưng trên mặt lại thủy chung chưa từng biểu hiện ra ngoài.

Thiếu niên cùng y thổ lộ một phen, những tích tụ trong lòng nhẹ dần, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, lúc này mới cúi đầu nhìn những mảnh sứ men xanh vỡ vụn, nước trà đổ ướt mặt đất, không khỏi xấu hổ. Đối phương hảo tâm khoan đãi, chính mình lại phát cáu, còn lật bàn đập chén.....

“Này..... ta không phải cố ý.” Hắn nghĩ muốn thi pháp bổ cứu, lại phát hiện những gì mình biết chỉ là những loại pháp thuật phá hủy, lực phá hoại có đủ mười phần, nhưng hồi phục nguyên dạng này nó lại rất gian nan.

Tổng Đế Vương lắc đầu cười nói: “Tinh quân không cần lưu tâm, có thể giúp cho hai vị tinh quân cởi bỏ hiểu lầm, một bộ trà khí cũng không đáng tiếc.”

Thiếu niên ở thiên giới luôn bị coi là sát tinh, hầu như không có ai từng ôn ngôn đối đãi qua. Cho dù là đầu khôi Tham Lang tinh quân hắn để tâm nhất, cũng chưa bao giờ nói qua nửa câu mềm nhẹ. Hiện giờ nam tử trước mặt này không chỉ thật sự nghiêm túc nghe hắn kêu ca, không hề lộ ra nửa điểm không kiên nhẫn, càng bao dung hắn tùy hứng làm bậy, đập hư đồ đạc cũng không có nửa câu trách cứ.

Bạch diện thư sinh này nhìn qua nhã nhặn vô hại, cũng không có nửa điểm trong trẻo nhưng cao ngạo lạnh lùng thần tiên nên có, làm cho thiếu niên không khỏi đối với y nảy sinh ý muốn thân cận.

“Kỳ thật ngươi có thể gọi tên bản quân.”

Tổng Đế Vương đang đứng đứng dậy đi đến cạnh cửa, tính gọi quỷ soa đến thu thập mặt đất táng loạn, bỗng nhiên nghe được lời thiếu niên nói, không khỏi hơi khựng lại, chậm rãi, khóe miệng ngược sáng lại nhếch lên một độ cong quỷ dị.

Sau đó, y xoay người lại, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thần ngu dốt, không hiểu ý tinh quân là gì?”

Thiếu niên kiêu căng nâng cằm, bộ dáng như đang ban ân: “Tên của bản quân là Diêu Quang, nghe rõ rồi

chứ?!”

P/S: thực sự mình thấy Tổng Đế Vương cực kì cực kì phúc hắc:)) phúc hắc ần càng khó lường hơn là bộ lộ rõ ràng:))

5. Quyển 1 - Chương 4

[Ôn tri noãn dụ tẩy sát nghiệt, vong xuyên thủy lãnh tác hậu thang]

Sau mấy trăm năm, vị Phá Quân tinh quân – một trong tam sát tinh bầu trời liền thành khách quen của địa ngục đệ tam điện.

Có khi hắn sẽ mang vẻ mặt nhảm chán xông vào điện, cũng không quản Tổng Đế Vương đang thượng đường thẩm lí và phán quyết tội hành của ác quỷ, kéo ghế ngồi xuống một bên, hứng thú nghe thẩm án. Nhóm quỷ soa mặc dù ngại hắn cản trở, nhưng cũng ngại hắn là thượng tiên cũng không dám xua đuổi, huống chi ngay cả chủ tử Hắc Thăng đại địa ngục cũng chưa từng nói nửa câu, bọn họ cũng chỉ buông tay bỏ mặc.

Nhưng thật ra ngẫu nhiên đám ác quỷ đầu cơ trực lợi gặp có tiên nhân trên đường thẩm, lúc này liền phác qua hô to oan uổng, cho rằng vị thiên nhân dung mạo thiếu niên là một vị thần tiên có lòng từ bi. Đáng tiếc đối phương cho tới bây giờ đều là thờ ơ mặc kệ, chẳng qua có một lần, có một ác quỷ không biết tốt xấu ôm lấy chân thiếu niên, nhất thời cả đệ tam điện đều rung động, Tổng Đế Vương từ trên ghế vội vàng xuống dưới trấn an khuyên can, cuối cùng thiếu niên mới thu pháp lực, lạnh lạnh hỏi: “Nghe nói sau điện có mấy tiểu địa ngục, trong đó có gì?”

Tổng Đế Vương chiếu thực trả lời: “Hắc Thăng đại địa ngục thiết lập mười sáu tiểu ngục, tầng một gọi Hàm Lỗ (muối mặn), tầng hai là Ma Hoán Gia Nữ (gông xiềng), tầng ba Xuyên Lạc (xổ gân), tầng bốn Đồng Thiết Quát Kiểm (đồng sắt nạo gò má), tầng năm là Quát Chi (nạo chảy mỡ), tầng sáu Kiểm tế Tâm Can (đóng vào tim gan), tầng bảy là Oạt Nhân (móc mắt), tầng tám gọi Sạn Bì (phanh da).....” Y nói chuyện chậm rãi, giọng điệu lại âm trầm đáng sợ, chờ y tinh tế nói xong, con ác quỷ đáng thương kia đã sợ tới mức hồn phi phách tán.

Nhóm quỷ tốt cũng cuối cùng kiến thức đến sự lợi hại của vị Phá Quân tinh này.

Nhưng mà tinh quân thể này cũng không phải đáng sợ nhất, bởi vì đôi khi, thiếu niên sẽ một thân tinh huyết xâm nhập địa phủ, giống như ác quỷ, có điều đây cũng không phải máu của hắn.

Cho dù tóc đen nhiễm bẩn, máu bắn đầy mặt, nhưng dung mạo thiên nhân lại không mấy may tổn hại một chút nào, Phá Quân tinh chân giẫm đạp lên táng mạng yêu ma, lại dần dần sinh ra thái độ yêu mị khác xa với tiên nhân thanh cao.

Những điều này Tổng Đế Vương xem ở trong mắt, ít nhiều cũng có chút hiểu được vì sao Tham Lang tinh quân vẫn nghiêm lệnh không đồng ý cho Phá Quân hạ giới phục yêu hàng ma. Pháp lực Phá Quân mặc dù cao, nhưng tâm tính hiển nhiên không bằng Tham Lang. Lục sát yêu tà vốn là không phải loại hành thiện tích đức, đại nghịch tu tiên không nói, nếu tâm tính không kiên định, quanh năm chìm đắm trong giết chóc, tay nhiễm huyết tinh, càng lâu ngày càng thấm sâu, cho dù có là đại la thần tiên cũng khó không bị ảnh hưởng.

Y là Diêm La vương đệ tam điện, kỳ thật cũng có thể nói là cảm đồng thân thụ (cảm giác giống như mình). Ngồi trong Diêm La điện, mỗi ngày nhìn vào mắt đều là những vong hồn tội ác chồng chất, nghe vào tai đều là đau khổ kêu rên oan khuất, ngàn năm vạn năm, nếu không có tính tình đậm bạc, chỉ sợ nội tâm sớm vạn vẹo thành ma. Huống chi là thiếu niên tinh quân vẫn luôn được bao bọc chở che trên chín tầng trời?

Giống như Phá Quân sát tinh chủ hạo, pháp lực vốn là thiên ác, một khi quen với tinh huyết, rất có khả năng sa đọa thành ma.

Ác diệu thành ma, chỉ có con đường diệt vong.

Thế là ở sau đệ tam điện, không biết khi nào mở ra một ôn dục trì. Trì thủy trong suốt thấy đáy, ấm áp quanh năm, bốn phía lấy rừng trúc quay quanh, cũng có lực quỷ trấn giữ, nếu không phải Tổng Đế Vương đích thân đến thì không thể tới gần.

Nước trong trì dĩ nhiên không tầm thường, cổ viết thiên địa huyền hoàng, dưới đất có sông ngầm, tên gọi hoàng tuyền. Nước nơi âm phủ sâu đến cửu tuyền, có khả năng tịnh hóa trừ tai khu tà, Tổng Đế Vương cố ý dẫn tịnh hồn thủy đến, lại dẫn vô lượng tuần chi nhiệt diễm nóng rực nơi Hắc Thằng ngục giữ cho nước ấm, chỉ cần vừa thấy Phá Quân, lấy danh nghĩa tẩy bụi trần để hắn nhập ôn trì tẩy thân, như thế, thứ nhất tẩy trừ tội nghiệt, thứ hai tịnh lọc sát dục, dòng nước ấm áp thoải mái tẩy đi một thân huyết tinh trên người tinh tử, cũng làm cho hắn tạm thời quên lục ý chém giết yêu tà trong lòng.

Chính là cần khôn bên trong, y lại thủy chung chưa từng tinh tế nói rõ với thiếu niên khó tính kia.

Ngày hôm đó Tổng Đế Vương hạ điện, nghe được quỷ soa báo lại, vị tinh quân đại nhân kia lại hàng lâm. Đã đến rất lâu, không cần người khác chỉ điểm, trực tiếp đi về hướng ôn dục trì.

Tổng Đế Vương nghe xong chỉ nhẹ nhàng cười cười, cũng không gấp gấp đến ôn dục trì nhìn hắn, ngược lại xoay người vào nội đường, phân phó quỷ soa đưa tới điểm tâm, chính mình ngồi vào bên cạnh bàn. Trên bàn sớm đã chuẩn bị trà khí sạch sẽ, y nhìn vào khoảng không trống rỗng, không biết từ nơi này biến ra một trúc đứng dài, bên trong chứa đầy nước trong suốt lay động, y kéo lên tay áo, dùng bình nhỏ múc nước đổ vào trong ấm trà, dùng lửa chậm rãi nung lên.

Y nhẩn nại địa nhìn nước trong ấm chậm rãi bốc lên hơi nước, những làn khói nước từ mỏng tang đến dày

đặc hơn, lượn lơ trên miệng ấm, phù phiếm bay ra ngoài, cho đến khi toàn bộ hơi nước tiêu tán, liền tắt lửa, lấy nước vừa nấu ngả vào trong ấm trà, đầy nắp ấm lại. Đợi một lát, châm ra một ly, nhưng cũng không uống, chỉ là để đó.

Qua một trận, liền nghe được thanh âm màn trúc bị nhấc lên, đuôi mành xẹt qua một tia tiểu ý, Tống Đế Vương ngẩng đầu lên: “Đã lâu không gặp, Phá Quân tinh quân.”

Phá Quân tinh quân tịnh dục trở về bữu mô: “Không phải đã bảo người có thể gọi tên ta sao?”

So với mấy trăm năm trước, thiếu niên tựa hồ lại lớn hơn một chút, nhìn qua cũng đã khoảng nhược quán chi linh (cỡ 20 tuổi). Sau khi tắm rửa đã thay một thân tuyết đoạn quang khiết vô hạ (sạch sẽ trơn bóng), vân thường mềm nhẹ thiên y vô phùng (hoàn hảo không dấu vết), bọc lấy thân hình cao gầy, lại thấy mái tóc đen bóng ẩm ướt sau khi tắm rửa rồi tung xỏa trên vai, tôn lên làn da trắng như ngưng chi, càng nhìn càng thấy trắng như sữa. Thần hồng nhược anh (đôi môi hồng như hoa đào), mi mục phi mị càng giống như ngọc lưu ly quang hoa lưu chuyển, mấy trăm năm biến thiên, tinh mang trường cường (liều lĩnh) như trước, càng nhiễm thượng lên nhan sắc diễm hỏa làm cho người ta khó lòng dời mắt.

Thiên nhân trước mắt mị sắc như thế, nhưng Tống Đế Vương lại chỉ nhìn thoáng qua, không hề lộ ra nửa điểm kinh diễm thấp hèn, đạm cười đáp lại: “Tiểu thần không dám vượt qua khuôn phép.”

“Tên Diêm La vương cổ hủ.....” Phá Quân tinh quân Diêu Quang cũng không cần hấn tiếp đón, tự mình ngồi vào bên bàn, lấy chén trà, nước trà trong chén ấm áp vừa đủ để uống, hấn ngửa đầu uống cạn, nhưng giác nước trà ngọt lịm, thấm vào ruột gan, bất quá là một chén trà xanh, đã có thể làm cho người ta quên mất cảm giác ưu phiền. Không khỏi thở dài một tiếng: “Trà ngon.....”

Tống Đế Vương cười nói: “Trà của tiểu thần nơi này tinh quân uống qua không ít, sao vậy hôm nay mới được nghe lời tán thưởng?”

Diêu Quang liếc mắt nhìn hấn, khịt mũi: “Ta chỉ là thấy kỳ quái, trà rõ ràng là giống nhau, sao ở nơi khác uống hoài vẫn không ra hương vị như ở nơi này?”

Tống Đế Vương nâng tay vì hấn tái châm một ly, mới giải thích nghi hoặc vừa rồi: “Thử hỏi thiên thượng phạm gian, có người nào nơi nào dùng nước Vong Xuyên đến phao trà?”

Vong xuyên thủy lãnh, Mạnh bà tổ thang, nhất khẩu vong tiền trần.

Ái hận tình cừ, trầm phù đắc thất, quân hóa yên vân trầm.

Kim sinh khiên quái, tiền thế tăng hận, lai sinh mạch lộ nhân.

[Vong xuyên nước lạnh, Mạnh bà làm thang, một ngụm quên đi những gì đã qua.

Yêu hận tình cừu, được mất hơn thua, đều hóa thành mây khói.

Kiếp này vương bận, kiếp trước oán hận, kiếp sau chỉ còn là người đứng.]

Không thể tưởng được nước trong chén trà này đúng là nước Vong Xuyên, Diêu Quang phảng phất nghe thấy, lại uống thêm một ngụm.

Nước Vong Xuyên có năng lực làm khó dễ được ta? Hắn đường đường Phá Quân tinh, ngay cả Diêm La điện đều có thể tùy tiện ngồi, dĩ nhiên không sợ một chút vong xuyên thủy.

“Người lấy vong xuyên pha trà cho người ta uống, không sợ Diêm Quân tìm người tính sổ sao?”

Tổng Đế Vương nháy mắt mấy cái, ra vẻ như lão thần: “Nếu là vong xuyên thủy, uống vào thì cá gì cũng đều quên hết, làm sao có thể đi cáo trạng?”

Diêu Quang kinh ngạc, nhất thời thật đúng là không nghĩ tới điều này, nghĩ lại thì cảm thấy đúng là thú vị.

Tổng Đế Vương lại nói: “Hôm nay gặp tinh quân thần thái phi thái, chắc là có chuyện vui?”

Diêu Quang nghe y nhắc đến, vẻ vui mừng nhất thời biểu lộ không bỏ sót: “Người chẳng lẽ không có chú ý tới sao tham lang trên trời sáng ngời chói mắt?”

Tổng Đế Vương nhất thời sửng sốt, nhưng cuối cùng phản ứng lại: “Âm tào địa phủ không thấy nhật nguyệt, tiểu thần cũng chưa từng chú ý tinh tượng bầu trời.”

“Vậy cũng đúng.” Diêu Quang tâm tình tốt, cũng không so đo hắn nói lời lạnh nhạt, “Ta lần này trở về phục mệnh, gặp được Thiên Xu ở ngoài điện, nhìn qua tinh thần hắn tốt lắm, nói vậy hắn là đã khôi phục! Hơn nữa hắn nhất định là từ chỗ Thiên quân biết ta năm trăm năm này phục yêu có công, cho nên không có trách cứ ta nữa!”

Đôi má trắng nõn hiện lên hai mạt đỏ ửng, càng thêm mị sắc hoặc tâm.

Nhớ tới nam nhân cao lớn trước Thiên điện kia, mấy trăm năm chia biệt cũng không thể làm gương mặt nghiêm khắc ấy trong lòng mình mờ nhạt chút nào, ngược lại ngày một rõ ràng hơn. Đột nhiên gấp mặt, bị ánh mắt mang theo lo lắng cùng quan tâm nhìn đến, nhất thời cảm thấy lòng mình giống bị chiếc lông vũ hỏa phượng mềm nhẹ cọ qua, tê dại lại nóng cháy vô cùng, làm hắn ngay cả tay cũng không biết phải đặt như thế nào mới tốt.

Rồi mới nghe được thanh âm thuần hậu, nói: ‘Diêu Quang, vất vả người. ’

Trong nháy mắt, tất cả vất vả, tất cả ủy khuất đều dễ dàng bị hủy diệt, đáy lòng dâng lên hơi ấm làm hân hân hoan.

Tâm tình cao hứng như vậy, hân nhin không được muốn cùng người chia sẻ. Chẳng qua tiên nhân trên trời mặc dù nhiều, nhưng trong mấy trăm năm lại đây nghe nói thủ đoạn hân diệt yêu tàn nhẫn mà đối hân kiêng kỵ hơn xưa, hân dĩ nhiên cũng không thiết làm bạn cùng những kẻ đó, liền nhớ tới Tổng Đế Vương.

Phục yêu chi chức vốn không phải việc thoải mái gì, yêu quái gian nịnh giả dối, thay đổi thất thường, tu luyện nhiều năm càng không tầm thường. Thả hân một mình hạ phạm hàng yêu lại không có trợ lực, nhiều lần gặp nạn cũng chỉ dựa vào pháp lực bản thân mà chống cự. Vốn nghĩ rất nhanh sẽ không còn chống đỡ nổi, những mỗi khi mệt mỏi cực độ, đi một chuyến đến đệ tam điện địa ngục âm trầm hắc ám này, luôn luôn có một dục trì ấm áp để hân ngâm mình nghỉ ngơi, một chén trà xanh độ ấm vừa vặn thích hợp để uống ngay đặt trước mặt. Cũng luôn luôn có một Diêm La Vương rõ ràng công vụ quán thân, một bó lớn ác quỷ ở ngoài điện sắp xếp hàng dài chờ y lạc phán, tươi cười thân thiết lắng lắng bởi hân an tọa.

Cho nên hân hoàn toàn không cần lo lắng, liền thẳng hướng đệ tam điện mà đến.

Tổng Đế Vương nghe hân tinh tế kể rõ Tham Lang tình quân thế nào thế nào, vẫn bình tĩnh tự nhiên châm thêm trà, pha xong bình trà thứ hai, vừa châm vừa thản nhiên hỏi: “Nói như thế đến, ngày sau tình quân không còn phải bốn ba khắp chốn, hàng yêu phục ma. Lại nói tiếp, đây quả thật là một chuyện tốt... Đáng tiếc, sau này tiểu thần khó có cơ hội lại vì tình quân phao trà.”

Diêu Quang nghe vậy hơi hơi sững sốt, không thể tưởng được Tổng Đế Vương mẫn tuệ sâu sắc như thế, có thể hiểu rõ thiên cơ.

Quả thật không sai, sau khi Thiên Xu phục hồi, Thiên đế đã thu hồi pháp chỉ, không cho hân tiếp tục gánh vác trọng chức phục yêu, dĩ nhiên cũng sẽ không cần phải tới nơi này tẩy thân phao dục. Nghĩ đến đây, không khỏi... cảm thấy hơi hơi có chút tiếc hận.

Tuy rằng thiên đình có rất nhiều thần huyễn mỹ cảnh khiến tâm trí người khác hướng về, nhưng so ra cũng kém một gian phòng ốc sơ sài chốn âm tào địa phủ, làm cho hân cảm thấy thoải mái tự tại.

Hân vốn tính cùng Tổng Đế Vương nói rõ tình huống, nhưng không lường được đối phương lại nói toạc ra trước.

Chính là nghe giọng điệu thái độ Tổng Đế Vương như vậy, tuy rằng miệng nói đáng tiếc, thế nhưng hoàn toàn không có nửa điểm tiếc hận, hay là y kỳ thật vì mình quấy rầy nhiều phen mà đã sớm không còn kiên nhẫn, sớm muốn thoát khỏi sát tinh không thể đắc tội này?!

Nghĩ đến đây, Diêu Quang không khỏi tức giận: “Chẳng lẽ ngươi không thể đi lên tìm ta sao?”

Tổng Đế Vương buông ấm trà, hoang mang nhìn hân: “Tiểu thần bất quá chỉ là một Quỷ Tiên, cả người đầy quỷ khí, nếu không có Thiên đế triệu kiến, sao có thể tùy tiện xuất nhập thiên giới tịnh thổ?”

Diêu Quang nhất thời ghen lời không nói gì, đối phương nói hợp tình hợp lý, ngôn từ chuẩn xác, nhưng hắn lại luôn không cam lòng, thế là không thèm nói thêm, nhần nhần mũi cúi đầu uống trà.

Tổng Đế Vương thấy thế, liền cười nói: “Lại nói tiếp, tinh quân tuy rằng nhiều lần đến Hắc Thằng đại địa ngục, cũng không từng cẩn thận đi tham quan, vừa vặn hôm nay rỗi rảnh, không bằng để tiểu thần mang tinh quân đi một chuyến.”

Thấy hắn vẫn là cúi đầu không nói, Tổng Đế Vương cười lấy chén trà hắn ôm trong tay nửa ngày mà không thấy uống cạn, ôn ngôn hỏi.

“Được không, Diêu Quang?”

6. Quyển 1 - Chương 5

Mặc Hoắc tặng biệt nhạ họa đoan, Phá Quân nhất nộ hủy diêm điện

[Mặc Hoắc tiền đưa gây rắc rối, Phá Quân giận dữ hủy diêm điện]

Dưới Hắc Thằng đại địa ngục có mười sáu tiểu ngục quay quanh. Một đường đi đến, đâu đâu cũng gặp quỷ tốt tướng mạo dữ tợn hung thần ác sát áp giải quỷ hồn khi còn sống đã phạm phải đủ loại ác nghiệt, hồn phách bị thiết liên xích lại kéo đi, đến các tiểu ngục thụ hình, trên đường đi, nhiệt thiết thẳng giao nhiều vô số, uy nghiêm đáng sợ.

Tổng Đế Vương tuy là tổ y giày vải, xem ra bất quá là một thư sinh nhân gian tầm thường, nhưng quỷ tốt gặp vị này giá lâm, đều cúi đầu, thối lui nhường đường. Có tiểu quỷ nhìn thấy, lại sợ đến không dám ngẩng đầu. Thiếu niên bạch y đi phía sau, thân hình như có một tầng quang mang nhàn nhạt bao quanh, giống như tinh quang lay động, dung mạo thiên nhân, càng khiến người khó quên.

Tổng Đế Vương một đường chỉ điểm tường thuật đủ chuyện về mười sáu tiểu ngục, một mực ở phía trước dẫn đường.

Xem ra hưng trí bừng bừng, Diêu Quang thật cũng hiếm khi không có cự tuyệt. Kỳ thật hắn đối với Hắc Thằng đại địa ngục một chút hứng thú cũng không có, đều là mấy Quỷ Hồn thụ hình, tiếng khóc thét vang khắp nơi, có cái gì hay để thưởng thức đích? Bất quá cũng không biết vì sao, mỗi khi nghe được Tổng Đế Vương ôn thanh hỏi, liền rất khó nói ra lời cự tuyệt, mặc dù y cho mình lựa chọn, nhưng mình lại luôn làm theo ý của y..

Cứ như vậy đi tới, rất nhanh đi qua mười sáu tiểu ngục, xuống nữa chính là đệ tứ ngục của Ngũ Quan

Vương.

Tổng Đế Vương lúc này mới dừng bước, xoay lại nói với Diêu Quang: “Thế gian thường nói, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, cho dù có là bàn đào thịnh yến của Vương Mẫu nương chung quy cũng có lúc tàn tiệc. Xin thứ cho tiểu thần không tiện đưa tiễn xa, hôm nay cùng tinh quân từ biệt, ngày khác nếu có cơ duyên, hy vọng lại có thể vi tinh quân pha ẩm trà, tiểu tụ một lát.”

“Ân.....” Nghe y nói như vậy, giống như không hẹn ngày gặp lại, khiến người khó chịu, Diêu Quang cúi đầu, nhưng nhất thời lại không muốn xoay người rời đi.

Chợt nghe Tổng Đế Vương nói: “Tiểu thần còn có một vật, tặng tinh quân.”

Diêu Quang ngẩng đầu, liền thấy Tổng Đế Vương từ trong tay áo lấy ra một vật, nhìn kỹ, nguyên lai là một chậu sành nho nhỏ, mặt trên còn có một gốc cỏ nhỏ gầy còm, chỉ mọc hai phiến lá cây, nhìn qua hình dạng cũng không đặc biệt, nhưng cây cỏ này cả thân tối đen, từ gốc đến thân, từ lá đến tâm, đều mang sắc trầm như mực, cổ quái phi thường.

Diêu Quang hiếu kỳ: “Đây là vật gì?”

Tổng Đế Vương nói: “Thân cỏ này danh viết Mặc Hoắc. Hoàng tuyền không có ánh sáng nhật nguyệt, cũng không có mưa làm dịu, vốn không có một ngọn cỏ, chỉ có ở Hắc Thằng đại địa ngục, có một tiểu ngục gọi là Oạt Nhân, quỷ thụ hình sau khi mọc mắt sẽ rơi huyết lệ, thấm ướt mặt đất sinh ra loại cỏ này. Mặc Hoắc bị oán khí sở phệ, độc lực không phải là nhỏ, vô luận là thiên thượng phạm gian, yêu vực ma giới, chỉ cần ăn một mẫu nhỏ, thị lực lập tức bị tiêu hủy.”

“Nga? Thần kỳ như vậy?”

Diêu Quang gầy gầy Mặc Hoắc trong chậu, ngọn cỏ nhỏ nhìn qua không có gì đặc biệt, trừ bỏ không có nửa điểm màu lục mà chỉ có sắc đen u mịch trầm như mực khiến người sợ hãi.

“Người tặng cái này cho ta làm gì.....”

“Tiểu thần tuy là đệ tam điện Diêm La, nhưng trong tay nhưng không có kỳ trân dị bảo gì, cho dù có, có lẽ cũng không so được với bảo bối chốn thiên cung. Suy đi nghĩ lại, quả thật không thể lựa chọn, nhưng tính ra ngọn cỏ này cũng được xem như đặc biệt, tuy không phải bảo vật quý trọng gì, mong rằng tinh quân vui lòng nhận cho.”

Nói xong, Tổng Đế Vương đem chậu sành đặt vào tay Diêu Quang, thanh âm lộ ra trầm thấp: “Ngày sau chỉ sợ khó được gặp mặt một lần, bèn Mặc Hoắc này, liền tặng tinh quân làm kỷ niệm đi.....” Sườn mặt nho nhã, thở dài gian buồn bã mất mát, vì khuất bóng mà lược lược mang theo chút bóng ma, làm cho gương mặt vị Diêm La vương luôn bình tĩnh nhã nhặn này nhàn nhạt nhiễm thượng nỗi buồn ly biệt.

Diêu Quang chỉ cảm thấy chậu sành trong tay giống như ngàn cân nặng, nhất thời lại nói không ra lời.

Lần từ biệt này, chớp mắt đã qua rất lâu.

Phá Quân tinh kiêu ngạo kia, cũng chưa từng quang lâm địa phủ lần nào nữa.

Mà Tống Đế Vương cũng không từng có cơ hội đến thiên cung, mấy trăm năm duyên phận ngăn ngủ giữa hai người, tựa hồ bị chặt đứt vô cùng đơn giản như vậy.

Nhưng Tống Đế Vương cũng không vì thế mà sốt ruột, mỗi ngày y chuyên tâm xử lý công vụ, thẩm lí và phán quyết ác quỷ. Bạch diện thư sinh tuần tú nho nhã trên đại điện, cũng không vì Quỷ Hồn giả dối âm hiểm sở hoặc, cân nhắc mức hình phạt duy thực (công bằng), không sai không lệch, cửu nhi cửu chi (lâu ngày), thanh danh lại truyền tới thế gian, thu được cái danh tính tình nhân hậu, tâm địa thuần tịnh (thuần khiết, trong trẻo), ghét ác như cừu, minh sát thu hào (nhìn rõ mọi việc từ chân tơ kẽ tóc).

Chính là vật đổi sao dời, thế gian ác nhân nắm quyền, mười điện Diêm La đều là bạn tối mày tối mặt, đệ tam ngục do y đứng đầu dĩ nhiên cũng không ngoại lệ

Sự tình ngày một nhiều, thời gian cứ thế trôi qua cực nhanh.

Hôm đó là ngày Tống Đế Vương đến phạm gian luân trị.

Cái gọi là luân trị, chính là vào ngày tám tháng hai, ngày thần đàn (sinh thần) của Tống Đế Vương, y đích thân tới phạm gian nghe thể nhân tác tệ.

Phạm nhân phạm tội vong ân phụ nghĩa, ác ý phỉ báng làm tổn thương danh dự, đạo đức tiêu vong, vu tội vu hãm, thất tín bội nghĩa, lừa gạt tiền tài, vân vân... nếu có tâm hối cải, ngày này sẽ tới Miếu Thành Hoàng hướng Tống Đế Vương thề nguyện không phạm giới nữa, như thế sẽ được Diêm La khoan thứ, sau này chết đi miễn nhập các ngục trong đệ tam điện chịu khổ.

Chẳng qua những kẻ thường làm ác, nào có mấy ai cảm thấy mình sai, cho dù lúc sắp chết lương tâm ray rức, người chân chính có tâm hối cải quả thực ít đến có thể đếm được, cho nên mỗi khi đến ngày luân trị ngược lại trở thành ngày rảnh rỗi nghỉ ngơi của Diêm La thập điện.

Tống Đế Vương ngồi trong miếu, đôi mắt dài lạnh nhạt nhìn phạm nhân tới lui ngoài miếu.

Cái gọi là vô sự bất đẳng tam bảo điện, trong mắt những phạm nhân kia, nếu không có sở cầu, lại sao lại khổ kiếp hư vô mờ mịt sau khi chết mà vào điện cáo tội?

Không người quấy rầy, y ngược lại mừng rỡ nhàn hạ.

Chân thân Quỷ Tiên thể nhân không thể nhìn thấy, Tổng Đế Vương thản nhiên ngồi ở dựa vào nơi có nắng ấm, trong tay là một quyển sách, không tập trung tùy tâm lật xem.

Ngẫu nhiên ngẩng đầu, mặt trời đang lơ lửng giữa bầu trời, thủy chung là không thể nhìn thấy một ngôi sao sớm, càng đừng nói khóa ác diệu rực rỡ kia.

Bỗng nhiên nhớ tới thế gian có mấy cổ sự khá thú vị.

Có một người đi cày ruộng, giữa ruộng có một thân cây, thỏ chạy tới đập đầu vào cây, gãy cổ mà chết, người này lập tức bỏ ruộng ôm cây, chờ thỏ lại đâm vào cây rồi bắt, thỏ không đến mà bản thân hấn lại trở thành trò cười.

Có lẽ, hành vi ôm cây chờ thỏ lần thứ hai đâm vào quả thật ngu ngốc không ai bằng, sự trùng hợp hi hữu đó, sợ là trăm năm khó gặp được một lần. Phàm nhân bất quá chỉ có mấy chục năm thiên mệnh, tự không có tính nhẫn nại đi chờ đợi sự trùng hợp đó xảy ra lần nữa.

Bất quá, y cũng không phải phàm nhân, tiên thọ của y so với phàm nhân dài lâu hơn nhiều lắm, một trăm năm đợi không được, y có thể chờ năm trăm năm, năm trăm năm không được, y có thể đợi thêm một ngàn năm nữa. Chờ đợi một ngàn năm, có lẽ chung quy sẽ có một ngày, sẽ chờ đến một lần trùng hợp như ngàn năm trước.

Nghĩ đến đây, không khỏi cười mỉm cười.

Chợt vào lúc này, phía sau âm phong thổi qua, quay đầu lại, chỉ thấy hai quỷ soa chặt vật từ dưới nền đất bò lên, vừa thấy Tổng Đế Vương, lập tức té ngã nhào lại thưa bẩm: “Quân thượng! Đại sự không ổn! Phá Quân tinh quân phá hủy Diêm La điện!”

Tổng Đế Vương khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua trước cửa miếu Thành Hoàng có thể giăng lưới bắt chim (vắng vẻ không người lui tới), nói: “Các người ở đây trông chừng, nếu có người tiến vào thề nguyện, nghe kỹ nguyện này, xem kỹ tâm, ghi lại từng câu từng chữ, sau khi mặt trời lặn trở về báo cáo bốn vương, không được có sai lầm.” Nói xong trường tụ (ống tay áo) vung lên, xoay người, bóng dáng lập tức biến mất vô tung.

Tổng Đế Vương quả thật không dự đoán được, hấn kiên nhẫn chờ tới cũng không phải một con thỏ nhỏ điệu ngoan, mà là một vị sát tinh cứu thiên đang nổi giận bùng bùng.

“Loảng xoảng!!!”

Một cây cột bên cửa đại điện nặng nề đổ sập xuống, vừa vịn nên trước mũi chân y, dấy lên rất nhiều tro bụi. Tổng Đế Vương mắt dài khẽ híp, ngẩng đầu đánh giá Diêm La điện bị phá phá hủy đi một nửa.

Điện vũ nguy nga thâm nghiêm không lâu trước đó đã gặp phải tình trạng tổn hại khắp nơi, hư hao quá nửa.

Ván cửa đại môn bị gãy vỡ, điện trụ nằm ngổn ngang, những mảnh ngói vỡ nát rơi tán lác, hình cụ thiết liên cái cong thì cứ cong veo, gãy đoạn thì cứ gãy đoạn. Phía trên đại điện là đám quỷ hồn lượn vòng phần đông bị dọa đến cơ hồ hồn phi phách tán, tiếng khóc thét tê mình không ngừng vang bên tai, ngay cả đám quỷ soa ngày thường hung thần ác sát cũng không dám tới gần, nhao nhao tránh né.

Thấy Tống Đế Vương trở về, mới có mấy quỷ soa lá gan lớn chút tiến lên bấm báo, nói qua nói lại cũng không ngoài việc vị kia tinh quân đến đây, không thấy Tống Đế Vương, đột nhiên nổi giận đùng đùng, phá hủy mọi thứ, quỷ soa bọn họ vô lực ngăn trở thượng tiên, chỉ có thể trở mắt nhìn hẩn hủ đi Diêm La điện..... Hiện giờ vị tiên nhân kia vẫn chưa rời đi, bọn họ cũng không dám tùy tiện tới gần, sợ trêu chọc sát tinh, rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Tống Đế Vương mi nhíu càng sâu, cũng không nói gì, vẩy lui chúng sai dịch, sai bước bước qua mặt đất hoang tàn đổ nát vô cùng thâm, đi vào trong điện.

Dọc theo đường đi, bốn vách tường thỉnh thoảng chấn động khiến bụi đá rơi rớt, trên nóc điện bị khoét một lỗ thủng lớn, ngẩng đầu có thể nhìn thấy đám âm hồn chạy trốn xoay quanh bất định, càng đi sâu vào, sắc mặt Tống Đế Vương càng trầm. Cho đến khi nhìn đến thiếu niên gác chân ngồi trên án bàn giữa đại điện, khuôn mặt tuần tú bắt đầu đen lại.

Diêu Quang vừa thấy Tống Đế Vương trở về, lúc này mới nhảy xuống, đôi mắt lấp lánh xinh đẹp nổi giận đùng đùng, giống như bên trong có lửa toát ra, lắc mình tiến lên một phen nắm lấy vạt áo Tống Đế Vương, đem cả người y nhấc lên giữa không trung rồi nện mạnh thân hình đơn bạc ấy lên vách tường đã đổ sụp hơn phân nửa/

“Người gây ra chuyện thật tốt!!”

Tống Đế Vương không cùng hẩn lớn tiếng chất vấn, chỉ lạnh lùng nhìn hẩn, thanh âm, cũng là lạnh nhạt: “Không biết tiểu thần có gì đắc tội, phải làm phiền tinh quân tự mình hạ phạm, phá hủy Diêm La điện của tiểu thần?”

“Người còn dám hỏi ta! Đều tại cái cổ độc kia của ngươi, Thiên Xu giận ta!!”

Nếu nói khi mới vào sắc mặt Tống Đế Vương chính là hắc trầm, nghe thấy lời này liền biến thành âm lãnh: “Nghe tinh quân nói như vậy, chẳng lẽ là có người lấy Mặc Hoắc tiểu thần tặng tinh quân dùng trên thân người khác?”

Diêu Quang chỉ biết tự mình sinh khí, hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt đối phương, cả giận nói: “Ta bất quá là thấy Khai Dương bị Thiên Lý Nhân kia khi dễ quá thảm, mới đưa Mặc Hoắc cho hẩn, ai ngờ bị Thiên Xu phát hiện, Khai Dương cũng thật đáng giận, cư nhiên đến thượng đế trước mặt tự thừa tội trạng, năm trăm lời tiên đó là tiện nghi hẩn! Hừ!”

Phá Quân tình xưa nay ngang ngược kiêu ngạo tùy hứng, cùng yêu tà gian nịnh độ sức mấy trăm năm, khó tránh khỏi lây dính vài phần ngoan độc, Tống Đế Vương cũng không phải lần đầu kiến thức, chính là mấy trăm năm không gặp, tính tình hẩn ngày càng ác liệt, hiện giờ thế nhưng lại cùng Khai Dương Vũ Khúc

tinh quân ngay cả việc gia hại Thiên Mục thần tướng cũng dám làm! Sau khi thua chuyện cư nhiên truy căn tác nguyên (tìm nguồn gốc gây ra), tìm đến y trút giận?!

Tổng Đế Vương cũng không tác biện (giải thích), chỉ hỏi ngược lại: “Tiểu thần ngày đó đem Mặc Hoắc tặng tinh quân, đã đem chuyện loại cỏ này có kịch độc toàn bộ báo lại. Xin hỏi tinh quân có nhớ rõ việc này?”

“Cho dù có biết, thì tính sao? Thiên Xu nói loại cỏ này chính là vật cấm kỵ, Thiên quân sớm có nghiêm lệnh không được tư thực (thực – trồng, tàng trữ), người sao có thể đem cái loại này làm lễ vật tặng cho ta?”

Tổng Đế Vương lạnh lùng cười: “Tiểu thần thật muốn hỏi một chút, người bán đao tử, chẳng lẽ còn phải phụ trách việc người mua đao cầm làm thức ăn hoặc giết người sao??”

“Người –“

Tổng Đế Vương lời nói sắc bén, một tên trúng đích, dần dần ngay cả Diêu Quang cũng cảm thấy mình lo lắng không đủ. Kỳ thật sau khi phát tiết một trận, hắn đã có chút tỉnh táo lại, nghĩ lại, kỳ thật việc này quả thật không liên quan gì đến Tổng Đế Vương. Chính là bởi vì không lâu trước đó ở tinh điện thiên vực, hắn vốn một lòng muốn cùng Thiên Xu hạ giới hàng yêu thật vất vả mới trở về gần gũi nói chuyện, ai ngờ Khai Dương lại hùng hực chạy vào chất vấn hắn chuyện độc thảo kia, liền bị Thiên Xu biết được. Gây ra đại họa như thế, Thiên Xu khó tránh nghiêm ngữ quở trách, càng ra lệnh cưỡng chế phản tỉnh. Tất nhiên Diêu Quang ghen khuất khó chịu, nhất thời tìm không thấy cách phát tiết, liền đem toàn bộ tức giận nện vào đầu Tổng Đế Vương. Từ Cửu thiên rơi thẳng xuống Diêm La điện, lại không thấy bóng dáng Tổng Đế Vương, cơn tức dâng lên, đương trường phá hủy Diêm La điện.

Lúc này bàn tay siết chặt vạt áo Tổng Đế Vương cũng buông lỏng đi, Tổng Đế Vương từ lúc bắt đầu chưa từng phản kháng qua, hiện giờ cũng chỉ là chỉnh lại y sam.

Diêu Quang vẫn có chút oán khí: “Chỉ tại người tặng thứ cổ quái đó cho ta.....”

Nói đến một nửa, thế nhưng không nói được, ánh mắt dừng ở hắn thâm thúy như mực, nhìn vào lam hắn chợt dạ một trận.

Sau một lúc lâu, Tổng Đế Vương lạnh nhạt nói: “Nơi này vốn là âm tào địa phủ, làm sao so được với thiên cung thần vực nơi nơi đều là linh hoa dị thảo, đập vào mắt là mỹ ngọc lưu kim. Một gốc Mặc Hoắc, đã dốc hết khả năng của tiểu thần, tinh quân nếu không cảm kích thì thôi, hà tất tác tiện tâm ý tiểu thần?” (tác tiện – khinh rẻ)

“Ta không phải.....”

“Diêm La điện này của tiểu thần tuy rằng cũ nát điều linh, nhưng cũng là bên trong địa phủ, nơi đoạn phán ác tội, cũng không phải tất cả đều thuộc sở hữu của Tổng Đế Vương. Nếu tinh quân phải chỉ trích tiểu thần, có thể ở trước mặt Thiên quân trạng cáo tiểu thần tư thực Mặc Hoắc, hà tất khó xử vong hồn quỷ soa nơi này?”

Tổng Đế Vương gần từng tiếng, mạnh mẽ âm vang, một thân áo trắng nho nhã, đứng giữa một mảnh hoang tàn, giống như thanh tùng cao ngất, khí thế lẫm lẫm không cho phép xâm phạm.

Diêu Quang lúc này mới có cảm giác, vị trước mắt này, chính là Diêm la vương – chúa tể địa phủ đệ tam điện! Ti chưởng hình phán vong hồn, ác liệt cương nghị. Uy nghi của y, không cần pháp tướng dữ tợn, dưới phán bút, chưa từng thiên vị, mặc kệ người khi ở dương thế là lúc là hoàng hầu tương tướng, hay là du côn lưu manh, tất cả đều giống nhau, thiện ác đến cuối cùng sẽ có báo.

Trong lúc nhất thời, Diêu Quang đứng là đuối lý, không nói được một câu.

Hai người yên lặng đứng thẳng giữa phế tích, thật lâu sau, rốt cục Tổng Đế Vương thở dài một tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Mắt thấy y sẽ phẩy tay áo bỏ đi, Diêu Quang không khỏi sốt ruột, lại đưa tay qua giữa chặt tay y, kéo lại, rồi lại không biết mình muốn thế nào, chờ Tổng Đế Vương quay lại nhìn, kích động buông tay, thật vất vả mới thốt ra một câu: “Ta sẽ bồi thường lại những thứ đã đập nát!”

Tổng Đế Vương nhìn Diêu Quang, vốn biết Phá Quân tinh quân tâm tính cao ngạo, loại giọng điệu gần như nhận sai chịu thua thế này chỉ sợ ngàn năm khó nghe được một lần.

Đôi mắt xinh đẹp kia, bởi vì hơi hơi rủ xuống mà có vẻ mắt hơi xếch lên, đôi môi anh đào bị răng cắn chặt hiện ra màu son đỏ thắm, Tổng Đế Vương không khỏi nghĩ đến, nếu tiếp tục cùng hắn gây khó dễ, nói không chừng liền khóc luôn đi?

Tim mềm nhũn, tự biết đã vô pháp duy trì vẻ cứng rắn. Nhưng cũng không thể dung túng quá độ, phải làm cho thiếu niên hiểu được lập trường cùng điểm mấu chốt của y, ngày sau nếu lại muốn hồ nháo cũng phải biết thế nào là đúng mực.

“Tiểu thần không dám, Diêm La điện không phải do pháp thuật sở thành, một viên gạch một miếng ngói làm ra không dễ dàng, tinh quân quý nhân bận rộn, không cần lo lắng.”

Lời này không nhẹ không nặng, lại làm cho cảm giác thua thiệt trong lòng Diêu Quang càng thêm sâu.

Tổng Đế Vương gọi quý soa đến, cẩn thận phân phó xử lý công việc, không hề để ý tới Diêu Quang đứng một bên. Diêu Quang lẳng lẳng đứng ở đó, nhìn bóng dáng thư sinh bận rộn.

Nam tử nhìn như đơn bạc làm việc lại giỏi giang quyết đoán ngoài dự tính, một bên phân phó quý soa sửa chữa điện vũ, một bên truyền lệnh đại lực quý tốt dùng hắc liên khóa lại đám quý hồ bay loạn xoay quanh, để chúng qua một bên xếp hàng, đợi y nhất nhất xử lý. Diêm La điện sụp đổ, cũng không thể tùy ý cho đệ nhị điện đình trệ việc áp giải quý hồn đến đây, trước hết đành phải chuyển nhóm quý hồn đến đệ tứ điện trước rồi y sẽ đến giải thích sau.

Diêu Quang bỗng nhiên cảm thấy không biết làm sao, hấn giúp không được gì, chỉ biết gây chuyện, hiện giờ còn phải để Tống Đế Vương tân tân khổ khổ thu thập cục diện rồi rắm hấn gây ra..... Hung hăng cắn chặt răng, thiếu niên hiếm khi không phát ra âm thanh, lén lút xoay người ly khai địa phủ.

7. Quyển 1 - Chương 6

Nghiệt Kính Thai thượng nghiệp vô ân, thiên niên tình túy nhưng vị tỉnh

[Trên Nghiệt Kính Đài không thể che giấu nghiệp, ngàn năm say tình vẫn chưa tỉnh]

Phá Quân tinh đại náo Hắc Thằng đại địa ngục, đánh sập Diêm La điện, việc này vốn không phải nhỏ. Diêm La điện vốn là nơi thẩm lí và phán quyết Quỷ Hồn, mặc dù ở chốn cửu tuyền, không thể so với tiên giới thiên cung tôn quý, nhưng trong lục đạo, chúng sinh cũng có địa vị cao quý. Diêm La vương lại càng tôn quý vô cùng, một quyển sinh tử bộ định sinh tử luân hồi, cho dù là tiên nhân cũng phải cho Quỷ Tiên địa phủ ba phần mặt mũi.

Việc này lẽ ra phải kinh động tam giới, nhưng Diêu Quang đi rồi, Tống Đế Vương đi một chuyến đến Huyết Trì địa ngục.

Diêm La Vương chương quản ngục này chính là Ngũ Quan Vương, đệ tứ điện cùng đệ tam điện khá gần nhau, quỷ hồn ở Hắc Thằng đại địa ngục chịu xong hình sẽ chuyển giải đến chỗ Ngũ Quan Vương, cho nên việc này hấn cũng biết được.

Nhưng thấy Tống Đế Vương tự mình đến gặp, trong ngón từ tựa hồ hy vọng đem việc này chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. Ngũ Quan Vương tất nhiên là khó hiểu, nhưng nếu khổ chủ không muốn truy cứu, hấn cũng không cần mất công đi làm tiểu nhân, hơn nữa danh tiếng của Tống Đế Vương ở thập điện Diêm La rất cao, hấn cũng vui lòng thuận nước giong thuyền, im lặng không nói gì về chuyện này.

Về phần phần đám tiểu quỷ, có Tống Đế Vương phân phó, ai cũng không dám loạn nói huyền thuyên, phải biết hình phạt trong mười sáu tiểu ngục Hắc Thằng đại địa ngục rất dọa người, quỷ hồn đi vào không bị lột trọi một tầng da thì chẳng đi ra.

Chuyện này vốn phải trình lên thiên điện náo loạn một trận, cứ nhiên cứ như vậy bình ổn xuống, giống như chẳng hề có chuyện gì phát sinh.

Việc này tuy nói được che giấu rất tốt, nhưng ngày đó Tống Đế Vương đến thế gian luân trị lại tự tiện rời đi, lại bị Diêm Vương biết được. Dù sao cũng là lơ là nhiệm vụ, Diêm Vương giận dữ, phạt y trông coi Nghiệt Kính Đài một trăm năm.

Nghiệt Kính Đài chốn Âm phủ, đài cao một trượng, rộng hơn mười mẫu, vốn là linh khí thiên địa sở thành, thuộc sở hạt của đệ nhất điện Tần Nghiễm Vương. Sau khi chết đi, hồn phách con người sẽ bị quỷ soa bắt xuống quỷ môn quan, nhất định phải qua Nghiệt Kính Đài này trước, một thân tội nghiệp, đứng trước Nghiệt Kính Đài tuyệt không thể che dấu, nhập đài đoạn tội, sẽ được đệ nhất điện Tần Nghiễm Vương kết tội rồi áp giải đến các ngục xử lý.

Trăm ngàn năm qua, chiếu qua vô số âm hồn, nghiệp kính âm trầm, ngay cả quỷ tốt âm phủ cũng không nguyện tới gần quá lâu.

Diêm Quân xử lý như thế, các Diêm La còn lại nghe xong, cũng không khỏi kinh ngạc. Duy có Tổng Đế Vương không hề tranh luận, lĩnh trách rồi đi về hướng Nghiệt Kính Đài.

Thời gian qua mau, nhân thế nhật nguyệt luân chuyển không ngừng, Tổng Đế Vương trông coi Nghiệt Kính Đài trăm năm, cuối cùng đã mãn hạn phạt.

Chỉ cảm thấy quỷ khí trên người mình tựa hồ nặng hơn vài phần, đến mức bản thân đi đến đâu là mang theo trận trận quỷ khóc sói gào như đang ở giữa Phong Đô (một tòa quỷ thành).

Kỳ thật Quỷ Tiên nhiều thêm vài phần yêu khí thì có ngại gì, chỉ là tiên nhân bầu trời lại yêu tinh khiết sạch sẽ, mặc dù không sợ quỷ khí âm trầm, nhưng cũng không muốn nhìn nhiều, phần lớn đều tránh đi lấy may mắn.

Bất quá, nghĩ những điều này có tác dụng gì?

Cho tới bây giờ, trong mắt thiếu niên kia chỉ có Tham Lang tinh quân tinh quang sáng chói, về phần trên người mình là quỷ khí hay tiên khí, chỉ sợ hắn cũng chưa bao giờ để ý.

Tổng Đế Vương âm thầm cười khổ, trông coi Nghiệt Kính Đài trăm năm, mỗi ngày soi gương tự xét lại, khó trách âm ức (phiền muộn, tối tăm) càng nặng.

Trở lại đệ tam điện, trong khoảng thời gian y không ở trong điện, Sở Giang Vương cùng Ngũ Quan Vương tạm thay chức vụ, nên thăm cứ thăm, nên phán cứ phán, chưa từng chậm trễ công sự. Chính là nợ nhân tình này quá lớn, y nhẹ nhàng cười, còn nhiều thời gian, luôn luôn còn cơ hội.

Vừa vặn có một quỷ soa bê công văn từ trong điện vội vàng đi ra, vừa thấy Tổng Đế Vương, lập tức chạy lên đón chào: “Quân thượng! Ngài đã trở lại!”

Thanh âm khá lớn, chúng quỷ soa lập tức từ trong điện chạy ra, thấy Tổng Đế Vương đều tiến lên lễ bái.

Tổng Đế Vương đánh giá Diêm La điện đã sửa chữa xong, lại nhìn đến hồn phách có hàng có lối ra vào, nhân tiện nói: “Vất vả các ngươi.”

Nhóm quỷ soa thụ sủng nhược kinh, liên tục đập đầu: “Đây là chuyện chúng tiểu nhân phải làm! Chúng tiểu nhân đều ngóng trông quân thượng trở về!”

Tổng Đế Vương hơi gật đầu, âm thầm cười, không hề trông mong những lời này có bao nhiêu phần sự thật, cái gọi là quỷ thoại liên thiên (lời ma quỷ không nên tin)), dĩ nhiên không thể tin là thật, bất quá trong điện vô chủ, nói vậy đám quỷ soa này cũng không sống khá giả.

Được quỷ soa vây quanh tiến vào đại điện, trăm năm vô chủ, Diêm La điện vốn đã âm trầm đáng sợ, hiện tại tăng thêm vài phần tịch liêu. Tổng Đế Vương sờ qua án trác (bàn), có quỷ soa đưa lên sinh tử bộ, y tiếp nhận, cẩn thận lật xem, trăm năm qua, người nhập đệ tam điện nhiều hơn không ít, có thể thấy được nhân thế phân loạn không ngừng, người làm ác chỗ nào cũng có.

Y khép lại sinh tử bộ, ngẩng đầu, ánh mắt trông về phía xa, nhìn những sợi xích đen nóng cháy, giăng dọc ngang khắp đại địa ngục, ác hồn chịu hình, không ngừng gào thảm thiết. Y chính là Diêm La Vương Hắc Thằng đại địa ngục, vốn không nên rời đi suốt trăm năm, lại bởi vì một tâm niệm nhất thời, phạm sai lầm.

Sai chính là sai, dù lớn hay nhỏ cũng thế, cho nên trước mặt Diêm Quân, y cũng không có ý biện giải cho mình.

Trăm năm thủ Nghiệt Kinh Đài, luôn không oan.

Tổng Đế Vương thùy mi mi liễm mắt, sau một lúc lâu ngẩng đầu lên, đã là một thân lấm nhem (nghime tức, lấm liệt), y đi lên án, nhấc áo ngồi xuống, nâng thanh quát: “Đường hạ nghe lệnh, tốc tốc áp giải ác quỷ chờ thẩm lên điện, đợi bốn vương nhất nhất hỏi rõ nguyên nhân, tái hành định phán!”

Hai trăm năm sau đó, lục giới bình an vô sự.

Tinh mang vẫn chưa từng giáng xuống lần thứ hai.

Chỉ có Tổng Đế Vương ngẫu nhiên buông hồ sơ vụ án, rõ ràng biết nơi cửa tuyến không thấy nhật nguyệt, căn bản không có khả năng thấy được ánh sao sáng trên bầu trời, lại vẫn theo bản năng ngẩng đầu nhìn.

Vốn tưởng rằng đang ở địa phủ âm trầm, tắm qua Vong Xuyên lạnh như băng, trái tim trong ngực sớm đã đông lại thành băng, sẽ không còn rung động, nhưng mà dưới rừng lê hoa liếc mắt một cái, lại làm cho y nhớ mãi ngàn năm.

Đó là tinh tử nơi Cửu thiên, còn mình bất quá chỉ là một Quỷ Tiên địa phủ, thân phận cách xa tất nhiên không nhắc tới, huống chi tâm thiếu niên kia, vẫn luôn đặt trên một người khác, không thể phân ra một tia nửa điểm.

Điều này y hiểu rất rõ ràng, lại vẫn không thể buông tha.

Chẳng qua, y cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Quỷ Diêm La địa phủ quỷ, há lại tưởng niệm người ngẫu nhiên quay đầu rồi lại rời đi?

Đến một ngày, thiên địa phát sinh dị biến, phi tinh thiên ngoại đột nhiên rơi xuống, không những Thiên vực chấn động, thế gian càng cuồng loạn bạo vũ ba ngày không ngừng. Dưới cửu tuyền chấn động không ngớt, đến mức bách quỷ ồn ào náo động kêu rên, hô thiên thưởng địa.

Linh châu trên Tỏa Yêu Tháp đột nhiên nứt ra, bày yêu trong tháo trốn sạch, yêu tà tàn sát sinh linh.

Từ đó thế gian nhiều chuyện, thập điện địa ngục cũng không được an bình.

Linh châu đã bị hủy, cần phải tiếp tục tìm kiếm, dùng sửa bảo tháp. Thiên đế thấy tình thế ác liệt, đã hạ pháp chỉ, lệnh Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, thất nguyên tinh quân hạ giới tìm châu.

Nhưng thiên địa đã sửa dị số, số phận phạm nhân đại động, thiên bàn sinh biến, yếu ớt không chịu nổi, lúc này các tinh quân hạ phạm, cùng không thể dùng chân thân, để tránh thác loạn nhân gian. Cho nên có tinh quân mượn luân hồi vào đời, cũng là lẽ thường.

Tổng Đế Vương mặc dù ở nơi sâu thẳm trong địa phủ, nhưng cũng không phải bưng tai bịt mắt, trên sinh tử bộ đều có ghi lại thân thể vài vị tinh quân tuyển chọn sống lâu bao nhiêu, nhưng hiển nhiên không thấy Diêu Quang, tựa hồ vẫn không có động tác.

Không khỏi kỳ quái, dù sao cũng là Thiên đế sai phái, cho dù Diêu Quang tùy hứng, nhưng chắc chắn sẽ không quan tâm đến pháp chỉ.

Đang nghi hoặc trong lòng, bỗng nhiên có quỷ soa vội vàng báo lại: “Quân thượng! Phá Quân tinh quân lại tới nữa!” Hẳn là lần trước ác diệu tinh quân đại náo quỷ ngục, đánh sập Diêm Vương Điện dọa sợ, quỷ soa trong điện kẻ trốn cứ trốn, tránh cứ tránh, không dám lên tiếng.

Tổng Đế Vương nghe vậy lại chưa từng lộ ra thần sắc kinh hãi gì, vẫn vùi đầu vào hồ sơ vụ án, cũng không ngẩng đầu, chỉ phân phó: “Thỉnh tinh quân đến nội đường nghỉ tạm, bốn vương công vụ trong người, không tiện nghênh đón từ xa.”

Quỷ soa lĩnh mệnh mà đi, còn chưa tới cửa, liền bị Phá Quân tinh quân đẩy bật ra.

Vừa rồi Tổng Đế Vương nói lời lạnh nhạt đã rơi vào trong tai thiếu niên, hẳn rằng Diêm La Vương ngồi trên án trác thần nhiên bút son lạc phán, theo lý thuyết, Tổng Đế Vương cho hắn cái đình vừa lạnh lại cứng như vậy, chắc chắn làm cho vị tinh quân kiêu ngạo này tức giận, nhưng hôm nay cũng thật kỳ quái, Diêu Quang thế nhưng chưa nổi giận, chỉ hung hăng nhéo nhéo bàn tay, đi đến trước điện.

Quỷ soa không dám ngăn trở, đều thoái lui.

Tổng Đế Vương lúc này mới buông bút son, ngẩng đầu nhìn hần, phong thái thiếu niên vẫn như cũ, nhưng trong ánh mắt lại có thêm vài phần sầu oán (buồn rầu + oán hận), Tổng Đế Vương không cần nghĩ cũng biết là bởi vì người nào, trong lòng thở dài.

Dù sao cũng là tinh tử thượng thiên, trên điện cũng không nên đắc tội, Tổng Đế Vương đứng dậy đi xuống, hướng Diêu Quang chấp tay thi lễ, nói: “Phá Quân tinh quân đại giá quang lâm, tiểu thần không tiếp đón từ xa, mong tinh quân thứ tội.” Hần phân phó quỷ soa thu thập quyển sách trên án, tạm giải đám vong hồn, mới quay đầu lại nói cùng Diêu Quang, “Thỉnh tinh quân vào nội đường.”

Nói xong đi trước dẫn đường, Diêu Quang nhìn chằm chằm bóng lưng thẳng tắp của thư sinh kia, Tổng Đế Vương vẫn đối với hần lễ độ chu đáo như vậy, thái độ không thể bắt bẻ, nhưng hần lại nhạy cảm cảm thấy trong ngữ điệu không còn tha thiết như trước kia, giữa hai người dường như nhiều hơn một tầng ngăn cách không nhìn thấy.

Hai người vào nội đường ngồi xuống, quỷ soa đưa tới nước trà, Diêu Quang uống một ngụm, liền đặt xuống.

Trà này không phải Tổng Đế Vương tự tay pha chế, càng không thể có vong xuyên tịnh thủy, làm sao còn hương vị gì?

Diêu Quang nhìn chằm chằm nước trà lay động, khàn giọng hỏi: “Người..... vẫn còn giận sao?”

Trong nước trà mơ hồ phản chiếu bóng dáng Tổng Đế Vương, chợt nghe y nói: “Tiểu thần không dám, tinh quân quá lo lắng.”

“Nhưng người.....” Diêu Quang khẽ cắn môi, tựa hồ có chút do dự, nhưng vẫn là thẳng lưng, nói, “Người đáp ứng sau này cũng nguyện pha trà cho ta.”

Tổng Đế Vương hơi hơi kinh ngạc, sau đó, ý cười chậm rãi hiện lên, đáy mắt trong suốt.

“Là như vậy sao, Diêu Quang?” Thanh âm ôn hòa ấm áp, không còn lạnh lùng như vừa rồi. Gọi quỷ soa mang trà xuống, lại mang lên một bộ trà khí sạch sẽ, kéo tay áo tự mình pha trà. Trong khoảnh khắc, hương trà tràn ra, phiêu dật tịnh thát, giống như mấy trăm năm trước.

Diêu Quang cầm cái chén, vong xuyên tẩy uế, nước trà pha ra trong veo thấu triệt, nhẹ như không, hần không lập tức uống ngay, trà ấm xuyên thấu qua chén đến lòng bàn tay, kỳ quái là có thể làm tâm tình đang ủ khuất nan bình chậm rãi bình tĩnh trở lại.

“Lần trước phá hủy Diêm La điện của người, là ta không đúng.”

Tổng Đế Vương nhìn cái đầu thiếu niên cúi xuống, hần có lẽ tùy hứng quật cường, thậm chí có khi làm cho người ta cảm thấy không thể nói lý, trong mắt các tiên nhân khác, thậm chí là sát tính khiến họ tránh xa ba thước. Nhưng mà trong mắt y, Diêu Quang vẫn chưa từng thay đổi, thiếu niên này sẽ chấp nhất, sẽ cáu

kính, hẳn sẽ vì muốn có gì đó mà chấp nhất, cũng không bởi vì không thể có được mà không từ thủ đoạn.

Thiếu niên hìn như có được sức mạnh khủng bố, nhưng ở trước mặt người mình tư mộ, không dám lộ ra, lại còn rất cẩn thận rất cẩn thận đến gần.

Giống như phượng điệp màu sắc lộng lẫy yêu thích Mộc Sa La thụ không hiểu tình thú, luôn bị bề ngoài cường ngạnh của đối phương dọa sợ, chỉ dám nhẹ nhàng thử đụng vào, cơn gió ngẫu nhiên lung lay cành lá, có thể làm nó sợ tới mức vội vàng bay đi.

Nhịn không được đưa tay qua, đem những lọn tóc đen tán loạn vén ra sau tai hẳn.

Lòng bàn tay y có lẽ không lớn, nhưng ít ra, có thể là nơi dừng lại khi phượng điệp mỏi mệt, về phần khi nào thì khép lại bàn tay, hoàn toàn giam cầm điệp nhi này, bất quá cũng chỉ là ở một ý niệm thôi.

“Tinh quân không phải đã đáp ứng bồi thường tiểu thần sao?”

Nghe thấy âm điệu vui vẻ của Tổng Đế Vương, Diêu Quang ngẩng đầu lên, có chút ngạc nhiên: “Đúng vậy..... Vậy ngươi muốn cái gì? Nếu là vàng bạc các thứ, trong tinh điện của ta có rất nhiều.”

Không ngờ Tổng Đế Vương lại nở nụ cười: “Tiểu thần là Diêm La địa phủ, như thứ vàng bạc châu báu phạm nhân bon chen tranh giành, trong mắt tiểu thần chỉ như bùn đất, rẻ mạt.”

“Vậy ngươi muốn gì?”

“Tiểu thần cả gan hỏi tinh quân một chút hồn tinh.”

Diêu Quang kinh hãi: “Ngươi cần hồn tinh làm gì?” Hồn tinh chính là do tinh hồn biến thành, nếu có được vật ấy, cho dù chân trời góc biển, cũng có thể tương hỗ với nhau, cho dù ngươi thi triển bao nhiêu thuật ẩn hình che mắt cũng vô dụng.

Tổng Đế Vương thần sắc tự nhiên, không thấy nửa điểm ẩn hối (không rõ ràng), thần nhiên nói: “Nơi cửu tuyền không thấy thiên nhật, ngay cả Diêm La địa phủ, hàng năm cũng chỉ có một lần luân trị mới có thể đến thế gian. Nhật nguyệt tinh thần, đối với tiểu thần mà nói bất quá chỉ là hy vọng xa vời. Cho nên mới nghĩ xin tinh quân một chút hồn tinh, làm nơi ký thác, mong tinh quân hiểu cho.”

Diêu Quang mím môi, vẫn có chút do dự, yêu cầu của Tổng Đế Vương mặc dù có chút quá phận, nhưng vẫn hợp tình hợp lý.

Tổng Đế Vương thấy hẳn không nói gì, cũng không miễn cưỡng, ngược lại am hiểu ý người nói: “Nếu tinh quân khó xử, cứ xem như tiểu thần chưa từng nói gì là được, kỳ thật tiểu thần ở địa phủ từ lâu đã quen với cuộc sống tối tăm hắc ám này, nếu như thường nhìn thấy tinh quang, nói không chừng còn có thể không

thích ứng.”

Diêu Quang đến địa phủ luôn quay lại vội vàng, thật sự chưa từng chú ý qua nơi này âm trầm hôn ám, lúc này nghe y nói đến, mới phát hiện nếu trên đài không điểm ngọn đèn, chỉ sợ chung quanh là đưa tay không thấy năm ngón. Tâm niệm vừa động, bất quá chỉ là một chút hồn tinh, với mình vô hại, hơn nữa chính mình quả thật nợ Tổng Đế Vương, vì thế không hề do dự.

“Được, ta cho người.”

Chỉ điểm trên trán, lấy ra một chút ánh sáng màu tím nhạt, ánh sáng kia lóe lên trên đầu ngón tay hắc, tựa một ngôi sao sớm, rạng rỡ sinh huy. Đầu ngón tay điểm vào vị trí trước ngực Tổng Đế Vương, tình mang lập tức ẩn vào trong ngực dưới lớp áo.

Cảm giác ấm áp tràn đầy trong lòng ngực, Tổng Đế Vương nắm lấy bàn tay Diêu Quang đặt trước ngực mình.

Tay Quý Tiên vốn rất lạnh lẽo, nhưng đụng vào cũng không cảm thấy khó chịu, nhưng mà Diêu Quang không hiểu muốn né ra. Bàn tay Tổng Đế Vương kiên định mà hữu lực, cũng không phải cường thế giam cầm, lực độ bất quá là chỉ vừa đủ để không cho giẫy, nếu muốn bỏ ra cũng không phải không thể. Nhưng nếu bỏ qua rồi, cũng sẽ làm đối phương khá khó khăn.

Diêu Quang do dự hết sức, Tổng Đế Vương đã buông lỏng tay hắc ra.

“Cám ơn người, Diêu Quang.”

Một câu nói cảm ơn, khó nén tình cảm vui sướng trong lòng, giống như thứ có được không chỉ là một chút hồn tinh, mà là hi thế kì trân.

Y quý trọng lễ vật mình tặng như vậy, Diêu Quang bỗng nhiên cảm thấy lời muốn nói chợt khó mở miệng.

Nhưng mà chuyện người kia giao đãi, hắc sẽ không bao giờ làm trái, khế cần môi, hắc nói với Tổng Đế Vương: “Lần này ta xuống đây, kỳ thật là có chuyện muốn nhờ.”

Mấy trăm năm chưa từng đến nhà, hôm nay đột nhiên tới chơi, dĩ nhiên sẽ không vì một chén trà xanh. Tổng Đế Vương sớm đã đoán trước, cũng không lộ ra biểu tình ngạc nhiên, liền hỏi: “Cứ nói đừng ngại, nếu là trong khả năng tiểu thần có thể, dĩ nhiên sẽ giúp đỡ hết mình.”

“Ta.....” Diêu Quang liếc mắt nhìn Tổng Đế Vương, “Ta muốn hỏi người mượn tị hồn đăng.”

8. Quyển 1 - Chương 7

Vân thường khốn hạ kiến mị sắc, mẫu đơn hoa hạ quỷ phong lưu

(Vân thường rơi xuống thấy mị màu, quỷ phong lưu dưới mẫu đơn hoa)

—
“Tụ hồn đăng?”

Tổng Đế Vương nghe vậy không khỏi giật mình, nhú mày nói, “Tiểu thần nhớ rõ từng cùng tinh quân nói qua, tụ hồn đăng này vốn là thần vật trấn điện ta, không phải vật tầm thường, sao có thể dễ dàng cho mượn?”

Nói đến tụ hồn đăng, tuy không phải thượng cổ thần vật, nhưng lại có kỳ năng. Phàm nhân có ba hồn bảy vía, tiên yêu cũng có luyện hóa tinh hồn, thân thể trong mắt tiên yêu bất quá chỉ là túi da, nhưng tinh hồn luyện thành lại cần mạn trường tuế nguyệt (năm tháng lâu dài), một khi bị đánh tan, vậy khó có thể trùng sinh. Thiên địa trong lúc đó, chỉ có trấn tụ hồn đăng này có thể luyện hóa một lần nữa, khiến hồn phách trùng sinh. Cho nên đăng này vẫn luôn bị yêu tà ma tộc ngấp nghé, hiện giờ nằm ở địa ngục đệ tam điện, do Tổng Đế Vương trông giữ, đó là vì tránh đăng rơi vào tay yêu tà, gây họa sinh linh.

Tổng Đế Vương tâm tư mẫn tuệ, nghe thấy Diêu Quang muốn mượn tụ hồn đăng, ý niệm vừa chuyển đã phát hiện ẩn tình trong đó.

“Đăng này, cũng không phải người muốn dùng đúng không?”

Sắc mặt Diêu Quang trắng nhợt, Tổng Đế Vương lại càng khẳng định, có thể khiến sát tinh cô cao tự ngạo này động đây, lên trời dưới đất, e rằng chỉ có một người.

“Nói vậy, là Tham Lang tinh quân phân phó?”

Bị nói toạc ra chân tướng, Diêu Quang có chút thẹn quá thành giận, hừ nói: “Người quản nhiều như vậy làm gì?! Rốt cuộc cho mượn hay không?”

Sắc mặt Tổng Đế Vương trầm xuống: “Nếu tiểu thần không muốn cho mượn, hay là tinh quân tính toán mạnh mẽ cướp đi?” Lạnh lùng cười, “Tiểu thần tuy rằng bất tài, nhưng tốt xấu gì cũng đứng đầu một điện. Chuyện mượn đăng, không cần nhắc lại.”

“Người ”

“Nếu không còn chuyện gì quan trọng, thỉnh tinh quân trở về đi.”

Hắn đứng dậy đi đến cạnh cửa, làm như phải mở cửa tiễn khách.

Diêu Quang cũng nóng nảy, quả thật đúng như lời Tống Đế Vương nói, tụ hồn đăng vốn là bảo vật trong đệ tam điện, cho mượn hay không, bất quá là ở một ý niệm của Tống Đế Vương, nếu y thật sự không chịu cho mượn, cho dù hắn đánh sập Diêm La điện thêm lần nữa, cũng là chuyện chẳng nề hà.

Lúc này nhất định Thiên Xu đang đợi tin tức của mình, nhưng Diêm La vương ngày thường đối với mình dung túng trăm điều, tại sao vào lúc quan trọng này lại đối chọi cùng hắn, thế này bảo hắn làm sao không vội?

Hắn theo sau một phen ngăn lại Tống Đế Vương, khễ cần môi, thấp giọng nói: “Chỉ vì Khai Dương gây ra đại họa, không biết đã đánh tan hồn phách của ai, Thiên Xu có tâm trợ hắn, cố mượn tụ hồn đăng dùng một chút, dùng xong lập tức trả lại cho người..... Chẳng lẽ không thể dàn xếp một chút sao?”

Nghe thấy thiếu niên tâm tính cao ngạo vì muốn mượn đăng mà ăn nói khép nép, Tống Đế Vương cảm giác vị trí trong lồng ngực từng phi thường ấm áp càng ngày càng lạnh. Y hao hết tâm tư, vẫn không đổi được thiếu niên quay đầu lại một lần, nhưng mà hắn lại chịu vì một người khác chăm lo mọi bề, thậm chí không tiếc vứt bỏ kiêu ngạo, thấp giọng cầu người!

“Xin thứ cho tiểu thần bất lực.”

Lãnh ngạnh cự tuyệt, y có tôn uy điện chủ của mình, cũng có chức trách bảo hộ thần vật, vốn không phải cố ý gây khó dễ, tụ hồn đăng, xác thực không thể dễ dàng cho mượn.

Nhưng mà Diêu Quang không chịu dễ dàng buông tha, ngăn trước cửa không để y rời đi.

Tống Đế Vương lui ra sau, ôm cánh tay trước ngực: “Vậy nếu hôm nay không giao ra tụ hồn đăng, tình quân sẽ không buông tha tiểu thần?”

Diêu Quang không nói, chỉ kiên định đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn Tống Đế Vương.

Hai người giằng co không dứt.

Thật lâu sau, thanh âm Tống Đế Vương bỗng nhiên chìm xuống, hỏi: “Hắn thật sự đáng giá để người không tiếc hết thảy như vậy sao?”

Diêu Quang sững sốt, nhớ tới trên Thiên Phong, nam nhân kia vì Khai Dương gặp rắc rối mà phí sát tâm thần, tuy rằng đối với mình nghiêm ngôn quát mắng, nhưng vẫn phân phó tọa kỵ Thanh Loạn ang mình đi một đoạn, ngôn ngữ trong lúc lơ đãng luôn biểu lộ quan tâm, làm cho hắn thủy chung không thể buông tha tư mộ cùng tưởng niệm đối với Tham Lang.

Nhìn đến Diêu Quang vẻ mặt mê mang, trong mắt lộ ra tình ý miên miên, không nói gì, đã là trả lời vấn đề vừa rồi.

Tổng Đế Vương chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, trên mặt ý cười càng sâu, nhưng hàn ý trong đáy mắt cũng càng thịnh.

“Tiểu thần cũng không phải chẳng hiểu nhân tình, nếu tinh quân kiên trì muốn mượn tụ hồn đăng, tiểu thần dĩ nhiên cũng có thể lấy ra.”

Diêu Quang mặc dù không biết y vì sao đột nhiên chuyển biến thái độ, bất quá nghe y nguyện ý cho mượn tụ hồn đăng, nhất thời vui mừng nhướng mày: “Thật tốt quá, người mau lấy ra đi, Thiên Xu nhất định đang sốt ruột chờ ta về!”

“Chậm đã.” Tổng Đế Vương thản nhiên nói, “Trần tụ hồn đăng này tuy nói không phải bảo bối quá ghê gớm, nhưng tốt xấu gì cũng là vật trấn điện của đệ tam điện.”

“Ý của người là?”

“Có thể cho mượn, nhưng dù sao cũng phải trả giá chút đại giới.”

Diêu Quang không thể tưởng được y trong thời điểm máu chốt lại ra nan đề, trên khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ phủ một tầng tức giận: “Người rốt cuộc muốn như thế nào?!”

Trong mắt Tổng Đế Vương xẹt qua một tia âm ngoan, nhưng lập tức liếm đi, lạnh nhạt cười nói: “Điều tiểu thần muốn, tinh quân nhất định trả nổi!” Y thản nhiên vỗ vỗ áo choàng, ngồi xuống bên cạnh bàn, “Tinh quân cũng biết, vì sao địa phủ Diêm La không thích lưu lại nhân gian, luôn ở trong địa ngục thuộc mình sở hạt?”

Diêu Quang không biết vì sao y lại hỏi điều này, chỉ lắc đầu: “Không biết.”

Tổng Đế Vương lấy ngón tay điểm một chút nước trà thừa trong chén, giống như không yên lòng tùy ý vẽ gì đó lên mặt bàn, chậm rãi nói: “Đó là bởi vì Diêm La vốn là Quỷ Vương âm phủ, lấy âm khí vong hồn làm thức ăn. Âm khí càng thịnh, pháp lực tất nhiên là càng cao. Địa ngục vốn là nơi ở của bách quỷ, Diêm La điện lại là chỗ cực âm, Diêm La vương chỉ cần đang ở trong quỷ âm điện, có thể nói là pháp lực vô biên, cho dù là thần nhân thiên thượng cũng khó lòng chống lại.”

Diêu Quang nhíu mày: “Vậy thì sao?”

“Đó là nói...” Tổng Đế Vương mỉm cười đứng dậy, rồi mới nhẹ nhàng lấy ngón tay điểm lên bàn, bỗng nhiên, chỉ thấy bức tranh y dùng nước trà vẽ lên mặt bàn hóa thành phù chú, một trận âm khí từ khoảng hư không trên mặt bàn phun trào ra ngoài, đem cả căn phòng bao phủ trong đó “Chỉ cần ở trong này, bất luận thế nào người cũng đánh không lại ta.”

Diêu Quang chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, tiên lực trong cơ thể giống như bị một cỗ khí âm hàn bao vây, không thể phóng thích, tứ chi vô lực cơ hồ phải té ngã trên mặt đất, hắc kinh hãi xoay người muốn đẩy cửa rời đi, cũng không ngờ hai phiến cửa vốn chẳng kiên cố lại kín kẽ chẳng có một khe hở, giống như vách tường vững chắc không gì phá nổi.

“Vô ích thôi.” Tiếng nói dễ nghe truyền tới sát bên tai, một bàn tay thon dài từ phía sau vươn ra, đặt lên lưng bàn tay hắc, tay kia thì mềm nhẹ mà không cường ngạnh ôm lấy thất lưng, “Ta đã nói rồi, Diêm Vương trong điện, duy ngã độc tôn.”

“Người...R ốt cuộc...Diêu Quang phát giác mình không có khí lực đẩy Tống Đế Vương ra, thậm chí ngay cả nhắc một ngón tay cũng là cực kỳ cố sức.

Tống Đế Vương xoay thân thể thiếu niên lại, nhẹ nhàng đặt ở trên cửa, khẽ cười, càn rỡ đánh giá con người làm cho mình ngày đêm nhớ mong, yêu hận khó phân.

“Ta vốn nghĩ còn có thể đợi thêm một chút,” Nhẹ nhàng nói, giống như nỉ non kể ra lời tâm tình, “Đáng tiếc, tự chủ của ta cũng không tốt như tưởng tượng.”

Y sờ qua khuôn mặt hắc, làn da so với trong tưởng tượng càng thêm mềm mại tinh tế, như là có thể hấp thụ ngón tay khiến y không thể rời đi.

“..... Người là có ý gì?....”

“Ta thích người.”

Tống Đế Vương thẳng thắn làm cho Diêu Quang cả người chấn động.

Bên nói, bên cúi người xuống, bệ ngang Diêu Quang vào lòng mình, bên bức tường, không biết khi nào đã biến ra một chiếc giường, “Nếu nói, người đối với Tham Lang tinh quân là một lòng tư mộ, như vậy ở ta đối với người, đó là gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần.” Hắc đem Diêu Quang đặt xuống đệm giường mềm mại.

“Người..... Sao có thể?!.....” Thiếu niên khó tin địa nhìn nam tử trước mặt dường như thay đổi thành một người khác, mấy trăm năm qua, này nhân vẫn trầm bệ dung túng giữ gìn hắc, làm cho hắc dần dần bỏ xuống tâm phòng bị, hoàn toàn tín nhiệm y, không thể tưởng được y cư nhiên lại ôm tâm tư khác. Diêu Quang vừa thẹn vừa giận, nếu như là ngày thường, đã sớm nhảy lên đến đem tên gia hỏa làm càn kia hung hăng giáo huấn, nhưng hiện giờ bị pháp thuật sở chế, tứ chi vô lực không thể nhúc nhích, chỉ có thể tức giận đến mặt đỏ bừng lên, ánh mắt gắt gao trừng Tống Đế Vương, giống như phải ăn tươi nuốt sống y.

Tống Đế Vương lại không chút sợ hãi ánh mắt giết người kia, ngồi vào bên giường, chậm rãi cởi bỏ dây thắt lưng trên sa y tuyết bạch. Thiên y như mây, vân thường rút đi, lộ ra, là da thịt so với vân thường càng thêm mềm mại.

Y cúi người xuống, môi điểm ở bên gáy Diêu Quang, nhẹ nhàng duyên nhẹ lên trên làn da mềm quang hoạt như sữa, lưu lại ái ngân đỏ hồng.

“Người mau buông ta ra!!..... Người không thể làm như thế!! A.....”

Diêu Quang đối với Tham Lang mặc dù mang tâm tư khác, nhưng dù sao tâm tôn trọng lớn hơn loại tình cảm ái mộ, ngày thường cũng không dám đối với nam nhân cao lớn kia có ý nghĩ gì kiêu diễm, huống chi là loại kích thích ham muốn âu yếm này? Lúc này lại tâm hoảng ý loạn, hẳn là một trong tam đại sát tinh, pháp lực vẫn vì tiên phạm sở cù, nhưng một thân pháp lực không ai địch nổi hiện giờ lại giống như trâu đất xuống biển, vô tung vô ảnh! Hắn chưa bao giờ từng thử qua cảm giác bị quản chế, lại càng chưa từng như hôm nay, cá nằm trên thớt mặc người làm thịt!

Tổng Đế Vương vui đầu làm việc, hai ba lần xuống tay đã lột đi y sam trên người hắn, trên đệm là thân thể thiếu niên trắng tuyết kiều mị, cho dù là thánh nhân cũng khó có thể nhẫn nại, huống chi là người y tư mộ đã lâu, tình dục đã sớm bốc cao. Đột nhiên, chỉ cảm thấy cổ tay bị hung hăng khóa trụ, cúi đầu nhìn lại, nguyên lai là Diêu Quang một tay bắt lấy hắn, trong mắt hung quang đại thịnh: “Tổng Đế Vương! Bây giờ nếu ngươi thả bốn quân, ta sẽ xem như không có chuyện gì từng phát sinh. Nếu không chờ bản quân lấy được tự do, nhất định sẽ bắt ngươi trả giá gấp bội!!”

Tổng Đế Vương vẫn chưa động, ngay lúc Diêu Quang nghĩ y sẽ buông tha thì khóe miệng y nhếch lên thành một độ cong, đây là biểu tình y chưa bao giờ lộ ra trước mặt Diêu Quang.

Đẩy tay hắn ra, vô cùng dễ dàng, hiển nhiên Diêu Quang đã cố ngưng tụ một tia khí lực cuối cùng, y đem tay thiếu niên đặt lại trên giường, chăm chú nhìn đôi mắt sao xinh đẹp đang chờ đợi mình buông tha, tàn nhẫn đánh vỡ hy vọng của đối phương.

“Không phải chúng ta đã sớm thương lượng tốt sao? Người muốn tụ hồn đăng, ta muốn người. Đây là cuộc giao dịch rất công bằng.”

“Không, ta không có ân.....”

Tổng Đế Vương cũng không cho hắn cơ hội nói ra lời dối ý, dùng môi chặn lại miệng hắn, cũng linh hoạt bắt giữ đôi môi cánh hoa muốn có ý đồ muốn thoát đi.

Tay phủ lên thân thể trơn mượt của thiếu niên, tinh tế vuốt ve. Bàn tay Tổng Đế Vương không tính là quang hoạt, có một vết chai kéo dài suốt cả ngón trỏ, đó là bởi vì mỗi ngày đều phải thẩm tra xử lý ngàn vạn sinh linh, bút son lạc phán, làm sao không để lại vết chai? Nhưng mà ngón tay y cũng thon dài bóng loáng, thô ráp cùng nhẵn nhụi tương phản, khiến thân thể Diêu Quang một trận lại một trận run rẩy. Rõ ràng bàn tay rất lạnh, nhưng ở nơi nó đi qua đều mang đến những ngọn lửa nóng cháy.

Đầu ngón tay dừng ở trên nụ hoa nho nhỏ trước ngực, nhũ điểm khéo léo đáng yêu như thế, làm cho người ta nhìn không được muốn đi ngắt lấy, Tổng Đế Vương quả thật cũng làm như thế, ly khai đôi môi bị y chà đạp đến sưng đỏ tỏa sáng, chuyển qua nhắm nháp nhũ điểm non mềm trước ngực. Bộ vị mẫn cảm bị đầu lưỡi ẩm ướt đầy kỹ xảo liếm lộng, Diêu Quang cảm thấy mình sắp phát điên mất rồi, trong đầu muốn đẩy

y ra, nhưng thân thể lại mơ hồ kêu gào muốn càng nhiều.

Bàn tay rảnh rỗi không ngừng trượt xuống, lướt qua tiểu phúc bằng phẳng, ở mật từng bắt được con mồi ngoan ngoãn bất đồng với vị chủ nhân cao ngạo của mình.

Từ ôn nhu vuốt ve, đến hơi hơi dùng lực xoa bóp, thiếu niên chưa từng trải qua tình dục tấy lửa chịu không nổi bản năng thân thể, dễ dàng bị khơi mào tình dục, dưới bàn tay linh hoạt phân thân vốn mềm mại thư phục dần dần sung huyết, ngẩng đầu lên.

Tổng Đế Vương vừa lòng ngẩng đầu, lại nhìn đến thiếu niên quật cường vì không cho chính mình phát ra một âm nửa tiếng rên rỉ, gắt gao cắn môi, ánh mắt xinh đẹp bởi vì khó có thể ức chế dục vọng dày vò trứ mà trở nên ảm Ứt, lưu quang mờ lung, rõ ràng không có nửa điểm ý tứ, lại lơ đãng toát ra mị thái.

Tổng Đế Vương dùng ngón tay khiêu mở răng hần, ôn nhu sát qua môi dưới đã bị cắn chảy máu: “Đừng sợ, ta sẽ dạy ngươi từng chút từng chút, cho ngươi hiểu được khoái hoạt trong đó.....”

Ngón tay chợt đau xót, Diêu Quang nhân cơ hội gắt gao cắn ngón tay y, dùng lực thật lớn, đã là phá da nhập thịt. Máu theo kẽ răng chảy ra hóa thành huyết tuyến chảy xuống ngón tay y, rồi mới chảy xuống cầm Diêu Quang.

Tổng Đế Vương không giận, chỉ cười, cũng không rút ngón tay về, mặc hần cắn, một tay khác kéo lấy y tú thay hần lau đi máu trên cầm: “Cẩn thận đừng uống xuống, máu của ta cực kỳ âm hàn, rất có hại với tiên nhân.”

Diêu Quang cắn tới hai má vô lực mới buông lỏng răng, ngón tay thon dài đã huyết nhục mơ hồ vô cùng thâm thắm, nhưng mà Diêu Quang vẫn chưa giải được hận, trừng Tổng Đế Vương, oán hận nói: “Ta nhất định sẽ giết ngươi!”

Tổng Đế Vương nghe vậy sững sốt, lại giống như sớm đã đoán trước, thần nhiên cười, trong nụ cười mang theo đau khổ, nhưng khó có thể khiến người phát hiện.

“Phàm nhân thường có câu, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Hôm nay cũng cho ta làm một hồi phong lưu quỷ cũng tốt!” Nói xong cũng không nhiều lời, chồm người lên, đem thiếu niên áp dưới thân.

Hậu ngữ: phỏng chừng cũng có bạn cảm thấy kỳ quái ha, bình thường Live đều là đến lúc lưỡng tình tương duyệt mới có H, bất quá tình huống đôi này có điểm bất đồng, hiện tại tình huống này, là điểm mấu chốt của Tổng Đế Vương bị đập trúng rồi, bão nổi.. Diêm La vương bão nổi là rất khủng bố....

9. Quyển 1 - Chương 8

Dẫu rằng Diêu Quang có pháp lực cao, nhưng bất quá chỉ là một thiếu niên không hiểu tình sự, giống như Tống Đế Vương nhìn quen thiên ác dục niệm thế gian, chỉ trong chốc lát, đã khiến thiếu niên tinh quân thổ dốc nan bình, khổ hạ lại nhất trụ kinh thiên.

Nhưng Tống Đế Vương cũng không dễ dàng cho hắn tiết ra tinh nguyên, nhiều lần sắp tới lại buông tay, vuốt ve những bộ vị mẫn cảm khác, bỏ mặc phân thân đã sưng đau khó nhin, trải qua mấy lần, Diêu Quang từ cao trào tình triều lại chìm hẳn xuống, gần muốn hỏng mất.

Thiếu niên nằm trên giường đệm đã hỗn loạn, tứ chi căng thẳng, căn phòng đã bị phong kín, trong không khí tràn ngập hơi thở đậm uế, những tiếng rên rỉ không cam lòng ngẫu nhiên bật ra khỏi môi thiếu niên, càng khiến người thần hồn rung chuyển. Nhưng tên thư sinh vẫn y phục chỉnh tề ở trên người hắn vẫn bình tĩnh đến gần như tàn khốc, nếu không có khổ hạ nhô lên dưới y bào nói lên nội tâm kích động của y, thật sự là nhìn không ra nam tử này có thật sự động tình hay không.

Ánh mắt thiếu niên dần dần trở nên đục ngầu tán loạn, không còn cái loại kiêu căng quật cường như lúc trước, Tống Đế Vương tựa hồ cảm thấy thời điểm đã tới rồi, động tác trên tay bỗng nhiên nhanh hơn, kích thích phân thân đã cực kỳ mẫn cảm. Thiếu niên lại một lần nữa bị kéo lên đỉnh tình dục, lúc này tựa hồ càng thêm kịch liệt, hai chân cong lại đạp trên giường lại càng thêm căng thẳng, hai tay vô lực siết lấy đệm chăn.

“Ách..... A a..... A.....” Tiếng rên rỉ rốt cuộc không khóa được nữa, tràn ra khoe môi, bỗng nhiên Tống Đế Vương lấy đầu ngón tay mạnh mẽ cạ qua linh khẩu, kích thích bất ngờ làm cho Diêu Quang rốt cuộc tỉnh quan thất thủ, song cầu căng thẳng, thắt lưng cong lên, nhất thời phun ra một cổ sơ tinh trắng đục. Đợi cao triều chậm rãi lui xuống, Diêu Quang giống như con rối gỗ bị đứt dây, mềm nhũn nằm trên giường, lồng ngực cao thấp phập phồng, từng ngệm từng ngệm thổ dốc.

Tống Đế Vương nhân cơ hội nâng hai chân hắn lên, lộ ra hai phiến đào đồn, giữa song đồn, lối và như gắt gao khép kín như ẩn như hiện, Tống Đế Vương đem bàn tay thấm ướt tướt tinh vẽ loạn ở giữa khe hở, tinh tế dùng ngón tay lần lượt ấn nhu, nhân tiện bôi trơn, tham nhập một ngón tay vào.

Bộ vị kia vốn không thể tiếp nhận dị vật, nhưng thiếu niên vừa mới phát tiết không còn mẫn tuệ như lúc trước, nên chưa phát hiện khó chịu nhỏ nhoi này kế tiếp đại biểu cho cái gì. Tống Đế Vương cực kỳ kiên nhẫn khai thác, dùng đạo phi thường chặt hẹp, cho dù đã cho hai ngón tay vào, nhưng sau khi rút ra vẫn phi thường chặt chẽ như chưa từng được mở ra.

Tống Đế Vương thấy được thời cơ chín muồi, liền xốc lên vạt áo, kéo mở khố đầu, phân thân sơm đã không chờ đợi được bật ra, phần đỉnh được thấm ướt đến gần lối vào dùng đạo, Tống Đế Vương đỡ lấy hai chân Diêu Quang làm hắn thoáng nâng eo lên, nhắm ngay huyệt khẩu kia, đẩy vào trong cơ thể Diêu Quang.

Độ thô to kia ngón tay tuyệt đối không thể so sánh được, Diêu Quang chỉ cảm thấy giống bị một cây sắt nóng đâm vào trong cơ thể, thống khổ không chịu nổi, đủ loại tra tấn đã làm cho vị Phá Quân tinh quân tâm cao khí ngạo tiếp tục khó chịu được, hắn cơ hồ là rên rỉ nức nở, những giọt nước mắt trong suốt từ đôi mắt sao xinh đẹp rơi xuống: “Từ bỏ..... Cầu người..... Không cần..... Đau quá..... Tống Đế Vương..... Không cần.....”

Nam tử đặt trên người hần đột nhiên cứng lại, cúi đầu xuống.

Trong trí nhớ, thiếu niên ngang ngược tùy hứng kiêu căng, hiện giờ bị hần tra tấn đến yếu ớt bất lực, trong đôi mắt vô thần rớt cuộc không còn phản chiếu bóng dáng y, thân hình bị lẳng ngược lại loang lổ yêu ngân, giống như bức tranh lãnh mai ngạo sương đồ rối loạn..... Đây là, bởi vì dục vọng độc chiếm của phạm nhân nên tiên tử bị hung hăng kéo xuống vũ y.....

Tổng Đế Vương trầm mặc hồi lâu, dần xuống xúc động muốn rong ruổi bên trong cơ thể thiếu niên, bên tai là tiếng nước nở thật nhỏ như mèo con.

Rốt cục, y nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Đến khi mở mắt ra, tình dục mãnh liệt trong mắt gian nan rút đi, y đỡ lấy thiếu niên, chậm rãi từ dưới thân hần rút ra dục vọng của mình. Mặc dù chỉ là một động tác nho nhỏ như vậy, hông eo Diêu Quang vẫn không tự chủ được co rút vài cái, hai chân vẫn đang tỉnh té run rẩy. Y cẩn thận xem xét qua, may mà vẫn chưa tạo thành thương tổn, chính là hơi chút sưng đỏ một ít.

Tổng Đế Vương kéo chăn qua, đắp lên người Diêu Quang, chắn đi âm hàn trong phòng, cũng điểm lên trán hần một chút, thì hạ Tĩnh Tâm Chú để hần ngủ thật say.

Xuống giường sửa sang lại quần áo, rồi sau đó đi đến bên cạnh bàn phát tay áo qua, nước trà trên bàn vẫn không khô đi bị y quét tới, âm trận lập tức bị phá, âm khí cũng không còn quanh quẩn trong phòng.

Y trở lại bên giường, nhìn khuôn mặt thiếu niên khi ngủ vẫn còn vương nước mắt, liền tìm một chiếc khăn sạch, thay hần cẩn thận lau đi dòng lệ ướt. Nắm chặt khăn tay hơi ẩm ướt, sau một lúc lâu, nỉ non tự nói: “Ta quả nhiên..... Không quyết tuyệt như mình tưởng tượng..... Đối với người, chung quy vẫn..... Được rồi, người yên tâm nghỉ ngơi, tự hồn đấng ta sẽ thay người đưa đến thế gian.”

Y buông khăn tay, xoay người đến một góc phòng.

Bức tranh chữ treo trên tường, liêu liêu vài nét bút, “Đăng hi hỏa lãnh vô vi kế, chích lưu thanh mục khán nhân gian.” Giấy trắng mực đen, xem ra chỉ là một bức tranh chữ bình thường đích. Lại thấy Tổng Đế Vương bỗng nhiên đưa tay tìm tòi, chụp vào chữ “Đăng” trong đó, chỗ tay chạm vào, chữ viết vụn vẹo biến ảo, nhưng lại thoát ra khỏi bức tranh, trong tay hần dần dần thành hình, biến thành một ngọn đèn dầu! Ai lại chữ “Đăng” trong bức tranh cư nhiên thật sự là một ngọn đèn? Biện pháp này cực kì cao minh, đương nhiên, cũng cực kì... nham hiểm.

Ngọn đèn kia xem ra cực giống như những ngọn đèn trong nhà dân chúng tầm thường, đồng thau làm đài, thượng bàn hạ tọa, trung gian lấy trụ tương liên gắn kết, hình dạng và cấu tạo thật sự đơn giản, so với lưu ly đăng ở thiên cung phải đơn sơ mộc mạc hơn nhiều lắm.

Tổng Đế Vương lấy ngọn đèn, ồng tay áo trái vung lên, chỉ thấy không gian bị xé mở thành một vết nứt, bên trong khe nứt hỗn độn không rõ ràng, nhưng thấy quỷ ảnh lay động, âm khí bức người. Y lại quay đầu

lại nhìn Diêu Quang thêm lần nữa mới nhấc chân đi vào bên trong khe nứt. Bước chân vừa vào trong hõn độn, khe nứt sau lưng vặn vẹo khép lại, giống như đang cắn nuốt lối về.

Âm dương lộ, chính là con đường quỷ soa áp giải vong hồn từ dương gian chuyển nhập âm phủ phải đi qua.

Một thư sinh áo trắng, cầm một ngọn đèn dầu đi trên đường, xung quanh y âm phong từng trận, quỷ ảnh phiêu phiêu, ngay cả bóng dáng đều giống như ẩn dấu điều gì.

Chính là dọc theo đường đi không có vong hồn nào dám tới gần y.

Trong nháy mắt, Tống Đế Vương mở ra khe hở, hào quang lọt vào trong tầm mắt, thân đã ở trên Thiên Phong.

Thiên phong vốn là tuyệt phong chốn thế gian, hàng năm phủ tuyết, mây mù lượn lờ, chỉ thấy một gốc đào phía trên đỉnh núi chót vót, không sợ băng hàn mà hé ra cành non, màu xanh điểm tuyết trên cành, sinh cơ dạt dào. Lại thấy một thần nhân cao lớn đang đứng dưới tàng cây, thi triển pháp lực thu thập những điểm kim tinh bay tán loạn giữa không trung. Kim tinh này, chính là hồn phách bị thất lạc.

Ở bên cạnh hắn, có một nam tử cận y tuấn mỹ bất phàm tựa trích tiên lại có yêu khí đầy người, cùng với một thanh niên cúi đầu trầm mặc xem ra cực kỳ áy náy, cũng có một đầu thanh tông cự sư nằm bên cạnh cận y nam tử.

Tống Đế Vương dù chưa từng gặp các vị thần tiên này, nhưng y tâm tư thông minh, chỉ từ khí chất thái độ, đã nhiều ít đoán được thân phận những người này. Thanh sư hai đuôi, chót đuôi có điện, chắc là thượng cổ Lôi Thú trong truyền thuyết, vị nam tử mang theo Lôi Sư nói vậy chính là Cự Môn tinh quân buông tha tiên thân rơi vào yêu đạo khiến tam giới chấn kinh. Về phần một vị thiếu niên khác, chắc là Vô Khúc tinh quân thường xuyên cùng Diêu Quang quấy rối thiên đình. Còn có một vị.....

Tống Đế Vương đi đến cạnh vị thần nhân dưới tàng cây, chấp tay hành lễ: “Tiểu vương kiến quá Tham Lang tinh quân.”

Thần nhân kia lúc này vừa nhận lấy một viên kim tinh cuối cùng, xoay người lại, cũng hướng y thi lễ, nói: “Tình thế bất đắc dĩ, bản quân nếu có chỗ nào mạo phạm, thỉnh Tống Đế Vương thứ lỗi.”

Tống Đế Vương cẩn thận đánh giá, nhưng thấy người này thương bào ô tẩn, cao lớn vĩ ngạn, khuôn mặt khắc nghiệt bất cầu ngôn tiếu, hai mắt lại sáng ngời mang sát, trong lòng kinh ngạc, quả nhiên không hổ là một trong tam sát tinh – Tham Lang tinh quân, nhìn qua không giận tự uy, khí thế bức nhân, quả thật có tư cách ngạo thị tiên giới, cũng khó trách ngay cả Diêu Quang được nuông chiều kiêu ngạo cũng e ngại ba phần.

Địa phủ Diêm La trên mặt mang cười, đáng tiếc trên người âm khí rất nặng, trong mắt người khác xem ra ý cười này quả thật là trắng bệch âm trầm.

“Thứ lỗi không dám. Tham Lang tinh quân thần uy ngút trời, tiểu vương bất quá chỉ là một tiểu lại cực kì nhỏ bé, nếu có gì sai phái, dĩ nhiên cúc cung tận tụy!”

Đối phương hiển nhiên lộ ra thần sắc hơi kinh ngạc, hiển nhiên cũng đã hiểu dưới ý lễ phép chu đáo kia lại ngầm mang trào phúng.

Y đưa lên tụ hồn đăng cầm trên tay: “Tinh quân đã có cầu (yêu cầu, cũng có nghĩa là đòi hỏi, xin xỏ), tụ hồn đăng liền cho tinh quân mượn dùng một chút, bất quá này đăng này không thể dùng lửa thế gian, mà phải dùng hồn hỏa tác dẫn.”

Tham Lang tinh quân gật đầu: “Điều này bản quân biết được.” Chỉ thấy hắn dùng tay trái đặt trên trán, dẫn ra một tia hồn hỏa màu xanh lam, châm bắc đèn. Ánh lửa toát ra, bốn phía tràn nhiều điểm tinh hoa, như huyền như thực.

Tổng Đế Vương thấy thế, cũng không khỏi thầm giật mình. Nghĩ vị Tham Lang tinh quân thật cũng cũng không keo kiệt thân mình, vì trợ giúp tinh quân đồng tông, thế nhưng lại không tiếc tiêu hao tiên nguyên, hao tổn thiên thọ.

Tụ hồn đăng mượn hồn dẫn lên ngọn lam u minh hỏa, Tham Lang tinh quân đem kim tinh vừa mới thu tụ vấy vào trong đèn. Trong khoảnh khắc, chỉ thấy kim điểm nhấp nháy, tinh mang lờ lờ, giao tương phi vũ, giống như đom đóm đêm hè, chậm rãi, nhiều điểm kim tinh tụ trên ánh lửa, một trận hoa quang chói mắt chợt hiện lên, đâm vào mắt mọi người.

Tổng Đế Vương nói: “Đại công cáo thành.” Lập tức đưa tay vào đèn, lấy ra một vật. Tay áo nhìn như vô tình quét qua đóa hồn hỏa vẫn còn đang cháy, nhất thời đem tinh hỏa mạnh mẽ dập tắt.

Tham Lang tinh quân nhượng mày, thần nguyên cùng khiên, hồn hỏa hao tổn, cũng làm cho hắn mới vừa luyện xong hồn phách như bị đánh vào thật sâu, đầu đầu muốn nứt ra.

Không đợi đối phương phát tác, Tổng Đế Vương cảm thứ được tụ hồn đăng luyện thành đưa cho Tham Lang tinh quân.

Tham Lang tiếp nhận, nguyên lai là một cái kim đản (trứng hoàng kim).

Tổng Đế Vương rất hiểu đạo lý thấy tốt mới làm, ha hả cười: “Việc này đã xong, tiểu vương cáo lui.” Đang muốn xoay người, thân thể ngừng lại một chút, lập tức quay đầu lại, nói, “Nhân tiện nhắc tới, Diêu Quang đang làm khách trong điện tiểu vương, về sau hô quát sai sử, không cần tìm Diêu Quang. Như vậy cáo từ!”

Nói xong, không hề để ý tới chúng tiên quân trên Thiên Phong có biểu tình gì, liền thi triển pháp thuật ẩn đi thân hình, theo âm dương lộ quay về địa phủ.

10. Quyển 1 - Chương 9

Quỷ Vương dẫn tính loạn âm dương, nhân quả luân hồi trái tự tiêu

Đi một hồi không mất bao nhiêu công phu. Tổng Đế Vương mang tụ hồn đăng trở về địa phủ, chưa kịp rời âm dương đạo, đột nhiên trước mắt hỗn độn vẩn vơ, âm hồn trên đường đều chạy xa ba thước, không dám tới gần, từ trong hỗn độn có một người bước ra, thân mặc măng bào (măng đào là lễ phục của quan lại thời xưa), pháp tướng dữ tợn, đúng là đứng đầu đại phủ, hắc kiểm Diêm Quân (hắc kiểm = mặt đen).

Đứng phải Diêm Quân, Tổng Đế Vương lại không thấy nửa phần sợ hãi, giống như sớm đã dự đoán được, tiến lên chào: “Dư tham kiến Diêm Quân.”

“Hảo cho Tổng Đế Vương.” Vị đứng đầu U Đô vung tay áo, tức giận tràn ra, âm phong như đao phát ra khiến đám quỷ hồn xung quanh chạy tán loạn, thư sinh áo trắng xem ra rất đơn bạc đứng thẳng trong gió ngược, y bào bị thổi phồng phật, tử sa la buộc tóc đột nhiên bị gió cuốn đi, búi tóc chỉnh tề tức thì rơi rụng, tóc đen rối tung trong gió.

Tổng Đế Vương bất động thanh sắc, khom người thở dài: “Quân thượng bớt giận, đây là thông đạo đi thông hai giới âm dương, có vô số vong hồn lui tới. Nếu chịu không nổi nộ khí của quân thượng, bị thổi tán ba hồn bảy vía, thật sự quá mức vô tội.”

“Hừ.” Diêm Quân đen mặt, thu nhiếp tức giận, nhưng dù vậy, trong vòng phạm vi mấy trượng đã sạch sẽ ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy một con.”Bây giờ ngươi mới nhớ tới phải suy nghĩ cho chúng sinh sao? Phải biết Quỷ Vương đi tuần, bách quỷ thị giá. Bởi vì ngươi xuất hiện ở thế gian, du hồn đã quỷ đều nghĩ đến quỷ môn quan đã mở, thậm chí âm dương đảo nghịch, quỷ mị hoành hành! Hơn nữa tụ hồn đăng hiện thế, kinh động đến bầy yêu, vốn tỏa yêu tháp đã mất khiến bách yêu cuồng phóng thiên hạ nên tình huống càng thêm khó thu thập. Ngươi nói xem, phải bị tội gì?!”

Tổng Đế Vương tuy tóc rối tung, bộ dáng chật vật, nhưng khí độ vẫn không thay đổi, nhìn thẳng Diêm Quân thản nhiên nhận tội: “Là do tiểu vương nhất thời lỗ mãng gây ra sai lầm lớn, tự biết tội trọng, nguyện lĩnh trừng phạt của quân thượng.”

“Ngươi ” Y thẳng thắn thành khẩn như vậy, Diêm Quân ngược lại không có biện pháp gì, thở dài, “Bổn vương vốn cho rằng trong thập điện, Tổng Đế Vương ngươi là người biết tự hạn chế nhất, cũng chưa từng sơ suất, nhưng gần đây lại có nhiều sai lầm, đây là vì sao?”

“Hết thấy đều là tiểu vương tự ý làm bậy, không có gì để nói.”

Diêm Quân nhăn lại đôi mày rậm, bỗng nhiên cười nói: “Bổn vương gần đây đi ngang qua cầu Nai Hà, nghe Mạnh bà nói thường thường nhìn thấy có tiểu quỷ lạng lẽ đến Vong Xuyên lấy nước, lại nghe thấy năm trăm này trong đệ tam điện của ngươi thường nhìn thấy tinh mang sáng chói, thật sự rất kỳ quái. Hôm qua đến Thiên cung thuật chúc (báo cáo công tác), có nghe tiên hữu nói, Vũ Khúc tinh lấy Mặc Hoắc

hủy mất của Thiên Mục Thần Tướng, nếu bốn vương nhớ không lầm, Mặc Hoắc hình như chỉ có ở Hắc Thằng đại địa ngục đi?”

Tổng Đế Vương quy quy củ củ gật đầu: “Không có nhớ lầm, Mặc Hoắc quả thật thuộc về Hắc Thằng đại địa ngục.”

“Tổng Đế Vương.....”

Diêm Quân trừng mắt cắn răng, Tổng Đế Vương đệ tam điện này, mặt ngoài xem ra là thư sinh lương thiện, nhưng trong lòng so với thập điện Diêm La lại nghèo khổ nhất, tâm hoài quỷ thai (lòng dạ nham hiểm) điển hình, ngày thường thật ra rất an phận thủ thường, nhưng một khi bắt đầu tác quái, cũng khiến hấn đau đầu mà lại chẳng biết làm thế nào.

“Hay là người cho rằng những chuyện phát sinh trong U Đô Thành này có thể giấu diếm được bốn vương sao?”

“Tiểu vương không dám, chẳng qua nghĩ đây chỉ là một chút chuyện nhỏ, Diêm Quân ngày thường phồn vụ quần thân nên vẫn chưa bẩm báo.”

Diêm Quân trừng gương mặt chẳng có lấy một tia sợ hãi, khóe miệng nhếch lên: “Diêm La điện đều đổi mới, còn là việc nhỏ?”

Tổng Đế Vương cũng không trả lời, nhếch miệng cười cười.

Diêm Quân vẫn hé ra mặt đen xì, nhu nhu thái dương: “Trăm năm thủ Nghiệt Kính Đài, còn chưa đủ để người tự xét lại bản thân sao?”

“Dư sớm xem đủ kiếp người, rõ ràng tâm mình ra sao. Cho dù có thủ Nghiệt Kính Đài thêm ngàn năm, bất quá cũng chỉ là lãng phí quang âm (thời gian).”

“Người đảm đương Diêm La vương nhiều năm như thế, tại sao ngay cả chấp niệm trần thế đều nhìn không thấu?”

Tổng Đế Vương lắc đầu: “Diêm Quân hẳn đã biết, nếu có thể nhìn thấu hết thấy, tiểu vương đã sớm thăng thăng cực lạc, không ở Địa Phủ đảm nhiệm chức vụ.”

“..... Người. Ai.....”

“Nếu Diêm Vương không còn chuyện gì sai phái, tiểu vương xin được cáo lui trước.”

“Ân.” Diêm Quân tức giận phất phất tay, một bộ “mau cút mau cút đỡ phải chướng mắt”. Tổng Đế Vương lại biết người đứng đầu Địa Phủ tuy là hé ra bộ mặt dữ tợn, nhưng đối với thập điện Diêm La bọn họ vẫn rất khoan dung, nếu không tùy tiện một tội trạng trong sổ vừa rồi, cũng đủ đánh y quay về nguyên hình, chịu tội ngàn năm.

Thế là y thật lòng khâm phục hướng về phía Diêm Quân bái một cái, lướt qua bên cạnh Diêm Quân, đang muốn đi, chợt nghe Diêm Quân quát: “Đứng lại.”

Tổng Đế Vương quay đầu lại: “Diêm Quân còn có gì phân phó?”

Diêm vương gia vẻ mặt hung ác: “Đem tុỳ hồn đăng trong tay người lưu lại, gây ra họa như thế nếu không cảnh cáo, truyền ra bên ngoài lại nói bốn vương quản lý thuộc hạ không nghiêm!!”

Tổng Đế Vương hai tay trống trơn trở lại Diêm La điện.

Chỉ là một cái tុỳ hồn đăng, y cũng không hề để ý, không cần trông giữ thứ phiền phức này ngược lại càng thoải mái.

Y lướt qua đại điện, đi đến trước cửa nội đường, đang muốn đẩy cửa nhưng rồi lại do dự, tay giơ lên cư nhiên không thể đẩy phiên cửa phòng chẳng cần dùng lực là có thể đẩy ra.

Tổng Đế Vương cúi đầu chăm chú nhìn tay mình, sau một lúc lâu, thở dài gọi tới một quỷ soa, phân phó thu thập ôn dục trì trong cánh rừng trúc ở hậu điện, một lần nữa dẫn nước vào trì, qua mấy trăm năm, nước trong trì đã sớm khô cạn, hoang phế.

Chờ quỷ soa lĩnh mệnh mà đi, y mới xoay người đẩy ra cửa phòng.

Trên giường, thiếu niên vẫn đang mê man chưa tỉnh, thân thể đau đớn làm cho hắn ngủ không quá an bình, thân thể cuộn mình dưới đệm chăn ngẫu nhiên vẫn nhẹ nhàng run rẩy, giống như tiểu thú bị thương, làm cho người thương tiếc không thôi.

Tổng Đế Vương đi đến bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống, thấy một tia tóc rối rơi trên gò má trắng nõn, không khỏi đưa tay qua, muốn vì hắn vén ra sau tai, nhưng đột nhiên, đôi mắt vốn khép kín chợt mở ra, trong song đồng tối đen tinh quang đại thịnh, làm sao còn là bộ dáng đang say ngủ.

Tật phong vô hình bốc lên, đệm chăn trên người thiếu niên nháy mắt bị xé thành từng mảnh nhỏ, chỉ thấy thân hình ấy chậm rãi ngồi dậy, lúc này ánh mắt Diêu Quang như điện, cả người phát ra tinh mang mỏng manh, mặc dù không mảnh vải che thân, trên làn da trắng sữa loang lỗ yêu ngân, nhưng không hề làm cho người cảm thấy ý dâm loạn, ngược lại là một loại bách khí khiến người mao cốt tung tóe.

Tổng Đế Vương không khỏi cười khổ, thiếu niên trên giường này, chính là ác thú có được răng nanh sắc bén, chính mình sao có thể nhất thời sai lầm xem hắn là tiểu thú yếu đuối vô lực?

Chỉ thấy đầu ngón tay thiếu niên xẹt qua đêm chẵn, trong nháy mắt, giường dưới thân đều hóa thành vụn gỗ tro bụi, sụp đổ. Diêu Quang hai chân chạm đất, chân ngọc quang lửa giẫm trên tro tàn.

Tổng Đế Vương thở dài lắc đầu, vẫn không lùi bước, ngược lại bước lên, vươn tay vào, tuy rằng xung quanh Diêu Quang đều là thực phệ khí, người tiếp xúc đều tiêu thành tro tàn, nhưng Diêm La điện là địa bàn của Tổng Đế Vương, y vẫn chưa bị ảnh hưởng, ngay cả ống tay áo đều không rơi một góc, liền bắt được cánh tay như con tối đứt dây kia.

Nhưng mà chỗ tiếp xúc lạnh như băng như tuyết, ngay cả Diêm La vương vốn đã quen với sự âm lạnh nơi địa ngục cũng phải lắp bắp kinh hãi.

Cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt từng rơi lệ phiếm hồng hiện giờ che kín sát ý, không những thế, thậm chí màu trầm như mực, hỗn độn vô tình.

Tổng Đế Vương bỗng nhiên nhớ tới khí quý âm đối với tiên nhân là có hại vô lợi, mà chính mình không lâu trước đó nhất thời mất đi lý trí lại sử xuất quý âm phong chú thuật lên Diêu Quang, áp chế sức mạnh của hắn, làm như thế chẳng khác nào lấy băng mỏng bao phủ dòng nham thạch nóng chảy, đợi miếng băng mỏng tan hết, uy lực ngược lại tăng cao hơn!

Trạng thái Diêu Quang hiện giờ, nhất định là tâm thần suy nhược, khí âm quý trong cơ thể quá dư thừa, cho nên nhất thời mất thần trí, ngộ nhập ma chương, không khống chế được pháp lực!!

“Diêu Quang! Diêu Quang!!” Tổng Đế Vương giữ lấy hai vai Diêu Quang, muốn lay tỉnh hắn, đáng tiếc thiếu niên kia vẫn nhìn y cười quỷ dị, tinh mang xuyên thấu qua thân thể hắn bạo phát bắn ra, bên cạnh hai người lập tức xuất hiện một vòng cung hắc sắc, hình cung chậm rãi khuếch trương, nhìn qua thì không có uy lực gì, nhưng khi hắc sắc chạm vào thứ gì, nháy mắt đã biến thành tro, bị hắc ám cắn nuốt sạch sẽ.

Trong nháy mắt tất cả những gì trong nội đường đều bị tiêu diệt đến không còn một mảnh, hắc ám chẳng những không tiêu giảm, ngược lại càng bành trướng nhanh hơn, xem ra Diêm La điện không thể may mắn thoát khỏi bị phá hủy lần thứ hai, bên ngoài có mấy quỷ soa trốn chạy không kịp hét chói tai rồi bị hắc ám xé thành mảnh nhỏ, hồn phi phách tán.

Tổng Đế Vương ngẩng đầu, nhìn lên nóc điện đang bị tiêu hủy sụp đổ từng chút, lộ ra một mảnh trời hỗn độn vô quang. Mà đám quỷ soa cùng vong hồn phụ cận cũng bị tình huống nơi này dọa sợ tới mức chạy trốn khắp nơi, nhưng Hắc Thành đại địa ngục oan quỷ vô số, trong mười sáu tiểu ngục lại dung nạp mấy ngàn ác hồn, cho dù trốn, có năng lực chạy trốn tới đâu?

Nếu để Diêu Quang hủy Hắc Thành đại địa ngục, chỉ sợ nghiệp này cũng đủ làm cho Ác Diêu hóa ma, không thể văn hồi!

Thiên nhân thiếu niên tuấn mỹ, mái tóc rối tung trên vai ngược gió bay lên, rõ ràng mang theo ác ý hủy diệt, lại đẹp đến mức làm cho người ta không thể dời mắt. Tổng Đế Vương bỗng nhiên nở nụ cười, không phải thường nói gieo nhân nào gặt quả đấy sao? Y vốn là thập điện Diêm La, cư nhiên ngay cả đạo lý đơn giản như thế cũng quên.

Đây là do y nhất thời thất tâm mà gây ra họa, cũng chỉ có y mới có thể một lần nữa thu thập tàn cục.

Y chăm chú nhìn Diêu Quang, mong người nhớ người, hồn khiến mộng oanh (nhớ thương), bất tri bất giác đã có trăm ngàn năm, có phải cũng nên buông tay một chút? Cho chính mình, cũng cho hắn, có cơ hội nghỉ ngơi, không đến mức đem hai người đẩy vào tuyệt cảnh.....

Trong mắt tràn ra tình yêu ấm áp, đáng tiếc đôi mắt sao xinh đẹp kia không hề phản chiếu lại bất cứ thứ gì.

Tổng Đế Vương niệm quyết chỉ ấn, miệng niệm niệm, chỉ thấy phía trên phế tích Diêm La điện hoàn toàn bị tiêu hủy, âm khí từ dưới nền đất hóa thành một cỗ khói đặc toát ra, hóa thành hình xoắn ốc bao phủ hoàn toàn hình cung hắc ám.

Thấy hắc ám cắn nuốt người kia không còn lan tràn, quý soa đều dừng lại cước bộ chạy trốn, xoay người lại xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chính là đoàn âm khí kia chỉ là một mảnh đen kịt, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên trong. Rất nhanh chỉ thấy hàn khí từ bên trong tràn ra, mặt đất toát ra tầng tầng sương mù trắng xóa, băng tinh ngưng kết, thậm chí sinh ra băng lăng băng trụ, có thể thấy được cái lạnh này có thể so với hàn băng địa ngục của Sở Giang Vương. Bách quý không dám tới gần, đứng từ xa mà nhìn, đột nhiên âm khí chợt co rút lại, giống như muốn đem hắc ám bên trong bị đè ép thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc, bên ngoài Diêm La điện phích lịch (sét) bắn ra bốn phía, không chỉ Hắc Thằng đại địa ngục, thậm chí mười tám tầng địa ngục cũng bị chấn động kịch liệt.

Trong chớp lát, chấn động ngừng lại, một cỗ liệt phong vọt ra, đem tất cả quý hồn thổi tung lên, qua một trận, gió dừng lại, âm khí cùng phệ thực khí kia hết thấy đều biến mất trong hắc ám. Giữa không trung lơ lửng rơi xuống một ít mảnh vỡ, nhóm quý soa nhìn chăm chú lại nhìn chăm chú, Diêm La điện nguy nga trước đó đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có một ít chân tường trụ cái, chúng quý không khỏi hai mắt nhìn nhau, nếu không có cỗ âm lực kia cùng nó đối kháng, chỉ sợ bọn họ cũng khó tránh khỏi kết cục hồn phi phách tán.....

11. Quyển 1 - Chương 10

Thất phách ly tán hình hài diệt, tâm dữ bất tầm nhất niệm gian

[Bảy phách ly tán hình hài diệt, tìm hay không tìm chỉ bởi một ý niệm]

Diêu Quang cảm thấy nội tâm lãnh triệt trước đó hoàn toàn tiêu thất, thay vào đó là một loại mệt mỏi, hắn cảm thấy mình rõ ràng mở mắt, nhưng lại không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì, cảm giác mệt mỏi nặng nề thổi quét lên thân thể, nhưng trong lòng hắn, luôn nhớ có một việc vẫn chưa xong.....

Vì vậy hắn mạnh mẽ ra lệnh mình phải tỉnh táo lại, dần dần, cảnh tượng trước mắt dần rõ ràng.

Nhưng khi thấy rõ ràng quang cảnh xung quanh, không khỏi chấn động.

Nơi này là nơi nào?! Hắn đang đứng trên một mảnh phế tích, trên đầu âm hồn bay loạn, mang theo âm khí lạnh sủu sủu còn có tiếng gào thét kinh hoàng, khiến hắn cực kỳ không thoải mái.

Chớp mắt hồi tưởng lại, hắn được Thiên Xu phân phó đến âm phủ hỏi Tống Đế Vương mượn tụ hồn đặng, thế nhưng tên thư sinh tâm hoài quỷ thai kia thế nhưng có mưu đồ gây rối hắn, dưới thân tê liệt đau đớn, đầu ngực đầm đầm tê dại, ánh mắt hắn lạnh lại, hiện ra vẻ âm ngoan.

Tên ác quỷ ti tiện kia, cứ nhiên vũ nhục hắn đến nước này!! Kia tuyệt đối không phải đánh gãy mấy cái xương sườn hoặc là bẻ gãy tay chân thì có thể chấm dứt!! Hắn phải bẻ gãy đầu y, hắn phải hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với tên đó! Sau này tuyệt đối không đặt chân đến cái âm phủ vừa u ám lại lạnh lẽo này nữa, lại càng không muốn gặp lại tên thư sinh ác quỷ tâm hoài thai quỷ đó!

Diêu Quang nhìn quanh, đang định tìm người tính toán sổ sách, dưới đất đột nhiên vang lên một tiếng gọi khẽ: “Diêu Quang.....”

Hắn biến sắc, cúi đầu nhìn, không thể tưởng được tên thư sinh ác quỷ sớm nên chạy xa vạn dặm miễn cho bị hắn bắt lấy kia, cứ nhiên tùy tiện nằm trên mặt đất!

Đây chính là người tự đưa đến cửa!!

Khóe miệng Diêu Quang câu lên nụ cười, xoay người ngồi xuống, quan sát Tống Đế Vương vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích một lúc lâu, đột nhiên tay duỗi ra kéo lấy cổ áo Tống Đế Vương nhấc lên.

Không ngờ thân hình Tống Đế Vương phi thường nhẹ, Diêu Quang cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là Quỷ Tiên chẳng phải cũng là quỷ sao? Vốn không có trọng lượng.

“Người, thật, to, gan!!”

Gần từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn nam nhân mình từng tín nhiệm đến thế, cảm giác bị phản bội khiến hắn cảm thấy nhục nhã khó nhịn, hướng chỉ nam nhân này dùng một loại phương pháp mà ngay cả thường nhân cũng không thể chấp nhận, xé tan tất cả giả tượng mình cố công xây dựng!

Tống Đế Vương chậm rãi mở mắt, nhưng không lộ ra tươi cười tự nhiên thường ngày, dưới mắt có chút âm ảnh mệt mỏi, sắc mặt nhìn qua vốn đã không hề tốt lại tái nhợt dị thường. Y nhìn quanh bốn phía, lọt vào trong tầm mắt, ngay cả một vách tường hoàn hảo cũng chẳng có, không khỏi cười khổ: “Người lại hủy Diêm La điện của ta.....” Lời nói bất đắc dĩ, nhưng không có một chút ý trách cứ.

“Ta nói rồi, nếu người dám đối đãi ta như vậy, ta nhất định phải giết người!!” Diêu Quang tay trái vừa chuyển, hung hăng đập lên bả vai Tống Đế Vương, dùng lực xoay, chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, Tống Đế Vương nhú nhú mày, cánh tay trái đã bị Diêu Quang tháo xuống hiện ra trạng thái vạn ọ quỷ dị. Diêu Quang

xuống tay tàn nhẫn, trong nháy mắt, đã bẻ gãy tứ chi của y, thân thể thư sinh nhất thời giống như con rối gỗ bị chặt đứt tay chân vụt trên mặt đất.

Vốn không thể chịu đựng được đau nhức, Tống Đế Vương lại chỉ ho khan hai tiếng, sau đó thản nhiên nói: “Có muốn bẻ gãy cả cổ của tiểu thần không? Tinh quân có điều không biết, vật nơi âm phủ vốn vô hình, cho dù có hủy thành từng mảnh nhỏ, tùy tiện dùng chút hồ là có thể dán lại ngay, chỉ e tinh quân phí sức vô ích..”

Diêu Quang vốn muốn nghe y cầu xin tha thứ, thế nhưng đối phương vẫn cứ bình tĩnh trước sau như một, nhất thời thẹn quá thành giận: “Được! Ta sẽ đem người băm thành thịt vụn! Xem người làm sao có thể dán trở về!”

Hạ lời tàn nhẫn, hấn lại hung hăng nện mấy quyền vào gương mặt càng nhìn càng sưng mắt kia, đến khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú kia bị đập đến hốc mắt văng tung tóe, khóe miệng bầm tím, mới đắc ý dương dương ngừng lạ, hừ một tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại một tay nắm y xốc lên: “Mau đem tỳ hồn đăng ra đây!!”

“Nga...”

Thấy Tống Đế Vương có chút hoảng thần, Diêu Quang lại hung hăng hạ xuống hai cái tát.

Tống Đế Vương lúc này mới phục hồi tinh thần lại, chậm chạp nói: “Tỳ hồn đăng đã bị Diêm Quân tịch thu.”

“Cái gì?!” Diêu Quang luống cuống, “Tại sao có thể như vậy?”

“Trên đường trở về thế gian..... Không cẩn thận gặp phải.”

Diêu Quang nghe vậy vội vàng bắt lấy y hỏi: “Thế gian? Người đi đến thế gian? Nói như vậy, người đã đem tỳ hồn đăng đến cho Thiên Xu?!”

Tống Đế Vương lại có chút hoảng thần, Diêu Quang khẩn cấp dùng sức lung lay y vài cái, mới thấy y trả lời: “May mắn không làm nhục mệnh.....”

“Hừ. Coi như người thức thời!!” Diêu Quang trong lòng vui mừng, nghĩ chuyện Thiên Xu giao phó đã xong xuôi, nhất định có thể khiến Thiên Xu vui vẻ, đối với những điều Tống Đế Vương làm tuy rằng vẫn oán hận, nhưng tốt xấu gì cũng đã được y trợ giúp, không cần tiếp tục tra tấn tâm tư của y, nhưng miệng cũng không dễ dàng buông tha tên ác quỷ thư sinh đề tiện vô sỉ này, “Đừng tưởng rằng cứ như vậy là thanh toán xong! Người làm nhục ta như thế, há có thể dễ dàng kết thúc?!”

“Thực xin lỗi.”

Tổng Đế Vương thẳng thắn thành khẩn nói lời xin lỗi, Diêu Quang trừng tên ác quỷ làm việc ác khiến người ta giận sôi rồi lại lập tức cúi đầu nhận sai, thật sự là làm cho người ta hận đặc ghiền rằng rồi lại không biết làm sao.

Trên thực tế ngoại trừ đánh y một trận, bẻ gãy tay chân y, hẳn thật đúng là không thể làm gì y. Lại nói, hẳn cũng không có khả năng vì loại chuyện hư hỏng này mà tới nơi khác khóc lóc kể lể, hẳn là Phá Quân tinh, cư nhiên vô lực phản kháng bị người thượng, chuyện mất mặt như vậy, cho dù có phải che giấu đến khi trời sụp đất nứt cũng không có thể để người khác biết, huống chi hẳn cũng không phải là nữ tử, bị người vũ nhục cũng không cần phải vì trình tiết bài thương mà đòi chết đòi sống.

Tổng Đế Vương lúc này, đôi mắt luôn tính kế mắt trở nên sáng tỏ vô cùng, hoàn toàn trái ngược với quái trạng thần trí hoảng hốt lúc nãy, làm Diêu Quang cảm thấy vừa rồi hẳn lại bị lừa, nhất thời thẹn quá thành giận, một tay quăng y xuống đất, một góc áo cũng chẳng muốn chạm vào.

Tổng Đế Vương cũng không để ý tới hẳn thô bạo, ánh mắt chấp nhất vẫn dừng lại trên người Diêu Quang.

Nhưng ánh mắt như vậy lại làm cho Diêu Quang có loại cảm giác mao cốt từng nhiên, giống như y phục trên người hoàn toàn không tồn tại, vẫn quang lỏa toàn thân đứng trước mặt nam nhân này.

“Nhìn cái gì?! Còn dám càn rỡ ta sẽ lấy Mặc Hoắc cho ngươi ném thử!!”

Tổng Đế Vương lại nở nụ cười: “Vâng, phải” bên đáp lời, còn thật ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Thiếu đi ánh mắt tựa hồ vẫn luôn chú ý tới mình, Diêu Quang lại mơ hồ cảm thấy có chút không thích ứng, nhưng điều này cho dù có xé nát miệng hẳn ra, hẳn cũng không nói cho Tổng Đế Vương.

“Sao tinh quân còn chưa quay về thế gian? Đã mượn được tỵ hồn đăng, nói vậy Tham Lang tinh quân sẽ đối với người thừa nhận có thêm đi?”

Nghe giọng điệu của y, cứ như đang xua đuổi hẳn mau mau rời đi, Diêu Quang không thích nghe, hừ nói: “Người quản ta khi nào thì đi?!”

Tổng Đế Vương bỗng nhiên vèo bật cười: “Hay là tinh quân đối với tiểu thần nhớ mãi không quên, luyện tiếc rồi đi? A —” Vừa mới dứt lời, bên sườn đã bị hung hăng đá một cước, nếu y là phạm nhân, chỉ sợ tì tạng đều phải nát bét, may mắn y là thân Quỷ Tiên, cho dù có ăn thêm mấy cước cũng chỉ ho khan hai tiếng.

Mà lời nói không biết sống chết của y lại kích Diêu Quang phát hỏa.

“Cái chỗ quỷ quái này của ngươi, bản tinh quân từ nay về sau không bao giờ đến nữa!!” Thiếu niên lại đạp y một cước, xoay người bước đi, cũng không liếc mắt nhìn lại y một cái.

“.....” Tống Đế Vương lẳng lặng nằm trên mặt đất, nhắm mắt lại nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, chưa từng bỏ qua một chút tiếng vang vọng lại, cuối cùng, thở dài một tiếng, đột nhiên yết hầu ngứa lên, nhin không được liên tục ho khan, kịch liệt đến mức như thể muốn ho ra cả gan trong lồng ngực, chợt “phốc –” một ngụm máu tươi phun tới, nhuộm ướt vạt áo trắng tuyết.

Tuy rằng ho khan đã ngừng, nhưng một ngụm máu này bắt quá chỉ là bắt đầu, huyết tương như dòng suối không ngừng trào ra từ miệng y như, nhưng y không để ý tới, thậm chí tùy ý máu tươi từ bên má chảy xuống, chỉ mở mắt nhìn chăm chăm thiên không âm phủ, nơi tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy tinh đầu đầy trời.

Diêu Quang..... Diêu Quang..... Diêu Quang.....

Yết hầu bị máu làm tắc nghẽn, y chỉ có thể lập đi lập lại cái tên này từ trong tận đáy lòng.

Lần này từ biệt, chỉ sợ không có ngày gặp lại.....

Bỗng nhiên, trước mắt tinh mang chói mắt.

Đôi mắt vốn sắp khép lại trừng lớn.

Sao lại có thể? Chỗ âm tào địa phủ, sao lại có tinh quang lóe sáng?

“Này!! Tỉnh tỉnh!! Sao ngươi lại phun nhiều máu như vậy?! Ta, vừa rồi ta cũng không có thực dùng sức a!!” Thanh âm có chút kinh hoàng bên tai trở nên không chân thật, nhưng y làm sao có thể không nhận ra quang mang rực rỡ kia?

Tống Đế Vương gian nan nuốt xuống máu tươi trong miệng, miễn cưỡng chấn tác tinh thần: “Ngươi như thế nào..... Lại trở lại?.....”

Diêu Quang chân tay luống cuống nhìn nam nhân người đầy huyết tinh, nếu không phải hắn đi rồi lại cảm thấy kỳ quái, nghĩ ác quỷ thù sinh kia luôn giáo quyết, ngày thường luôn bày một bộ diện tiếu hắc đi, hôm nay lại nói lời xua đuổi, nhất định là sợ hắn trả thù cho nên tìm cơ đuổi hắn rồi đi. Diêu Quang không cam lòng, nghĩ cũng không thể tiện nghi y như vậy, vì vậy mà quay lại, nhưng không ngờ lại chỉ nhìn đến bộ dáng Tống Đế Vương phảng phất như sắp chết.

Không phải hắn không hận Tống Đế Vương xâm phạm vũ nhục hắn, nhưng nói đến cùng, càng phần hận hơn cũng bởi vì dụng tâm của y dành cho hắn. Ở Tiên giới, hắn chưa từng có một người nào có thể gọi là bằng hữu, cho dù là các tinh quân đồng tông, trừ Thiên Xu ra, cũng bởi vì hắn ngang ngược kiêu ngạo mà sinh tâm thoái nhượng, chỉ có Tống Đế Vương tuy rằng luôn giữ thái độ dụ dục ứng hòa, lại luôn lẳng lặng nghe hắn kể lể, ngẫu nhiên còn có thể đáp lại. Hắn không phải tên ngốc, lại sao lại không nhìn ra mấy trăm năm nay Tống Đế Vương đối hắn rất tốt tuyệt không đối trá.

Nhưng mà lại bởi vì Tổng Đế Vương che dấu quá tốt, làm cho hần xem nhẹ sau lưng sự săn sóc tỉ mỉ đó tiềm tàng một phần tâm tư thâm trầm như thế nào.

Khi bức màn nhìn như rất dày nhưng thật ra rất mong manh này bị trạc phá, hết thấy thần nhiên lộ ra dưới ánh mặt trời, Diêu Quang không khỏi vì Tổng Đế Vương giấu diếm, cùng với chính mình vô tri mà cảm thấy phẫn nộ. Kỳ thật nếu như Tổng Đế Vương hảo hảo cùng hần nói rõ ràng, hần ngoài xấu hổ ra nhiều lắm là xảo ngôn cự tuyệt, tuyệt đối sẽ không thay đổi thành loại tình huống như hiện nay, nhưng mà tên ác quỷ thư sinh kia lại thái độ khác thường, hoàn toàn không để cho đường cự tuyệt, cố chấp muốn hần phải nhận!!

Hần cũng không phải là cái gì thiên cơ tiên nữ ông ọ yếu diệu, hần chính là sát tinh Phá Quân mà tiên yêu đều e ngại!!!

Tổng Đế Vương lừa gạt hần, giam cầm hần, thậm chí ô nhục, đả kích rất lớn đến tự tôn của hần. Nhưng này cũng không có nghĩa là hần thật sự hy vọng y chết rụng.

Ngay lúc này, khi hần nhìn đến tên thư sinh áo trắng thật sự giống như bề ngoài gầy yếu nằm trên mặt đất, giống như là sắp chết, tâm tựa như đột nhiên thiếu đi một mảnh, kỳ quái khó chịu..... Nếu hần không phải tâm huyết dâng trào muốn quay đầu lại đập cho y thêm hai cước, có phải tên Quỷ Tiên luôn pha trà cho hần trong ngàn năm qua cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất..... Trong tòa Diêm La điện rộng lớn âm u này, cũng sẽ không còn vị Diêm La Vương ngẩng đầu khỏi án quyền, hướng hần lộ ra nụ cười đậm mà không nị.....

“Không phải nói..... Không bao giờ ... đến đây nữa sao?.....”

Tổng Đế Vương cười, vẫn an ổn như bình thường, hoàn toàn không giống kẻ vừa ói ra một thân máu tươi.

Chỉ là sắc mặt quá mức trắng bệch, thậm chí màu sắc gần như tro tàn, ngay cả Diêu Quang cũng nhìn ra y không thích hợp, thiếu niên không để ý huyết ô dính tay, một phen xé mở quần áo y, xem xét trên người y có thương tích gì không, nhưng nhìn thế nào, thân hình Tổng Đế Vương cũng là hoàn hảo không tổn hao gì, ngay cả những nơi bị hần đá lúc này cũng không thấy vết bầm.

Diêu Quang không khỏi ảo não: “Người rốt cuộc làm sao vậy?!”

“Cũng không như thế nào..... Chính là, bảy phách tan hết, chỉ còn lại ba hồn mà thôi.....”

Diêu Quang nghe vậy cực kì hoảng sợ, người có ba hồn bảy vía, Quỷ Tiên cũng từng mang thân người, dĩ nhiên cũng như phạm nhân có ba hồn bảy vía, cái gọi là hồn vi dương, phách vi âm, phụ hình chi linh vi phách, phụ khí chi thần vi hồn, cố hồn vi dương khí, tinh thần, phách vi âm khí, hình hài, nếu bảy phách tan hết, cho dù Tổng Đế Vương có bản lãnh thế nào, cũng khó có thể tiếp tục, hình khu tất diệt không thể nghi ngờ.

“Tại sao có thể như vậy?!” Diêu Quang khó có thể tin, nhưng khi hần đột nhiên nhớ tới, nhìn quanh bốn

phía, chỉ thấy còn lại một đồng hoang tàn tường nát cột xiêu, cả Diêm Vương Điện không cánh mà bay, hân hân giọng, “Là..... Là bởi vì ta sao?.....”

Tổng Đế Vương cũng lắc đầu: “Không phải..... Là bởi vì hồn phách tiểu thần hồn phách, không thể nào chống lại gió thổi.....”

Mấy lời quỷ quái này Diêu Quang sao lại dễ tin, hân một phen ôm lấy nửa thân trên của Tổng Đế Vương, muốn khiên y lên vai: “Ta mang ngươi đến Thiên giới, nơi đó có rất nhiều tiên đan linh dược, có thể chữa khỏi cho ngươi!”

Động tác quá lớn, Tổng Đế Vương lại nhịn không được phun ra mấy khẩu huyết, bất quá tốt xấu gì cũng có thể nói ra mấy câu rõ ràng: “Hảo ý của tinh quân..... Tiểu thần tâm linh, chỉ là giờ phút này tiểu thần cũng không thể rời khỏi địa phủ..... Vừa đi ra ngoài, sợ là ngay cả hồn đều thu không được.....”

“Kia, kia như thế nào cho phải?!” Diêu Quang không dám động hân, thấy sắc mặt Tổng Đế Vương dần dần xanh xám, hình thể cũng bắt đầu như ẩn như hiện, lại càng luống cuống, “Tổng Đế Vương!! Nếu ngươi dám biến mất, ta, ta tuyệt không buông tha ngươi!!”

Tổng Đế Vương tựa hồ cũng chú ý tới hình hài mình đang dần tiêu tán, bầy phách thất lạc, y sớm đã đoán trước kết cục thế này, chỉ là không dự liệu được Diêu Quang cư nhiên quay lại, hay là.....

Trái tim từng chán nản suy nghĩ phải buông tha đột nhiên phấn chấn lên, khoe miệng cười lên một nụ cười, có lẽ đoạn duyên phận nhìn không thấy kia vẫn chặt chẽ dây dưa giữa hai người, chưa từng đứt gãy...

“Tiểu thần gây nên, chính là gieo gió gặt bão..... Tinh quân vốn không nên bỏ qua cho tiểu thần, đáng tiếc thời gian trước mắt không nhiều lắm..... Nợ này, sợ là tiểu thần là vô lực trả lại.....”

“Không được! Nhất định có biện pháp!! Bản tinh quân còn không có tính toán bỏ qua cho ngươi đơn giản như vậy!!” Diêu Quang hung ác nói, nhưng đôi tay đỡ Tổng Đế Vương lại thật cẩn thận, “Bất quá là hồn phách bị thổi tan, chỉ cần tìm bầy phách kia trở về không phải được rồi sao?”

Tổng Đế Vương do dự: “Bầy phách một khi tán, định là đã đi đến luân hồi.....”

“Hừ! Tìm mấy phách có gì đặc biệt? Không làm khó được ta!” Diêu Quang cảm thấy được nam nhân càng ngày càng nhẹ, quả thực sắp không có một chút trọng lượng nào, trên mặt nạ hung ác dần dần xuất hiện vết rách, “Ngươi nói mau! Phải như thế nào mới tìm được?”

“Không biết.....”

“Ngươi –“

Tổng Đế Vương nhìn thiếu niên tinh quân thở hổn hển: “Thiếu ba hồn, vậy thân thể phụ chi nhất định cần có linh khí duy trì..... Bằng không nhất định sẽ chết rất mau..... Hẳn là sẽ có bảo bối gì đó, tỷ như bảo châu linh tinh đặt bên người.....”

Diêu Quang ngạc nhiên một lát, bỗng nhiên cắn răng: “Người không phải đã sớm nghĩ tốt rồi sao, cho ta mượn cơ tìm châu, thuận tiện giúp người tìm bầy phách đi?!”

Tổng Đế Vương cười đến thản nhiên.

“Tìm hoặc không tìm, cứu hoặc không cứu, bất quá là ở một ý niệm của tinh quân.....”

12. Quyển 1 - Chương 11

Bồng song kiến trúc ốc linh lung, âm tào nhất biệt phàm trần ngộ

Lời của y vẫn như trước, cho dù có muốn hay không, cũng không cần hiếp bức cường bách, lại làm cho người ta không thể tàn nhẫn cự tuyệt.

Nói xong, Tổng Đế Vương mặt mũi khép lại hai mắt, kỳ thật y đã sớm chống đỡ không được, nếu không có Diêu Quang ở bên, y cũng sẽ không dám hao tổn thiên địa hai hồn kiên trì lâu như thế, mà nay, đã là cực hạn.

Rất nhanh, Diêu Quang chỉ cảm thấy cánh tay vốn đã nhẹ như tờ giấy đột nhiên biến mất, thân thể thư sinh áo trắng trong chớp mắt hóa đi vô tung, chỉ thấy ba đóa hồn hỏa u sắc bập bênh giữa không trung, còn có một viên mang màu tím đen, cùng xuất thân từ hồn tinh của Diêu Quang, như một ngôi sao nhỏ rạng rỡ sinh huy. Đây đúng là vật hắc từng tặng cho Tổng Đế Vương, nếu được vật ấy, trừ phi thân tử nếu không khó có thể chia lìa, đây cũng là nói, Tổng Đế Vương thật sự đã chết rồi.

Diêu Quang trong lòng căng thẳng, vội vàng đưa tay đi tiếp, lại chỉ lấy được đóa hồn tinh thuộc về hắc, mà ba đóa hồn hỏa bỗng nhiên bị một cỗ hấp lực thật lớn hút đi, Diêu Quang vội vàng đứng dậy muốn đuổi theo, nghênh diện gặp được một vị thần nhân mặc hắc mềng bào thu ba đóa hồn hỏa vào trong tay.

Diêu Quang nhất thời nóng lòng, cũng không thấy rõ người đến, liền quát to: “Đem hồn hỏa trả lại bản quân!!” Đi tới hai bước muốn giành lại.

Đối phương thế nhưng lại không sợ uy lực Phá Quân, trường bào vung lên, Diêu Quang vì đang lo lắng không kịp phòng bị, bị đẩy ra. Chợt nghe kia thần nhân nói: “Phá Quân tinh quân, lâu quá không gặp.”

Diêu Quang tập trung nhìn vào, người mới đến đúng là địa phủ Diêm Quân.

Chợt nghe Diêm Quân nói: “Hồn phách một khi tán đi liền phi thường yếu ớt, tinh quân nguyên dương chính vượng, một khi tiếp cận, ngược lại sẽ làm bị thương mệnh hồn.”

Diêu Quang nghe vậy vội vàng ngừng trụ thân hình, không dám tới gần nữa, nhưng ánh mắt lại nhìn chòng chọc hồn hỏa như ẩn như hiện trong đại chuông của Diêm Quân: “Xin hỏi Diêm Quân, tính xử trí Tổng Đế Vương như thế nào?”

Diêm Quân nhướng mày: “Tụ hồn đăng vốn là thần vật Quỷ vực, Tổng Đế Vương chưa bẩm báo, một mình mang theo tụ hồn đăng nhập phạm luyện hồn, tội này khó tha. Bất quá, bốn vương tròng trị cấp dưới phạm tội như thế nào, tựa hồ không cần nhất nhất giao đãi với tinh quân đi?”

Diêu Quang lại nói: “Việc này vốn do bản quân dựng lên, Tổng Đế Vương bất quá là bị ta hiếp bức mới gây ra, tội không ở hắn. Bản quân sẽ tấu rõ với Thiên quân, tự thừa chịu tội. Lại nghe Diêm Quân Địa phủ nhìn rõ mọi việc, việc này tự nhiên không thiên vị, giải quyết công bằng.”

“Miệng lưỡi thật lợi hại. Theo như ý tinh quân là muốn bốn vương bỏ qua cho Tổng Đế Vương chăng?”

Diêu Quang không sợ uy này, nghiêm nghị nói: “Không sai.”

“Nếu như bốn vương không đáp ứng, lại như thế nào?”

“Không thế nào. Chỉ là muốn báo cho Diêm Quân biết, bản quân đối với việc phá hủy Diêm La điện đã có chút quen tay.”

“Nga? Ha ha..... Trong trường hợp đó, tinh quân là đang uy hiếp bốn vương?”

“Không dám.” Câu ‘không dám’ này nói được cũng đủ nghĩ một đằng nói một nẻo, làm cho Diêm Quân có đủ lý do đích tin tưởng, chỉ cần hắn đích trả lời không như ý Phá Quân tình, mười tràng Diêm La điện cũng noi theo đệ tam điện hiện giờ.

Diêm Quân cũng không phải sợ Phá Quân tinh quân, chẳng qua hắn vốn không tính toán làm cái gì, dĩ nhiên cũng không tất yếu vì chuyện tình không tồn tại mà đắc tội sát tinh.

“Hiện giờ Tổng Đế Vương hình hài đã mất, bốn vương nếu muốn khiển trách cũng không thể làm được.”

Diêu Quang nghe vậy không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Diêm Quân đem ba đóa hồn hỏa thu vào trong tay áo, nói: “Hồn hỏa này tạm thời gửi ở chỗ bốn vương, đợi khi tìm được bảy phách kia sẽ lập tức dùng tụ hồn đăng trọng luyện! Bất quá muốn tìm trở về cũng không dễ dàng a..... Hồn phách một khi tán đi, câu nhập luân hồi, muốn mang bảy hồn hoàn hảo không tổn hại gì về, tuyệt không thể nghịch chuyển

âm dương mệnh số, chỉ có chờ thân thể hần phụ kí dùng hết dương thọ mới có thể dẫn về.”

Diêm Quân liếc mắt qua Diêu Quang một cái, “Đúng rồi, Phá Quân tinh quân, Thiên đế có chỉ lệnh cho thất nguyên tinh quân hạ phàm tìm châu, trọng tố Tỏa Yêu Tháp, tinh quân đến nơi này hẳn là vì muốn mượn địa phủ ta luân hồi đạo nhập phàm đi?”

Diêu Quang sững sốt, hẳn chưa có ý tưởng tá đầu phàm thai, bởi vì dạng này quá mức phiền toái, nhưng Diêm Quân đã hỏi, hẳn cũng không tiện nói rõ mình có ý định khác, chỉ đành ngạnh da đầu nói: “Quả thật có tính toán này, bất quá.....”

“Chọn ngày không bằng đúng lúc!” Diêm Quân vừa trở tay, một quyển sách thật lớn bìa da đen trang sách vàng nhạt xuất hiện trên tay, lật lật vài tờ, lập tức cao hứng nói, “Tinh quân thật có phúc, hôm nay vừa vặn có cái nam oa được sinh ra trong hoàng cung!” Chỉ thấy tay phải Diêm Quân biến ra một cây bút son viết một câu trên quyển sách, rồi mới vẽ một đường trong hư không, nhất thời họa ra hỗn độn luân hồi, “Canh giờ đã đến! Tinh quân nhanh đi đầu thai đi!!” Nói xong cũng chẳng phân trần, một tay đẩy Diêu Quang không hề phòng bị ào trong hỗn độn.

Không bao lâu, hần thi pháp đóng lại luân hồi đạo.

Thu hồi sổ sinh tử, giữa mi vũ như nhiễm lên vẻ ngưng trọng.

Diêm Quân thở dài một tiếng, nhìn đồng phế tích hoang tàn, trong mơ hồ, dường như bạch y thư sinh tư văn đạm tịnh kia vẫn đứng trước mặt mình, tất cả mọi thứ đều nắm giữ trong tay.

“Dư, ngươi cần gì phải cố chấp chịu khổ như thế?”

Hồn hỏa vẫn vô thanh vô tức, chỉ là không chịu an phận cứ toát ra từ trong tay áo Diêm Quân.

Lại nói Diêu Quang bị Diêm Quân đẩy vào luân hồi đạo, sau khi đầu thai, không ít lần vì thế mà nghiêng rằng nghiêng lợi.

Quý chúng nơi Địa phủ thật sự là một cái nham hiểm hơn một cái, Diêm Quân kia nhìn qua ngay thẳng nghiêm minh nhất định là đang bực bội hần náo loạn địa phủ mà không nói, vì vậy cố ý trêu cợt!

Nói cái gì có phúc, nói cái gì sinh ra ở hoàng cung.....

Sinh ra ở hoàng cung quả thật không giả, bất quá ngày ấy anh hài duy nhất xuất thế cũng không phải không phải cái gì long tử long tôn xuất thân cao quý, mà là một cái oa nhi ngay cả cha mẹ cũng không dám nhận. Trong cung tịch mịch khó nhìn, có một tiểu cung nữ tuổi còn nhỏ cùng điện tiền thị vệ làm ra chuyện cầu thả, hoài thai bảy tháng còn không biết chính mình mang thai, chỉ nghĩ là mình béo ra, cũng không ngờ một ngày bụng đau đớn khó chịu, liền sinh hạ một nam anh không đủ tháng.

Cung nữ có thai chính là đại nghịch bất đạo, khi quân trọng tội, tiểu cung nữ kia bắt quá mới mười sáu tuổi, làm sao gánh nổi trọng trách như thế? Dưới sự hoảng loạn, liền đem tiểu nhi mới ra đời qua loa bọc vào vải bông, để dưới chân tường ngoài cung. Trùng hợp có một tên khất cái đi ngang qua, tham tấm vải sạch sẽ xinh đẹp, liền nhặt tiểu nhi kia trở về.

Những ngày sau không cần nói tỉ mỉ, là tuyệt đối cùng giường êm nệm ấm, cầm y hoa thực không dính được một ngón tay.

Nếu đổi lại là oa nhi bình thường, chỉ sợ gây sức ép như thế cũng đủ làm cho nó chết non, nhưng mà hiện giờ kí phụ thân thể cũng chính là Phá Quân tinh quân, tuy nói không giống Thiên Ki tinh quân vậy có thể sửa đổi thành hay, nhưng vừa vặn gặp lúc yêu tà tác loạn, thế gian đại loạn, hắc tự có năng lực hàng yêu phục ma.

Tuy nói cũng có mấy người đến thỉnh trừ yêu, thấy ấu đồng nhỏ tuổi kia đều ôm hoài nghi, nhưng mỗi lần nhìn hắc không cần niệm chú, ngay cả cái gọi là hoàng phù, thất tinh kiếm các thứ linh tinh cũng không dùng, tay không trao một cái là có thể đem một con yêu quái đánh ra nguyên hình, tự nhiên cũng không dám làm cản, ngoan ngoãn dâng thù lao thật dày.

Nghiêng ngả lão đảo chịu đựng mười lăm năm, một đường hồi hải ngược xuôi, mặt ngoài là hàng yêu phục ma, kỳ thật là vì tìm kiếm trấn tháp bảo châu, đương nhiên, ẩn theo lời hắc nói, tiện thể tìm tìm bẫy phách của ác quỷ thư sinh kia.

Nhưng mà vận khí của hắc luôn luôn không tốt, vẫn chưa phát hiện được gì.

Diêu Quang âm thầm lo lắng, thứ nhất là vì việc bảo châu, mặc dù Thiên đế chưa từng nghiêm lệnh ra kỳ hạn, nhưng kéo dài quá lâu, khó tránh khỏi sinh trách cứ, nếu thật sự như thế, Thiên Xu thân là đầu khôi nhất định sẽ đứng mũi chịu sào. Một chuyện khác, cũng là lo lắng về chuyện Tống Đế Vương, bẫy phách kia đến nay cũng không có tin tức, chiếu theo lời Diêm Quân, bẫy phách vào đời nhất định đầu thân làm người, nhưng biến người mờ mịt, bảo hắc tìm như thế nào?

Lo lắng hết lần này tới lần khác, nghĩ đến bốn phía Trung Nguyên ốc thổ đã có các tinh quân khác thăm dò, hắc thật nên thử các đường khác, đến những nơi xa hơn tìm kiếm xem sao, thế là hắc thuận theo hướng đông Vũ Lăng Sơn, đi về phía vùng đất Kiềm Trung.

Lô Dương Quận, chính là lãnh địa thượng cổ tam miêu, càng từng bị gọi là “Quỷ phương”, bởi vì nơi này địa hình phức tạp, không dễ xâm nhập thăm dò, vả lại văn hóa cực kỳ khác biệt với Trung Nguyên, cho nên mới có danh xưng đó.

Sau khi Diêu Quang tiến vào Kiềm Trung mấy tháng, đều không có thu hoạch gì, ngày hôm đó liền đi tới một thôn trang ở trong khe núi sâu.

Thôn trang nằm ở nơi hẻo lánh trong núi, trước giờ rất ít có ngoại nhân đến, dĩ nhiên sẽ không có quán cơm lữ xá. Nhưng thấy dân phong thuần phác, Diêu Quang liền có ý định trước tìm nhà dân ngụ trọ để tiện chung quanh tìm tòi tung tích bảo châu.

Vừa nhìn đến, lại phát hiện trong thôn tất cả đều là thổ dân, phong tục tập quán cùng Hán nhân cách một trời một vực, vả lại ngôn ngữ bất đồng, phi thường bất tiện, rơi vào đường cùng, đành phải tìm trưởng lão trong tộc, hai người khoa tay múa chân một hồi lâu mới thông suốt, may mà tộc trưởng cũng là lão nhân hiểu lý lẽ, thấy hấn một thiếu niên ngàn dặm xa xôi đến chỗ này, ngược mắt không thân không thích, lập tức phi thường nhiệt tình chỉ điểm hấn, đại ý là nói gần đây cũng có một vị Hán nhân ở đây, đi qua mấy sườn núi, trước phiên rừng trúc dưới chân núi.

Diêu quang tạ ơn trưởng lão, liền dựa theo phương hướng lão chỉ điểm tìm kiếm.

Dọc theo đường đi cỏ hoang mọc thành bụi, đã vào thu nên ẩm ẩm khô vàng, trước mắt là triền núi giống như không có điểm cuối, một cái tiếp một cái, trong suốt hành trình làm người ta không khỏi buồn ngủ, cứ như vậy rất dễ nản chí bỏ qua không đi tiếp nữa.

Nhưng khi Diêu Quang dắt tọa kỵ lướt qua những sườn núi trùng điệp, triển lộ trước mắt là một rừng trúc khiến người cảm thấy mới mẻ! Ánh tịch dương ấm áp chiếu lên mặt hấn, giống như nữ tử ôn nhu nhẹ nhàng chạm vào người yêu đang mỗi một, chìm chóc từ bụi cỏ bay lên đáp xuống cành trúc, lưu luyến chia tay ánh dương quang cuối cùng trong ngày, thấp giọng hót lên, nhìn màn đêm chậm rãi buông xuống, đem những con sâu trở về tổ, vui sướng cất giọng hót vang.

Trong rừng, mơ hồ có thể nhìn thấy bông song trúc ốc, bông thảo làm cửa sổ, thân trúc làm phòng, tuy đơn sơ mộc mạc nhưng ẩn giữa rừng trúc lại có vài phần du tĩnh nhân nhiên, thanh cao quý ẩn sơn lâm. Có câu là, thổ phong tắc trúc ốc linh lung, yên thủy tắc điệp chu đăng dạng. Đòi hỏi, vốn là không phải thắng cảnh khiến người nhìn không rời mắt, mà là Nam sơn không ngựa xe ồn ào náo động, thần nhiên tự tại.

Diêu Quang đi qua, nhẹ nhàng gõ gõ cửa trúc, cửa không khóa, bị hấn gõ như thế liền “chi nha” một tiếng mở ra, bên trong không ai lên tiếng trả lời, nói vậy không có người ở bên trong.

Mượn ánh sáng trời chiều mơ hồ đánh bố trí trong phòng, mới thấy trong phòng cũng là khá đơn giản, không có bài trí dư thừa, chỉ có một cái bàn hai cái ghế dựa, góc phòng có thư trác bày văn phòng tứ bảo, một ống trúc rồng đặt trên bàn, tùy ý cắm vào mấy cành trúc xanh tươi, hết sức bình thường..... Nhưng những thứ này vào trong mắt Diêu Quang lại khiến hấn như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

Này... bố trí trong phòng này sao lại quen mắt như vậy!!

Hấn sao có thể quên, mấy trăm năm qua hấn bao lần đến thăm nội đường Diêm La điện, nơi đó cùng nơi này giống nhau như đúc! Hấn có chút hoảng hốt bước vào phòng trong, đi đến trước thư trác, trên đó còn có một bộ chữ chưa viết xong, cuồng thảo tùy ý, đúng là chữ viết hấn từng thấy qua!

Hấn đang muốn cầm lên nhìn kỹ, bỗng nhiên phía sau vang lên một thanh âm.

“Các hạ là người phương nào? Vì sao tùy tiện xâm nhập lậu thất của tại hạ?” (Lậu thất – phòng ốc sơ sài)

Diêu Quang nghe tiếng, đúng là cứng người chôn chân tại chỗ, trong lúc nhất thời không dám quay đầu lại.

Người bên ngoài rất có kiên nhẫn, cũng không thúc giục, chỉ chờ hần trả lời.

Sau một lúc lâu, Diêu Quang quay đầu. Vì phản quang nên trông không rõ ràng lắm mặt mũi người nọ, chỉ nhìn đến là một thân trang phục tổ y thư sinh, nhưng mà phần khí thế lạnh nhạt kia, vô luận như thế nào cũng hần cũng không nhận sai. Trong lòng một cỗ tình tự khó nói nên lời đột nhiên bành trướng bùng nổ, Diêu Quang xông lên phía trước, một tay bắt lấy cổ áo người nọ, hung tợn mắng: “Giỏi cho người Tống Đế Vương! Hồn phách tán đến sạch sẽ lưu loát!! Hại ta mất công tìm kiếm!!”

Người nọ không thể ngờ đối phương đột nhiên làm khó dễ, vội vàng muốn đẩy hần ra, thế nhưng tay Diêu Quang giống như kim sắt, căn bản không để cho hần giãy dụa ra ngoài, rơi vào đường cùng, đành phải nói: “Tiểu huynh đệ có phải nhận nhầm người rồi không? Tại hạ không phải là cái gì đế vương, cũng không họ Tống a!”

“Thật to gan, ở trước mặt ta còn dám nói dối!” Ánh mắt Diêu Quang lạnh lùng.

Người nọ liên tục xua tay: “Không, không, tại hạ đều là nói thật!”

Diêu Quang nghe thấy hần nói chuyện thật không giống giả bộ, chẳng lẽ là nhận sai người sao, liền nắm lấy cảm y dùng sức xoay, làm cho ánh trời chiều chiếu được đến y, đáng thương người nọ cổ đầu sắp bị vặn gãy, đáng tiếc chống lại ác nhân cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Khuôn mặt kia không phải là Tống Đế Vương sao?!

Diêu Quang nhất thời nổi giận: “Còn dám gạt ta?!” Giơ lên nắm tay định đánh qua.

Người nọ vội vàng nâng tay ngăn trước mặt, vừa vội vừa tức kêu lên: “Người người này sao lại kỳ quái như vậy, ta đã nói ta không phải người người muốn tìm, cho dù người đánh chết ta ta cũng sẽ không biến thành người người tìm a!”

Nghe y nói nói vòng đến vòng đi, đầu Diêu Quang cũng âm ỉ đau, một tay đẩy y ra, không đợi người nọ bò lên, liền một cước dẫm lên ngực y: “Nói! Người là ai?”

Người nọ nhỏ giọng lắm bầm lâu bầu: “Ta còn không có hỏi người là ai..... Không duyên cớ vô cớ xâm nhập vào nhà người khác, lại mắng lại đánh..... Ác bá bình thường..... Ai nha ” cái chân trên ngực hung hăng nghiền xuống một chút, xương sườn đều bị đập đến xèo xèo rung động, quả nhiên là nghiêm hình bức cung, rơi vào đường cùng, đành phải thành thật trả lời: “Tại hạ họ Dư, tên chỉ có một chữ Tĩnh.”

“Dư Tĩnh?” Diêu Quang trừng mắt nhìn y một lúc lâu, thấy tướng mạo y bất quá chỉ khoảng hai mươi, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, thu hồi chân ngồi xổm bên người y, hỏi: “Vậy người vì sao một mình ở lại trong này?”

Dư Tĩnh chớp mắt mấy cái: “Tại hạ thuở nhỏ thân nhược, hàng năm ác tật quần thân, tuy có chút tài học,

bất đắc dĩ thân thể không theo sai sử, khảo không được công danh. Hơn nữa cha mẹ mất sớm, vô lực xử lý gia nghiệp, đành phải bán của cải lấy tiền mặt tìm một nơi sơn thủy ẩn cư.”

Diêu Quang trầm mặc một lát, đem người này cao thấp đánh giá một phen, nhìn thái độ vẻ mặt y cũng không giống giả bộ, chẳng lẽ thật sự đã quên?

Kỳ thật nghĩ đến cũng không có gì kỳ quái, ngay cả hồn phách đều tan thì sao có thể nhớ được ý ức kiếp trước, chính là..... nghĩ đến tên ác quỷ thư sinh đáng giận này đem chuyện của mình, thậm chí là ác sự không thể nói ra ở Địa phủ quên không còn một mảnh, nhất thời khiến Diêu Quang trong lòng nổi lửa.

Hắn chẳng những không buông tha tên thư sinh thoát nhìn phi thường vô tội này, ngược lại còn đập nhiều thêm mấy cước, tuy rằng không mạnh lắm, nhưng vẫn để lại trên bộ y phục được giặt đến bạc màu mấy dấu chân bấn.

“Người được lắm Tổng Đế Vương, nước Vong Xuyên uống một bụng sao không thấy người quên cái gì, tan mấy hồn phách liền quên đến không còn một mảnh!!” Thiếu niên lộ ra biểu tình ác hình ác trạng, “Đừng cho là ta sẽ dễ dàng buông tha ngươi! Ngươi không phải nói thân thể kí phụ tất sẽ có bảo châu kề bên sao? Như thế tốt lắm! Nếu ta tìm không thấy bảo châu, ngươi cũng đừng mong được trở về!”

13. Quyển 1 - Chương 12

Xuy yên niếu niếu bao mẽ phạm, trà hương liễu nhiều thôn phiến ưu

[Khói bếp lượn lờ nấu cơm ngô, hương trà quán quýt cõi ưu phiến]

Dư Tĩnh cuối cùng có điểm hiểu được, xem ra thiếu niên này là tới tìm người, mà người kia trùng hợp có bộ dạng rất giống mình. Vấn đề này chỉ cần giải thích một chút là có thể giải quyết, đáng tiếc thiếu niên này hiển nhiên không thông tình lý, hơn nữa tính tình lại rất bá đạo, lại còn tuổi trẻ thân thủ rất cao, thật sự là tú tài gặp quân nhân.

Chờ thiếu niên kia buông y ra, hắn còn nổi giận gặt ngã một khối đá vẫn luôn che chắn trước cửa ra vào mà y không cách nào di dời, Dư Tĩnh trong lòng càng thêm khẳng định, tuyệt đối không nên chọc giận thiếu niên này.

Thấy thiếu niên tựa hồ không còn định phát giận nữa, Dư Tĩnh liền thật cẩn thận hỏi han: “Xin hỏi vị tiểu huynh đệ này đến lậ cư của tại hạ là có gì muốn làm sao?”

“Ồ nhờ!”

.....

Gặp qua ác bá cường thường nhà dân, cũng chưa từng thấy đúng lý hợp tình như thế.....

Bất quá Dư Tĩnh tốt xấu gì cũng hiểu được dự tính ban đầu của thiếu niên, nơi này hẻo lánh, những người ở phụ cận đều là thổ dân, Hán nhân thật sự là không nhiều lắm, ngày thường đôi khi cũng có các thương nhân vân du bốn phương vào núi buôn bán trao đổi hàng hóa đến đây ở nhờ, cho nên y không lấy làm kinh ngạc. Chỉ là thiếu niên trước mắt này..... Y tinh tế đánh giá, thiếu niên này nhìn qua chưa tới nhược quán, một mình đi vào chốn hoang man này, rốt cuộc là để làm gì?

Nhưng y không phải là người tò mò nhiều chuyện, đối phương nguyện nói liền nói, không nói, y cũng không tính đến hỏi.

Thế là lại nói: “Này đương nhiên không có vấn đề, tuy là phòng ốc sơ sài, nhưng cũng có một gian khách phòng. Tiểu huynh đệ lặn lội đường xa, hẳn cũng đã mệt mỏi rồi?”

“Tạm được.” Diêu Quang vừa thấy Tổng Đế Vương hơi hột liền phi thường muốn đánh y một trận nên thân, dù sao món nợ nơi địa phủ còn chưa tính xong, trước mắt Dư Tĩnh này hiển nhiên là quên mất chuyện trước kia, quả thật vô tội, hơn nữa chính mình còn muốn ở nhờ trong nhà y, chung quy cũng được y chiếu cố, cho nên Diêu Quang áp chế tức giận trong lòng, chỉ chỉ tọa kỵ của mình, “Mã của ta mệt mỏi, người tìm một chỗ cho nó nghỉ ngơi, uy tốt một chút, đừng để nó bị đói!”

“Mã?” Dư Tĩnh quan sát rất rất lâu, rồi mới nói, “Tại hạ tuy rằng không hiểu chuyện không nghề nghiệp, những cũng biết con này..... hình như là con la đi?”

“Người quản nhiều như vậy làm cái gì?! Ta nói là mã chính là mã!” Diêu Quang một cước đạp lên mông y, vốn nghĩ muốn buông tha cho tên gia khóa này, ai ngờ y lại giẫm lên chỗ đau của mình.

Không phải không muốn kỵ con ngựa cao to, vấn đề là bộ thân mình này của hắn hiển nhiên có vài tí vết, đại khái là lúc hoài thai không được chiếu cố tốt, hơn nữa lại là bảy tháng sinh non, căn bản là rất tệ hại, không chết non đã xem như không tồi, sau khi trưởng thành luôn xanh xao vàng vọt, tóc khô vàng, còn sinh bộ mặt rỗ, hắn cũng không phải chưa thử ăn nhiều thứ bổ dưỡng để mượn đó mà sinh trưởng, nhưng vấn đề là thân mình này chính là hư không thể bổ, ăn mấy thứ dầu mỡ nhiều chút cũng phải thượng thổ hạ tả, ăn tôm cua còn có thể sinh ra một thân sưng đỏ, ngứa ngáy khó chịu, thật sự là gây sức ép, cuối cùng hắn không còn cách nào khác phải buông tha. Gánh theo thân thể yếu này chạy nạn, sợ lắc lư khó chịu nên ngay cả mã cũng không dám kỵ, đành phải chọn con la thấp thấp bé bé.

Dư Tĩnh nhìn bộ dạng hắn giận dữ, nhưng thật ra có vài phần ngây thơ đáng yêu của trẻ con, trong lòng không khỏi trầm tĩnh lại.

Bất quá chỉ là một hài tử chưa lớn hẳn thôi, một cái đại nhân như y có gì mà phải so đo chứ, lập tức sắc mặt nhu hòa rất nhiều, âm giọng nói: “Có câu tu mười năm mới được chung thuyền, người ta có thể ngụ cùng một nhà, nói vậy ít nhất cũng có mười năm duyên phận đi?” Y buông tạp vật trong tay, vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, chấp tay nói: “Còn chưa thỉnh giáo tiểu huynh đệ danh tính là gì?”

Thiếu niên trừng mắt nhìn y một lúc lâu, bỗng nhiên đè ép thanh âm hừ nói: “Hơn mười năm? Ít nhất người cũng trải ta hơn một ngàn năm.” Dư Tĩnh không có nghe rõ, đang muốn hỏi lại lần thứ hai, liền nghe thiếu niên tức giận nói: “Người có thể gọi ta là Diêu Quang.”

Dư Tĩnh nghe vậy không khỏi ngây ngốc sửng sốt một chút, tên này, sao lại quen thuộc như thế, giống như trong lòng y từng nhắc đi nhắc lại cái tên này, nhưng lại giống như một mảng kí ức phi thường xa xôi mơ hồ.

Sau một lúc lâu, y chấn tác tinh thần, đề nghị: “Mặt trời đang lặn, vẫn là ứng phó cái bụng người trước, sau mới chăm sóc tới bụng “mã” đi!”

Từ từ gặp không, khói bếp lượn lờ.

Bếp lò phía sau trúc ốc, tổ y thư sinh xắn tay áo, nấu thức ăn, không thể tưởng được tay chân cũng thật lưu loát, không thấy nửa điểm va chạm, có thể thấy được ngày thường nơi núi hoang đất hoang này quả thật chỉ có một mình y ở lại.

Không bao lâu, trên bếp đã có một nồi cơm bốc lên hương khí, Dư Tĩnh sớm đã thu thập bàn ghế ở chỗ thoáng khí, chờ y dọn xong chén đĩa, ngẩng đầu lau mồ hôi, tiếp theo quay đầu lại nhìn Diêu Quang ngồi trên một tảng đá cách đó không xa, vẫn ánh mắt cực kỳ sâu thẳm chừng y không biết bao lâu.

Diêu Quang nhảy xuống, phẩy phẩy tay, nghênh ngang đi qua bên người y, kéo ghế trúc ngồi xuống. Trên bàn chỉ có một nồi cơm nóng, còn có một cái đĩa dưa muối, thật sự không tính là phong phú.

Dư Tĩnh có chút ngượng ngùng: “Nơi này không thể so với Trung Nguyên, không thể có cái gì nguyên liệu nấu ăn tinh xảo, đêm nay không kịp lên núi, sáng sớm ngày mai tại hạ lên núi chặt một đoạn măng non về nếm thử?”

Diêu Quang không ừ hử gì, cầm lấy chén đĩa cúi đầu lừa cơm. Tuy nói có hồn phách tinh quân kí phụ, nhưng bất quá đây chỉ là một túi da phàm nhân, một đường bốn ba nửa điểm thức ăn cũng chưa vào bụng, Diêu Quang sớm đã đói đến da bụng dán da lưng, cầm lấy chén đĩa là miệng lớn ăn cơm. Cơm này không phải nấu từ gạo, chính là lấy hạt bắp nghiền nhuyễn, dùng sàng sàng lại, nấu cùng với nước, xong dùng muối xối lên là thành. Tuy nói không tinh tế như gạo trắng, ăn vào cũng thật sự thô ráp, nhưng bắp đích mùi thơm ngát trọn vẹn, lại có một phen phong vị khác.

Dư Tĩnh thấy hần ăn đến sảng khoái, trong lòng tất nhiên là cao hứng.

Y nhìn thân hình thiếu niên đơn bạc, sắc mặt như sáp ong, tuy nói không có bệnh trạng gì, nhưng cũng không phúc hậu, nói vậy cũng là cái người cơ khổ, tuy rằng không biết lễ phép, đối xử với mình luôn ác mồm ác miệng, còn quyền đâm cước đá, bất quá không biết vì sao chẳng thể giận nổi, y đối với thiếu niên lần đầu gặp mặt này có một loại cảm giác quen thuộc kỳ diệu, thậm chí còn có một tia thương tiếc khó nói nên lời.

Bữa cơm này y còn cố ý cho thêm thịt khô, thịt khô là lúc lễ mừng năm mới y thay lão thôn trưởng viết văn thơ đối ngẫu, lão nhân đặc biệt tặng cho y, vẫn luôn luyện tiếu ăn, đêm nay khó được khai trai (ăn mặn), y đem thịt khô băm ra, vùi vào trong cơm, dùng đũa đẩy ra nhất thời mùi thịt bốn phía, bên gấp thịt vào chén Diêu Quang, bên nói: “Ăn thêm chút thịt!”

Diêu Quang ngậm một miếng cơm, dùng cái mũi hừ hừ hai tiếng.

Đợi hai người dùng cơm xong, Diêu Quang lão thái gia cứ ngồi im không nhúc nhích, vẫn là Dư Tĩnh thu thập chén đũa, cầm đến lu nước rửa sạch, thuận tiện nấu nước sôi, chờ chén đũa đã rửa sạch, nước cũng vừa sôi tới, Dư Tĩnh dùng ấm mang tới, lại cầm trà cụ lá trà, đặt lên trên bàn, cuối cùng là một trận yên tĩnh. Nhìn y động tác thuần thục, đổ nước trà xanh vào chén, hương thơm nhẹ nhẹ tỏa ra, sau khi ăn cơm uống một ly, có công hiệu tiêu thực.

Diêu Quang lẳng lẳng nhìn ánh trăng lác lác vụn vỡ trong chén trà trước mặt, lại ngoài ý muốn chưa phun ra một câu khinh thường.

Nước, chính là từ dòng suối nhỏ cách đó không xa dẫn tới.

Trà, lại là loại trà vụn thứ phẩm.

Nhưng hương trà lượn lờ, cùng với nam tử ngồi đối diện vén tay áo pha trà, lại làm cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc, vì thế cứ lẳng lẳng nhìn động tác của y, thấy trà lại rót vào chén, lại uống một ngụm, giống như hết thấy ưu phiền đều tan biến, tất cả bốn ba mỗi một trong phút chốc hóa thành hư không, tâm thần bất tri bất giác thả lỏng.....

Lúc này Dư Tĩnh đang suy nghĩ nên nói chuyện với thiếu niên như thế nào, để hắn có thể buông khúc mắc, vui vẻ thoải mái.

Nhưng y còn chưa nghĩ xong, Diêu Quang lại lên tiếng trước: “Trà không tồi.”

Dư Tĩnh sửng sốt một chút, nháy mắt mấy cái, trà như vậy mà không tồi? Tự mình biết mình, trà này bất quá là ngẫu nhiên có người bán hàng rong vào núi mua bán đến ở nhờ, thuận tiện tặng cho y một ít lá trà vụn nát, cũng không đáng giá, ở trong thành không ai uống loại trà này cả.

Không khỏi mượn ánh trăng âm đạm lặng lẽ đánh giá thiếu niên, lại phát giác hắn trừng nước trà, biểu tình không được tự nhiên nói không nên lời, nhất thời hiểu được, thiếu niên này, nguyên lai cũng sẽ ngưng ngừng a!

Dư Tĩnh lúc này mới phóng khoáng tâm, cười nói: “Thức ăn đêm nay có hợp khẩu vị không?”

Diêu Quang liếc mắt nhìn y: “Có câu là quân tử xa nhà bếp, mới vừa rồi nhìn tư thế của ngươi, cũng đạo lý này.”

Dư Tĩnh nói thầm trong lòng, biểu tình vừa rồi là nhìn lầm rồi đi, miệng còn độc như thế, không đến hai câu liền tổn hại người ta..... Nhưng y vẫn không so đo, thản nhiên nói: “Cho dù có thanh cao thế nào, cái bụng vẫn phải được trông nom. Tại hạ một người ở lại, cũng không có tội tởm hèn hạ, đừng nói vào bếp nấu ăn, cho dù giặt đồ quét tước cũng phải tự mình động thủ.”

Thiếu niên nhấp một ngụm trà nóng, nhỏ giọng nói thầm: “Trái lại làm ăn ngon.”

Ban đêm yên tĩnh không tiếng động hơn nữa ít ai lui tới, chỉ có côn trùng trong bụi cỏ kêu rả rích, Dư Tĩnh tự nhiên không bỏ sót lời Diêu Quang, lộ ra nụ cười hiểu ý. Thiếu niên này, tuy rằng miệng độc, tay chân nặng, tâm tính kiêu ngạo, nhưng cũng không phải ác nhân.

Không tiếp tục câu thúc, hào phóng hỏi: “Diêu Quang, thân thủ ngươi thật không tồi, ngươi là người trong võ lâm?”

Diêu Quang nhướng mày liếc y một cái, đột nhiên lộ ra một ý cười quỷ dị: “Không. Ta là tróc yêu.” Nói xong, liền nhìn chòng chọc vào Dư Tĩnh, giống như đang đợi y biến sắc.

“Nhưng.....” Thư sinh thật đúng là lộ ra nét mặt kinh ngạc, Diêu Quang không khỏi có chút đắc ý, lại nghe thư sinh kia nói, “Nhưng trên đầu ngươi không có đạo kế a! Chẳng lẽ ngươi bị sư phụ đuổi ra khỏi sơn môn? Với, với tính tình này của ngươi, phỏng chừng cũng không có sư phụ nào chịu được đồ đệ như vậy a.....” (đạo kế – cái mũ đạo sĩ thường đội)

“Ngươi ” Diêu Quang bị y làm tức giận đến nói không ra lời, cũng lười đi biện giải, nghĩ lại liền nhíu mày hỏi: “Ngươi một mình ở tại hoang sơn dã lĩnh, chẳng lẽ không sợ quỷ quái sao?”

Dư Tĩnh nở nụ cười: “Tử không nói quái, lực, loạn, thần, những thứ hư vô mờ mịt này nọ, bắt quá là thể nhân bịa đặt. Ở trong này vài năm, cũng không từng gặp qua con quỷ nào sắc mặt trắng bệch, đầu lưỡi đỏ lòm.” Diêu Quang ngẫm trở mình xem thường, có ác quỷ nào dám giương oai trước mặt Quỷ Vương a?!

Thư sinh bên nói, bên rót cho mình chén trà, tuy nói trà không tốt, nhưng tinh tế thưởng thức, cũng là có mùi có vị: “Nói sau, nếu thực sự có quỷ, đó là chuyện không thể tốt hơn!”

“A?”

“Ngươi nghĩ nghĩ a, những nơi thể ngoại u tinh cũng không phải dễ dàng có như vậy. Có quỷ quái, tự nhiên sẽ không sẽ có người dám đến quấy rầy, ngay cả cửa cũng không cần đóng, có thể đề phòng cướp, này không phải rất tốt sao?”

“.....”

14. Quyển 1 - Chương 13

Thư sinh ôn nhã hồ nữ mộ, hoàn phối đình đương cốn tương biên

Liền vào lúc này, bỗng nhiên nghe được trước nhà có tiếng nữ tử nũng nịu nhẹ gọi: “Dư công tử! Dư công tử, ngài có ở nhà không?”

Dư Tĩnh nâng giọng đáp: “Có a!”

Thấy Diêu Quang bán mị mắt đánh giá mình, y vội vàng làm sáng tỏ: “Đây là thổ dân cô nương ở khu rừng bên cạnh, trong nhà là hộ săn bắn, có khi sẽ tới tặng cho ta mấy con thú săn được.”

“Nga.....” Diêu Quang từ chối cho ý kiến, Dư Tĩnh vốn tưởng rằng hẳn không có hứng thú, ai ngờ y vừa đi đến cửa nhà thì thiếu niên kia liền vô thanh vô tức theo đuôi sau đó.

Trước cửa phòng có hai nữ tử thổ dân mỹ mạo đang đứng, các nàng một thân quần áo khác hẳn Hán nhân, đều là đoản y đại tỵ (áo ngắn ống tay áo dài), chéo áo góc áo đều được khảm biên, còn có bát phúc la quần tiên diễm, trên người còn đeo không ít đồ trang sức bằng ngọc cứ đình đình đang đang. Vừa thấy Dư Tĩnh, lúc này cười như hoa nở rộ, tiến lên đón chào, trong đó một nữ tử hồng quần mỹ mạo, trong tay nàng là cái giỏ trúc lớn, dùng vải bố màu lam phủ kín, nhưng Diêu Quang lại có thể ngửi được bên trong có mùi huyết tinh nhàn nhạt.

Các nàng chú ý tới phía sau Dư Tĩnh có một thiếu niên xa lạ, không khỏi hơi hơi có chút giật mình.

Dư Tĩnh hướng các nàng thi lễ: “Hai vị tiểu thư hữu lễ.”

Thấy các nàng lộ ra thần sắc tò mò với Diêu Quang phía sau, liền tiếp tục giới thiệu: “Vị tiểu huynh đệ này chính là vị khách đường xa, tạm thời ở nhờ ở nhà của ta.”

Hai nữ tử nhút nhát nhìn về phía Diêu Quang gật gật đầu, thiếu nữ phần y còn lại bất chuyện, tiếng Hán của nàng nói ra cũng phi thường rõ ràng: “Công tử, tỷ muội chúng ta mang một ít dã vị đến đây tặng ngài!” Nữ tử mặt mày thanh tú, tươi cười ngọt ngào, mặc dù không diễm lệ như nữ tử hồng quần, nhưng cũng là xinh đẹp động lòng người, nàng đưa tay nhắc lên tấm vải trên giỏ trúc, bên trong là một con thỏ đã bị chặt đứt cổ họng, tuy rằng đã tẩy sạch máu tươi, còn thả chút hoa dại trong giỏ, những vẫn không che dấu được mùi tanh.

Dư Tĩnh tựa hồ đã sớm quen, cũng không khách khí vươn tay tiếp nhận: “Như vậy đa tạ, làm phiền hai vị tiểu thư tự mình mang lại đây. Xin hai vị chờ một lát.” Y xoay người vào nhà, lát sau liền cầm một cuộn giấy đi ra.

Thiếu nữ phần y vui mừng tiếp nhận: “Công tử lại có tân tác (tác phẩm mới)?” Mở ra cuộn giấy, chỉ thấy trúc ảnh lay động trên giấy trắng. Tuế hàn tam hữu, dĩ trúc vi tiết cao, vị xuất thổ thì dĩ hữu tiết, cập lãng vân chi xử thượng thả hư tâm (Phong: *vò đầu*). Ít ỏi vài nét bút, cao thấp đậm nhạt, trúc ý bùng bùng sức sống (cây trúc) ngạo nghễ đón gió, rồi lại khiêm cung tự luật (tự hạn chế, gò bó), lại thấy có một tiểu tước đứng trên cành trúc đang giương cánh muốn bay, đáng tiếc cánh chim non nớt có phần miễn cưỡng, ánh trắng mờ lung khiến tiểu tước giống đang sống, mắt thấy sẽ rơi xuống khỏi cành trúc uốn cong.

Thiếu nữ phần y không khỏi “A nha” một tiếng, khi ánh mắt chú ý tới Dư Tĩnh cười nhạt không nói, đôi má lập tức đỏ bừng: “Bức tranh Dư công tử họa quả rất giống.....”

Nữ tử hồng quần mỉm cười vỗ vỗ vai nàng: “Đừng nói muội muội, ngay cả ta đều nhìn không được thương tiếc tiểu tước kia nhu nhược vô y, muốn vươn tay đi tiếp.”

“Tiếp nó làm cái gì?” Diêu Quang từ nãy đến giờ vẫn chưa từng nói chuyện bỗng nhiên lạnh lạnh lên tiếng, “Trĩ điều sơ phi (mới tập bay), không khỏi rơi ngã đầu rơi máu chảy, nếu chỉ bởi vậy mà e ngại, suốt cả cuộc đời cũng chỉ là trĩ kê lê lét trên mặt đất, khó thành chim ưng bay lượn dưới vòm trời.”

Nữ tử hồng y nghe vậy kinh ngạc, lúc trước thấy thiếu niên này diện mạo xấu xí, con cho là đồ đệ phổ thường, cũng không nghĩ hần cách nói năng khéo léo, giải thích độc đáo, không khỏi nhìn bằng con mắt khác.

Nhưng thật ra thiếu nữ phần y lại không vừa ý: “Người thì biết cái gì? Thanh tỷ tỷ chính là tài nữ trong tộc của ta, thi từ ca phú mọi thứ tinh thông, người bất quá là cái ngoan đồng nho nhỏ, làm sao hiểu được dụng ý trong tranh của Dư công tử?!”

Diêu Quang khinh thường khịt mũi: “Có đúng hay không, cứ hỏi liền biết.” Hần nhìn về phía Dư Tĩnh, hai nữ tử cũng đồng thời nhìn qua, biến thành Dư Tĩnh xấu hổ một trận.

“Này.....”

May mà nữ tử hồng quần am hiểu ý người, thấy Dư Tĩnh khó xử, liền kéo thiếu nữ phần y lại, gắt giọng: “Muội muội chớ vô lễ, tranh của Dư công tử đều có chỗ thâm ý, cái gọi là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí, trong lòng mọi người đều có một phương sơn thủy*, há lại có thể cưỡng cầu?” (* mỗi người một nhận xét ‘-’, hần là vậy...)

“Tỷ tỷ.....”

“Được rồi, tối nay quấy rầy công tử đã lâu, chúng ta vẫn là sớm trở về đi!”

Nữ tử hồng quần hạ thấp người thi lễ với Dư Tĩnh cùng Diêu Quang, liền kéo thiếu nữ phần y không cam lòng, đang muốn rời đi, chợt nghe Dư Tĩnh ngăn lại: “Tiểu thư chậm đã.” Y vội vàng trở lại vào nhà, đi ra liền cầm một cái đèn lồng giấy trắng, ánh nền bên trong chiếu sáng một mảnh hắc ám, Dư Tĩnh cột đèn vào cành trúc giao cho thiếu nữ phần y: “Đây là đèn lồng tại hạ làm khi nhân rồi, thủ công thô ráp, bắt

quá cũng có thể sử dụng, hai vị trên đường trở về cũng vừa vịn dùng chiếu sáng.”

Nói là thô ráp, kỳ thật cũng không tệ, đèn lồng này dùng nan trúc ráp thành, cẩn thận dùng hồ dán giấy trắng lên, trên đèn lồng còn lấy mực đen vẽ một bức miêu nhi hí thử (mèo vờn chuột), ánh nến thấp thoáng, trong khi chuyển động, con đại miêu nhi cùng tiểu thử rất sống động, người truy ta đuổi, một cái đèn lồng phổ thông bình thường nhất thời biến thành vật tao nhã, thiếu nữ phần y vừa nhfin đã thích, lại riu rít cảm ơn Dư Tĩnh, sau đó cùng nữ tử hồng quần lưu luyến không rời ly khai rừng trúc.

Dư Tĩnh nhìn theo ánh sáng đèn lồng dần dần đi xa, vòng qua một sườn núi rồi cuộc nhìn không thấy, lúc này mới quay đầu lại, gặp phải Diêu Quang âm hàn một mặt: “Hai cái vừa rồi là cái gì?!”

Dư Tĩnh phi thường bình tĩnh cười cười trả lời: “Theo như lời thế nhân thì hẳn là yêu quái đi.”

“Người biết các nàng là hồ ly tinh?!” Diêu Quang ngạc nhiên ngay tại chỗ, khó có thể tin y cứ nhiên nhìn thấu chân thân hai người kia.

Dư Tĩnh lắc đầu: “Ta không biết, hóa ra là hồ yêu a!” Y có chút tò mò địa đánh giá Diêu Quang, “Nguyên lai người thật sự hiểu được huyền huyền thuật, còn có thể nhìn thấu chân thân của yêu quái? Thật sự là lợi hại!”

“Chẳng phải người luôn không tin tưởng lời nói của ta sao?”

Xem nhẹ ánh mắt ăn thịt người của Diêu Quang, Dư Tĩnh mặt đầy vô tội: “Ta không phải Phật tổ lại chẳng phải yêu ma, nhiều nhất cũng chỉ là đọc nhiều mấy cuốn tiểu truyện về thần tiên ma quái, đương nhiên cũng rất dễ dàng bị bề ngoài che mắt a.”

“Hừ.” Diêu Quang có giận lại mắng không được, “Người sớm đã phát hiện các nàng không phải phàm nhân.”

Dư Tĩnh cười nói: “Cho dù là cô nương thổ dân nhà thợ săn, cũng sẽ không khuya khoắt đi đến nhà một nam tử trẻ tuổi đi? Hơn nữa cánh rừng xung quanh đây cũng không có hộ săn bắt nào, thổ dân nơi này đều sống nhờ ruộng đồng, nơi đó sẽ có nữ tử năm lần bảy lượt chạy tới tặng người ta gà rừng thổ hoang đi?”

“Nếu biết, lại vì sao không bóc trần bọn họ?”

Dư Tĩnh nhún nhún vai, nói như lẽ tất nhiên: “Tại hạ chỉ là một thư sinh tay trái gà không chặt, đối phương là yêu quái, nếu như làm khó, tại hạ sẽ nguy hiểm đến tánh mạng! Hơn nữa xem ra các nàng cũng không có ý gia hại, mỗi lần cũng chỉ cần đưa cái chữ bức tranh là có thể đuổi đi, tại hạ cần gì phải vạch trần các nàng?” Y vỗ vỗ vai Diêu Quang, “Kỳ thật các nàng là yêu quái gì, thật không có gì quan hệ. Còn hơn hạng người chỉ biết cân đo thiệt hơn người lừa ta gạt, đôi khi cùng những yêu quái tâm tính đơn thuần, trực lai trực vãng này kết giao ngược lại còn thoải mái tự tại hơn.”

Diêu Quang không thể tưởng được y cứ nhiên lại giải thích như thế, nhất thời cũng phải giật mình, khi ở

Thiên giới hẳn chỉ biết Thiên Xu được Đế quân phái xuống hạ giới hàng yêu phục ma, vì thế vẫn luôn cho rằng yêu là tà vật, tất phải trừ, đến khi khi hẳn tiếp nhận chức vụ của Thiên Xu, đối với yêu ma nơi hạ giới cũng cũng không hề nương tay, dóc lòng chém giết, khi nghe thấy chuyện Thiên Tuyền Cự Môn tình quân vì một đầu lang yêu không tiếc buông tha cho tình quân vị, sa đọa thành yêu, chỉ cười nhạt, nhưng mà lúc này nghe Dư Tĩnh nói một phen, lại bỗng nhiên cảm thấy được yêu vật trên thiên hạ, thật ra cũng không phải tất cả đều đáng chết.....

Dư Tĩnh thấy hẳn trầm tư không nói, cũng không đi quấy rầy, ngồi xỏm xuống xốc lên tấm bố trên giỏ trúc, cẩn thận lật xem con thỏ hoang, tiết trời đông thu, đúng là lúc thỏ hoang mập mập nhất, thịt chất thơm ngon nhất, con thỏ béo này ước chừng cũng nặng đến bốn năm cân, Dư Tĩnh không khỏi vui đến tận đuôi mày: “Thỏ thịt bổ trung ích khí, có công dụng lương huyết giải độc. Ngày mai tìm chút gừng, hành, tỏi thơm, cùng thỏ thịt chưng một nồi, thời tiết nhập thu vừa lúc bổ bổ một phen.”

Diêu Quang chăm chăm nhìn y sau một lúc lâu, trong lòng không khỏi hiện lên một ý tưởng khá quỷ dị, cảm giác..... lời Dư Tĩnh nói quả đúng là có chút cao thâm, đạo lý lời lẽ đanh thép, kỳ thật mục đích chân chính, là vì yêu quái đó tới tặng dã vị nên mới nói tốt mấy câu đi?.....

Dư Tĩnh nói được thì làm được, trưa ngày hôm sau liền đem con thỏ phi kia lột xa xẻ thịt, nấu một nồi.

Trong nồi đất thỏ thịt phiêu hương, trên đĩa là măng non ngon miệng. Diêu Quang từ sau khi vào Kiềm Trung, một đường màn trời chiếu đất, thật đúng là chưa từng nếm qua cái gì tốt, hiện giờ dĩ nhiên cũng không cùng y khách khí.

Trên thực tế Dư Tĩnh đối với Diêu Quang tuổi còn nhỏ lại một người độc hành đi vào vùng đất hoang man quỷ quái này, không khỏi có chút tò mò, thấy hẳn tâm tình không tồi, liền nhân cơ hội hỏi hẳn: “Diêu Quang, người ngàn dặm xa xôi tới nơi này, chính là vì tìm cái người có tướng mạo tương tự ta à?” Ở chung một hồi, y và Diêu Quang cũng dần quen thuộc, liền không dùng kính ngữ nữa.

Cái gì tướng mạo tương tự, người nọ không phải là người sao?!

Diêu Quang khịt mũi hừ lạnh: “Ai nói ta muốn tìm cái tên gia hỏa âm hiểm xảo trá, tâm hoài quỷ thai, tự cho là đúng, không biết phân tốt xấu đó?!”

Dư Tĩnh bị hẳn nhìn chăm chăm mà mắng, biết rõ hẳn nói hẳn là một người khác, cũng không biết vì cái gì vẫn cảm thấy được hẳn mắng chính là mình.

Xấu hổ cười cười, hỏi: “Vậy người muốn tìm cái gì?”

Diêu Quang cũng không giấu diếm: “Bảo châu.”

“Nga!” Dư Tĩnh gật gật đầu, “Nhưng nơi hoang sơn dã lĩnh này làm sao có thể có bảo vậy gì? Ở đây nhiều ngày như thế, cũng không có nghe thổ dân xung quanh nhắc tới.”

“Bảo vật sao có thể tìm được dễ dàng như thế.”

“Có lý!” Dư Tĩnh lại nói, “Bắt quá cứ tìm kiếm như vậy không khỏi quá mức mù mịt đi, đúng rồi, không bằng hỏi hai vị hồ ly tiểu thư kia một chút? Nói không chừng các nàng sẽ biết!”

“Không cần.” Diêu Quang tức giận trừng y một cái, “Về sau ít trêu chọc mấy yêu quái này cho ta, con người dù sao cũng không cùng đường, trộn vào cùng một chỗ không có gì hay ho.”

“Ta đây về sau chẳng phải là không có thịt ăn?!” Biểu tình của Dư Tĩnh đau đớn cứ như là da thịt bị cắt xé.

Diêu Quang hừ một tiếng, đem mẩu non không dính lấy nửa giọt mỡ đẩy tới trước mặt y: “Người đọc sách các ngươi không phải thường nói, thà rằng không có thịt, không thể không có trúc sao?”

Dư Tĩnh vẽ mặt đau khổ: “Nhưng không có thịt khiến người gầy a! Chẳng lẽ muốn ta vì khí tiết, biến thành gậy trúc luôn à?”

“Được rồi.” Diêu Quang chịu không nổi khoát tay, “Ngươi muốn ăn dã vị không phải rất đơn giản sao, ta lên núi tìm bảo châu thuận tiện đánh chút trở về là được.”

Dư Tĩnh lúc này ánh mắt sáng ngời: “Ta ở trong núi có gặp qua con hươu, nghe nói hươu toàn thân mập mạp, thịt tươi vị ngon, có thể làm ẩm tỳ vị, cường tâm nhuận phế, kéo dài tuổi thọ. Bắt quá nghe nói không dễ bắt, nếu không có hươu, vậy gà rừng cũng không sai, lúc này đúng là khi chúng mập mạp nhất...”

Nhìn y càng nói càng hăng say, Diêu Quang nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi đây là đang chọn món ăn sao!? Đừng nghĩ! Ăn mẩu của ngươi đi!!”

Nói là nói như vậy, nhưng trở về lúc chạng vạng, trong tay Diêu Quang lại có đến hai con hươu rừng.

Dư Tĩnh dĩ nhiên là lòng tràn đầy vui mừng, lại thi triển tất cả vốn liếng, làm một nồi thịt hươu kho tàu, hai người ăn đến miệng bóng loáng.

Mấy ngày sau, mỗi khi Diêu Quang lên núi trở về, nhất định sẽ mang theo mấy con gà rừng hoặc là thỏ hoang, sẵn thú đối với Diêu Quang mà nói bắt quá chỉ là chuyện nhấc tay, có lần còn khiêng xuống một đầu lợn rừng to mọng.

Nhờ ơn mỗi ngày hai củ thịt ban tặng, Dư Tĩnh béo lên một vòng, mà sắc mặt Diêu Quang cũng hồng nhuận không ít.

Đối với chuyện này Dư Tĩnh vạn phần cảm khái, một ngày nọ ăn xong bữa tối ngon lành, lại nói: “Nếu ngày nào đó ngươi tìm được bảo châu rồi rời đi, ta khẳng định sẽ gầy trở lại.”

Diêu Quang thưởng cho y mấy cái bạch nhãn, cuối cùng vẫn là phi thường không tình nguyện nói: “Người theo ta đi không phải được rồi sao?”

Dư Tình thở dài: “Không biết vì cái gì, nếu như ta rời khỏi phiến rừng trúc này quá xa sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên, nếu đi xa một chút tới nhà lão thôn trưởng, trở về chắc chắn cảm nhiễm phong hàn ác tật, ngày hội trừ tịch năm ngoái, ta đi xuống thôn viết câu đối, trở về liền nằm luôn. Mấy năm nay nếu không phải chuyện tất yếu, ta cũng không vào thôn, càng đừng nói là trở về thành.”

Diêu Quang nghe vậy bỗng nhiên linh quang chợt lóe, trước khi Tống Đế Vương hình hài tiêu tán tiền từng nói qua, thân thể kị phụ nhất định cần linh khí tẩm bổ, tình trạng hiện giờ của Dư Tình, hiển nhiên là có bảo châu ẩn tàng ở quanh đây, thân thể thiếu ba hồn này liền được linh châu hỗ trợ.

Dư Tình thấy hấn sững sờ, không khỏi hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

Diêu Quang nói: “Có thể từ đầu ta đã nghĩ quá xa, nói không chừng chỗ tàng châu chỉ ở gần ngay trước mắt.”

Phong: Hôm qua hơn hử đọc lại Thiên Mục Cùng, thấy hình tượng Diêu Quang trong Thiên Mục Cùng với trong Đế Hồn Lạc sao mà khác biệt dữ dội thể $T \wedge T$. Một bên là tinh quân mị hoặc tận xương nhưng lại ác liệt hỉ nộ vô thường đáng sợ muốn chết, còn một bên lại như đứa nhỏ bướng bỉnh kiêu ngạo điển hình. Hay bởi vì có Tống Đế Vương bên cạnh áp chế nên em nó mới bộc lộ bản chất tiểu thụ, còn trước mặt người khác thì lại... $T \wedge T$

Btw, bận rộn. Cứ quay quay mãi như con quay không ngừng được, tốc độ làm việc cũng thả chậm hơn. Không biết chừng nào mới có thể thoải mái ôm máy mà không bị lườm cho mấy con mắt trắng đầy nữa $T \wedge T$ Cũng không biết khi nào mới hoàn Đế Hồn Lạc. Bi ai a $T \wedge T$

15. Quyển 1 - Chương 14

Oánh triệt thủy ngàn chiều hồn phiên, lang hào bạch tuyên ảnh hóa huyễn

[Chiều hồn phiên phát phơ bên bờ suối, bút lông sồi giấy trắng hóa ảnh huyễn]

“Trong rừng trúc có cái gì?”

Thư sinh xách theo một chiếc đèn lồng giấy trắng đi ở đằng trước không quay đầu lại, cây trúc cao ngất che trắng, đường núi tối đen một mảnh, ánh sáng đèn lồng chỉ có thể soi con đường phía trước, sau lưng thư sinh chỉ còn lại tối tăm, khi y quay đầu lại, nửa khuôn mặt thanh tú ẩn vào trong âm ảnh, sâu thẳm đáng sợ.

“Kỳ thật cũng không có gì, trong rừng có một con suối, bốn mùa không cạn, trong suốt thấy đáy, mùa hạ nóng bức, ban đêm ta liền tới đó hóng mát, có khi còn tắm một cái, dù sao xung quanh cũng không có người.”

“Hừ.” Diêu Quang hừ lạnh, “Người không có, yêu quái lại không ít.” Liếc thư sinh kia một cái, “Lột sạch chẳng lẽ không sợ yêu quái nhìn lên sao?”

Dư Tĩnh dĩ nhiên biết hắn đã nói về gì: “Sao có thể vậy, thích thi họa tất nhiên là yêu quái phong nhã, nhất định hiểu được đạo lý phi lễ không nhìn. Hơn nữa, cho hồ ly nhìn lên mình tắm rửa có cái gì phải để ý chứ?” Y nói tỉnh bơ, hoàn toàn xem nhẹ thiếu niên phía sau trong mắt đã chứa hung mang đại thịnh.

Lại đi thêm một đoạn không xa, trong rừng lóe ra vô số ánh sáng đom đóm, một trận khí âm hàn từ khu rừng phía trước tràn ra.

Chợt nghe Dư Tĩnh nói: “Chúng ta tới rồi!”

Diêu Quang nghe vậy tập trung nhìn vào, nhất thời khóe mắt lẫn khóe miệng đều co rút.

Trong rừng quả thật có dòng nước suối, phía trên không có thân trúc che lấp lộ ra một mảnh trời, ánh trăng trong nước, vừa thấy là biết trong suốt thấy đáy, màu nước lỏng lánh, nhưng vấn đề chính là..... phản chiếu trên mặt nước, là những bia mộ ngổn ngang lộn xộn bên bờ suối, còn có những chiêu hồn phiêu có chút ố vàng cắm trên mặt đất, tiếp qua một chút, hiển nhiên do vùi lấp không đủ cẩn thận, hơn nữa bị nước mưa xối mòn, từ trong cái chiếu rách nát lộ ra một bàn tay xương khô quắp.....

“.....”

Hắn vốn đã kỳ quái vì sao mấy ngày nay không thấy có người đến thăm, ngược lại chỉ có yêu quái, nguyên lai trong rừng cứ nhiên là loạn phần cương! Khó trách thổ dân xung quanh cũng không dám tới gần, càng đừng nói là ở lại, thậm chí..... Hóng mát? Ngâm mình tắm rửa?!.....

Cũng chỉ có vị Diêm La Vương mất trí nhớ đã cùng Quỷ Hồn giao tế mấy ngàn năm này mới làm ra được đi!

Có thể người kia hoàn toàn không giống người thường e ngại mấy thứ quỷ thần, nhếch miệng cười: “Sao vậy? Nơi này không tồi đi? Rất là mát mẻ, đáng tiếc nhập thu nên có hơi lạnh.”

Có thể không mát mẻ sao? Quả thực là âm phong từng trận!!

Dư Tình ngược lại rất tích cực, lập tức đánh giá mọi nơi: “Người nói bảo châu ở gần đây sao? Nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng thấy quá.”

Diêu Quang hừ nói: “Nói không chừng là vật tùy táng.”

Dư Tình mục trừng khẩu ngọc, sau một lúc lâu, mới liên tục xua tay: “Luật pháp có quy định, khai quan tài nhìn xác, giảo. lại nói chuyện làm nhục tư văn này, ta không làm được!” (giảo: hình phạt thắt cổ đến chết gọi là giảo)

Diêu Quang cho y cái nhìn xem thường: “Ai nói phải quật mộ, hỏi một chút chẳng phải sẽ biết?”

“Hỏi ai?”

Nơi này trừ bỏ hai người ra, còn có ai để hỏi? Dư Tình cảm thấy kỳ lạ.

Diêu Quang cũng không trả lời, đi thẳng đến trước một tấm bia đá, giống tùy tay gõ cửa, nắm tay cộc cộc gõ lên đỉnh bia đá, nói: “Thức thời thì tự mình hiện thân tới gặp, không cần chọc ta phát hỏa san bằng nơi này rồi mới chui ra.”

Hắn vừa dứt tiếng, liền có một trận âm phong thổi bay đất bằng phẳng, âm hồn vô ảnh, quả nhiên có mấy hồn phách từ trong nắm mồ nhẹ nhàng đi ra, có câu người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần, gặp kẻ lá gan lớn, thật đúng là ngay cả quỷ đều phải né tránh, hướng chỉ giống như Diêu Quang cả người đầy khí ác sát, tựa như không vui một cái, tùy tay có thể đánh bọn họ hồn phi phách tán.

Một đám du hồn dã quỷ tụ ở đến trước mặt Diêu Quang, rừng trúc nhất thời âm phong đại tác (mãnh liệt), thân trúc lắc lư sần sật rung động, càng nhìn càng đáng sợ. Nhưng thấy trong đó có nam có nữ, cách ăn mặc đủ kiểu của Hán nhân. Nhưng thấy một nữ nhân áo trắng phiêu trước mặt hắn, nhẹ nhàng hành lễ, cái lễ này muốn đủ quy củ, đáng tiếc trình độ vận vẹo của cái đầu kia làm cho người ta khó có nửa điểm hảo cảm: ‘ tiểu công tử..... Tầm du hồn dã quỷ chúng ta đến là có chuyện gì..... ’

Diêu Quang thật không có gì kinh ngạc, chỉ nói: “Có chuyện quan trọng muốn hỏi.”

Có cái lão quỷ đáng khinh tiến lại gần: ‘ Không biết tiểu công tử có gì sai phái, chúng ta đương nhiên nguyện ý cống hiến sức lực! Bất quá có điều, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, cho nên chủ cần trả thù lao thôi..... Hi hi..... ’

“Người muốn nói điều kiện với ta?” Diêu Quang cười lạnh không ngừng, chỉ thấy tay trái hắn điểm lên không trung, trong trống rỗng tựa hồ cái gì cũng không có, nhưng một cỗ hư hao lực vô hình vô ảnh khuếch tán ra, chạm đến cánh tay lão quỷ kia, cứ như thể vô thanh vô tức cắn nuốt cánh tay gã, lão quỷ tham lam lập tức kêu lên thảm thiết, quỳ trên mặt đất sách sách phát run: ‘ Tiểu công tử tha mạng a..... Tiểu nhân không biết suy xét, tha mạng a..... ’

“Người con có mạng gì để tha?”

‘Phải, phải..... Tiểu công tử bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân nhất định mặc tiểu công tử sai phái, an tiền mã hậu, không dám làm sai! ’

“Hừ, quỷ thoại liên thiên!”

Những quỷ hồn khác thấy hấn ra tay tàn nhẫn, một chút liền chặt đứt một tay của lão quỷ, lúc này bọn họ không ai dám hé răng.

Diêu Quang thấy bọn họ đều thành thật, lúc này mới nói: “Chuyện ta hỏi đến, các người cứ đáp đầy đủ, nếu có nửa câu không thật, chớ trách ta xuống tay vô tình. Dù sao trên sách sinh tử của Diêm Quân còn có rất nhiều du hồn đã quỷ chưa câu về, thêm một cái không nhiều, ít một cái cũng không thiếu.”

‘Phải, phải..... ’

‘ nhất định tri vô bất ngôn..... ’

‘ tri vô bất ngôn..... ’

“Ta hỏi các người, trong loạn phần cương này, có giấu một viên bảo châu?”

‘Bảo châu? ’ Một đám âm quỷ hai mặt nhìn nhau, rồi lão quỷ mới bị đứt tay kia mới cẩn thận trả lời Diêu Quang: ‘Không dám giấu tiểu công tử, chúng ta nơi này đều là chôn những người chết tha hương, khi còn sống cũng không phú quý gì, nói không dễ nghe thì chính là ngay cả tiền đưa thi thể về gia hương của không có, mới có thể âm hồn không tiêu tan bồi hồi chốn này..... làm sao có được cái gì bảo châu tùy táng? ’

“Thực không có?”

‘Quả thật không có..... ’ Lão quỷ hé ra bộ mặt khóc tang, ‘ Đều là người đã chết, lưu giữ vàng bạc bảo châu cũng vô dụng a! ’

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một đám quỷ giống chạm phải đồng lửa nhanh chóng tản đi, Diêu Quang thấy kì lạ, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Dư Tĩnh kia về mặt mờ mịt đi qua, hỏi: “Người nói chuyện với ai vậy?”

Nghe y hỏi như vậy, Diêu Quang không khỏi bất ngờ: “Người không thấy sao?”

“Thấy cái gì?”

Diêu Quang nâng ngón tay chỉ nữ quỷ áo trắng bên kia: “Người xem kia có cái gì?” Dư Tĩnh thuận theo hướng ngón tay nhìn tới, nữ quỷ kia nhất thời sợ tới mức lấy tay áo che mặt lại, chợt nghe Dư Tĩnh nói: “Thấy một tấm bia đá viết [Ái nữ Tô Duyệt Nhi chi mộ].”

“..... Đây là chuyện gì?” Hắc hởi, dĩ nhiên không phải Dư Tĩnh, mà là đám quỷ hồn bị Dư Tĩnh dọa sợ trốn xung quanh.

Lão quỷ kia tránh sau một tấm bia mộ, thật cẩn thận che khuất mặt mình, trả lời: ‘Tiểu công tử có điều không biết..... vị Dư công tử này bảy hồn quy âm, có quỷ vương chi thể..... Đám du hồn dã quỷ chúng ta sợ nhất chính là địa phủ Diêm La, nếu để pháp nhãn ngài nhìn đến, nói không chừng sẽ phái quỷ soa đến câu hồn đi..... ’

“Nhưng không phải hắc hởi không thể nhìn thấy các người sao?”

‘Dư công tử nhục nhãn phạm thai đương nhiên nhìn không tới, nhưng Diêm La pháp nhãn vô biên, mượn hai mắt Dư công tử nhìn khắp nhân thể cũng chưa biết a.... ’

Khó trách một tên thư sinh tay trái gà không chặt ở trước loạn phần cương, còn có thể ba lần bảy lượt đến đây tắm rửa cư nhiên cũng có thể bình yên vô sự, nguyên lai bất quá là một đôi mắt cái gì cũng nhìn không tới, cũng đã dọa hoảng đám âm hồn kia.

Diêu Quang thấy bọn họ mỗi người vẻ mặt kinh sợ, cũng biết hỏi không ra cái gì, liền phát phát tay: “Lui ra.” Một đám du hồn lúc này mới hoàn toàn ẩn đi thân hình.

“Đều đi rồi?” Dư Tĩnh cái gì cũng chưa thấy, bất quá cuối cùng biết kẻ hắc hởi tuyệt đối không phải phạm nhân, hỏi lại, “Có hỏi được cái gì không?”

Diêu Quang thấy y cư nhiên hoàn toàn không sợ hãi, liền không còn lạc thú hù dọa y, tức giận đáp: “Không có. Hắc hởi là không phải chôn trong huyết mộ.”

Manh mối vừa đứt, hai người lại lâm vào trầm tư. Trên mặt hồ đom đóm bay bay, Dư Tĩnh bỗng nhiên nói.

“Kỳ thật ta cảm thấy rừng trúc này có chút kỳ quái.”

Thấy Diêu Quang nâng mắt lên nhìn, Dư Tĩnh hỏi hắc hởi: “Người cảm thấy rừng trúc này sâu bao nhiêu?”

Diêu Quang nhớ tới ngày ấy ở trên sườn núi đã nhìn bao quát phiến rừng trúc này, liền nói: “Hắc hởi là không vượt qua ba dặm.”

“Cước trình đi hết ba dặm, không cần nửa canh giờ đúng không?” Ánh sáng đèn lồng từ phía dưới chiếu lên gương mặt thư sinh, có cổ quỷ dị nói không nên, “Ta vẫn chưa từng đi ra khỏi phiến rừng trúc này.”

Lời y nói ra, giống như bị một trận gió lạnh bám vào, thổi qua thân trúc lắc lư tạo ra âm thanh xé gió, cánh lá chỉ chút rậm rạp, càng xa càng thấy sâu thẳm, giống như ngay cả ánh sáng tinh nguyệt cũng không thể nào xuyên thấu.

“Nếu không, đêm nay chúng ta liền thử xem có thể đi ra ngoài được hay không?”

Hai người đi vào trong rừng trúc, tiếng côn trùng ra rả giống như dần dần bị ẩn giấu ở chỗ nào đó thật xa xôi, gió thổi không làm tắt đèn lồng, lại có thể làm cho ánh sáng lay động. Theo lý thuyết đêm điểu về tổ, thú rừng vào ổ, cũng không có gì kỳ quái, ở trong phiến rừng trúc cao ngất tham thiên tế nhật (chạm trời che khuất mặt trời) giống như bao trùm hết tất cả, cảm giác, nơi này chỉ là một mảnh rừng trúc.

Một gốc lại một gốc trúc thẳng tắp, cô độc, thanh tịch.

Bọn họ đã đi khoảng một canh giờ, nhưng đúng như Dư Tĩnh nói, quãng đường đó cũng đủ đi qua hai cái rừng trúc thế này, thế nhưng giờ lại chưa hề rời khỏi. Bộ túi da này của Diêu Quang không tốt lắm, tuy rằng cảm thấy mệt nhưng vẫn hoàn hảo, ngược lại với cái tên thư sinh ngày thường ngay cả khe núi cũng rất ít đi ra mà nói, muốn bắt đầu thử hồng học.

Thế là hai người dừng lại dưới một gốc trúc, Dư Tĩnh vén tay áo lau mồ hôi, nói: “Ta không nói sai đi? Giống như vô luận như thế nào đều không thể đi ra được.”

Diêu Quang gật đầu: “Xem ra quả thật có chút kỳ hoặc. Bất quá ta cũng không cảm giác có chương khí gì, hẳn không phải yêu quái quấy phá.” Hắn đưa tay sờ sờ thân trúc bên cạnh, thân trúc từ dưới đất vươn lên, chính trực đứng thẳng, không hề mất cảm giác thanh nhã cao quý, hắn nhủ mảy, “Ta vẫn cảm thấy cây trúc này có hơi quen mắt.”

“Trúc không phải đều có bộ dạng này sao?”

Diêu Quang loan hạ thất lưng, nhặt lên một tảng đá sử lực khắc một chữ “Xu” trên thân cây, rồi mới ném tảng đá xuống, lôi kéo Dư Tĩnh: “Chúng ta lại đi thêm một lần nữa.”

Thế là hai người lại đi thêm nửa khắc, hai mắt Diêu Quang bỗng nhiên sáng ngời, bước nhanh lên chỉ một cây trúc trong đó: “Mau nhìn!!” Dư Tĩnh giơ đèn lồng chiếu vào, quả nhiên thấy đây chính là cây trúc Diêu Quang cố ý khắc chữ lên lúc nãy!

“Sao lại như vậy?”

Diêu Quang trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Đại khái là vào ảo cảnh.”

“Ảo cảnh?”

Diêu Quang lấy đèn lồng trong tay Dư Tĩnh qua, lấy ngọn nến bên trong ra, chỉ thấy hỏa ảnh toát ra, chiếu lên khiến mặt hắc trở nên hồng nhuận, Diêu Quang niệm động pháp quyết, rồi mới nâng ngón tay bắn ra, một ngọn lửa bị hắc bắn vào một góc, bốc cháy, nhưng hương vị này, lại giống như mùi giấy bị đốt.

Bỗng nhiên một cổ gió xoáy cuộn cuộn nổi lên, mạnh đến nỗi hai người đều không mở nổi mắt, Diêu Quang vội vàng bảo vệ ánh nến trong tay, chờ gió ngừng lại trợn mắt nhìn, trước mắt vẫn là một lùm cây trúc, chính là thiếu cảm giác trọng chương trùng điệp tựa như khôn cùng, ngay cả cây trúc có khắc chữ kia cũng không thấy bóng dáng

Trên mặt đất là một bức tranh chữ, trên mặt giấy tuyên thành trắng muốt có một bức thanh rùng trúc, nét mực đậm nhạt, trúc cao vươn đến trong mây, đan xen vào nhau, bên trong vốn thấy cái lạnh se se, bóng rùng che phủ, phẳng phất như vô tận chỗ, lại thấy trên một cây trúc trong rừng mơ hồ có chữ viết, khi Diêu Quang nhặt lên để sát vào ánh sáng quan sát, chữ kia nghiêm nhiên là một chữ “Xu” thật nhỏ!

Càng khiến người kinh dị hơn là, bức họa kia bị đốt mất một góc, chỗ bị cháy vẫn mang hơi ấm, giống như vừa mới bị đốt qua.

Lúc này Dư Tĩnh tò mò sáp lại gần, cẩn thận đánh giá bức tranh, càng nhìn càng thấy quen mắt, đột nhiên bật lên một tiếng kinh hãi: “Đây không phải bức tranh lúc trước ta bị mất sao?”

“.....” Diêu Quang quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia lệ quang, “Tranh của người?”

Dư Tĩnh không chú ý tới vẻ mặt của hắc, chỉ chỉ bút pháp trên tranh: “Xem này, mặc trúc lấy bút pháp tả ý, luôn luôn là thói quen của ta.” Y nghĩ nghĩ, “Bức họa này hình như là bức tranh ta vẽ cách đây không lâu, vốn định treo trong nhà, nhưng khi ta treo ngoài sân chờ mực khô thì bị gió thổi bay, không tìm về được. Thật kỳ quái, sao lại ở chỗ này?”

Diêu Quang không nói gì. Tích có Lao Sơn đạo sĩ, lấy tiền chỉ như kính (cắt giấy), dán vào vách tường, cả căn phòng được minh nguyệt chiếu sáng, quang giám hào mang, lại lấy ánh trắng hóa thành tiên tử vũ nghệ thường. Nay bất quá chỉ là huyền thuật che mắt người khác, chịu không nổi bị người tỉnh mĩ dò xét. Nhưng hiện giờ, Dư Tĩnh bất quá lấy một phiến giấy trắng, một cây bút lông sói, cư nhiên có thể dùng bức tranh huyền hóa ra một mảnh rừng trúc vô biên vô hạn, người bước vào lại không cách nào phát hiện, năng lực như thế quả thực là không thể tưởng tượng.

Chẳng qua chính y lại hoàn toàn vô tri giác, Dư Tĩnh cầm lấy bức họa kia, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài: “Đã khuya lắm rồi, nếu không đêm nay chúng ta về trước đi? Nếu còn không quay lại, nói không chừng về đến nhà thì trời đã sáng bạch.”

Diêu Quang lạnh lạnh nói: “Ta nghĩ, chúng ta hắc là không có đi xa.”

“Sao có thể vậy?” Dư Tĩnh nhìn lại, vốn tưởng rằng hắc đang ở bên trong rừng rậm, ai ngờ chỉ hơn mười trượng phía sau đã thấy bóng nước dập dềnh ánh trắng, phần mộ ngổn ngang, rõ ràng chính là bờ suối bọn họ từng đi qua! “Sao lại như vậy? Chẳng lẽ chúng ta đi sai phương hướng lại vòng trở về?”

Tuy biết y không phải là cố ý, nhưng bất luận như thế nào cũng là bởi vì hắn nên nháo ra cái ảo cảnh rừng trúc, Diêu Quang âm thầm mài răng, trừng mắt y một cái sắc lẹm: “Ta hỏi ngươi, ngươi còn có mắt bức tranh nào nữa không?”

Dư Tĩnh thoáng hồi tưởng, liền lắc đầu: “Không có.”

“Hừ.” Diêu Quang xoay người, tiếp tục đi về phía trước. Mất đi ảo giác che lấp, rừng trúc không còn tham thiên tế nhật, mơ hồ có thể thấy bóng dãy núi xa xa cao thấp phập phồng, đi một hồi, liền thoải mái mà xuyên qua phiến rừng trúc này, tuy rằng phá giải ảo giác trong rừng trúc, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, Diêu Quang không khỏi thất vọng thở dài.

Dư Tĩnh bỗng nhiên nói: “Kỳ thật ta cảm thấy rừng trúc này có chút kỳ quái.” Ánh sáng đèn lồng vẫn như cũ, từ dưới chiếu lên khuôn mặt thanh tú của thư sinh, vẫn là cái loại quỷ dị nói không nên này.....

“Tám ngày trước chính là ngày trăng non, theo lý thuyết, đêm nay trăng hẳn chưa tròn, chính là vừa rồi ta ở trong rừng trúc, vẫn luôn nhìn thấy một vầng trăng tròn giữa trời.”

“.....” Bận rộn nguyên cả một đêm, thiếu niên cuối cùng nhịn không được giận đến phát cuồng, thanh âm rống giận hù dọa một đám diều nhi đã sớm ngủ yên, “Chỗ nào kỳ quái người có thể nói một lần cho hết luôn được không hả?!”

16. Quyển 1 - Chương 15

Hắc sa cuồng phóng bàn long tứ, tỏa yêu yên năng tác phù đồ

—

Đúng như Dư Tĩnh nói, mặt trăng trên bầu trời thủy chung không lặn, và lại còn tròn vành vạnh soi sáng nơi nơi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Trong khu rừng này đều là người chết quỷ hồn, cho dù có người sống, khuya khoắt đi ngang qua bãi tha ma, trong lòng khó tránh khỏi hốt hoảng, qua lại vội vàng, làm gì có tâm tư ngắm đầu chú ý vầng trăng trên trời là tròn hay khuyết?

Diêu Quang dễ dàng phá vỡ ảo thuật này, trăng kia, lại chính là một viên bảo châu!!

Bảo châu nằm trong tay Diêu Quang, nhìn qua giống như một viên trân châu lớn dưới đáy đại dương, nhưng thấy quang hoa lưu chuyển, rạng ngời chói mắt.

Hắn một mực ở thế gian tìm châu thủy chung không có kết quả, hiện giờ cuối cùng tìm được một viên bảo châu, dĩ nhiên là vui mừng quá đỗi. Lập tức không quản được chuyện gì khác, lập tức thu bảo châu vào lòng, bỏ lại một câu: “Ta có việc phải làm, ngươi tự trở về đi!” Liền thì triển khinh thân vân thể thuật, bay lên không trung nhảy ra khỏi rừng trúc, trong chớp mắt đã lướt qua vô tung vô ảnh.

Lưu lại Dư Tĩnh một mình lặng lẽ xách đèn lồng, sau một lúc lâu, chậm rãi thở dài một hơi.

Hắn đi như thế, hẳn sẽ không trở về nữa.

Nhớ rõ Diêu Quang có nói qua, mục đích hắn đến đây là tìm hạt châu, nếu đã tìm được bảo châu, dĩ nhiên cũng không cần phải trở về.

Rừng trúc khô phục thanh tinh mang theo nỗi cô tịch quen thuộc.

Dư Tĩnh ngẩng đầu, mặc dù y lấy trúc vẽ tranh, nhưng lại không thích trúc, thẳng tắp đứng thẳng giống như một cổ thi thể, vô tâm đứng giữa trời, cô tịch mình ta..... Kỳ thật, y càng thích bờ suối cạnh loạn phần cương, mùa thu vừa rồi mạn châu sa hoa nở rộ..... Nhưng mà mỗi khi y đề bút vẽ tranh, vô luận cẩn thận tỉ mỉ thế nào, vẫn không thể nào vẽ ra phong vận của hoa kia.

Bởi vì đóa hoa yêu diễm như máu, mang theo nọc độc, luôn làm cho y ở hoảng hốt nhớ đến một bóng dáng màu trắng.

Y không biết đó là ai, có lẽ là ký ức kiếp trước. Nhưng cảm thấy được, chỉ cần liếc mắt một cái, con người mạn diệu tuyệt lệ kia sẽ kéo y xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Thân ảnh thiếu niên gấp rút rời đi như thế, y bỗng nhiên muốn vươn tay, kéo hắn lại ôm thật chặt vào lòng, không cho hắn rời ra nửa bước..... Nhưng mà, y có lập trường gì để làm thế?

Diêu quang hẳn, chắc là cấp bách đem hạt châu kia đưa cho ai đi?

Mở ra bức họa cuộn tròn, trên đốt trúc mặc danh kỳ diệu xuất hiện một chữ “Xu”, trở nên phi thường chướng mắt.

Bỗng nhiên y ném đèn lồng xuống đất, ngọn lửa lập tức hùng hực thiêu đốt giấy trắng cùng khung tre, ánh lửa chiếu lên gương mặt hoàn toàn không có biểu tình, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt tối đen.

Bức họa mất rồi lại được bị quăng vào đồng lửa, ngọn lửa vô tình liến lên góc giấy bạch tuyết xinh đẹp, nhanh chóng lan tràn khắp nơi.

Dư Tĩnh lạnh lùng nhìn bức họa bị ngọn lửa cắn nuốt, cháy thành tro tàn, nhưng lại không lộ ra nửa phần thương tiếc.

Đội ngọn lửa cháy sạch, dần dần tắt hào quang, y mới xoay người lại, mượn ánh trăng âm đậm trở về căn nhà trúc.

Diêu Quang ngẩng đầu nhìn tham lang tinh rực rỡ chói mắt trên bầu trời, ánh sáng nơi trời bắc, thế là một đường thi triển phi không thuật chạy vội. Ngày thường hắn cũng không dễ dàng thi triển, dù sao bộ thân thể này chỉ là nhục cốt phàm thai, không thể liên tục thi triển pháp lực. Nhưng trước mắt hắn nóng lòng muốn giao bảo châu trên tay cho Thiên Xu, cũng chẳng quan tâm đến điều gì khác.

Liên tiếp chạy mười canh giờ, mới đến Tỏa yêu tháp trên Côn Lôn Khâu, ngôi tháp đen tuyền ngày xưa nguy nga cao ngất xuyên mây, hiện giờ lại bạc nhược sụp đổ, cả tòa tháp nghiêng lệch qua một bên, nếu không có có hơn mười thiết liên to bản như cổ thụ trăm năm trên mặt đất cố định tháp lại, chỉ sợ lúc này đã sụp đổ cả rồi.

Bầy yêu đã chạy hết, trong tháp trở nên lặng ngắt như tờ, chỉ có trên đỉnh tháp vẫn tràn ngập một tầng yêu khí nồng hậu làm cho người ta kinh khiếp! Ngay cả chim ưng quạ đen bay liệng phía chân trời cũng không dám bay tới gần.

Diêu Quang liếc mắt một cái liền thấy vị thần nhân đứng quay lưng về phía mình.

“Thiên Xu!!”

Lời vừa cất lên, chân khí tiết ra ngoài, trong lúc nhất thời cả người thoát lực, lão đảo một bước liền muốn ngã quỵ.

Nhưng trước mắt thương bào xẹt qua, cánh tay cường tráng rắn chắc đã đỡ lấy thân mình hư nhược của hắn: “Diêu Quang?” Tham Lang tinh quân thấy hắn sắc mặt tái nhợt, môi phát tím, tinh mang trong cơ thể tuy thịnh, nhưng thân thể lại yếu ớt không chịu nổi. Không khỏi khẽ nhíu mày, đưa tay điểm lên giữa trán hắn, Diêu Quang nhất thời cảm thấy một dòng nước ấm chảy vào thân thể, cơ thể nặng nề nhất thời thoải mái không ít, chỉ trông vào ý chí miễn cưỡng chống đỡ tinh thần cũng rung lên.

“Thiên Xu.....” Diêu Quang quỵn luyến nhìn về phía nam nhân cao lớn trước mặt, hơn mười năm thời gian phàm thế, trong mắt thần nhân bất quá chỉ là nháy mắt, lại bởi vì thời khắc nhớ thương mà trở nên dài lâu.

“Đến đây làm gì?”

Thanh âm nghiêm khắc của Tham Lang tinh quân vang lên, Diêu Quang phục hồi tinh thần lại, biết y sẽ không cho phép chính mình làm bậy, nếu không có nguyên nhân gì, nhất định y sẽ sinh khí! Diêu Quang không khỏi kích động, vội vàng lấy ra bảo châu trong lòng ngực: “Ta tìm được một viên bảo châu...”

Tham Lang tinh quân hơi ngạc nhiên, vừa mới thấy hắn vẻ mặt trắng bệch, lại nghĩ hắn lại hồ nháo gây ra tai họa, ai ngờ hắn ngần dậm xa xôi không để ý thân thể, lại càng không tiếc hao tổn pháp lực, đó là vì sớm mang bảo châu về cho mình. Tâm y cho dù lãnh ngạnh hơn nữa, cũng không khỏi cảm thấy một

trận mềm mại, càng cảm thấy trách lầm Diêu Quang mà cảm thấy hổ thẹn, liền nhẹ giọng trách: “Hồ nháo. Người hiện tại kì phụ phạm thai, không thể so với ngày xưa, nếu tổn thương gì cũng sẽ tổn hại đến tinh hồn, sau này phải tránh không thể lỗ mãng như thế.”

Ngay cả là trách cứ, trong từ ngữ lại không giấu được quan tâm.

Tong lòng Diêu Quang ám áp một trận, chỉ cảm thấy lúc trước ở thế gian chịu bao nhiêu cực khổ giờ giống như mây khói, nhẹ đến mức không đáng nói đến.

Giao bảo châu vào tay Tham Lang tinh quân, y nhìn kỹ, thấy này châu ánh sáng như nguyệt, tròn trĩnh hoa mỹ, nhân tiện nói: “Viên này, hẳn là là Vọng Nguyệt bảo châu trong truyền thuyết thượng cổ.” Châu tròn như nguyệt, trắng muốt vô hạn, cổ danh Vọng Nguyệt. Viên Vọng Nguyệt châu này từ xưa đã được ghi chép lại, châu vốn do Nguyệt hồn lạc chốn nhân gian biến thành, tụ tập một thân thiên địa linh khí, đáng tiếc đã thất lạc ở nhân thế, chưa từng được tìm thấy.

Diêu Quang không khỏi lo lắng hỏi: “Hạt châu này có thể chứ?”

Tham Lang tinh quân vẫn chưa lập tức khẳng định, chỉ nói: “Bản quân thử xem, người lui về sau một chút.”

“Ta có thể giúp người!”

Nhưng đối phương lại lắc đầu, lệnh nói: “Lui lại.”

Diêu Quang cũng biết không Tham Lang đã quyết định thì không thể nào làm trái, đành phải khẽ cắn môi, khoanh tay lui về phía sau không nói thêm lời nào.

Tham Lang đem bảo châu đặt trong tay, miệng niệm động pháp quyết, thời Vọng Nguyệt bảo châu tỏa ra quang mang đại thịnh, còn sáng hơn trước, lập tức giống như một vầng trăng sáng từ trong lòng bàn tay bay về phía đỉnh tháp.

Khi bảo châu chậm rãi hạ xuống đỉnh tháp nhọn, trong lúc nhất thời, ánh sáng lưu ly như thác nước đổ xuống, gột rửa thân tháp, hắc tháp dần có xu thế trùng tổ (được sửa chữa), những chỗ đổ nát được tu bổ đang dần khép lại, ngọn tháp nghiêng nghiêm trọng trong tiếng vang ầm ầm dần đứng thẳng lên.

Trong mắt Tham Lang hiện lên vẻ vui mừng, nhưng sự hoan hỉ chưa chạm tới đáy mắt, chỉ trên đỉnh tháp đột nhiên phun ra một cổ hắc sa, cổ hắc sa này giống như màn khói tràn ngập che phủ bầu trời lẫn thái dương, khí thể hung hãn trong nháy mắt bao phủ tỏa yêu tháp, phẳng giống như một đuôi cuồng long cuộn quanh thân tháp!

Quang hoa của Vọng Nguyệt bảo châu lập tức bị hắc sa cắn nuốt, Tham Lang thấy thế, thúc dục pháp lực mượn bảo châu trấn áp hắc sa, nhưng nghe thấy một tiếng rỗng ngâm trên đỉnh tháp, chấn thiên động địa! Trong phút chốc, bạch quang đang gột rửa tháp bị xé thành mảnh nhỏ tiêu tán chẳng còn gì, hắc tháp ầm

ầm nghiêng qua một bên, so với lúc trước còn nghiêng hơn vài phần, Vọng Nguyệt bảo châu từ đỉnh tháp rơi xuống, lặn lặn đến dưới chân Tham Lang.

Tham Lang tinh quân đã bắt chấp Vọng Nguyệt bảo châu kia, mắt thấy tòa yêu tháp nghiêng lệch, lúc này thúc dục pháp lực, toàn thân tiên khí ngọn gió hình xoắn ốc mạnh mẽ cuốn quanh, hơn mười thiết liệt trên mặt đất leng keng loạn hưởng, “Long long long ” lại đem tòa hắc tháp khổng lồ nặng nề kéo về chỗ cũ, ổn định vững vàng.

Đợi thân tháp ổn định lại, y mới một lần nữa nhặt Vọng Nguyệt bảo châu lên, khe khẽ thở dài.

Hắc sa chiếm cứ đỉnh tháp quả quyết buông tha tranh đấu, chảy xuống dưới, thời khắc chạm đất lại hóa thành một cỗ gió xoáy, hắc sa ngưng tụ thành một hình người cao lớn, nâng tay thu lại, hắc sa tản mát bốn phía lúc này cứ như áo choàng cuộn lại phủ trên người, khí thế khiếp người. Nếu nhìn cẩn thận, thì thấy gương mặt kia đúng là vô tướng. (không có ngũ quan)

Giữa hắc sa truyền đến tiếng cười trầm thấp, hiển nhiên mang theo một tia châm chọc.

“... Thật sự là kiên trì bền bỉ...”

Tham Lang không nói, vô tình đáp lại khiêu khích.

Hắc sa hình người thông thả đi lên hai bước, giơ tay nhấc chân, màu đen sắc lẹm theo gió tản mạn khắp nơi.

“Hiên viên Huyền châu người cũng từng thử qua, không phải cũng vô dụng sao? Chỉ là một viên Vọng Nguyệt, bất quá là có nhiều thiên địa tinh hoa hơn một chút thôi.”

Cuối cùng Tham Lang lạnh lùng nói: “Bản quân chưa từng chuẩn cho ngươi ra tháp?”

Mặt người mơ hồ không rõ phía dưới, nứt ra thành hình cái miệng câu lên như một nụ cười, rõ ràng thấy không rõ biểu tình, lại làm cho người ta cảm thấy được nụ cười này không những kiệt ngạo còn mang theo ngả ngớn: “Này bất quá là trợ tinh quân thí luyện bảo châu, có tội gì?” Hắc nói được đường hoàng, giống như hành động phá hư Vọng Nguyệt bảo châu trọng tố bảo tháp vừa rồi là chuyện đương nhiên.

Điều Quang phía sau Tham Lang kiềm chế không được, cả giận nói: “Yêu long! Nếu không phải ngươi ngang ngược cản trở, Vọng Nguyệt bảo châu sớm đã sửa chữa xong tòa yêu tháp!!”

“Là như thế này sao, Tham Lang tinh quân?”

Thấy Tham Lang im lặng, hắc sa hình người cười đến đắc ý, “Trùng tu bề ngoài của tháp, kia có gì khó? Bất quá, tháp này cũng không phải dựng lên cho người ta thấp hươu bái Phật, cũng không đủ pháp lực

áp chế yêu ma trong tháp, làm sao có thể được gọi là tủa yêu?” Hắc sa thổi qua bên người Tham Lang, thi nhiên đi đến trước mặt Diêu Quang, khom người xuống, gương mặt không có ngũ quan nhìn thẳng vào Diêu Quang, khẽ nói như phi thường thân thiết, nhưng ngôn ngữ lại hà khắc giống như lưỡi đao sắc bén, “Hạt châu này là ngươi tìm tới? Cho dù muốn lười biếng, cũng không nên tùy tiện tìm thứ rách nát này đến đối phó cho có lệ chứ? Tham Lang tinh quân sẽ rất khổ sở đấy!”

“Ngươi ” Diêu Quang bị hấn làm cho tức giận đến hai mắt đỏ lên.

Tham Lang làm sao cho phép hấn làm càn như thế, thương bào vung lên, quát: “Trở về!!” Tiếng quát giận dữ mang trứ một cỗ bách khí sắc bén, hắc sa hình người đương trường bị thổi tan tành, khó có thể duy trì.

Thanh âm nam nhân vang lên từ hư không, quanh quanh bốn phía.

“Thật sự là qua sông... liền chặt cầu.....”

Yêu khí biến mất, hết thảy quay về sự bình tĩnh vốn có.

“Thực xin lỗi.....” Thật vất vả tìm được bảo châu, nhưng lại không trợ giúp được gì cho Thiên Xu, Diêu Quang tuy oán giận ác yêu trong tháp kia, nhưng những gì hấn nói cũng là sự thật rành rành, không khỏi lại càng uể oải, khổ sở gục đầu xuống.

Tham Lang tinh quân vẫn không trách cứ, trầm ngâm một lúc lâu, đưa tay qua sờ sờ cái đầu đang rũ xuống: “Vô phương, trọng tố tủa yêu tháp vốn không phải là chuyện dễ dàng, ngươi không cần tự trách.”

Cảm giác được bàn tay ấm áp trên đầu mình, Diêu Quang cả người chấn động.

Thấy hấn là cú đầu không nói, Tham Lang tinh quân liền hỏi: “Châu này từ đâu mà đến?”

Diêu Quang liền đem lai lịch của bảo châu nhất nhất trình báo lên, dĩ nhiên không khỏi nhắc tới Tống Đế Vương dọa vào luân hồi, đương nhiên vẫn che giấu nguyên nhân chuyện mình nhất thời không khống chế được hại Tống Đế Vương hồn phách phi tán.

Tham Lang tinh quân vẫn còn chút ấn tượng đối với vị Diêm La Vương cho mình mượn Tụ hồn đăng trước kia, trong lòng biết Tống Đế Vương chính là số ít tiên hữu Diêu Quang có được, chính là hai người tuy là tiên gia, nhưng lại có chút bằng môn tà đạo, càng từng lấy Mặc Hoắc Thảo hại người, liền không khỏi lo lắng hai người này gộp vào một khối, cũng không biết sẽ gây ra nhiều loạn thế nào, liền phân phó Diêu Quang: “Ngươi cùng Hắc Thăng Ngục điện chủ kết giao không phải là không thể, nhưng nhớ mọi chuyện phải cẩn thận, không thể tùy hứng làm bậy, nghịch thường loạn đạo!”

Ngay cả Diêm La điện đều làm sụp luôn, cũng coi như tùy hứng làm bậy tới cực điểm rồi....

Diêu Quang không dám cãi lại, thành thật gật đầu.

Tham Lang tinh quân thấy hần thuận theo, liền đem kia Vọng Nguyệt bảo châu trả lại cho hần, nói: “Châu này mặc dù không thể trấn áp tảo yêu tháp, nhưng dù sao cũng là linh vật một phương, ngươi đem nó trả về chỗ cũ đi thôi!”

Diêu Quang nhận lấy bảo châu, đoàn tụ một lát, lại lập tức ly biệt, trong lòng không khỏi có tình cảm không muốn rời xa, nhưng mà Tham Lang tinh quân vẫn không nghĩ đến điều này, xoay người, nâng gọi Thanh Loan thần diệu đến, phân phó: “Đường xá xa xôi, để Thương Lộ mang ngươi trở về.”

Thanh Loan phục thân, Diêu Quang cho dù bất đắc dĩ hơn nữa, cũng chỉ có thể nhảy lên lưng Loan. Loan diệu linh tính hơn người, đợi hần ngồi ổn, liền cao minh một tiếng giương cánh bay lên không. Diêu Quang ở giữa không trung vẫn không quên quay đầu lại nhìn xung quanh, nhưng thấy Tham Lang đã quay lưng lại về phía hần.

Trước hắc tháp, chỉ có một bóng dáng đơn độc.

Bóng tháp cực lớn phẳng phát như muốn áp đảo hần, nhưng thân hình cao lớn ấy, vẫn mãi thẳng như từng...

17. Quyển 1 - Chương 16

Vô thường diện tiền trở câu hồn, dữ quân cộng ước lộ đồng đồ

[Trước mặt Vô Thường cản câu hồn, cùng quân ước hẹn đi cùng đường]

Thanh Loan diệu giương cánh bay cao, mang hần về tới rừng trúc.

Lúc này trời đã sáng, nhưng lại đổ mưa.

May mà phụ cận có quỷ có yêu, chính là không có phạm nhân, vì vậy loan diệu đáp xuống, vẫn không gây ra xôn xao.

Diêu Quang nhảy xuống đất, Thanh Loan vỗ cánh bay đi, hần đứng trong mưa, nhìn thanh ảnh biến mất phía chân trời, thật lâu sau mới dời tầm mắt.

Thật vất vả tìm được một viên Vọng Nguyệt bảo châu, không ngờ cũng không địch nổi sức mạnh của yêu long trong tháp, như thế xem ra, muốn tìm đến một viên bảo châu đủ để trấn áp yêu long cùng với một lũ yêu tà trong tháp, thật sự là khó như lên trời.

Lại nói yêu long nghịch thiên đến nay không thể rời khỏi Tỏa Yêu Tháp, tất nhiên là có Thiên Xu tự lực chống đỡ đến nay, cũng không biết hao tổn nhiều ít chân nguyên, Diêu Quang lại lo lắng vạn phần. Chính là mặc hấn có khả năng nghiêng trời lệch đất, lại vẫn không thể tìm được một viên bảo châu trọng tố Tỏa Yêu Tháp, trong lòng cả thấy ức chế khó tiêu.

Mưa thu lạnh buốt, trong rừng trúc mưa bụi phiêu linh hiu quạnh, dưới mái hiên trúc bọt nước rơi xuống đất tí ta tí tách, trở lại trúc ốc, không thấy bóng dáng tố y thư sinh, Diêu Quang không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý thuyết, sau mấy ngày ở chung, Diêu Quang biết Dư Tĩnh làm việc và nghỉ ngơi nghiêm cẩn, không phải người lười biếng, bên ngoài đổ mưa, nhưng vẫn không ngại mỗi sáng ngày này sang ngày khác đứng lên ôn tập mới đúng. Nhớ tới đêm qua một hồi tham dị, nói không chừng tên thư sinh thể nhược kia đã mệt rũ, ngủ quên. (Tham: tham quan, tìm tòi, dị: khác thường)

Thế là Diêu Quang đẩy cửa vào phòng. Trời mưa dầm, trúc ốc mang theo cảm giác mát lạnh đến tận xương, nằm chổng chơ trên mặt đất là chiếc đèn lồng giấy hôm qua đã dùng, chắc là bị gió thổi bay xuống, nhưng Dư Tĩnh không giống loại người tùy tay quăng đồ đạc, lại khiến Diêu Quang càng thêm kỳ quái, hấn đi vào chủ ngoại, nhẹ tay đẩy cửa phòng ra nhìn vào bên trong, trên chiếc giường trúc không tính là rộng hở ra một cuộn chăn, cửa sổ đóng kín không cho tia sáng nào lọt vào, cũng không thể thấy quá rõ ràng, nhưng ít ra có thể xác định đó là Dư Tĩnh không thể nghi ngờ.

Diêu Quang không muốn quấy rầy y yên giấc, đang muốn lui ra ngoài, bỗng nhiên chú ý người trên giường hôn hấp mỏng manh giống như bông nhện tạm dừng, vốn ngẫu nhiên tạm dừng cũng không tính là gì, nhưng vấn đề là, cũng dừng lâu quá rồi đi?! Diêu Quang lúc này bất chấp sẽ đánh thức người trầm ngủ trên giường, vọt tới bên giường nhắc chân lên, lấy ngón tay đặt trước mũi y thăm dò, đúng là hoàn toàn không có hô hấp!!

Sờ tâm mạch y cũng chỉ là mỏng manh nhảy lên, mắt thấy sẽ hôn về chốn cửu tuyền!

Sao lại như vậy?! Đêm qua không phải vẫn êm đẹp à! Sao hấn vừa đi liền biến thành bộ dạng này?!

Trong lúc này, phía sau một trận âm phong nổi lên, Diêu Quang nhìn lại, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường đã đứng trong phòng, Bạch Vô Thường nhận ra tình quân, vội vàng hành lễ: “Bái kiến tinh quân!”

“Các ngươi đến làm cái gì?” Diêu Quang lạnh lùng hỏi.

Bạch Vô Thường không dám giấu diếm, vội vàng bẩm báo: “Khởi bẩm tinh quân, chúng ta là tới câu hồn.”

“Hấn còn chưa có chết.”

“Tinh quân có điều không biết, phạm là người đột tử đều là dương thọ chưa hết, trước câu linh hồn mang về Uổng Tử Thành, chờ đợi Diêm Quân xử lý.”

Thần sắc Diêu Quang biến đổi: “Dương thọ chưa hết? Người là nói, bản mạng của hần vẫn chưa tuyệt?”

Bạch Vô Thường gật đầu: “Người này bảy hồn chết, phúc bạc mệnh đoản, nhưng có bảo châu trong rừng hỗ trợ nên mới giữ được, nhưng một khi bảo châu không còn, liền như đá chìm biển đông, khó bảo toàn tánh mạng.”

Diêu Quang lúc này mới tỉnh ngộ, hần vội vàng đem bảo châu về cho Thiên Xu tổ tháp, lại quên Tổng Đế Vương từng nói qua, ‘ thiếu ba hồn, thân thể ký phụ nhất định cần linh khí duy trì, bằng không nhất định sẽ chết rất mau ’, nói cách khác, là hần tự tay chặt đứt sinh lộ của Dư Tĩnh!!

Bạch Vô Thường tiến lên một bước, nói: “Thỉnh cầu tinh quân tránh ra một ít, để tiểu nhân đem hồn phách câu ra.”

Dư Tĩnh phải chết sao?

Rõ ràng biết y là Tổng Đế Vương chuyển thế, chỉ cần chờ bảy hồn ly thể, lại được Hắc Bạch Vô Thường đuổi về địa phủ, Diêm Quân sẽ xử lý, việc này cũng chẳng còn liên quan gì đến hần.

Nhưng mà không biết vì sao, chạm vào thân thể lạnh như băng kia, không hiểu sao Diêu Quang lại thấy sợ.

Tuy không phải hần cố ý gây ra, nhưng bởi vì hần, Tổng Đế Vương mới mất đi tánh mạng... Một hồi ở địa phủ là như thế, nhưng đây là thế gian, hần phải trở mắt nhìn y lại chết một lần nữa sao không?!

Mất thấy Hắc Bạch Vô Thường nắm xiềng xích tiến lên, Diêu Quang đột nhiên hét lớn một tiếng: “Chậm đã!!” Lúc này lắc mình che ở trước giường, Hắc Bạch Vô Thường chấn động: “Tinh quân đây là ý gì?”

“Bản quân thừa lệnh Thiên đế, hạ phạm tìm châu trọng tố Tỏa Yêu Tháp, người này chính là mấu chốt, dĩ nhiên không thể cho các người mang đi!”

“Này.....” Hắc Bạch Vô Thường hai mắt nhìn nhau, bọn họ chính là quỷ soa âm phủ, không dám đắc tội thiên thượng tinh quân, huống chi vị trước mặt này chính là Phá Quân – một trong tam sát mà các vị thần tiên trên trời đều kinh cụ! Huống hồ Tỏa Yêu Tháp bị hủy, thất nguyên tinh quân hạ phạm tìm châu là chuyện thiên địa đều biết, có nự lệnh của Thiên đế, bọn họ sao dám vi phạm?

Diêu Quang thấy bọn họ thần sắc do dự, liền nói ngay: “Các người không cần lo lắng, ngày khác nếu Diêm Quân hỏi, việc này bản quân tự nhiên một mình gánh chịu.”

Hắc Bạch Vô Thường thấy hần thái độ cường ngạnh, cũng đành không dây dưa nữa, thu khóa hồn, xoay

người, hướng ngoài cửa đi đến, thân hình dần dần biến mất.

Bọn họ vừa tiêu thất, Diêu Quang vội vàng xoay người, đưa pháp lực vào bảo vệ tâm mạch Dư Tĩnh, lại đem Vọng Nguyệt bảo châu đặt trên đầu giường Dư Tĩnh, bảo châu này mặc dù chế không khóa được yêu long trong tháp, nhưng dù sao cũng là thần vật chứa đựng nhật nguyệt tinh hoa, thân thể Dư Tĩnh một lần nữa được tiên linh khí tư dưỡng, sắc mặt tái nhợt như bụi dần khôi phục lại, lồng ngực lần thứ hai phập phồng.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ, Dư Tĩnh yếu ớt chuyển tỉnh, mở ra mi mắt vẫn còn mờ mịt, nhìn đến Diêu Quang vẻ mặt lo lắng ngồi trước giường, cuối cùng lộ ra một mặt tươi cười: “Người đã trở lại....”

Nhìn thấy y mở mắt, trong lòng Diêu Quang lại cảm thấy như đập phải khoảng không.

Nếu Vọng Nguyệt bảo châu thật sao có thể trấn trụ Tỏa Yêu Tháp, hẳn sẽ ở lại bên cạnh Thiên Xu, sẽ không trở về, Dư Tĩnh có phải bởi vì thân thể mất đi linh khí phụ trợ mà dần mất đi sinh khí, hồn phách sẽ bị quỷ soa câu ra mang về bên cạnh Diêm Quân, nhất mạng quy âm?

Nhưng mà thư sinh trước mắt này lại không rõ nguyên nhân trong đó, hoàn toàn không biết thứ mình mang đi có hại cho bản thân y, vẫn chờ đợi, chờ đợi người có lẽ không trở về nữa...

..... Tổng Đế Vương là Dư Tĩnh, Dư Tĩnh cũng chính là Tổng Đế Vương.....

Có phải hay không..... Thời gian ở địa phủ, Tổng Đế Vương cũng như vậy, yên lặng trầm ngâm ngàn năm chờ hẳn một lần đến thăm?.....

Diêu Quang bỗng nhiên cảm thấy yết hầu khô khốc khó chịu, nhin không được vươn tay, gắt gao nắm chặt bàn tay thư sinh từng mất đi nhiệt độ cơ thể mà vẫn còn lạnh lẽo: “Ta đã trở về.”

Dư Tĩnh chú ý tới bên ngoài sắc trời hôn ám, liền hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”

“Vừa qua giờ tỵ.”

“Trễ như thế?” Dư Tĩnh giãy dụa bò lên, ai ngờ nhất thời choáng váng, suýt nữa rớt xuống giường, Diêu Quang vội vàng đỡ lấy y, nhẹ giọng trách cứ: “Người làm cái gì? Còn không thành thật nằm yên trên giường đi!”

Chịu đựng cảm giác chóng mặt hoa mắt, Dư Tĩnh nói: “Người vội cả đêm, hẳn đã đói bụng rồi. Ta.....”

Diêu Quang nhất thời kinh ngạc, phục hồi tinh thần lại, trong lòng lại hối hận không thôi, Dư Tĩnh lấy chân thành đối đãi mình, chính mình lại chỉ lo chuyện của bản thân đẩy y vào hiểm địa, hiện giờ Dư Tĩnh vẫn một bộ tâm tư nhớ hẳn có phải đói bụng rồi không.

“Người đừng động, nằm yên! Ta sẽ tự thu xếp.”

“Nga.....” Dư Tĩnh áy náy cười một cái, cũng nghe lời quay giường nằm xuống, trên người hư nhược vô lực, y từ nhỏ thể nhược, cũng đã quen rồi, thấy Diêu Quang sắc mặt ảm đạm, nhân tiện nói, “Hắn là đêm qua cảm nhiễm phong hàn, đều do ta nhất thời sơ ý, còn nghĩ chính mình sau khi ẩn cư sơn dã thân thể đã tốt hơn lúc trước, không ngờ rằng vẫn là hữu tâm vô lực.”

“Người trước kia thường như vậy sao?”

“Àn.” Dư Tĩnh cười nói, “Hôm nay như vậy không tính là gì đâu, ta từng ở trên khoa trường đột nhiên mặc danh kỳ diệu té xỉu, bệnh một lần là hơn cả tháng trời, sau khi khỏi bệnh rồi, đừng nói là thi hương, thi đình đều đã xong..... Ha ha.....” Diêu Quang trong lòng hiểu được, lấy Dư Tĩnh tài hoa hơn người, đầy bụng kinh luân như vậy, vốn nên kim băng đề danh, vấn đỉnh khôi thủ, hiện giờ lại ẩn cư rừng trúc, mai một chốn thâm sơn, bộ thân mình thiếu ba hồn này, nói vậy liên lụy thật nhiều.

Trên mặt thiếu niên lộ ra ý tiếc hận, Dư Tĩnh thấy thế, ngược lại an ủi hắn: “Này không sao cả, ta căn bản vô tình với quan trường. Lại nói, cái gọi là ‘Triều vi điền xá lang, mộ đẳng thiên tử đường’, bất quá cũng chỉ là làm người ta an phận thủ thường, cả đời tầm thường, cuối cùng vẫn bị chế pháp đủ điều. Nếu là như thế, ta còn càng nguyện ý tiêu dao sơn dã, ít nhất còn được tự tại!” (*Sáng làm con nhà nông, chiều lên châu thiên tử.)

Đã có chí lớn, lại không cần leo lên hàng ngũ yển tước?

Mặc dù bên ngoài Dư Tĩnh xem ra bất quá là cái thư sinh yếu đuối dễ khi, nhưng mà kỳ tâm chí viễn này, cũng có một phương cao ngạo, Diêu Quang cũng phải nhìn y với cặp mắt khác xưa, sinh ra vài phần kính nể.

Cũng không ngờ thư sinh kia đảo mắt lại thở dài: “Đương nhiên thân mình kém cũng có chỗ hỏng a, tỷ như nói ngẫu nhiên cùng bằng hữu đến thanh lâu phần thưởng mỹ ngâm thi chỉ phú, lại cứ thân mình không được lan lệ, hương hoa mẫu đơn còn chưa ngửi được, liền suất nữa trở thành quý phong lưu, thật sự là chuyện ăn năn lớn nhất trong cuộc sống!”

Y nói những lời này xem như hoàn toàn giẫm lên đuôi mèo! Kỳ thật việc này nói đến cũng không trước được y, trong túi da hiện giờ chỉ là bảy phách của Tống Đế Vương, cũng không phải đã nói không có trí nhớ sao? Há lại biết chuyện rắc rối ngày hôm đó, ở trước mặt vị Phá Quân sát tinh này cũng nói qua một câu phong lưu như thế?

Diêu Quang lúc này một tay tóm lấy tên ác quỷ thư sinh phong lưu chuyển thể kéo lên khỏi giường, nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay siết chặt đến mức các đốt ngón tay vang lên tiếng rắc rắc: “Muốn làm phong lưu quý có phải không? Hiện tại ta sẽ thành toàn người!!”

Dư Tĩnh bị kinh hách liên tục thở hổn hển, sắc mặt lại trắng bệch như quỷ, Diêu Quang vội vàng buông tay, sợ mới vừa rồi lần qua lần lại khiến mạng nhỏ của tên thư sinh mỏng như tờ giấy này nát bét hết, vội vàng đỡ lấy y, đưa tay ra sau xoa lưng giúp y thuận khí, hoàn toàn trái ngược với biểu tình hung thần ác

sát vừa rồi: “Sao vậy? Khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều.....” Dư Tĩnh hạ mi mắt, lưu ý đến ở đầu giường có viên bảo châu ánh sáng ảm đạm không sáng như trước kia, không khỏi kỳ quái hỏi, “Sao lại mang bảo châu về?”

Nói đến chuyện này Diêu Quang lại buồn bực: “Không thích hợp.”

Dư Tĩnh không hiểu “không thích hợp” trong lời hắn là thế nào, nhưng thấy hắn tâm tàn ý lạnh, thất vọng nặng nề, lập tức an ủi: “Thiên hạ rộng lớn, cho dù không phải viên này, chắc chắn sẽ có một viên khác thích hợp!”

“Ân.” Diêu Quang lấy lại tinh thần, chỉ vào bảo châu trên đầu giường, “Hạt châu này người giữ ở bên người đi.”

“Điều này sao được?” Dư Tĩnh lắc đầu, “Hạt châu này vừa nhìn đã biết là linh vật trong thiên địa, vẫn là thả về chỗ cũ đi?”

“Ta nói được là được!!

Diêu Quang không muốn khi mở cửa lần nữa lại thấy y giống như tử thi nằm ngang, rừng trúc này ít đi một viên Vọng Nguyệt bảo châu, bất quá cũng chỉ là thiếu một ánh trăng quỷ dị đầu tháng hay giữa tháng vẫn tròn vành vạnh, nhưng Dư Tĩnh nếu không có bảo vật này, nói không chừng qua nửa ngày là xong đời!

So sánh nặng nhẹ hai bên, hắn không chút do dự lựa chọn thư sinh này, cũng không chú ý tới đây là lần đầu tiên hắn làm trái lại phân phó của Tham Lang tỉnh quân.....

Dư Tĩnh tỉ mỉ xem xét bảo châu một lúc lâu, vẫn là do dự: “Việc này không ổn. Cái gọi là hoài bích kỳ tội* a! Ta là một cái thư sinh, mang theo bảo bối như thế, không chừng vừa ra khỏi cửa liền gặp đạo tặc mưu tài sát hại mệnh.” (*có báu vật là mang tội)

Diêu Quang gắt gỏng: “Có ta ở đây, người còn sợ đạo tặc cái gì?!”

Dư Tĩnh chớp mắt mấy cái, yếu ớt ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, nói: “Nếu đã tìm được hạt châu, người... nói vậy người cũng sắp đi rồi đi?”

Diêu Quang nhất thời bị nghẹn, nhìn thư sinh bệnh nặng một hồi thân hình suy yếu câu lữ ngồi ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều mang màu tím nhàn nhạt, không khí trong phòng vì cơn mưa thu mà càng có vẻ hiu quạnh, chỉ cần hắn xoay người rời đi, giữa núi hoang rừng trúc này, có phải lại chỉ còn lại một mình y, làm bạn cùng đám quỷ hồn vô hình vô ảnh trong khu rừng trúc này?

“Ta.....” Không biết vì sao, đối với Tống Đế Vương chuyển thế này, hắn luôn luôn không thể giống như

trước kia phải tay mà đi. Mấy ngày ở chung, nam nhân này cẩn thận săn sóc, còn hơn lúc có tài năng ở địa phủ hô phong hoán vũ, ngược lại bởi vì đã không còn pháp lực mà càng có thể thật sự làm cho người ta cảm thụ sâu sắc hơn.

Dư Tĩnh tựa hồ lập tức cảm thấy mình nhất thời luống cuống, liền vội vàng áp chế cảm xúc, trên mặt bày ra tươi cười, chính là nụ cười này, nhìn vào lại làm lòng người cảm thấy từng tia từng tia chua xót.

“Đều nói thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, con ngựa của người ta vẫn chiếu cố chu đáo. Thịt lợn rừng lúc trước ăn không hết ta đều làm thành thịt khô, người mang theo nhiều một chút, dọc theo đường đi nếu không có thôn trấn để nghỉ chân, cũng không nên để bị đói.” Lần này tinh tế chuẩn bị, giống như ngay từ đầu đã biết hắn sẽ không ở lâu, trong nụ cười mang theo nỗi buồn ly biệt, người xem trong lòng buồn đến hoảng.

Diêu Quang lúc này đột nhiên thốt ra: “Người theo ta đi.”

Nói vừa xong, hai người đều ngây ngẩn cả người. Diêu Quang không khỏi ảo não, chính mình chung quanh cô độc bốn ba lao lực tìm châu cũng thôi đi, mang theo cái tên thư sinh ốm yếu này làm gì? Nhưng lời đã ra khỏi miệng, nào có đạo lý thu hồi lại.

Dư Tĩnh tựa hồ nhìn ra tâm tư của hắn, liền cười lắc đầu nói: “Vô dụng nhất là thư sinh, ta vai không thể gánh, tay không thể nâng, người mang theo gánh nặng này làm gì?”

Y tựa hạ mình như vậy trái lại làm cho Diêu Quang nghe không cam lòng: “Ai nói người là gánh nặng!? Nếu không phải có người ở bên đề điểm, ta cũng sẽ không tìm được viên Vọng Nguyệt bảo châu này! Dù sao người ăn cũng không nhiều, có năng lực tự mình đi lại, cũng chẳng gây trở ngại gì cho ta. Lại nói... lại nói cái đường này đi suốt mấy ngày cũng không nhìn thấy một người, có người ở bên vừa lúc giải buồn!” Càng nói càng cảm thấy có đạo lý, Diêu Quang nhất quán cường thế, “Dù sao người ở đây gốc bao nhiêu năm không hề đi ra ngoài, lúc này vừa vặn! Cứ mang hạt châu này, theo ta đi đi!”

Dư Tĩnh mỉm cười nhìn thiếu niên nói phong là phong nói vũ là vũ, chỉ nói: “Nhưng dù sao cũng phải thu thập đồ đạc.....”

“Người đọc sách làm việc chính là lễ mà lễ mề như vậy!” Diêu Quang có chút không kiên nhẫn, bất quá thấy y sắc mặt còn tái nhợt nên vẫn là nhịn xuống tính tình, “Cũng tốt, cho người nghỉ ngơi thêm hai ngày ra lại đi!”

“Hảo.”

Nhìn nụ cười trên mặt Dư Tĩnh cuối cùng đã khôi phục ôn văn nhàn tĩnh như bình thường, Diêu Quang lại tán thành quyết định của mình.

Đúng lúc này, chợt nghe đến ngoài phòng có thanh âm nữ tử nũng nịu truyền vào: “Dư công tử! Ngài có ở nhà không?”

Dư Tĩnh vô tội nhìn Diêu Quang bỗng nhiên bày ra vẻ mặt tức giận, cười khổ lắc đầu.

Cũng không phải y đưa yêu quái tới, người ta muốn tới tặng đồ, chẳng lẽ y lại đem bùa hay là viết một bức “Không phải người chó đến gần” dán lên cửa sao?

Diêu Quang hung tợn trừng mắt nhìn y, mào răng như chuột con phun ra một câu: “Ngày mai khởi hành!!”

18. Quyển 1 - Chương 17: Kết Thúc

Diêu Quang tuy rằng miệng nói cay nghiệt, nhưng vẫn cho Dư Tĩnh tĩnh dưỡng ba ngày mới khởi hành xuất phát.

Dư Tĩnh đi thật ra sạch sẽ lưu loát, cũng không lo lắng đồ đạc trong nhà bị trộm, ẩn theo lời y nói, nếu loạn phần cương sau nhà thật sự có quỷ, trúc ốc này coi như là quỷ ốc, phỏng chừng không ai có can đảm nhớ thương đồ đạc bên trong, lại nói bất quá cũng là mấy cái nồi niêu chảo chén.

Hắn đến chỗ thôn trưởng thổ dân chỗ dùng một số tiền lớn mua một con ngựa, dùng để lên đường.

Không sai, là một con ngựa, tuy nói không phải phiêu phiêu thể trắng, lại càng không phải loài ngựa phương bắc cao to, nhưng nó tốt xấu gì cũng là con ngựa! Xem hồng mao xinh đẹp trên cổ kia, đuôi ngựa mềm mại lại lớn, so với đầu la của Diêu Quang thì mạnh hơn không chỉ một tí tẹo.

Kiểu thư sinh yếu đuối ngồi trên lưng ngựa, trường sam phiêu phiêu, khí chất thanh nhã, ngược lại có thêm mấy phần quý khí của phú gia công tử. Về phần Diêu Quang, xanh xao vàng vọt mặt rõ cộng thêm một đầu tóc khô vàng, dắt theo con la đứng bên cạnh như vậy.... hắc! Mười người qua đường nhìn thấy tuyệt đối có chín cho rằng hắn là người hầu của Dư Tĩnh!

Còn lại một người kia? Là người mù.

Diêu Quang tất nhiên là không cam lòng, liền muốn cùng Dư Tĩnh đổi lại.

Dư Tĩnh đánh giá bộ dáng hắn tay chân lẻo khoát, có điểm lo lắng: “Ngựa không thể so với la, lúc lư lợi hại lắm.....”

“Này có cái gì!” Diêu Quang có chút hô hấp không thông, kỳ thật hắn cũng biết chính mình nếu chống đỡ được thì đã không cười một con la.

May mà Dư Tĩnh coi như thoả đáng: “Nếu không người ta cùng cười, để con la chở hành lý, như thế nào?”

“Hảo.” Diêu Quang nhìn chăm chăm vào con ngựa, “Bắt quá ta phải cầm cương!”

Dư Tình cũng đáp ứng, kéo hẳn lên ngựa, Diêu Quang đắc ý ngồi ở phía trước, nắm lấy dây cương, trên lưng có đồ để dựa vào, không cần cả ngày cưỡi còng ngồi trên lưng ngựa, thật còn rất thoải mái. Chỉ đáng thương cho Dư Tình tìm ngân lượng mua ngựa, lại thành chỗ tựa lưng, thật sự có đủ oan uổng.

Nhưng mag cúi đầu nhìn xuống, thiếu niên dựa vào so với y thấp hơn nửa cái đầu, như mèo con hiềm khi thu móng vuốt nhu thuận oa trong lòng y, mái tóc khô vàng sờ lên khô ráp tựa như rơm rạ, nhưng mà y lại nhìn không được lén lút về một dùm, tinh tế vuốt ve.

Diêu Quang bởi vì có thể ngồi trên ngựa mà cao hứng, tự nhiên liền bất chấp để ý tới người phía sau ôm loại tâm tư nào, xoay vòng đầu ngựa, giục ngựa tiến lên.

Phía sau rừng trúc sần sật rung động, giữa núi rừng giống như có tiếng thú kêu lưu luyến, rất có ý không đành lòng.

—Quyển thượng hoàn—

19. Quyển 2 - Chương 1: Tự

Hoa Dương Quốc Chí có viết “Đất Nam Trung càng đi càng khó.” Địa tiếp Vu Ba, nam tiếp Vu Việt, bắc cùng Tần phân, tây yểm Nga Ba, xưng là Hoa Dương.

Nơi đây núi cao liên miên, cây rừng rậm rạp.

Nơi có núi bao quanh, khó tránh khỏi mây mù dày đặc, mặc dù là ngày mùa thu vốn khô lạnh, nhưng mỗi ngày đều có mưa.

Mưa bụi phiêu linh, mặt trời dần dần chìm xuống, nhưng trên sạn đạo, có một con ngựa chở hai người, một người tổ y trầm kể cách ăn mặc như thư sinh, một người là thiếu niên khô vàng, ở phía sau còn có một con la đeo hành lý.

Thiếu niên ngồi ở phía trước cầm cương điều khiển ngựa, mà trong tay thư sinh giơ tán ô giấy dầu che mưa chắn gió.

Thư sinh giống như buồn rầu, hỏi thiếu niên: “Làm sao bây giờ? Chúng ta lại bỏ lỡ chỗ có thể nghỉ trọ...”

Thiếu niên lười quay đầu lại, khịt mũi: “Không phải người nói phải rảo bước chốn núi rừng, nhàn thoai ý thơ sao?”

Thư sinh vội vàng bồi cười nói: “Lúc trước trời trong xanh, làm sao ta biết bỗng nhiên trời mưa. Không phải cổ nhân có câu nói ‘ quý nhân xuất môn nhiều mưa gió ’ sao? Bởi vậy có thể thấy được, người ta đều là quý nhân!”

“Trời làm chần, đất làm giường, vị này quả nhiên là quý nhân hiếm thấy trong thiên địa.”

“.....”

Phạm vi trăm dặm quanh đây thật sự hoang vắng, đừng nói là thôn trấn, ngay cả cái thôn nhỏ cũng không có.

Gió thổi những làn mưa bụi ngẫu nhiên đáp xuống gương mặt thiếu niên, ngoài tán ô là một mảnh lãnh ý ẩm ướt, đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng hắt xì, thiếu niên ngẩng đầu, thấy thư sinh xoa xoa cái mũi, trong ánh sáng mờ nhạt đã thấy tóc y đang nhỏ nước, bả vai lại càng thấm ướt một mảnh. Mưa phùn gió chướng, một tán ô làm sao có thể chắn đi tất cả?

Mà y lại dùng thân hình không tính là dày rộng kiên cố của mình thay hấn chắn đi mưa lạnh, thiếu niên tâm niệm vừa động, bỗng nhiên ánh mắt thư sinh sáng lên, chỉ về phía trước kêu lên: “Mau nhìn! Nơi đó hình như có nhà!”

20. Quyển 2 - Chương 1-2

Hoang dã phá miếu môn tà quái, tá túc nhất tiêu ngộ lão ti

[Hoang dã miếu đồ cửa ngã nghiêng, tá túc một đêm gặp lão ti]

—

Diêu Quang thuận theo phương hướng y chỉ mà nhìn lại, nhận ra trong rừng mơ hồ có bóng nhà.

Đội giục ngựa đến gần, lại phát hiện cũng không phải cái gì nhà cửa của sơn dân, mà là một tòa miếu đồ nát không người. Hai cánh cửa ngã nghiêng, trong mưa gió bị thổi lung lay sắp đổ, phát ra tiếng vang “cạch cạch”.

Hai người để ngựa ở ngoài miếu, đi vào bên trong, xem ra trừ bỏ đại diện còn hoàn hảo, những chỗ khác đều đã sụp đổ hoang tàn, cỏ dại mọc thành bụi. Bức tượng thần bằng gỗ sau hương án tuy cao lớn lại sớm đồi bại, màu sơn bóc ra. Sa mạn cũ nát không trọn vẹn, còn có tro bụi mạng nhện trầm tích lâu ngày, khinh phiêu phiêu theo gió mà động.

Chỉ sợ ban đêm cho dù phiêu ra một hai cái quỷ hồn bạch y bạch bào, tóc dài che kín mặt cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Nói đến dã ngoại lộ túc, Diêu Quang quanh năm bên ba bên ngoài tự nhiên là lãnh nghề hơn vị thư sinh chân không bước ra khỏi nhà này, tay chân nhanh nhẹn sửa sang lại một nơi sạch sẽ, ôm cỏ khô củi khô đốt một đồng lửa ngay trên nền gạch đại điện, đang bề bộn đến rất ư náo nhiệt, bỗng nhiên nghe được phía sau Dư Tĩnh đánh hắt xì một cái, nhìn lại, không khỏi nổi giận.

Đêm thu lạnh lẽo, hướng chi còn gặp mưa ướt áo?

Cái người kia cư nhiên không đi đổi mới y phục ẩm ướt, người ta đang bận tối mắt mà y vẫn thông dong chấp tay đứng đó, ngẩng nhìn cảnh trí mưa bụi mông lung giữa núi rừng hoang dã, miệng còn rất có tình thơ ý họa ngâm nga: “Hảo một hồi tiêu tương thu vũ... tự nhiên muốn làm một bài thơ... Ai nha!”

Cái ót bị gõ, thi hứng vừa mới dâng lên nháy mắt bị gõ bay luôn, Dư Tĩnh sờ soạng cái ót không biết có mọc bánh bao hay không, quay đầu lại, đập vào mắt là thiếu niên một tay chống eo một tay cầm khúc gỗ to – hiển nhiên là hung khí vừa mới hành hung, nếu nhìn cẩn thận có thể thấy trên đầu thiếu niên còn có mấy dóm tóc vàng chống ngược lên trời, Dư Tĩnh sợ tới mức lui ra phía sau mấy bước, một bộ ‘tiểu sinh sợ sợ rồi nha’: “Sao.... làm sao vậy?”

“Cởi quần áo!!”

“A?!” Dư Tĩnh há to miệng, thật vất vả khép lại, “Hoang sơn dã lĩnh... này... này không tốt đi?”

Diêu Quang trợn mắt xem thường: “Nơi này chỉ có người ta hai người, có cái gì không tốt? Cũng không phải đại cô nương, chẳng lẽ còn phải treo một bức bố liêm lên giả vờ che lấp sao?”

Đối phương một bộ biểu tình hung ác bức lương vi xướng, Dư Tĩnh tự biết không phải đối thủ, đành phải chậm rãi cởi ngoại bào ẩm ướt, nhưng mưa sớm làm ướt hết quần áo bên trong, y sam trắng tuyết cực kì lạnh lẽo.

Diêu Quang thần sắc lạnh lùng: “Cởi tiếp.”

Dư Tĩnh ủy khuất lại cởi y vật trên người, quang lỏa thân trên, dưới ánh lửa, văn nhân đặc biệt có làn da trắng nõn có vẻ dị thường quang hoạt tinh tế, sơn gian ngẫu nhiên tự mình chiếu cổ bản thân, cùng với ẩm thực thanh quả thiếu dinh dưỡng, làm cho hắn có một bộ thể phách thon dài không có lấy một vết sẹo, mặc dù không thể so với quân nhân tráng kiện, nhưng nhìn cũng rất thuận mắt.

Diêu Quang cao thấp đánh giá, cho dù là thư sinh văn nhược, nhưng nam tử trưởng thành dù sao cũng có khí lực hơn cái túi da phát dục bất lương này, không khỏi cười nhạt, từ trong cái túi đào ra một món ngoại bào sạch sẽ ném tới trên đầu y: “Còn không mau qua sưởi ẩm, nếu cảm nhiễm phong hàn ngã bệnh, ta sẽ bỏ lại người mặc kệ!”

Nói chính là lời độc ác, nhưng quan tâm trong lời nói tuyệt không giả, Dư Tĩnh sao lại nghe không rõ, mỉm cười, qua loa mặc xong y phục, liền cầm y phục ướt lạnh tiến đến bên cạnh đồng lửa, vừa sưởi ẩm sưởi ấm vừa hong khô quần áo.

Diêu Quang xoay người mở túi định tìm chút lương khô lót bụng, bỗng nhiên nghe thấy ngoài miếu truyền đến từng hồi chuông vang, từ xa đến gần, ở nơi hoang tàn vắng vẻ này lại có vẻ sâu thẳm thần bí.

Hai người nhìn nhau, cùng ra bên ngoài nhìn lại, thấy bên trong mưa bụi mờ mịt có một loạt bóng người chính tề tiếp cận nơi này.

Dần dần đến gần, liền thấy đầu lĩnh chỉ là một lão giả mặc hắc bào, phía sau theo mười tên nam tử, nói vậy cũng là người qua đường đến ngôi miếu đổ này lộ túc, vốn cũng không có gì kỳ quái, chẳng qua đội người đi sau lão giả nhìn qua hành động quái dị, từ xa nhìn lại động tác mỗi người lại giống hệt nhau, vô luận là nhắc chân hay bước đi lớn nhỏ đều không có sai biệt!

Tiếng chuông là từ chiếc chuông đồng buộc dây đỏ trong tay lão giả phát ra, lão giả đi đến trước miếu, nhìn thấy trong miếu sớm có nhóm Dư Tĩnh đặt chân, chuông đồng vang lên mấy tiếng, đội người phía sau cũng tùy theo dừng lại cước bộ, rồi sau đó hần một mình đi vào đại điện, đám người còn lại thì để ở ngoài miếu

Lão giả vào miếu đường, Dư Tĩnh vội vàng đứng dậy chào: “Lão tiên sinh, mời.”

Lão giả chấp tay, ngoài ý muốn không làm chuông đồng trong tay vang lên, ánh mắt lóe tinh quang lược đánh giá hai người, thấy một người ăn mặc như thư sinh, khí vũ hiên ngang ôn văn hữu lễ, người còn lại là thiếu niên gầy yếu, im lặng đứng một bên không nói tiếng nào, liền cho rằng bọn họ đúng là chủ tớ, vì thế hướng Dư Tĩnh nói: “Lão phu đi ngang nơi đây, sắc trời đã tối, không tiện tiếp tục lên đường, không biết vị công tử này có thể cho một phương tiện, để lão phu nghỉ tạm nơi này?”

Dư Tĩnh ngược lại rất hào phóng: “Tại hạ cũng như lão tiên sinh đây, bất quá cũng là người qua đường. Xuất môn bên ngoài, chiếu cố lẫn nhau là chuyện phải làm, lão tiên sinh không cần khách khí!” Cơn mưa bên ngoài tựa hồ càng lớn, y nhìn nhìn đội người vẫn lưu lại ở ngoài miếu mặc gió táp mưa sa vẫn không nhúc nhích kia, không khỏi nơi cùng lão giả, “Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, lão tiên sinh sao không để đồng bạn của ngài cũng vào miếu nghỉ tạm? Miếu này tuy nhỏ, chúng ta chen chúc một chút cũng đủ mà.”

Lão giả nhìn y một cái, đột nhiên cười ha ha: “Chỉ sợ chúng nó vào đây lại làm công tử hoảng sợ!”

Lúc này bên ngoài một đạo tia chớp xé rách trời cao, hào quang chiếu sáng lên đại điện, cũng khiến hai người thấy rõ đám người đứng thẳng bên ngoài, chỉ thấy bọn họ mặc bạch bào, sắc mặt tái nhợt vô sắc, ẩn ẩn lộ ra trạng thái xám đen, còn có những đốm đỏ sậm lấm tấm, lại thấy những người này hai hốc mắt hõm sâu, con mắt giống như trống rỗng, hai má cũng là khô quắt hóp lại, làm sao là người sống?! Hơn nữa trên trán những người này còn dán một lá bùa màu vàng.

Dư Tĩnh giật mình: “Đây, đây là.....”

Ngược lại Diêu Quang không cần giải thích, đã biết hết tất cả mọi chuyện: “Ngươi là chúc vưu khoa.”

Lão giả thật không nghĩ tới thiếu niên này cũng có chút kiến thức, liền gật gật đầu. Một bên Dư Tĩnh vẫn không rõ cho nên Diêu Quang liền tiến đến bên tai y, nhẹ giọng giải thích: “Nguyên Giang vốn là nơi cần cỗi, sơn linh hiểm kì, ngược tật (bệnh sốt rét) hoành hành, người Hán đến đây mưu sinh, người không hợp thủy thổ mà chết rất nhiều, người Hán có tập tục vận thi về quê hương nhập thổ, không muốn cố nhân chôn vùi nơi tha hương, thế nhưng sơn đạo gấp ghềnh, xe cộ còn khó đi, huống chi nâng quan tài? Cho nên có người Khuy Di, lấy đạo pháp khu đuổi thi thể đi về phía trước, đưa trở về cố hương. Ngươi phụ trách khu đuổi thi thể tự xưng ‘chúc vưu khoa’. Mà đám người đứng bên ngoài, nói vậy chính là những người chết tha hương đi.”

Dư Tĩnh nghe xong lời Diêu Quang nói, lúc này bưng tỉnh đại ngộ: “Tích Hiên Viên hoàng đế cùng Xi Vưu đại chiến, liền tròng chém giết đến mức thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, thuộc hạ của Xi Vưu, A Tấn không đành lòng để binh sĩ chết trận mai táng nơi tha hương, cố giả trang bộ dáng của Xi Vưu, khu chú sương mù nổi lên, quát lệnh khiến chúng thi đứng thẳng, A Tấn nâng cao phi tiết dẫn đường, mang họ về quê hương an táng. Nghĩ lại phương pháp của lão tiên sinh đây, nhất định cũng bởi vì vậy đi?”

Lão giả khẽ giật mình, đạo pháp huyền diệu, ngoại nhân nhìn vào dĩ nhiên là ngắm hoa trong sương, nhưng nếu là nhìn hết căn do, kỳ thật bất quá là vạn pháp tự nhiên, đạo lý như cây trong rừng. Thư sinh này hiển nhiên đều không phải là ngốc tử chỉ biết vui dầu đọc sách, có thể nói căn do xuất xứ của đạo pháp, hẳn là thông kim bác cổ.

Hơn nữa người sống ít nhiều vẫn e ngại vật chết, nếu so với người bình thường, biết hẳn là người đuổi thi, bên ngoài đứng một dòng người chết, không sợ tới mức đào tẩu ngay lập tức thì ít nhất cả người phát run, mà thư sinh này một bộ văn nhược, thiếu niên cũng không phải dạng hình cường tráng gì, nhưng chủ tử hai người chưa từng lộ ra nửa phần khiếp sợ, ngược lại còn có thể mặc sức thảo luận, lá gan này, cũng không tránh khỏi quá to đi?

Hắn lại không biết, Diêu Quang tự cho bản lĩnh cao cường, mấy cái người chết biết đi đường hẳn cần gì đặt vào mắt? Về phần Dư Tĩnh, giữa loạn phần cương còn có thể vào tắm rửa, cũng đừng chờ mong hắn có bao nhiêu nhất gan.....

Lão giả không dám có tâm khinh thường nữa, chấp tay nói: “Hai vị không sợ hỉ thần, gan dạ sáng suốt hơn người, lão phu bội phục!” Cái gọi là “hỉ thần”, đó là xưng người chết, dù sao người chết là lớn nhất, luôn luôn kiêng kị, không tiện hô thẳng cho nên dùng từ đồng âm.

Dư Tĩnh thần nhiên nói: “Tự nghĩ trong lòng chưa từng làm gì sai, cần gì phải e phải sợ? Lão tiên sinh quá khen.”

“Công tử hảo khí độ.”

Lão giả lại chấp tay, đang muốn tránh ra, bỗng nhiên một mặt ánh sáng đâm vào trong mắt, nhưng thấy bên cạnh thư sinh, bên cạnh đồng y phục tùy ý thả một cái túi nho nhỏ, túi vải thô kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chính là từ trong miệng túi nơi lồng để lộ ra một chút hào quang, nhìn kỹ thêm một chút, nguyên lai trong túi đúng là ẩn dấu một viên bảo châu quang hoa chói mắt!!

Lão giả thần sắc tuy là không thay đổi, nhưng tâm tư cũng đã chuyển vòng mấy lượt. Bảo châu này quang hoa không tầm thường, thần nhiên tản ra thiên địa linh khí, chắc là bảo bối ngàn năm khó gặp, nếu được châu này, mượn lấy tu vi, nói không chừng cũng có thể phi tiên cực lạc! Bảo vật như thế, đáng tiếc là dừng ở trong tay đôi chủ tớ không nhìn được bảo, quả nhiên là không công lãng phí! Nếu là như thế, chi bằng.....

Nghe đuổi thi vốn chẳng phải công việc vẻ vang gì, “Chúc vươ khoa” bắt quá là cái tự xưng sĩ diện, sau lưng dân chúng đem những người đuổi thi bọn họ gọi là “lão ti”, để tránh kính hách người bên ngoài, bọn họ chỉ có thể là ngày phục đêm ra, chỉ đi qua tiểu đạo hoang vu, tựa con chuột không dám gặp người. Ngay cả có tang chủ tới cửa tặng kim tặng ngân, cũng gửi vận chuyển thi, nhưng thái độ đối với lão ti cũng là kiêng kị, không muốn thân cận. Việc khu đuổi thi thế sao so được với thành tiên đăng cực?

Diêu Quang nhảy bén hơn người, thấy đối phương thần sắc không đúng, nhất thời cảnh giác, thuận theo ánh mắt hắn nhìn lại, cũng thấy viên Vọng Nguyệt bảo châu. Không khỏi ngẫm trách Dư Tình quá mức tùy ý, đây không phải trân châu có thể tùy tiện mua được trong điểm, mà là bảo vật tập hợp tinh hoa nhật nguyệt có thể bảo hộ thân thể y bình an! Vật trọng yếu như vậy, sao có thể tùy tay quăng một bên, để lộ ra trước mắt người khác?

Thấy lão giả nhìn chằm chằm hạt châu không chớp mắt, Diêu Quang cũng không để ý tới, đi qua đem túi giấu thắt lại, nhét vào trong tay Dư Tình: “Bảo người giữ cho tốt, sao lại tùy tiện quăng đó?”

Lão giả cư nhiên không hề kiêng kị, tới gần từng bước, hỏi: “Xin hỏi hạt châu này, công tử lấy được từ đâu?”

“Trên phố.” Không đợi Dư Tình trả lời, Diêu Quang đã bỏ lại một câu coi như là đáp án.

Thấy bọn họ đã nổi lên tâm phòng bị, lão giả cư nhiên vẫn trợ trợ: “Châu này, lão phu thấy thật sự thích, hy vọng công tử bỏ những thứ yếu thích, về phần giá, một vạn hai ngàn kim! Công tử người xem coi thế nào?”

21. Quyển 2 - Chương 2

Thùy cá bắt cù quý vương hồn, diêm la khu thi thắng đào phù

[Người nào không sợ hồn Quỷ Vương, Diêm La khu thi hơn cả bùa đào]

—
Vạn lượng hoàng kim!

Lão giả thấy bọn họ một bộ nghèo kiết hủ lậu, tin tưởng thư sinh này sẽ không cự tuyệt, cũng không ngờ

Dư Tĩnh nghe xong vẫn chưa từng động dung, chỉ thản nhiên lắc đầu: “Tại hạ không nghĩ bán đi viên châu này.”

Lão giả nóng nảy: “Công tử giữ hạt châu này có gì dùng? Còn không bằng bán cho lão phu, đổi lại vàng bạc, mưu cầu phú quý!”

“Tại hạ tuy là gia cảnh nghèo khó, nhưng hài lòng thưởng nhạc, hạt châu này, quả thật là không bán.”

Lão giả kia đã mất ý cùng họ dây dưa, sắc mặt trầm lại, lạnh nhạt nói: “Viên bảo châu này ở trong tay người thường các người bắt quá chỉ là ngoạn vật, đúng là lãng phí! Lão phu hảo ngôn khuyên bảo, người ngoan cố, cố tình không biết phân biệt! Hiện giờ người bán cũng phải bán, không bán cũng phải giao bảo châu cho lão phu!!”

Lão lay động chuông đồng trong tay, đám tử thi bên ngoài vốn giống cọc gỗ đứng thẳng bất động đột nhiên nghe tiếng mà động, chình tề vây quanh cửa điện, những người chết này sắc mặt cứng ngắc, song trào như câu trước người, âm phong thổi lên, thật sự khiến người mao cốt từng nhiên.

Dư Tĩnh nở nụ cười: “Lão tiên sinh thật là thú vị. Đã là bảo châu thì đều có linh tính, chỉ có người hữu duyên mới nhận được, giống lão tiên sinh đây cường thường hào đoạt sao có thể tới được tay?”

Thân ảnh hoảng động trước đồng lửa, Diêu Quang hai bước tiến lên, không đợi lão giả kia kịp phản ứng, liền một cước đá vào bụng lão, dừng nhìn hấn tay chân gầy teo, một bộ không đến hai ba lạng thịt, nhưng công phu quyền cước một chút cũng không hàm hồ, lão giả tựa như bị cọc gỗ bị đập bay ra ngoài, cùng đám tử thi ngăn trước cửa tống thành một đoàn.

Diêu Quang quay đầu lại nói với Dư Tĩnh: “Cần gì lãng phí lời lẽ, này không phải xong việc rồi sao?”

Dư Tĩnh tấm tắc lắc đầu: “Quân tử động khẩu, bất động thủ.”

“Xuy, người động được sao?” Diêu Quang cười nhạt, “Nói thật dễ nghe, bắt quá là do thư sinh tay trái gà không chặt các người tìm lời thoái thác mà thôi!”

Trong khi nói chuyện, lão giả bị tấn đến thất diên bát đảo đã bò lên, hung tợn nhìn thẳng hai người, nhắc tay lay động chuông đồng, đám người chết nhất thời cứng ngắc thân thể nhảy nhót xông tới. Diêu Quang vung tay chân đã đánh ngã mấy cái, nhưng mà người chết thì sợ gì quyền cước, cũng không sợ chặt đầu toái cốt, nghe tiếng chuông hiệu lệnh lại đứng dậy tiến lên, đối phương nhân số đông, nhất thời vây khốn Diêu Quang cùng Dư Tĩnh.

Ngoài vòng tròn, lão giả thấy thế lại đắc ý.

Diêu Quang há lại cho lão kiêu ngạo, đang muốn thi triển pháp thuật tiêu hủy cả người lẫn thi, đột nhiên vào lúc này, phía sau liền vang lên thanh âm.

“Cẩn thận! Đừng đạp lên hành lý của ta!!”

Bên cạnh y bào màu trắng thoảng qua, đúng là Dư Tĩnh kia vì cứu giúp đám hành lý trên mặt đất bị người chết đạp phải mà xông lên, Diêu Quang cả kinh, sợ y bị tử thi gây thương tích, liền phải đưa tay đi kéo, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tử thi vốn nên là phác lên cư nhiên cương cứng tại chỗ, không chỉ như thế, tựa hồ còn lui về phía sau một bước nho nhỏ!

Tiếng chuông thao túng động tác thi thể dù có vang lên như thế nào, liền giống như bị mất linh, đàn thi vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt làm ngơ.

Lão giả cùng Diêu Quang đều là kinh ngạc bất định, nhưng mà Dư Tĩnh kia lại không thêm để ý đối diện chính là cái người chết, phân phó nói: “Nói người đó! Nhanh nâng nâng chân lên, trong bao phục của ta còn có mấy khối bánh, bị người đạp nát sao ăn được nữa a?” Người chết kia cũng không biết nghe được hay không, cư nhiên cũng thật sự lấy tốc độ nhanh nhất thối lui về phía sau, để Dư Tĩnh nhặt lên bao phục trên mặt đất. Y vừa đến gần, người chết này lại thối lui một bước thật dài, hiển nhiên không dám tiếp cận Dư Tĩnh.

Cuối cùng Diêu Quang phát hiện dị đoan, tiến lên vài bước, một phen nắm gáy Dư Tĩnh đi về phía trước, quả nhiên, y vừa để sát vào như thế, đám tử thi này lập tức lùi ra ba thước có thừa, đi về bên trái, lại lui, về về bên phải, vẫn là lui, lui, lui. Hiệu quả thực có thể so với độc xà gặp được hùng hoàng!

Bị nắm cổ đẩy tới lắc lui, Dư Tĩnh đều bị lắc đến đầu chóng váng: “Dừng—! Dừng!!! Dừng lay nữa! Ta sắp xỉu.....”

Diêu Quang buông tay, đám người chết kia lúc này cũng đã lui qua một bên, bộ mặt không chút biểu tình rũ xuống, tuy rằng âm trầm, nhưng không còn đặng đặng sát khí như vừa rồi, lại nói tiếp, tựa hồ còn có vài phần khiếp sợ.

Không khỏi nói thầm: “Gia hỏa nhà ngươi xem ra còn hữu hiệu hơn cả bùa đào.” Được rồi, lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, luôn có chút đạo lý, Diêm La vương chuyển thế cho dù chỉ còn lại một hồn nửa phách cũng có thể làm cho quỷ mị kinh khiếp thoái nhượng. Đáng tiếc bản nhân lại hoàn toàn không có tự giác, nhặt lên bao phục đầy tro bụi, lấy ra mấy khối bánh, nhưng người chết chân nặng, bánh đều bị đạp bên nát bên vỡ, ăn không được.

“Đều bị đạp hư cả rồi, thực rất đáng tiếc.....”

Xem bộ dạng hần bunn xin đau lòng như bị cắt thịt, hoàn toàn không còn tư thái thanh cao đoạn quyết cự tuyệt thiên kim vừa nãy.

Diêu Quang đảo cặp mắt trắng dã: “Ngày mai ra khỏi rừng tìm cái thôn trấn, đến lúc đó muốn ăn gì mà chẳng có?”

“Nhưng tối nay phải chịu đói.”

“Đói một ngày nửa ngày không không đói chết người!”

“Không thể nói như vậy được..... Cái gọi là thực sắc tính dã, đều là chữ thực đứng đầu nha!”

“Vậy người bắt tên gia khóa đập nát bánh bồi thường là được!!”

Dư Tình làm như có thật lắc đầu: “Ta không thu tiền âm phủ.”

“.....”

Diêu Quang không muốn tiếp tục cùng y đấu võ mồm, nếu tử thi mất khống chế, lão ti kia cũng không đủ gây sợ hãi, hắn đang muốn quay đầu lại tìm gia khóa kia tính sổ, thế nhưng nhìn lại, gia khóa kia đã không còn tung tích, xem ra là mắt thấy pháp thuật không còn linh liên thừa dịp hai người bọn hắn đấu võ mồm thì bỏ trốn mất dạng!

“Đáng giận!” Diêu Quang bẻ khớp ngón tay.

Dư Tình tựa hồ cũng chú ý tới lão giả kia đã đi: “Kỳ thật phương pháp vận thi cũng không phải tà thuật, mang người chết về cố hương, hoàn thành chi nguyện của họ, nguyên là tích phúc hành thiện, đáng tiếc người này bởi vì bị cái lợi che mờ mắt, tâm thuật bất chính, chỉ sợ sau này khó có phúc báo.”

Nhìn chăm chăm vào gương mặt quen thuộc kia, Diêu Quang không khỏi giật mình, tựa như lúc không phải ở trong ngôi miếu đồ nát nơi hoang dã, mà là đang ở trong Diêm La điện ở Hắc Thành Hỏa Đại Địa Ngục, vị Diêm La điện quân nghiêm minh phương chính, bút son nơi tay, nhìn rõ mọi việc.

“Hồngбет!!”

Còn không chờ Diêu Quang phục hồi tinh thần lại, thư sinh kia lại nhảy lên, “Người nọ đi rồi, vậy những thi thể này tính sao đây?” Hắn nhìn nhìn sắc mặt Diêu Quang tuyệt đối không tính là tốt, thật cẩn thận hỏi, “Người có thể đuổi thi được không?”

Diêu Quang lúc này mới nhớ tới phiên toái còn ở sau đầu, nhìn quanh bốn phía, đám thi thể vừa rồi còn dữ tợn đáng sợ, hiện tại bởi vì bị vứt bỏ mà thật sự có vẻ đáng thương hề hề, khóe mắt giật giật.

“Không biết.”

“Vậy làm sao đây? Tuy nói đều là người chết, thế nhưng không thể cứ như thế bỏ lại mặc kệ đi? Nếu là quảng lại mặc kệ, xác chết có thể bị hư thối, sinh ra giòi bọ nhai cắn thịt thối, chờ da thịt nát vụn lại một khối một khối rơi xuống, đến cuối cùng còn lại một bộ xương khô dính huyết nhục, kia thật sự là rất khủng bố!!”

Diêu Quang mắt lạnh nhìn thư sinh một bên giăng ra mấy lời ghê tởm quỷ dị, một bên còn cắn một khối bánh coi như đầy đủ còn có thể ăn, trong lòng không khỏi oán thầm, đều đầu thai làm người cả rồi, có thể bình thường một chút được không vậy?

Bất quá lời này cũng không phải hoàn toàn vô đạo lý, cũng không thể đem một đồng thi thể quảng đó không để ý tới, chưa chắc những người qua đường tới nơi này trú mưa cũng có đảm lượng như bọn họ, nếu hù chết một hai cái, tra ra thì bọn họ cũng không thoát khỏi quan hệ. Diêu Quang hừ một tiếng, xoay người đi đến sau hương án kéo xuống bồ liêm cũ nát, xem xét một cái tượng thần bên trong, nhưng thấy tượng thần bằng gỗ tuy nhiều năm chưa sửa chữa mà lộ ra vẻ hư hỏng, nhưng còn có thể nhìn ra thần tượng đầu đội miện lưu, thân vận triều phục, ngồi trên tòa sen cửu sắc, chung quanh có chín đầu thanh sư phun lửa, vây quanh bảo tọa.

Diêu Quang buông bồ liêm, bỏ lại một câu: “Người chờ ở trong này, ta đi giải quyết sự tình.” Liền ra khỏi miếu đổ.

Hắn cũng không lo lắng còn lại một mình Dư Tĩnh có thể gặp nguy hiểm gì hay không, dù sao cho dù có cường đạo đến đây, cũng sẽ không có lá gan đi đả đánh cướp một cái thư sinh văn nhược ngồi ăn bánh giữa một loạt thi thể đứng thẳng tắp như thế này.

Diêu Quang đi ra khỏi miếu, lúc này mưa đã tạnh, ánh trăng tản mát, chung quanh đều là những vũng nước hoặc sâu hoặc cạn. Hắn tay trái niệp quyết, niệm động pháp chú, chỉ thấy trong lòng bàn tay từ từ dâng lên một đoàn hồng quang, hồng quang kia vỡ nát hóa ra một con tiểu tước đuôi ngắn màu xanh đen, giương cánh bay vào khoảng không, nguyên lai là một con Cốt.

Cốt nhu thuận đứng trên lưng bàn tay Diêu Quang, hiển nhiên đang chờ nghe hắn nói chuyện, đã nghe Diêu Quang phân phó nói: “Người đến cửu tiêu thiên cung, tìm Thái Ất thiên tôn, nói với hắn phạm trạch ở Hoa Dương hoang phế lâu ngày, không người để ý, hiện giờ càng bị coi như nghĩa trang mà dùng, đứng là đáng tiếc. Thiên tôn pháp lực vô biên, nhất định có thể diệu pháp điểm thi, trọng khai pháp môn.”

Nói xong liền nhẹ nhàng nhấc tay lên, cốt hiểu ý, bay lên cao, nhắm thẳng phía cuối trời bay đi.

Lấy tính tình kiêu ngạo của tiên nhân trên trời, sao có thể nhìn được miếu trạch của mình ở thế gian bị xem như nghĩa trang? Nếu để cho tiên nhân khác biết, nhất định phải bị giễu cợt có pháp nhân mà như mù. Nói vậy chỉ cần tin tức này đưa tới, không đến nửa ngày, vị thần linh được cung phụng trong miếu kia nhất định sẽ hạ phạm hiển linh, trùng tổ miếu thờ, tái dẫn hương khói, tiếng lành đồn xa.

Những thi thể bị để lại trong miếu, tự nhiên sẽ có người lo liệu.

Một đêm không nói chuyện, ngày thứ hai, hai người dậy thật sớm, kinh qua một đêm mưa, bên ngoài trời sáng khí trong, chướng vụ tan hết, đột nhiên mắt thấy dãy núi trùng điệp nhấp nhô tùy ý, nhưng lại không mất đi vẻ đẹp của sơn linh thủy tú.

Diêu Quang đem hành lý một lần nữa đặt lên lưng la rồi mới lên ngựa, xoay vòng đầu ngựa, thoáng xoay người một cái liền đem cái thư sinh vì nhìn thấy sơn xuyên tráng lệ mà thi hứng dâng trào muốn sáng tác

kéo lên ngựa. Động tác rất chi lưu loát, nói vậy một đường xuống dưới sớm đã tập mãi thành quen.

“Đi mau, nếu là không muốn lại gặp được mấy chuyện hi kỳ cổ quái, trước khi mặt trời lặn phải tới được thôn trấn kế tiếp!”

Dư Tĩnh ngồi ở phía sau nhìn biểu tình ẩn sau lưng của đối phương, tuyệt đối là cảm thấy được Diêu Quang này chính là dùng đàn làm củi, nướng chim hạc để ăn, nề hà đối phương xem ra là bộ dáng thiếu niên, nhưng vô luận là lực đạo, võ nghệ, pháp thuật, đều là nổi bật hơn người, đừng nói là tay hay chân, chỉ cần hần tùy tiện động một đầu ngón tay đều có thể khiến y nằm úp sấp.

Dư Tĩnh quay đầu lại nhìn thoáng hoang miếu đêm qua ở tạm, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bóng dáng đám thi thể theo chân bọn họ trải qua một đêm, không khỏi có chút lo lắng: “Để bọn họ ở lại đây thật sự không thành vấn đề sao?”

Diêu Quang dắt dây cương, lúc này có một con tiểu tước đuôi ngắn lông xanh đen không biết từ nơi nào bay xuống, cứ nhiên không sợ vật sống, đáp trên đầu ngựa, Diêu Quang tùy tay phất, tiểu tước kia cũng không biết là cực nhanh bay đi hay là bất ngờ biến mất, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

“Người có thể lưu lại bồi chúng nó. Dù sao người cũng không nhất định phải theo ta ra đi.”

Dư Tĩnh vội vàng thu hồi tầm mắt, ha hả cười làm lành nói: “Ta sao có thể yên tâm người một người ra đi chứ?”

“Hừ.”

Nửa tháng ở chung, y sớm đã quen với thái độ lãnh ngạnh của thiếu niên, cũng không so đo, ngồi thẳng trên lưng ngựa, nhàn nhã vô sự, liền nghiêng đầu rử rử bên tai: “Nói đến Nam Trung này, hiện giờ từ Quý Châu Lộ, qua Hồ Bắc lộ, Quảng Nam tây lộ, ngã rẽ Đồng Xuyên lộ, nhưng nói ra, kỳ thật cũng chính là hơn mười châu, dân Di Việt chiếm đa số, phong tục dân tình cực khác với người Hán, không hề ít truyền thuyết hi kỳ cổ quái.....”

Dọc theo đường đi nghe y tinh tế bình luận, cũng biết người này học thức uyên bác, vả lại đối với dân phong dân tình các nơi đều hiểu biết rất tường tận, hơn nữa thanh âm của y thường xuyên lẫn quẩn trên đỉnh đầu, chậm rãi, nhẹ nhàng, làm cho người ta rõ ràng thực thanh tỉnh, rồi lại nhin không được thả lỏng, buồn ngủ.

22. Quyển 2 - Chương 3

Song ngạc cộng đầu liên đề tịnh, vạn hoa trà diễm ngụ ý thâm

Trước khi mặt trời lặn, rốt cuộc bọn họ đã đến một trại tử (làng có hàng rào bao bọc).

Thôn trại xây dựng dựa vào núi, hai sườn là thanh sơn hùng vĩ cao ngất bao quanh, cuối thôn là một phiến đồng ruộng, đang là ngày thu, ruộng đã sớm được thu gặt xong, những ruộng lúa rộng lớn đã được thu gặt sạch, còn lại chỉ là những đồng rơm to lớn chất trên ruộng, gốc lúa chĩnh chĩnh tề tề xếp thẳng hàng, lưu lại non nửa thân vẫn còn chôn vùi trong đất, khô vàng mất đi sinh mệnh, giống như thi thể sau khi trảm thủ.

Dư Tĩnh cùng Diêu Quang đi vào thôn trại, nơi này xem ra Miêu dân chiếm đa số, cũng có một ít người Hán hỗn cư, có lẽ là bởi vì đây chỗ hẻo lánh, ít có người đến, hơn nữa Dư Tĩnh là thư sinh ngũ quan tuần tú, nhã nhặn thanh lịch, bọn họ vừa thấy Dư Tĩnh hai người, liền có vẻ phi thường nhiệt tình, không cần y hỏi thăm, liền có người đi lên dẫn đường dẫn bọn họ đến nhà lão trại chủ trong thôn.

Thôn trại này mặc dù ở giữa thâm sơn, nhưng không nghèo túng, dọc theo đường đi chỉ thấy một loạt nhà sàn gỗ xếp chĩnh tề, hoặc là năm-bốn gian, hoặc là sáu-năm gian, chân trụ gỗ to lớn đỡ hết cả ngôi nhà, ngôi nhà đứng vững giữa không trung, cổ phác tự nhiên.

Thôn dân mặc khoan y đại tỵ, thượng y hạ khó, đều là dùng vải xanh may thành, kiểu cách gọn gàng chỉnh tề, đặc biệt nữ tử, khăn trùm đầu hoặc là nhuộm màu rực rỡ hoặc là tuyết trắng có những đường thêu tinh xảo, ngân sức trên đầu lấp lánh, xinh đẹp phi thường.

Lão trại chủ trong thôn là một lão nhân Miêu tộc tóc trắng xoá, được năm tháng phong sương rửa tội nên mặt đầy nếp nhăn, bên cạnh có hai vị Miêu nữ xinh đẹp như hoa, một trái một phải ngồi bên cạnh chiếc ghế hắc mộc điêu khắc tinh xảo, bất động thanh sắc đánh giá hai vị khách lạ đến thăm.

Nhưng thật ra hai nữ tử Miêu tộc kia tương đối mạnh dạng, trông mắt liếc qua liếc lại vẫn lưu luyến trên người Dư Tĩnh, thư sinh trước mắt này, mặt như quan ngọc, hào hoa phong nhã, đám nông phu thô tục bị mặt trời chói chang hun đến da đỏ lên sao có thể so bì?

Dư Tĩnh tiến lên chấp tay thi lễ: “Tại hạ Dư Tĩnh, hần là Diêu Quang, thư đồng của ta. Đi ngang qua quý thôn, vừa lúc sắc trời đã tối, thật muốn mượn bảo địa của quý thôn độ túc một đêm. Nếu có chỗ quấy rầy, mong rằng thứ lỗi.”

Lão nhân ha hả nở nụ cười, hàm râu dê ngắn ngủn nhếch lên nhếch lên, lão thật ra nghe hiểu được Hán ngữ, phát âm cũng không sai biệt lắm: “Đâu có, đâu có! Lão phu họ Ma danh Kim. Ở đây tuy là nơi sơn dã, nhưng trong thôn đều là người hiếu khách, Dư công tử không cần khách khí, cứ ở lại! Thanh Dao, người cùng Nguyệt Li đi quét tước ngôi nhà cũ ở đầu sườn núi bên kia, cho khách nhân ở lại nơi đó qua đêm.”

Một nữ tử bên cạnh lão giồn già lên tiếng: “Ai! Đã biết!” Lấy tay kéo kéo một nữ tử khác, hai người không biết vì sao hi hi cười thành một đoàn.

Dư Tĩnh thật không ngờ được đối phương lại nhiệt tình như thế, liền vội vàng đứng dậy nói: “Không dám

làm phiên hai vị cô nương.”

Ma Kim nhìn về phía Dư Tĩnh, cười nói: “Dư công tử, sắc trời không còn sớm, nói vậy hai vị vẫn chưa dùng quá cơm chiều đi? Nếu không chê, không bằng ở lại chỗ ta ăn một bữa đi. Vừa lúc cho Thanh Dao cùng Nguyệt Li đi quét tước phòng ở, dù sao cũng đã nhiều ngày không người ở lại, cũng phải sát sát tro bụi quét quét mạng nhện.”

Dư Tĩnh do dự một lát, chủ nhân đã có an bài, nếu cố gắng chối từ thì thật có chút không biết phân biệt, hơn nữa dọc theo đường đi chỉ có một mẫu bánh dền bưng, trước đó Diêu Quang thật vất vả dường ra một chút thịt mỡ đều đã bốc hơi hết. Nếu nhận được thịnh tình của người khác, khi rời đi để lại chút ngân lượng cũng được. Thế là cũng không tiếp tục chối từ, cười nói: “Hảo ý của trại chủ, Dư Tĩnh từ chối thì bất kính.”

“Ha ha..... Không thể tưởng được bên trong người Hán cũng có người sảng khoái giống như Dư công tử đây, thật sự hiếm thấy!”

Đồ ăn cũng ngon miệng, ăn chính là gạo trắng vừa mới thu hoạch. Tuy rằng Diêu Quang bắt cầu ngôn tiểu vui đầu ăn, bất quá Dư Tĩnh xã giao thích đáng, cuối cùng khách và chủ đều tận hoan.

Chờ chén bát được thu đi, vừa vặn hai nữ tử kia quay lại, nói phòng ở thu thập tốt lắm, thỉnh quý khách dời bước. Thế là Dư Tĩnh tạ ơn Ma Kim, liền cùng Diêu Quang đi theo hai nữ tử rời khỏi chỗ ở của trại chủ.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối sầm, hai cô nương Miêu gia xách đèn lồng đi phía trước dẫn đường, dáng người tha thướt, bóng dáng lay động, mang theo tình điều dị tộc, thỉnh thoảng quay đầu lại, dung mạo diễm lệ trong ánh hào quang mơ hồ, thật sự là mê hoặc lòng người nói không nên lời.

Đáng tiếc vị thư sinh phía sau nhận được ưu ái không rảnh thưởng thức, đang cùng vị kia “tiểu thư đồng” của hãn phi thường thân mật tay nắm tay, khe khẽ nói nhỏ.

Xem ra đôi chủ tớ này cảm tình vô cùng tốt.

Nhưng mà không ai chú ý tới xương tay y “rắc rắc rắc” rung động, đau đến đổ mồ hôi, lại không dám bỏ ra, “thiếu gia” đáng thương cùng “tiểu thư đồng” nhẹ giọng thì thầm: “Người đừng sinh khí..... đây không phải chỉ là kẻ tạm thời sao? Cũng không thể theo chân bọn họ nói chúng ta một cái là thiên sư hàng yêu, một cái là thư sinh kèm theo đi?”

“Hừ.”

“Tiểu thư đồng” hừ lạnh một tiếng, đối với lời y cầu tình tựa hồ không để trong mắt, bất quá vẫn thả lỏng tay một chút, “thiếu gia” lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Một lát sau, liền đi tới một vùng bằng phẳng giữa núi, hai mặt núi xanh cao ngất, hai bên cây rừng xanh um, ẩn trong đó có một gian ốc xá, hai nàng dẫn dắt đẩy cửa phòng ra, nhìn ra được trong phòng từng được tinh tế quét tước sạch sẽ, nhưng trường kỳ không người ở lại nên khó tránh khỏi một cỗ hương vị mốc meo âm u.

Bất quá cuối cùng cũng có mái ngói che đầu, so với đêm trú núi hoang hoặc là ở tại một ngôi miếu đổ nát có một dãy thi thể đứng thẳng thì tốt hơn nhiều.

Một nữ tử đi vào châm ánh nến, ánh lửa chiếu sáng lên bốn phía, gia cụ trong phòng chỉnh tề thỏa đáng, có hai gian khách phòng, còn có phòng bếp với những vật dụng cần thiết, có thể nói là chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ.

“Làm phiền hai vị cô nương dẫn đường.”

Dư Tĩnh phóng hạ hành lễ, hướng hai người chấp tay cảm ơn.

Đối phương khúc khích nở nụ cười, Miêu nữ vừa nãy vào phòng đốt nến nói: “Công tử quá khách khí! Tiểu nữ tử tên là Thanh Dao, muội muội ta kêu Nguyệt Li, có thể vì công tử làm việc chính là phúc của tỷ muội chúng ta, sao dám tranh công?”

“Dư Tĩnh có tài đức gì, có thể được hai vị cô nương chiếu cố, có thể xem như là tu may kiếp.”

“Hi hi.....” Nữ tử tên Nguyệt Li nở nụ cười, “Công tử nói chuyện thật văn nhã, tả tốt từng câu chữ!”

“Hai vị chê cười.”

Thanh Dao kéo kéo Nguyệt Li: “Hiếm khi Dư công tử đến đây một chuyến, người Hán không phải thường nói về duyên phận sao? Muội muội, người liền tặng công tử một hồ vạn hoa trà đi, để cho công tử nếm thử mùi vị, cũng vừa lúc giải giải mệt!”

Dư Tĩnh từ chối khéo nói: “Cô nương thật là hảo ý, tại hạ tâm linh. Phía trước thu thập phòng ở cũng đã khiến nhị vị mệt mỏi rồi, vẫn là sớm về nhà nghỉ ngơi đi thôi!”

Nguyệt Li tựa hồ chưa từng bị cự tuyệt qua, lúc này lộ ra biểu tình muốn khóc, kiềm dung mềm mại lại điềm đạm đáng yêu.

Thanh Dao thấy thế, vội hỏi: “Công tử có điều không biết, làm khách ở Miêu gia ta, lấy vạn hoa trà đãi khách chính là tập tục. Trong thôn, tay nghề làm vạn hoa trà của muội muội là tốt nhất, thỉnh tiên sinh đừng nên cự tuyệt!”

Đối phương thịnh tình như thế, Dư Tĩnh thật sự không thể thoái thác: “Như thế..... Ách, cũng chỉ đánh

phải làm phiên Nguyệt Li cô nương.”

Nguyệt Li nghe vậy chuyển nước mắt mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Thỉnh tiên sinh chờ một lát, Nguyệt Li đi một lát sẽ trở lại ngay.”

Nàng đi một trận rất nhanh liền trở về, trong tay là chiếc khay bạc, trên khay có hai cái chén, mùi thơm nồng đậm tỏa ra từ trong chén, cũng không giống như hương trà tầm thường, Dư Tĩnh không khỏi kỳ quái. Đợi Nguyệt Li đặt chén trà lên bàn, ánh nến chiếu rọi, thấy nước trong chén trong suốt, bên trong có bốn đóa sen dùng đồng qua (quả bí đao) điêu khắc thành, chạm trổ tinh tế có thể nói là nhất tuyệt!

Thanh Dao thấy Dư Tĩnh lộ ra thần sắc thưởng thức, cũng khẽ cảm thấy vừa ý, nhưng tên tiểu thư đồng đứng bên cạnh vẫn mang điệu bộ chẳng thèm ngó tới, không khỏi khiến nàng có chút buồn bực, chính là ngại mặt mũi Dư Tĩnh nên không tiện phát tác. Nguyệt Li rót trà vào cái chén trước mặt Dư Tĩnh, ánh nến mờ nhạt hắt lên gương mặt ngượng ngùng: “Công tử thỉnh dùng trà đi!”

Dư Tĩnh tuy là ngồi xuống, rồi lại không quên gọi Diêu Quang: “Diêu Quang, người cũng lại đây thử xem vụn hoa trà này như thế nào?”

Diêu Quang liếc mắt nhìn y, nếu hiện tại thân phận hắn là “tiểu thư đồng” tự nhiên không thể không nghe lời, chỉ phải im lặng ngồi vào bên cạnh y, đang muốn đưa tay cầm chén, chợt nghe Dư Tĩnh nói: “Đi? Sao trong chén của người chỉ có một đóa hoa sen?”

Nhiều một đóa ít một đóa, không phải cũng chỉ là một miếng đồng qua thôi sao? Diêu Quang không để ý tới, đang muốn nâng lên uống cho xong chuyện, ai ngờ Dư Tĩnh lại một tay cầm lấy chén trà của hắn, đem bốn phiến hoa sen đều cho vào đấy, nhân tiện nhếch miệng cười, nói: “Ngày thường luôn nói ta khi dễ người, lúc này cho người thêm một đóa hoa sen được chưa!”

Diêu Quang lườm cùng y vô nghĩa, mặc kệ ánh mắt hai nữ tử như muốn ngăn cản, ngẩng đầu, “ực ực” một hơi uống cạn, bốn đóa hoa sen điêu khắc tinh tế ở miệng đều ‘xực xực’ nhai nát vụn nuốt vào trong bụng.

“Có ngon không?”

Dư Tĩnh bên khẽ cười, bên nâng chén trà của mình tinh tế nhấp nháp, trà thanh như nước, có hương hoa quế, cùng vị ngọt thanh của mật đường, hơi đắng của vỏ bưởi, mặc dù không giống trà đậm ngọt hậu, lại có một phen phong vị độc đáo khác, thấm vào ruột gan, dư hương kéo dài không tiêu tan, Dư Tĩnh cũng nhận không được khen: “Không tồi. Quả thật không tồi.”

Cho dù y có tán thưởng, trên mặt Nguyệt Li lại không có nửa điểm vui sướng, về phần Thanh Dao, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đen một mảnh, thấy bọn họ uống cạn trà trong chén, cũng không nhiều lời nữa, lừ lóat thu dọn đồ vật, liền rời khỏi phòng ở.

Lúc này còn nhiệt tình dào dạt, uống xong trà liền trở mặt.

Hương thơm trên người thiếu nữ còn chưa tan hết, Diêu Quang đứng dậy đẩy cửa ra, xua xua mùi ẩm mốc trong phòng, hừ lạnh nói: “Chẳng hiểu ra sao cả.”

Lại thấy Dư Tình cầm cái chén cười không nói, một bộ lão thần cao thâm.

“Gia khảo nhà ngươi, cười đến âm hiểm như vậy làm gì?”

Dư Tình đặt cái chén rồng xuống bàn: “Vừa rồi ngươi có chú ý tới trong chén có bốn đóa hoa sen?”

“Không có.” Tay nghề thế gian cho dù có tinh xảo như thế nào đi nữa, nhưng làm sao so được với thiên cung xảo thuật.

Vị tinh quân lạc phạm gian này, trước kia ở thiên cung ăn mặc sử dụng không gì không tốt không gì không khéo, mặc chính là thiên y vẫn thường mềm mại vô phòng, dùng chính là câu ti kim trăn bàn bạc ngọc ngọc lưu ly bôi, vừa rồi đồng qua điêu khắc thành hoa sen kia cũng chỉ là thủ công tinh xảo một chút, như thế nào lọt vào pháp nhãn tinh quân, một ngục nguyên lành tự nhiên là không nhìn rõ ràng.

Dư Tình giống như sớm đã đoán trước hẳn sẽ như vậy, mỉm cười: “Kia cũng không phải là hoa sen bình thường, mà là lưỡng đối tịnh đế liên.” Một thân sinh hai hoa, hoa nở có đài, đài nối liền hai hoa, tên cổ tịnh đế liên. Hai hoa cùng đài, vốn có ý dụ đồng tâm, đồng căn, đồng phúc, đồng sinh.

“Vạn hoa trà của Miêu gia cũng không thể tùy tiện uống. Miêu gia cô nương nếu vừa ý ai, chỉ cần dâng cho hắn một ly vạn hoa trà, trong chén trà có hai đóa tịnh đế thành đôi, ý này không nói cũng rõ ràng. Trong chén trà của ngươi vốn chỉ có ba đóa hoa, cũng có thể giải thích là một hoa một điệu.” Diêu Quang đều không phải ngu dốt, lúc này hiểu được nguyên nhân trong đó, chắc là nữ tử tên Nguyệt Li kia coi trọng tên thư sinh văn nhược này, muốn lấy trà làm ngụ ý, không nghĩ thư sinh kia giả ngây giả dại, không uống chén vạn hoa trà chứa đựng tình ý kia, ngược lại đem trà cho hắn, kết quả phi thường rõ ràng, vị Miêu gia cô nương xinh đẹp như hoa kia dĩ nhiên là chứng mất Diêu Quang chỉ là tiểu thiếu niên mặt đỏ xanh xao vàng vọt...

“Chẳng lẽ sẽ không có thể trực tiếp cự tuyệt sao? Vòng đến vòng đi, đau đầu muốn chết!”

“Tối nay tá túc nhà người ta, ngày mai còn phải làm phiền các nàng làm điểm tâm cho chúng ta. Nếu như nói thẳng, sáng mai đưa lên bàn có thể chỉ là nước trong cùng bánh lạnh.”

“.....”

23. Quyển 2 - Chương 4

Hà đường mặc ảnh lục bình hậu, khó nén sinh tế ác tự nghiệt

Tuy nói việc này không thể trách Dư Tĩnh, nhưng không biết vì sao trong lòng Diêu Quang lại lợc lợc không thoải mái.

Được rồi, lúc trước vừa mới mới vừa vầy rúng hai hồ ly tinh dính thân, lúc này lại gặp phải hai cái Miêu nữ, gia hỏa này thật đúng là có thể trêu chọc đủ chuyện!! Nếu không nhìn kỹ một chút, phỏng chừng ngày nào đó câu luôn hai vị tiên nữ hạ phàm, đến lúc đó không cần Thiên đế hạ chỉ trừng phạt, hẳn sẽ là người đầu tiên chụp chết y!

Mặc dù không có tiếng trống canh báo giờ, nhưng ước chừng đã qua canh hai, hai người thu thập hành lý, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, tiếng gõ cửa lại lần thứ hai vang lên, Diêu Quang bực bội bĩu môi, không đi để ý tới, Dư Tĩnh biết hẳn tính tình không tốt, không muốn phản ứng, đành phải tự mình đứng dậy đi mở cửa.

Bên ngoài nguyên lai là Thanh Dao đã đi rồi quay lại.

Dư Tĩnh hỏi: “Thanh Dao cô nương còn có chuyện gì sao?”

“Trại chủ muốn mời Dư công tử qua đó, nói là có việc thương lượng.”

Dư Tĩnh chưa trả lời, phía sau Diêu Quang lại nói: “Trễ như vậy, có chuyện gì để sáng mai nói sau.”

Đụng phải cái đình cứng ngắt, Thanh Dao vừa tức vừa giận: “Cũng không phải mời tiểu thư đồng người! Người nói nhiều làm gì!?”

Dư Tĩnh vội vàng giảng hòa: “Nếu trại chủ có việc, tại hạ tất không chối từ.”

Diêu Quang nhú mày, thật không có ngăn cản, xoay người một lần nữa mang lại hài miệt đã cỡi ra: “Ta cũng cùng đi.”

Thanh Dao không nguyện ý: “Ồi chao, người người này sao lại da mặt dày như thế? Trại chủ thỉnh chính là Dư công tử, người chỉ là tiểu thư đồng nho nhỏ đi xem náo nhiệt làm gì?!”

Thấy bọn họ khắc khẩu, Dư Tĩnh sợ bọn họ cãi nhau lên thì sẽ không thoải mái, hơn nữa nhận được ơn một bữa cơm của lão trại chủ, lại mượn trại này ở tạm, đối phương mời cũng không tiện chối từ, thế là xoay người nói với Diêu Quang: “Ta đi một lát sẽ quay về, nếu người mệt mỏi thì nghỉ ngơi sớm một chút, không cần chờ ta trở lại.”

Diêu Quang hừ lạnh, trong mắt mặc dù không đồng ý, nhưng nghĩ thâm bên trong trại tử này cũng không yêu khí, nói vậy cũng nháo không ra trò gì, về phần quý quái linh tinh, cũng không dám trêu chọc đến Diêm La sống, liền cũng không kiên trì thêm nữa. Chuyển thân, mượn cơ hội khi nghiêng người qua, lưu

lại một câu như có như không phân phó: “Mọi việc cẩn thận.”

Khóe miệng không dấu vết địa lộ ra nụ cười hiểu ý, Dư Tĩnh nhẹ nhàng đáp: “Đã biết.”

Thanh Dao xách đèn lồng đi trước, Dư Tĩnh theo sát phía sau.

Xa xa chỉ thấy những ngôi nhà sàn Miêu trại xây dựa vào núi, tầng tầng trùng điệp, san sát nối tiếp nhau, giống như nửa ẩn trong rừng rậm, ẩn vào bóng đêm, trong nhà thôn dân điểm ánh nến, xuyên thấu qua cửa thông gió không chừng lóe lên, giống như bầu trời đầy sao rơi xuống chốn phàm trần.

Bỗng nhiên nghe Thanh Dao hỏi: “Công tử thấy đêm ở Miêu trại chúng ta như thế nào?”

“Giống như cả trời sao lạc chốn phàm trần.”

“Công tử thích?”

“Tại hạ bất quá chỉ là phàm phu tục tử, tự nhiên thích xem cảnh đẹp như vẽ!”

Thanh Dao nghe vậy, bỗng nhiên xoay người lại khoác trên cánh tay Dư Tĩnh, cả người giống như muốn dán lên, tiếng nói mang kiều mị: “Kia công tử muốn đến nhà ta ngắm đèn không? Nơi ta ở vừa vặn ở trên cao nhất, tại nơi đó có thể thấy rõ ràng hơn đó! Lại nói..... Chỗ công tử trụ có mùi ẩm mốc, buổi tối ở lại chỗ ta nghỉ tạm được không?”

Mỹ nữ trong ngực, dụ hoặc như vậy, ai có thể không tâm động? Nhưng mà Dư Tĩnh vẫn không chút hoang mang rút cánh tay về: “Cảnh vật ở xa thấy đẹp, nhìn gần tất có tì vết. Phong cảnh vẫn là xa xa nhìn ra xa càng mong lung say lòng người. Giống như ngư hỏa trên sông, nói thì dễ nghe, kỳ thật đến gần, bất quá cũng chỉ là ngọn đèn thôi.” Y ho khan hai tiếng, “Thời điểm không còn sớm, hân trại chủ cũng đang sốt ruột chờ. Thỉnh cầu Thanh Dao cô nương dẫn đường.” (Ngư hỏa: đèn trên những chiếc thuyền chài, vừa để chiếu sáng trong đêm vừa thu hút cá đến)

Đầu tiên là Nguyệt Li, hiện giờ là nàng, hai người bọn họ là nữ tử đẹp nhất trong trại, ngày thường có nam tử nào không dùng mọi cách lấy lòng các nàng, bất quá chỉ cầu các nàng cho một ánh mắt, nhưng mà thư sinh trước mặt này không chỉ không động dung, ngược lại cực có kỹ xảo cự tuyệt, làm cho người ta tức giận rất nhiều, rồi lại không thể so đo.

Thanh Dao bất đắc dĩ, chỉ phải giận dữ hừ một tiếng, không hề để ý tới Dư Tĩnh, tự mình đi phía trước.

Nhiều quá thôn trại, ở chỗ sườn núi liền thấy được một con sông, trên sông là một mảng lục bình cực kỳ rậm rạp, ngay cả ánh trăng cũng không thể xuyên thấu qua mặt nước, như thế nhìn qua, tựa như một lớp thịt dày phiếm lục quang bao trùm con sông, dòng nước màu xanh sẫm xem ra sâu không lường được, không có tiếng ếch, không có trùng kêu, dòng sông này, cùng với hồ nước bên cạnh cánh rừng, đều thật sự yên tĩnh.

Bên đường có cái một nơi bằng phẳng treo một chiếc đèn lồng màu đỏ, chiếu nơi đó sáng trưng một mảnh, trên mặt đất trải nhuyễn nhục (thảm mềm), Ma Kim an tọa ở trên, Nguyệt Li ở bên hầu hạ, còn có vài tên thôn dân cao lớn chờ đợi ở bên.

“Dư công tử, người đã đến rồi! Mau mau mời ngồi!”

Dư Tĩnh chấp tay tạ ơn rồi mới rồi ngồi xuống.

Ma Kim thấy Thanh Dao lệ nhan tức giận, không khỏi ha hả cười hỏi: “Thanh Dao xảy ra chuyện gì? Ai chọc giận người sinh khí?”

Thanh Dao vắn vẹo thân mình, ngã vào trong lòng Ma Kim, nũng nịu cầu giận: “Đều do Dư công tử, ta hảo tâm mời hấn về đến nhà làm khách, hấn lại một mực cự tuyệt.....”

“Ồ nháo, Dư công tử cùng ta có chính sự cần thương lượng.” Bàn tay khô sờ lên khuôn mặt non mịn bóng loáng của Thanh Dao, “Tốt lắm, người cùng Nguyệt Li ở một bên hầu hạ!”

Thanh Dao thối lui, Ma Kim quay đầu lại nói với Dư Tĩnh: “Đã lâu không có khách bên ngoài đến trại ta làm khách! Đêm nay lão phu thật sự rất cao hứng! Đến, lão phu kính công tử một ly!”

Nguyệt Li dâng ngân bôi cho Dư Tĩnh.

Người Miêu cùng người Hán bất đồng, không thích trà chỉ thích rượu, khách đến lấy rượu lễ đãi, nếu như không uống, ngược lại xem như không nể mặt mũi người ta, thịnh tình không thể chối từ, Dư Tĩnh cũng không chối từ, cùng lão nhân một hơi uống mấy chén.

Rượu của Miêu gia cũng không so với các loại rượu khác, nơi đây quanh năm trồng trọt, mà cao lương là quan trọng nhất, dùng cao lương thu hoạch được, ủ thành rượu mạnh, rượu có thể hòa tan vật, thậm chí thiêu đốt, cho dù có chôn xuống ba thước băng tuyết mười năm vẫn còn thơm ngát.

Rượu vào bụng, cảm giác như lửa đốt tâm, dù Dư Tĩnh là người tự biết tửu lượng sâu cạn, cũng phải thâm than lợi hại. Hơi rượu lên mặt, nhưng ánh mắt vẫn thanh tỉnh.

Rượu quá tam tuần, Ma Kim hỏi: “Công tử cảm thấy Miêu trại chúng ta đây như thế nào?”

Dư Tĩnh cười cười buông ly rượu.

“Một vùng thanh tú bảo địa.”

“Thanh tú bảo địa.....” Ma Kim trầm ngâm một lát, bỗng nhiên thở dài, “Công tử nói không sai! Chẳng

qua, này cũng chỉ là biểu tượng trong mắt ngoại nhân thôi..... Kỳ thật, trại tử này luôn luôn được Bàn Vương phù hộ mới được mưa thuận gió hòa như hiện tại.”

Miêu tục sùng quỷ, thờ phụng ba mươi sáu đường quỷ, bảy mươi hai đường thần, Long Thần, Lôi Thần, Thổ Địa, Sơn Thần, còn có cái gì Ngũ Cốc Quỷ, Thảo Quỷ, Sơn Quỷ, Thủy Quỷ, Nham Quỷ, Ma Dương Quỷ, Cao Pha Quỷ... vân vân, những điều như vậy, mỗi nơi đều không đồng nhất. Nhưng mà Bàn Vương này cũng không giống bình thường. Bàn Hồ vốn là đầu khuyến ngũ sắc Đế Khốc nuôi dưỡng, nhân lúc Khuyến Nhung tác loạn, Đế ra lệnh người trăm được đầu giặc, thưởng hoàng kim ngàn dật (dật – đơn vị trọng lượng cổ, 1 dật = 20 lượng, có thuyết nói 1 dật = 24 lượng), áp vạn gia, lại được lấy con gái Đế làm thê tử, Bàn Hồ kia liền ngoạm đầu tướng giặc trở về, Đế bắt đắc dĩ, cho con gái lấy Bàn Hồ, Bàn Hồ vì cầu nhân hình, đặt mình vào trong chuông vàng bảy ngày đêm, không ngờ thê tử vì lo lắng nên mở chuông vàng trước thời hạn, nên Bàn Hồ nhân thân mà đầu chó. Sau Bàn Hồ cùng đế nữ ẩn cư thâm sơn, câu chuyện được lưu truyền, hào viết Man Di. Tiên dân tôn xưng là Bàn Vương, chính là ngôi tôn thần cao nhất.

Nghe thấy Ma Kim tiếp tục nói: “Thế nhưng mấy năm qua thu hoạch ít dần, ngũ cốc trong kho cũng khó duy trì lâu dài, ai..... chắc là do chúng ta không được thành tâm.”

“Thái dương ắt ngã về Tây, trăng tròn tất khuyết. Thiên địa doanh hư, thịnh cực tất suy. Mọi việc hà tất phải quá để ý? Ngũ cốc thu hoạch ít nhiều, vốn còn có ba phần thiên ý. Thiên thời bất lợi, thu hoạch không xong, cũng là chuyện thường thấy. Năm sau thế nào cũng còn chưa biết. Lão trại chủ hà tất chú ý như thế.”

Ma Kim lắc đầu: “Công tử có điều không biết. Kỳ thật tộc của ta sớm có tục lệ, hàng năm phải sinh tế Bàn Vương, nhưng mấy năm nay vẫn không có thượng cống..... Bàn Vương trách phạt, ngũ cốc thất thu bất quá là đang cảnh báo chúng ta, nếu tiếp tục không sinh cống, nhất định sẽ chọc giận thần linh, đưa tới đại họa, tuyệt đại vô hậu!”

“Sinh tế?”

“Không đối gặt công tử, kỳ thật sinh lễ cống cho Bàn Vương..... là người sống, lại phải là đồng tử chưa tới nhuộc quán. Chính là mỗi năm tế một lần, trong trại sớm đã không còn hài đồng nhỏ tuổi..... Ai.....” Ma Kim vừa nói, vừa đặt ly rượu xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dư Tĩnh dần dần hiện ra một cổ âm trầm, “Tối nay thỉnh công tử tiến đến, đó là muốn cùng người thương lượng, thỉnh công tử bán tiểu thư đồng kia cho chúng ta, sáng sớm ngày mai chúng ta liền cử hành nghi thức tế lễ! Trại tử sẽ dâng cho công tử hoàng kim trăm hai, đương nhiên có thể còn các ưu đãi khác!” Lão sử ánh mắt về phía hai nữ tử, Nguyệt Li Thanh Dao lập tức một trái một phải dán vào.

Nguyệt Li khuyên nhủ: “Công tử ngài đáp ứng đi.....”

“Không phải chỉ là cái tiểu thư đồng sao? Nhìn hấn gầy gầy teo teo, tóc vừa vàng vừa thô ráp, mặt rỗ, lại không biết quý củ, chỉ cần công tử nguyện ý, tùy tiện tìm một cái cũng tốt hơn hấn!”

Dư Tĩnh nheo mắt lại, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, hấn đánh giá những đại hán cường tráng xung quanh, từ chối cho ý kiến: “Tuy rằng trại chủ nói là thương lượng, nhưng kỳ thật tại hạ vẫn là không có bao nhiêu đường cự tuyệt đi?”

“Công tử là người thông minh, sơn dã tích địa, có nhiều ác cảm tẩu thú, không thấy một hai người kỳ thật cũng là chuyện rất bình thường. Ha hả..... Bất quá, ta thấy công tử khí độ bất phàm, chắc là thế gia đệ tử, chúng ta không muốn đối địch cùng quan phủ, cho nên cố ý thỉnh công tử lại đây thương lượng.” Ngụ ý, nếu không phải không muốn đắc tội quan phủ, vậy ngay cả Dư Tĩnh cũng chạy không thoát Miêu trại này, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Ma Kim hiện giờ nhìn qua giống như quỷ mị ở chỗ tối tăm chờ thời cắn nuốt thịt người, “Sự tình liên quan đến sự thịnh suy của thôn trại, lễ sinh tể không thể thiếu, đành phải thỉnh công tử bỏ những thứ yêu thích.”

Dư Tĩnh cười cười, vẻ mặt tựa hồ có chút do dự: “Hắn vẫn là rất nhu thuận, tại hạ thật sự là luyến tiếc a.....”

Thanh Dao thấy y bị thuyết phục, lập tức lại khuyên: “Công tử đừng do dự, trăm hai hoàng kim cũng đủ công tử mua mười tiểu đồng hầu hạ, làm gì để ý một mình hắn?”

Dư Tĩnh thở dài gật đầu: “Nếu như vậy, được rồi.....”

Ma Kim vui mừng quá đổi, lúc này nâng chén: “Như thế quả nhiên là phải đa tạ công tử!”

Không khí lãnh ngạnh nhất thời lại trở nên nhiệt thiết, có Nguyệt Li Thanh Dao hai vị mỹ nữ ở bên hầu hạ, hai người lại uống thêm mấy chén, Dư Tĩnh luôn oán giận tiểu thư đồng hầu hạ y rất tốt hiện tại không còn thật quá đáng tiếc, Ma Kim lập tức hiểu ý đáp ứng tặng thêm ba trăm lượng bạc trắng, thư sinh liên tục cảm ơn, liền cảm thấy mỹ mãn.

Hai người lại hợp ý, vừa tán gẫu vừa ăn uống, giống như hoàn toàn đem sinh tể việc quăng ra sau đầu, mắt thấy sắc trời sắp sáng, Dư Tĩnh giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, giữ chặt Ma Kim: “Đúng rồi! Người Hán chúng ta có cái quy củ, nói trước khi chết phải ăn bữa cơm no, nếu không trên đường xuống hoàng tuyền phải làm quỷ đói! Phiền toái lão trại chủ mang chút thức ăn đến cho hài tử kia, miễn làm hồng nghi thức tể lễ!”

Ma Kim nghĩ nghĩ cũng có đạo lý, cũng nghe qua người Hán trong thôn nói phạm nhân trước khi bị kéo ra ngoài chặt đầu cũng ăn bữa cơm cuối cùng, thế là liền phân phó Nguyệt Li lấy thực phẩm (cái giỏ đựng thức ăn) lại. Dư Tĩnh đứng lên, thân mình lắc lắc lư lư hiển nhiên đã say chũnh choáng, nâng tay giúp trứ lấy chút dưa và trái cây gì đó cho vào trong giỏ: “Bữa cuối dù sao cũng phải ăn ngon một chút..... Mật này không tồi, quả đào cũng rất ngọt.....” Một hồi chất đầy giỏ, Nguyệt Li đứng dậy phải đi, Dư Tĩnh bỗng nhiên gọi nàng lại: “Quên cầm dưa!” Y lão đảo địa đứng dậy, chỉ sợ là đã quá say, dưới chân lão đảo một cái, Thanh Dao vội vàng đỡ lấy hắn, cười nói: “Công tử cẩn thận!”

“Không có việc gì, không có việc gì.....” Dư Tĩnh đem chiếc dưa qua loa nhét vào giỏ, hẳn là cũng không thấy rõ ràng, đâm vào trên một quả đào.

Thanh Dao thấy y say rượu, ánh mắt mông lung, mắt thấy sẽ ngã thật, không khỏi nghiêng người qua ôm y lại. Nguyệt Li thấy hai người ái muội như thế, không khỏi có chút không cam lòng, thế là nói: “Đường tối khó đi, tỷ tỷ theo giúp ta được chứ?”

Thanh Dao vốn không muốn, nhưng ngại đang ở trước mặt trại chủ, đành phải đỡ Dư Tĩnh ngồi lại trên chiếu, cùng Nguyệt Dao rời đi. Mơ hồ còn nghe được tiếng Thanh Dao oán giận: “Trời đều sắp sáng, làm sao còn tối?.....”

Ma Kim thấy sự tình đã định, lại càng thoải mái.

Chính là lúc này Dư Tĩnh xem ra đã không thẳng được hơi men, nửa nằm nửa ngồi, nhắm mắt lại.

Qua một hồi, đột nhiên Thanh Dao hốt ha hốt hoảng chạy trở về, Ma Kim thấy thế lập tức đứng dậy hỏi: “Xảy ra chuyện gì?!”

Thanh Dao nói: “Nguyệt Li muội muội mang giỏ thức gian đến cho thư đồng kia, ai ngờ hắn chỉ liếc mắt một cái liền đột nhiên làm khó dễ, kéo Nguyệt Li hỏi Dư công tử ở nơi nào..... Ta muốn đẩy hắn ra, ai ngờ tiểu thư đồng kia khí lực lớn vô cùng, suýt nữa cũng bắt ta lại..... Ta chỉ đành chạy về trước báo tin.....”

Ma Kim thần sắc biến đổi, cúi đầu nhìn lại thư sinh kia, nhưng thấy Dư Tĩnh lúc này nào có nửa phần say rượu, hai mắt sáng ngời hữu thần, đủ loại việc ác trên thế gian trước mặt y giống như không chỗ nào che giấu.

Y chậm rãi đứng lên, không còn bộ dạng sợ chết lại bị tiền tài sắc đẹp dụ dỗ trước kia! Thản nhiên nói: “Nghĩ thức tể lệ Hán Miêu đều không giống nhau, tại hạ cũng không tiện nhiều lời, nhưng việc về nhân mạng, thứ tại hạ không thể đáp ứng thỉnh cầu của trại chủ. Vừa rồi lấy cớ tặng thức ăn, mượn “khoái” “đào” ý cảnh báo tiểu đồng, nói vậy lúc này hắn đã đào tẩu rồi. Trại chủ không cần đuổi theo.” (Khoái – đùa, khoái đào = mau chạy đi.”S)

“Người ” không thể tưởng được Dư Tĩnh lúc trước đồng ý bắt quá là giả vờ làm cho bọn họ thả lỏng cảnh giác, tiện đà để bọn họ tặng thức ăn, càng ở trước mắt bao người nghĩ cách thông tri Diêu Quang có nguy hiểm.

Thư sinh vẫn nhuợc trước mắt này, bề ngoài xem ra ôn uyển vô hại, lại có thể có thủ đoạn nhạy bén như vậy, thấy biến không sợ hãi.

Ma Kim tự biết trúng kế, thở hỗn hển, truyền lệnh xuống: “Lập tức phái người đi bắt tiểu thư đồng kia về đây cho ta!!” Vài tên người Miêu lập tức lĩnh mệnh mà đi, ánh mắt trại chủ âm lãnh giống như độc xà, chăm chú nhìn trên người Dư Tĩnh, “Người Hán quả nhiên giả dối, Dư công tử nói không giữ lời, vậy đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình!!”

Lão nâng tay, lúc này có hai gã người Miêu vây lại.

Nhưng mà thư sinh kia rõ ràng đang ở trong nguy hiểm vẫn chưa lộ ra vẻ kinh cụ, chỉ thở dài, lướt qua bờ vai hai gã người Miêu cao lớn trước mặt, nhìn về hướng căn phòng kia.

Lược lược, mang theo một tia không đành lòng.....

“Phanh đông!!” Một tiếng chọt vang, giữa sông, bọt nước nổi lên bốn phía.

Tựa hồ có gì đó khá nặng bị quăng vào trong nước, lục bình bị đẩy ra một chỗ hồng, con sông sâu thẳm đen như mực tựa như yêu quái mở to miệng chờ đợi. Sóng nước nhộn nhạo dần dần phục lại thành những vòng tròn gợn gợn, không có gì nổi lên, chậm rãi, lục bình một lần nữa khép lại, lần thứ hai che đầy dòng nước tối đen.

24. Quyển 2 - Chương 5

Nghiệt kính thai thượng ngộ đồng bào, âm ti bất nạp phản dương gian

[Trên nghiệt kính đài gặp đồng bào, âm ti không nhận về dương gian]

—

Y cảm thấy thân thể đang trôi nổi, phi thường nhẹ nhàng, nhẹ đến tựa như trọng lượng cơ thể cũng không tồn tại.

Đội hần mở mắt, trước mắt là một con đường u ám, hai bên đường ngẫu nhiên sẽ nhìn đến từng trần từng trần đèn lồng trắng, người cầm đèn lồng tựa hồ hình thù có chút kỳ quái, hoặc là đầu trâu, hoặc là mặt ngựa, cách ăn mặc như là sai dịch nha môn. Đi theo phía sau bọn họ có nam có nữ, có lão có ấu, phần lớn là mặt mũi tiêu tụy, thần sắc hoảng hốt, cước bộ lảo đảo, nếu không có bị xiềng xích xích lại, chỉ sợ là sẽ chạy đến nơi khác đi.

Dư Tĩnh chỉ cảm thấy con đường này phi thường quen thuộc, rõ ràng không có bất kì ký ức gì, lại cảm thấy được chính mình từng đi qua vô số lần.

Đi lên đi lên, bỗng nhiên trước mắt một mảnh mở rộng, nhưng thấy nham sơn cao ngất, trên mặt đất không có một ngọn cỏ, xa xa một tòa điện phủ cao ngất tọa lạc trên đó, tiếng gió từ khe núi thổi tới, cuốn theo tiếng kêu khóc thê lương. Ngẩng đầu nhưng thấy trên đỉnh đầu không có thái dương không trăng không tinh tú, giống như một đoàn hỗn độn, xem ra đám nha soa dẫn đường là đi đến phương hướng kia, Dư Tĩnh cũng không tự chủ đi theo phía sau đội ngũ đám người.

Bên phải trước điện, có một tòa đài cao, thai cao một trượng, mặt trên đặt một mặt gương thật lớn mang phong cách cổ xưa, tựa hồ mỗi một người bị đưa nơi này trước khi nhập điện đều phải tới trước mặt gương này soi một cái, nhưng mà cuối cùng phân ra hai đường tiến nhập điện phủ. Dư Tĩnh cũng thật tuân thủ quy củ, chậm rãi đi theo đội ngũ phía trước.

Hôm nay tựa hồ người tương đối nhiều, xếp hàng thật lâu, thật vất vả mới đến phiên y. Trước y là một trung niên nam tử mặc đại quan y trứ (quan phục), dáng vẻ đường đường, bị mang đến đứng trước gương, bên cạnh gương là một vị quan viên râu dài mặt đen thân mặc hắc y măng bào, tùy tiện nhìn thoáng qua, bút son trong tay vạch một cái, nói: “Đưa đến đệ nhị điện.”

Nam tử kia nhìn thấy nha soa cầm thiết liên thô to hướng hắn đi tới, nhưng lúc này mấy người nghèo túng quần áo rách nát không cần xiềng xích lôi kéo đi lên một con đường khác, lúc này kêu gào lên: “Oan uổng!! Bằng cái gì mấy kẻ sa cơ thất thế kia vẫn đầu nhân thế, bản quan lại phải xuống địa ngục chịu khổ?!”

Quan viên kia ngẩng đầu, nghiêm mắt lạnh lùng: “Vạn lượng hoàng kim mang không đến, cả đời chỉ có nghiệt tùy thân. Người một đời này làm ra việc gì, chỉ có chính người hiểu được. Tội nghiệt tấn nhiếp vu tâm (giấu kín trong lòng), lại trốn không được nghiệt kính chiếu âm dương. Hết thấy tội nghiệt sớm đã được kính chiếu ra, nếu người không phục, có thể để tay lên ngực tự hỏi, tự nhỏ đến già, suốt cả cuộc đời này là ác nhiều hơn thiện, hay là thiện nhiều hơn ác?!” Nói xong cũng không nhắc lại, cúi đầu tiếp tục nhìn trướng sách trong tay mình.

Tiếng nói trầm như chuông đồng, đập vào lòng người, chấn động đến người nọ thần hồn nan định, lúc này mới tỉnh ngộ, cả đời mình quả thật là làm nhiều việc ác, vì mưu tư lợi không tiếc hãm hại trung lương, làm hại đối thủ bị xét nhà diệt tộc, chính mình cuối cùng rơi vào cái danh nịnh thần, bị tân đế yêu trăm thị chúng (yêu trăm – chém ngang eo), nhưng mà lúc này nhớ tới chính mình tên đề bằng vàng, lần đầu tiên bước vào hoàng kim bảo điện thì nơm nớp lo sợ, rồi lại mang tâm tình đầy khát vọng lý tưởng hào hùng, không biết bắt đầu từ khi nào, dần dần bị hắc ám chốn quan trường cắn nuốt, lạc đường trong chốn vàng son....

Dư Tĩnh nhìn nam tử kia vẻ mặt suy sụp địa bị kéo xuống đài, cuối cùng là đến phiên chính mình. Nghe thấy những lời vừa rồi, y thật ra cũng thoáng phản tỉnh chính mình, tựa hồ cũng chưa từng làm ra việc gì đại gian đại ác, lại không biết một ít quỷ kế nho nhỏ có được tính hay không?

Vừa nghĩ nghĩ, đã đi tới trước tấm gương, nhìn vào gương, mơ hồ nhìn đến dung mạo của mình, nhưng bóng người trong kia không phải mặc thanh sam tố bào như trong ký ức, mà là một bộ quan bào bàn lĩnh trách tỵ hoa quý, trên đầu còn đội cái mũ cánh chuồn, nếu không phải khuôn mặt kia giống mình như đúc, thật đúng là làm cho người ta hoài nghi người trong gương không phải là y.

Dư Tĩnh nghi hoặc không khỏi còn muốn chạy tới gần nhìn cẩn thận chút nữa, vị quan viên vẫn vui đùa vào trướng sách bỗng nhiên ngẩng đầu, liếc mắt nhìn y một cái, liền giống như gặp người quen, kinh ngạc kêu lên: “Sao ngươi lại tới nữa?!” Không để ý tới Dư Tĩnh khó hiểu, vị quan viên kia thở dài, khép lại cuốn sách trong tay, tựa hồ trong này cũng không có tên Dư Tĩnh, “Lúc này lại làm gì đắc tội Diêm Quân? Ai, mấy ngàn năm cũng chưa từng thấy ngươi phạm sai lầm gì lớn, sao hiện giờ lại không được sống yên ổn?”

Dư Tĩnh lại mơ hồ, nhưng trong đầu hỗn độn lại giống như biết chính mình vì sao lại như thế, vả lại nguyên nhân này, cũng là mình cam tâm tình nguyện, không oán không hối hận.

Hắc bào quan viên thấy y thần sắc hoảng hốt, không khỏi nhíu mày, lại cẩn thận nhìn một chút, bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ: “Bốn vương thật sự là hồ đồ, Diêm Quân nói người lịch kiếp nhập phạm đi. Hôm nay trở về, chẳng lẽ là kiếp số đã hết?” Hắn vội vàng mở trướng sách tra tìm, rồi mới bấm đốt tay tính toán, “Hồng rồi! Bấy phách chết, mệnh bạc như giấy, tùy tiện một cái tiểu kiếp đều có thể khiến ngươi oan

uống toi mạng, người còn dám đi trêu chọc sát tinh Phá Quân kia?!”

Dư Tình nhưng thật ra có điểm hiểu ý: “Ý là nói, ta đã chết phải không?”

“Dương thọ người còn chưa hết, vừa chết chưa đến nửa canh giờ, xác chết vẫn chưa bị hỏng, mau mau hoàn dương còn kịp!!”

“Còn có thể sống lại? Không phải chứ?”

Quan viên trợn trừng mắt: “Sao đi một chuyến đến nhân gian thì quên hết mọi quy củ!! Lại nói người đường đường Diêm La đệ tam điện, chết đuối thì tính là cái gì?! Đi mau đi mau!”

Dư Tình chớp mắt mấy cái, nhìn nhìn đường về, một mảnh tối tăm dài đằng đằng lại không biết đi thông đến nơi nào.

“Đi trở về quá mệt người, dù sao sớm hay muộn cũng phải đến, không tất yếu phải đi nhiều một chuyến chứ?”

“Người cũng chỉ còn lại vài miếng hồn phách, ngay cả thân thể đều không có, làm sao biết mệt?!” Hắc bào quan viên bị y làm cho tức giận mắt mở trừng trừng, ai mà không lưu luyến trần thế? Chưa từng thấy qua ai lại còn mượn cớ không muốn hoàn dương!! Rơi vào đường cùng, đành phải nâng tay bỏ ra một đạo hư không, “Sao cũng được! Để bốn vương tiễn người một đoạn đường!”

Không đợi Dư Tình đáp ứng, đẩy một cái, liền đưa y đưa vào trong hư không.

Cổ họng một trận cay rất đau đớn, cả người mềm nhũn vô lực rất nhiều, mỗi một hơi thở đều dị thường gian nan, nhưng mà đúng là thân thể đau đớn, nhắc nhở y rằng bản thân còn trên nhân thế.

Dư Tình hé mở mi mắt nặng nề, đã thấy sắc trời sáng tỏ, mọi nơi một mảnh tĩnh lặng. Y miễn cưỡng khởi động thân mình, yết hầu ngứa lên ho khan vài tiếng, cứ nhiên từ xoang mũi sặc ra chút ô thủy, mùi thối kinh tởm làm y buồn nôn một trận.

Y phục ẩm ướt chưa khô dán tại trên người, sáng sớm mùa thu gió lạnh đến xương, thổi tới y cả người phát run, giãy dụa trứ bò lên nghĩ muốn tìm chỗ tránh gió, nhìn lướt qua mọi nơi, phát hiện bản thân đang ở giữa một đáy hồ tương đối lớn, cảnh vật xung quanh nhìn hơi hơi quen mắt, y giật mình phát hiện chính mình cứ nhiên đang ở trong hồ nước tối hôm qua bị đẩy vào. Bất quá dòng nước từng bị lực bình phủ kín hiện giờ tựa như một hồ đất lớn, không còn lại một giọt nước, chỉ còn lại một dòng nước bùn khô cằn.

Mà y đúng là đang đứng bên dưới đáy.

Xung quanh ngay cả bóng người cũng không có, thanh âm có chút phát ách kêu to không được, hướng chỉ

tình huống trước mắt không rõ, cũng không biết Diêu Quang đã chạy ra khỏi cái chỗ quỷ quái này chưa, mà chính mình đại khái đã bị xem như người chết mà để tại nơi này. Rơi vào đường cùng, đành phải tha thân thể đi vào đường biên, tay chân cùng sử dụng bò lên. Nhưng lầy lội trơn trượt, hơn nữa y suýt chết nhưng vẫn còn sống, tay chân không có sức, vài lần leo lên một nửa đều trượt trở về.

Đáy bùn này lại còn rất sâu, Dư Tĩnh cạo một thân nước bùn, lại vẫn không thể rời đi.

Y cũng không thử bò lên nữa, đứng tại chỗ, nhìn một lúc lâu, ngược lại lui nửa bước, nâng tay niệp bí quyết, trong miệng niệm thầm: “Hạ!” Tiếng nói vừa dứt, lại thấy âm phong rì rào, bức tường bùn khó leo trước mặt bỗng dựng sụp xuống, giống như một cái sườn dốc thoải thoải để người khác có thể hành tẩu.

Dư Tĩnh mượn đường mà lên, bình yên trở lại trên bờ, rồi sau đó quay đầu lại, nhìn thoáng qua, cũng không có nửa phần kinh ngạc.

Kỳ thật trí nhớ tựa như bị một lớp màn mỏng manh che phủ chỗ sâu nhất trong đầu, chỉ cần một cơ hội, hơi vén mở lớp màn một chút, tất cả trí nhớ tựa như dòng nước chảy tràn. Huống chi trải qua sinh tử, địa phủ trọng du, lại còn chiếu một cái trước Nghiệt Kính Đài?

Dư Tĩnh là Tống Đế Vương, Tống Đế Vương chính là dư tĩnh.

Vốn là như thế.

Cúi đầu nhìn nhìn cả người lầy lội ẩm ướt, thật là khó chịu, thi pháp đổi mới đương nhiên không khó, nhưng mà... y không làm như vậy, bởi vì y đã nghe được phía sau có tiếng bước chân.

“Dư Tĩnh!!!”

Thiếu niên tựa như một khóa lưu tinh bổ nhào qua, suýt nữa lại đụng y ngã về hố bùn, thật vất vả đứng vững, lại bị bắt lấy lắc lắc một trận, suýt tí nữa đem hồn phách mới về lắc tản mất.

“Người con sống!! Người còn sống phải không?!” Thiếu niên mở to hai mắt nhìn y chăm chăm, đưa tay đi thăm dò dưới mũi cùng với sờ mạch đập trên cổ y, cuối cùng xác nhận y là người sống, nhất thời lại thay một bộ biểu tình giận dữ, “Không chết người ở dưới đó giả thi thể làm cái gì a?!”

Dư Tĩnh thùy mi, không bỏ qua một chút ẩm ướt cùng hồng ti trong mắt thiếu niên, không hiểu sao, cư nhiên có chút ăn giấm, đương sơ chính mình ở địa phủ hồn phi phách tán cũng không thấy hắc có biểu tình như vậy, nhưng thể xác “Dư Tĩnh” này lại có thể được Diêu Quang đối đãi như thế.....

Thấy y không trả lời, Diêu Quang còn cho rằng y thần trí không rõ, cũng không truy vấn thêm nữa. Nửa canh giờ trước, thu được cảnh báo Dư Tĩnh đưa đến, hắc cũng không đào tẩu, ngược lại vội vàng chạy tới, trại chủ Ma Kim tập hợp rất nhiều người Miêu muốn vây bắt hắc, nhưng mà đám phạm nhân đó làm sao là đối thủ của tinh quân, vung tay vài cái liền chế phục toàn bộ bọn họ. Nhưng mà khi hắc từ trong miệng

Ma Kim bức ra tin tức Dư Tình, vội vàng đuổi tới nơi đây, cũng đã phát hiện Dư Tình bị quăng vào trong nước, dưới cơn thịnh nộ, Diêu Quang lấy háo lực làm bốc hơi hết nước trong ao, đáng tiếc Dư Tình đã chết ngạt.

Diêu Quang thật sự thật không ngờ Dư Tình lại có một kiếp này, nếu không nhất định sẽ không cho phép y một mình đến nơi này, trước đó sớm dựa vào Ma Kim thuật lại, nguyên lai bọn họ tính đưa hắc làm như sinh tể, bắt Dư Tình giao người, không ngờ thư sinh văn nhược này mặt ngoài thuận theo đáp ứng, lại ngầm thi kế cảnh báo, cố giữ lại tính mạng của mình.

Nhìn đến thi thể đã cương cứng nằm dưới đáy ao toàn thân lầy lội ướt sũng, Diêu Quang nhưng lại cảm thấy được khó có thể nén được phần nộ cùng khổ sở, tâm càng như là thiếu một khối thật to. Tên gia hỏa này luôn bo bo giữ mình rõ ràng có thể chỉ cho cho bản thân, lại cố tình vì cứu hắc mà không để ý an nguy của mình..... Ngu ngốc..... Cho dù chuyển thế, cũng vẫn là một tên ngu ngốc suy nghĩ bằng đầu ngón tay!

Đáy lòng cuộn cuộn lửa giận nhìn Dư Tình ướt sũng nằm giữa vùng bùn, nghĩ gia hỏa này xưa nay luôn gọn gàng sạch sẽ, thế là trở về lục tung hành lý tìm bộ y phục sạch sẽ tính thay cho y, ai ngờ vừa quay đầu lại, nhưng lại thấy cái tên rõ ràng đã tắt thở lâu ngày không biết sao lại đứng lên, còn vẻ mặt tiếc hận nhìn y phục ướt sũng trên người.....

Hắc khó có thể ức chế tâm tình lo lắng đi xác định y vẫn đang sống, mũi có hô hấp, lồng ngực phập phồng, mạch đập nhảy lên, đợi nhất nhất xác nhận qua một lần, tâm thoáng cái đầy vung.

Bỗng nhiên có cảm giác như điều nhi ở trên biển bay hồi lâu cuối cùng đáp xuống trên tảng đá ngầm, an an ổn ổn.

Bất chấp suy nghĩ vì sao y đã chết mà sống lại, trong lòng chỉ có một ý niệm cổ quái, thật tốt quá, y còn sống.....

25. Quyển 2 - Chương 6

Dương thang chỉ phí dương trùu tâm, tước chu quật căn trừ ác tăn

“Cáp thu cáp thu ” Hai tiếng hắt xì thật to làm cho Diêu Quang phục hồi tinh thần lại, thấy Dư Tình đứng trong gió lạnh xoa xoa đầu mũi hồng hồng, một thân lầy lội chặt vật không chịu nổi, liền vội vàng đưa qua một bộ y phục sạch sẽ.

“Mau thay bộ y phục ắm ướt đó ra!”

“Nga.....” Dư Tĩnh tiếp nhận, cũng quả thật là cực lạnh, lập tức cởi bỏ bộ y phục ẩm ướt hôi thối, thay vào bộ áo sạch sẽ nhẹ nhàng, lúc này mới thở hắt ra một hơi. Thẳng lưng quay đầu lại, đã thấy ánh mắt Diêu Quang sâu thẳm nhiếp nhàn, tầm mắt nhìn chăm chăm vào cổ y quả thực giống như phải thiêu sạch y mới cam tâm.

“Xảy ra chuyện gì?”

Diêu Quang không nói, đi tới, nâng thủ búng cổ áo của y.

Lại thấy trên chiếc cổ trắng nõn, phần yết hầu có một dấu ứ ngân thâm tím nhìn rất rõ, xem cẩn thận chút thể nhưng còn có mấy dấu ngón tay ở hai bên cổ! Phía trước thầm nghĩ Dư Tĩnh đã chết chưa kịp nhìn kỹ, hiện giờ mới phát hiện thư sinh văn nhược này chẳng những bị tàn nhẫn ném xuống hồ nước, càng từng bị người dùng tay bóp cổ ý đồ bóp chết y!!

Y chỉ là một thư sinh văn nhược, đối mặt trước đám người Miêu như lang như hổ này, y căn bản không có đường phản kháng..... Cổ bị gắt gao siết chặt, mạnh mẽ chặt đứt hô hấp, hít thở không thông là thống khổ mà không người sống nào có thể thừa nhận được..... Đồng tử dần phóng đại, thân thể cũng không còn sức để giãy dụa..... Người Miêu cho rằng y đã chết, liền quăng y vào hồ nước..... thân thể nhũn ra dần chìm xuống, thật vất vả mới thoát khỏi gông xiềng nơi cổ họng khô phục hô hấp, nhưng không cách nào ngăn cản trọc thủy mãnh liệt tràn vào khoang mũi.....

“Diêu Quang?”

Dư Tĩnh lo lắng nhìn Diêu Quang sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nắm tay thậm chí siết lại hiện ra từng đạo gân xanh.

Nghe được y khẽ gọi, Diêu Quang mới ngẩng đầu, ngọn lửa trong mắt không chừng toát ra, hần bỗng nhiên nâng tay lên, cẩn thận vì Dư Tĩnh cài lại từng chiếc khuy áo trên cổ, lúc này mới miễn cưỡng che đi những dấu vết ghê người kia. Cài xong chiếc khuy cuối cùng, hần lộ ra một nụ cười tươi tắn: “Tất cả người trong thôn này, đều phải chôn cùng người.”

Câu nói khinh miêu đậm tả, lại mang theo hung lệ tàn nhẫn.

Dư Tĩnh hoảng hốt một trận, trong lúc nhất thời, y giống như lại đứng giữa Dao Trì thịnh hội ngàn năm trước, trên Dao Trì ngọc bích kim hà, thiếu niên áo trắng tóc dài, tuấn mỹ vô song, một thân hào khí phệ nhân chấn nhiếp bách tiên Thiên giới. Ngạo thị thiên vũ, đế tiền bất tổn, bỏ xuống một câu: “Phá quân thịnh chiến!”

Khóe miệng, không dấu vết nâng lên một độ cong.

Tâm tính tứ ngạo, vạn năm khó sửa, y thích, đây không phải là vị sát tinh ác liệt không thể bị thiên địa câu thúc, không được tiên thánh yêu thích sao?

Chính là, y cũng không thể vì mấy chuyện nhỏ này, làm cho Diêu Quang tay nhiễm máu tươi.

Mặc dù đám người trong trại này tin phụng tà linh, mù quáng sinh tể đồng tử, thậm chí không tiếc giết hại người vô tội, dù chết cũng chưa hết tội. Nhưng mà sinh tử có mệnh, nếu Diêu Quang mạnh mẽ nghịch đạo, chỉ biết đồ thêm sát nghiệt, hoàn toàn vô ích.

Thiện ác đến cùng tất có báo, chỉ là đến sớm hay muộn mà thôi.

Nhân quả báo ứng, cuối cùng sẽ rơi xuống trên đầu những người này. Đến lúc đó trên Diêm La điện, còn có Tống Đế Vương y phán thưởng món nợ này. Lúc đó tự nhiên sẽ cho đám ác nhân dám động thổ trên đầu thái tuế đó biết, hình pháp ở mười sáu tiểu ngục đệ tam điện như thế nào khiến người tình nguyện hồn phi phách tán cũng không mong ở nhiều thêm một lát.

Vậy thì, cần gì phải nóng lòng nhất thời?

Diêu Quang có thể vì mình chết mà sinh khí, thậm chí nộ hỏa thiêu tâm, không tiếc đồ thôn tuần táng đã khiến y âm thầm cao hứng, Dư Tĩnh vươn tay giữ chặt thiếu niên đang muốn xoay người rời đi.

Diêu Quang trong cơn giận dữ, đang định phát tiết, rồi lại bị giữ chặt không khỏi càng thêm tức giận: “Người kéo ta lại làm gì?!”

Dư Tĩnh chớp mắt mấy cái, chỉ chỉ vào mình: “Ta còn chưa có chết, cần đồ tuần táng làm chi nha.....”

“Người vốn đã chết!” Diêu Quang nhào tới, một tay kéo vạt áo y, vết ứ ngân này đã đủ thuyết minh hết thấy, “Nếu người không phải..... nếu người không phải..... người đã sớm.....” Là hấn quá mức sơ ý, nghĩ rằng không có yêu quái, quỷ thần không dám gần người, liền không có gì nguy hiểm, lại quên trên trần thế này, càng nhiều chính là những kẻ bị tham dục che mờ hai mắt, mà những người này mất đi nhân tính, hành vi điên cuồng, tàn ngược như thú!

Thiếu niên quật cường cắn chặt môi, mắt trừng lớn, trong lửa giận khó nén hồi hận khổ sở.

“Thực xin lỗi.....” Đôi tay Dư Tĩnh nhẹ nhàng choàng qua bờ vai đơn bạc của thiếu niên, không mang theo một tia cường ngạnh kéo hấn vào lòng ngực, tinh quân trải qua vạn năm hồng trần, sớm nên nhìn thấy sinh tử, vốn không nên cố chấp vì sinh tử của một phạm nhân, thế nhưng hấn vì y mà ngoại lệ lần nữa.

Phá Quân tình ngang ngược kiêu ngạo nhưng cũng khả ái như vậy, sao có thể bảo y không yêu thương, không quý trọng?

“Thực xin lỗi...” Y nhẹ nhàng nói, đây là lời xin lỗi y vẫn nợ. Ngày ấy ở sau Diêm La điện không khổng chế được điên cuồng, hại thiếu niên tinh quân này trên tháp rơi lệ cầu xin tha thứ, thương tổn cao ngạo cùng tự tôn của hấn, y chưa từng ăn hận vì những gì mình làm, lại thiếu Diêu Quang một lời xin lỗi.

Nhưng mà y tự giữ thân phận Diêm La, không thể nói ra một câu này, hiện giờ cứ cho y giả hoạt thêm một lần, mượn thân thể phàm nhân che đậy, nói ra một câu đã nợ quá lâu.

“Đây đều là do ta không tốt..... Diêu Quang, người đừng sinh khí được chứ?.....”

Diêu Quang lặng im.

Cánh tay thư sinh không hề cường tráng, càng không cường chế trời buộc, độ ẩm dịu dịu, là bao dung chỉ thuộc về mình, rõ ràng có thể dễ dàng gãy ra rồi lại không muốn rời đi. Nam nhân này, vô luận có mất trí nhớ hay không, cũng sẽ ở thời điểm hấn mỗi một yếu đuối, giống như một ánh dương quang xuyên thấu mây đen, soi sáng vào nội tâm mù mịt.

Vậy hãy để hấn cần rõ đi, dù sao hiện tại hấn cũng không phải ác diệu chốn Cửu thiên, chỉ là một thiếu niên thế gian mà thôi.

Qua một trận, Dư Tĩnh mới đánh vỡ yên lặng, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tuy nói những người đó tội không thể tha, nhưng chúng ta không phải là quan phủ, không có quyền định tội, nếu như giết bọn họ, ngược lại sẽ bị xem là lạm sát người vô tội...”

Tâm hồi hận vừa đi, thiếu niên lại khôi phục tính cách kiêu căng của mình, nghe y nơi như thế, còn cho rằng Dư Tĩnh cố hủ sợ phiền phức, không muốn trêu chọc phiền toái, liền bực bội đẩy y ra: “Há có thể từ bỏ như thế?! Nếu buông tha đám ác nhân này, quay đầu lại bọn họ lại đi hại người!”

“Nói cũng đúng.” Dư Tĩnh thực tự nhiên buông tay ra, không có ý áp đặt, quay đầu nhìn nhìn phương hướng Miêu trại, “Đối với đám người không thể nói đạo lý này, dĩ nhiên không thể luận theo lẽ thường.”

“Bằng không người nói như thế nào?”

Dư Tĩnh quay đầu lại, nhìn về phía Diêu Quang khe khẽ cười, nụ cười thoát nhìn thật sự rất bình thường, thế nhưng Diêu Quang lại cảm thấy phía sau thổi qua một trận âm phong, lạnh lẽo thấm vào xương cốt.

“Đương nhiên phải trị tận gốc, nhổ cây đào gốc.”

Biện pháp không triệt để, không bằng dập lửa chôn củi.

Nhổ cây đào gốc, trừ ác tự nhiên vụn tẫn.

Thư sinh nhả nhặn êm tai nói nói: “Sở dĩ phải sinh tể người sống, đó là bởi vì trong núi có Bàn Vương. Chỉ cần gạt bỏ cái gọi là thần linh kia, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không còn lý do sinh tể.” Lấy sinh tể mạng người đổi mưa thuận gió hoà, vốn là ngộ nghịch cương thường, hồi phục nguyên trạng bất quá là tuân theo thiên đạo tuần hoàn thôi! Về phần trại tử sau khi mất phù hộ sẽ như thế nào, là suy sụp tan hoang, thậm

chỉ là diệt vong cũng không phải chuyện là bọn hần có thể can thiệp.

Đối với cách làm này, thư sinh hoàn toàn không cảm thấy có nửa phần nham hiểm, nói xong còn phi thường tự giác cúi đầu xuống, hỏi ý kiến Diêu Quang: “Người cảm thấy như vậy được chứ?”

Diêu Quang há lại không hiểu ý, trong mắt hiện lên một tia tà quang: “Rất hợp ý ta.”

Hai người trở lại Miêu trại, liền thấy đám người Miêu bị Diêu Quang chế phục toàn bộ ngã trên khe núi, cũng không biết hần làm pháp thuật gì, ai nấy xanh cả mặt, không thể động đậy.

Diêu Quang đi đến trước mặt tên trại chủ Ma Kim, búng tay một cái, Ma Kim chỉ cảm thấy trời buộc vô hình trên người lập tức được cởi bỏ, tay chân vẫn cứ như nhũn ra. Khi lão nhìn đến Dư Tĩnh đi phía sau, lại sợ tới mức cả người phát run, hoảng sợ lầm bầm: “Quý... Quý...”

Cũng không thể trách lão kinh sợ như thế, nếu đổi lại là thường nhân, chìm dưới đáy ao suốt nửa canh giờ, vô luận như thế nào đều phải chết thông thấu triệt để, đâu thể nào còn có thể loạn bính loạn khiêu giống như Dư Tĩnh?!

Dư Tĩnh bước ra từ phía sau Diêu Quang, thấy toàn bộ người Miêu trên khe núi sắc mặt thảm đạm, cư nhiên còn nhếch miệng cười, tiểu dung kia phải nói là cực âm trầm, một người cao to trực tiếp hai mắt trợn trắng ngất đi. Thế mà thư sinh này không có một chút tự giác mình đang dọa người, vẻ mặt vô tội để sát vào: “Cái gọi là đến mà không chào cũng phi lễ, nhận được trại chủ chiếu cố, tại hạ đến trả lễ!”

Ma Kim sợ tới mức cả người phát run, muốn chạy trốn nhưng tứ chi vô lực, trơ mắt nhìn Dư Tĩnh giống lệ quỷ lấy mạng chậm rì rì xấp lại đây, mãnh liệt nhớ tới chính mình có Bàn Vương phù hộ, lập tức lớn tiếng rống lên: “Người này cô hồn dã quỷ! Chúng ta có Bàn Vương phù hộ!! Tà quỷ không được gần người!!”

Dư Tĩnh sờ sờ cằm: “Xin hỏi thần linh của cá người hiện giờ ở đâu? Ta thật muốn nhìn một chút nó lợi hại như thế nào!”

Ma Kim kêu to: “Bàn Vương đại thần uy lực khôn cùng, người không cần vọng tưởng chống lại ngài!!”

“Nghe nói tổ thần Bàn Vương, vốn là một đầu khuyển, trong vạn quân lấy được thủ cấp địch, được Đế phong thưởng lại còn lấy được công chúa, thật sự là một vị thần anh dũng vô cùng. Nhưng vị ‘Bàn Vương’ trong núi của trại chủ kia, thật giống một con quái vật tránh ở trong động chờ tộc nhân hầu hạ đem sinh tế đưa lên đến miệng!”

“Nói vậy!! Người dám vu tội Bàn Vương, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh xuống!!”

Ma Kim cơ hồ muốn nhào qua xé nát Dư Tĩnh, Diêu Quang đứng bên cạnh sao cho phép lão làm càn, một cước đạp lão ngã xuống đất, một cước này hạ xuống, cũng không biết chặt đứt mấy cái xương sườn, cả giận nói: “Ồ ào cái gì! Thiên Lôi ở trước mặt ta còn phải thu lại cái búa nát của hần, quay đầu lại ta bảo hần

đập một búa xuống đầu người trước!”

Dư Tĩnh tất nhiên không sợ hãi, chậm rì rì hỏi han: “Nói như vậy, trại chủ đã tận mắt gặp qua Bàn Vương sao?”

Ma Kim đau đến nói không ra lời.

“Nếu không có gặp qua, như thế nào khẳng định trong động chính là tổ thần Bàn Vương?” Dư Tĩnh không nhìn đối phương biểu tình thống khổ nhẹ răng trợn mắt, một bộ hảo tâm nhắc nhở, “Nói không chừng bắt quá chỉ là một con dã cẩu hơi lớn một chút thôi!”

“Người..... Người.....” Nếu luận về công lực miệng lưỡi, Ma Kim sao có thể là đối thủ của Dư Tĩnh? Lúc này tức giận đến sôi máu, lại mắng không ra lời, hai mắt vừa trợn trắng liền tức giận ngắt đi.

Dư Tĩnh ngược lại nở nụ cười: “Đứng đầu một trại, khí lượng sao lại nhỏ như thế?”

Thế là không hề để ý tới Ma Kim đã chết ngất, ngược lại nhìn về phía một đám người miêu trên mặt đất, đám người này đều dùng thần sắc kinh khủng nhìn y, rồi lại trốn không kịp, cho đến khi tầm mắt y dừng lại trên một người Miêu nhìn có vẻ quen mắt, Dư Tĩnh liền lộ ra biểu tình nhận ra người quen: “Ồi chào! Người không phải.....”

Không đợi y nói hết lời, người Miêu kia sợ tới mức hồn phi phách tán, kêu lên sợ hãi không thôi: “A a a công tử tha mạng a!! Ta là nhận lệnh trại chủ cho nên mới có thể hạ độc thủ như vậy!!”

Dư Tĩnh nhìn chằm chằm gã, oán độc trong mắt nói có bao nhiêu sâu đậm thì có bấy nhiêu sâu, chỉ cần nhìn như vậy, người Miêu kia liền có cảm giác cực độ sợ hãi như thể sẽ bị y kéo xuống địa ngục ngay lập tức.

“..... Ta muốn biết, Bàn Vương ở nơi nào?.....”

“Ngay tại trong động giữa sườn núi sau Thụý Bình sơn!! Tha mạng a công tử.....”

“Nói sớm không phải tốt lắm sao!”

Mọi người trên mặt đất sững sờ nhìn thư sinh vừa rồi còn phát ra quỷ khí âm trầm như ác quỷ trong nháy mắt biến trở về bộ dáng nhả nhận vô hại, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm lảng một mảnh.

Dư Tĩnh đứng lên vỗ vỗ tro bụi trên người, thuận tiện nhu nhu mắt, ánh mắt nhìn về phía Diêu Quang trong sáng thanh triệt, làm sao còn có nửa điểm tối tăm? Phải biết rằng diễn cảm trên mặt có thể xuất thần nhập hóa cũng không phải là chuyện đơn giản, đặc biệt ánh mắt truyền tình tự lại cực kỳ cao thâm, đây chính là công phu thực sự, cũng không phải thi pháp biến hóa mà được, vì vậy y luôn luôn không cần

giống những Diêm La điện chủ khác biến hóa ra pháp tướng dữ tợn làm ác quỷ kinh sợ.

Y xoay người nhìn thoáng qua sơn lĩnh trùng điệp: “Núi cao đường xa a.....” Quay đầu lại, đảo qua mấy người miêu thanh tráng trên mặt đất, “Tại hạ thân thể không khoẻ không tiện trèo đèo lội suối, còn phải làm phiền các vị nâng chúng ta lên đó!”

26. Quyển 2 - Chương 7

Quỳ bì cổ minh chấn bách lý, tứ hung hữu yêu danh Hồn Độn

[Trống da quỳ chấn trăm dặm, tứ hung có yêu tên Hồn Độn]

Hai chiếc kiệu được hai người Miêu thanh tráng một trước một sau nhẹ nhàng nâng lên, chiếc ghế dựa trên cổ kịa là dùng dây mây đan thành, vừa rắn chắc lại thoải mái, Dư Tĩnh ngồi ở mặt trên, đường xá xa xôi, sơn đạo gập ghềnh thể nhưng chẳng có quan hệ gì đến y, cổ kiệu lúc la lúc lắc, lắc lắc lư lư, y ngược lại thoải thoải mái mái bắt đầu buồn ngủ đến.

Về phần Diêu Quang trên cổ kiệu phía sau, khuôn mặt vẫn đen đến phát trắng, hai gã người Miêu nâng hần đều nơm nớp lo sợ, hiện tại bọn hắn đã biết tiểu thư đồng này nhìn qua vừa lùn lại gầy nhưng lợi hại phi phàm, chỉ sợ hần sinh khí một cái liền đập bọn hắn lẫn xuống núi.

Ước chừng nửa canh giờ rốt cục tới chỗ giữa sườn núi, bọn hắn như trút được gánh nặng hạ cổ kiệu cúi đầu đứng một bên chờ đợi sai phái. Dư Tĩnh đứng lên ngáp một cái, bắt đầu đánh giá huyết động trước mắt. Huyết động này xem ra vốn là thiên nhiên tạo thành, sâu thẳm tối đen, khó biết sâu cạn, hẳn là nhiều năm sinh tế, bốn phía trên mặt đất âm khí từng trận, hiện giờ Dư Tĩnh đã trọng khai pháp nhãn, tự nhiên có thể nhìn thấy oan hồn bồi hồi xung quanh, đúng như lời Ma Kim nói, đều là những hài đồng nhỏ tuổi.

Diêu Quang cũng xuống kiệu, đi đến phụ cận động khẩu xem xét, sau đó khom người hái một nhúm cỏ lên cắn một ngụm, không khỏi nhúu mày.

“Đây là cái gì?” Dư Tĩnh tò mò đi đến gần.

Diêu Quang nhìn y một cái: “Phụ thốn thảo.”

“Nga?”

“Phụ thốn thảo cần yêu lực tắm bổ, hơi lỵ nửa khắc tức khô, vả lại nó sinh trưởng phi thường chậm, muốn

phụ thốn thảo cao bằng ngón tay, chỉ sợ cần đến ngàn năm. Xem ra yêu quái bên trong đã chiếm cứ huyết động rất lâu, không ít hơn trăm năm.”

Dư Tĩnh gật đầu: “Nga, thì ra là thế, xem ra yêu quái này có tính nhẫn nại không tồi.”

Diêu Quang liếc mắt nhìn y, hừ nói: “Không hiểu còn giả hiểu! Tránh qua một bên đi! Ta vào xem tình huống, người chờ bên ngoài.”

Dư Tĩnh lại liên tục lắc đầu: “Không được, tuyệt đối không được! Ở bên ngoài chờ không an toàn bằng đi theo bên cạnh người, nói không chừng yêu quái kia có khả năng thông thiên triệt địa, từ dưới nền đất hiện lên há mồm nuốt ta luôn.....”

Diêu Quang nghĩ nghĩ, cảm thấy y nói cũng có lý, trước đó là bởi vì quá mức sợ ý để y một mình ngược lại hại tánh mạng y, thực còn không bằng đi theo bên cạnh để mình chiếu ứng, miễn cho y gặp nguy hiểm ở nơi mình không thấy. Vì thế cũng không phản đối nữa, tùy ý cho y cùng nhập động.

Huyết động sâu không thấy đáy, một đường đi trước, trên vách động nơi nơi bám đầy mạng nhện, tro bụi đầy đất, xem tình huống nơi này, sợ là đã có đã nhiều năm không ai qua lại. Động này cũng không biết là đi thông nơi nào, con đường vòng vèo như ruột dê, bọn họ đi một hồi lâu vậy mà vẫn còn chưa tới cuối, Diêu Quang có chút lo lắng Dư Tĩnh một bộ thân mình thư sinh không chống đỡ được, liền dừng bước quay đầu lại nói: “Nghỉ một lát rồi lại đi!”

“Ăn.” Dư Tĩnh cười đến ôn nhu, ánh đuốc thấp thoáng dừng bên sườn mặt thiếu niên, rõ ràng không phải tuần dung khiến người kinh động như trong trí nhớ, nhưng vẫn làm cho y không thể dời tầm mắt, nhìn không được nâng tay gỡ xuống tơ nhện dính trên tóc hắn, không tập trung nói, “Yêu quái này đại khái là rất lười..... Nếu không có sinh tế để ăn, hắn ngay cả xuất động đi phơi nắng cũng lười.”

Tâm tư Diêu Quang đều đặt trên người con yêu quái trong động, cũng không có cảm thấy động tác của y có gì không ổn, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm huyết động sâu thẳm kia: “Yêu quái bên trong chỉ sợ không tầm thường. Ta ở trong thôn vẫn chưa từng cảm giác được yêu khí, nó che dấu yêu lực vô cùng tốt, nếu không phải ngoài động có phụ thốn thảo, chỉ sợ cũng khó biết trong động này có yêu quái.” Diêu Quang nói xong, nâng tay thúc dục pháp thuật, một cỗ háo lực từ bàn tay trào ra như liệt phong thổi vào trong động, nhất thời đem những thứ loạn thất bát tao gì đó thanh trừ không còn một mảnh.

Vốn định thả thảo kinh xà, ai ngờ bên trong vẫn không có nửa điểm tiếng động.

Diêu Quang hừ lạnh: “Xem ra không những là lười, lại còn rất xuẩn!!”

Bức không ra yêu quái kia, đành phải tiếp tục đi tiếp thăm dò, vòng quanh năm bảy ngách lại đi tiếp một canh giờ, sợ là đã đi vài vòng trong lòng núi, cuối cùng là nghe được tiếng gió đánh vào trên vách tường. Diêu Quang lập tức lách mình đi về phía trước, Dư Tĩnh ở phía sau nhìn thấy cái gáy thấp bé hơn mình, không khỏi hiểu ý cười.

Sát tinh này của y, sự quan tâm vô thanh vô tức của hắn, cũng không biết là học được của ai, thật sự không đạt được kết quả tốt, khó trách ở thiên giới luôn không được ưa thích. Bất quá cũng tốt, không ai hiểu được thưởng thức, tự nhiên không có ai ngấp nghé.

Hai người lại đi thêm một hồi, bỗng nhiên gặp một vách tường chắn đường. Chẳng lẽ đây là điểm cuối rồi sao? Chẳng lẽ đây là một kiến trúc cổ đồ xuống chắn đường? Đúng là kỳ quái, Dư Tĩnh bỗng nhiên tiến lên, đưa tay sờ sờ vách tường kia, trên mặt lộ ra biểu tình bất khả tư nghị.

“Làm sao vậy?” Diêu Quang hỏi.

Dư Tĩnh quay đầu, khuôn mặt thư sinh trắng nõn đích dưới ánh nến trong hắc ám có vẻ hơi dọa người: “Vách tường này... có mao?!”

Diêu Quang vừa nghe điều không hợp lý, xông về phía trước cẩn thận nhìn lên, nhưng thấy vách tường chặn đường quả nhiên là lông xù một mảnh, cũng không như là cọng cỏ, xem hình dạng cùng mức độ mềm mại kia, chính là một bộ lông hàng thật giá thật! Vách tường cư nhiên còn có hô hấp phập phồng, mơ hồ mang theo vị đạo đặc biệt trên người dã thú.

Diêu Quang nhíu mắt lại, không chút do dự lấy cây đuốc dụi vào trên vách tường một cái...

“Chi — chi —” đột đến khói đen bốc lên, sau đó là mùi lông cháy khét lẹt, “vách tường” tựa hồ vẫn không có nửa điểm phản ứng, thẳng đến rốt cục toát ra hương vị thịt nướng..... dưới nền đất tựa như phát ra tiếng rên rĩ, “vách tường” lui về phía sau!! Nguyên lai cũng không phải vách tường gì cả, mà là thân hình của yêu quái!

Yêu quái này vô cùng cực đại, thân hình thể nhưng lại chen chặt cả cái động khẩu, nếu không phải bị ngọn lửa nướng, thật đúng là không nhìn thấy

Cuối cùng là lộ ra lối vào huyết động, Diêu Quang đem cây đuốc hướng vào trong dò xét một chút, chỉ thấy động khẩu nguyên lai là một mặt đá nhô ra khỏi vách núi, cách mặt đất cực cao, trở lại không hề phân trần một phen ôm lấy thắt lưng Dư Tĩnh, cả hai cùng nhảy xuống vách núi, vững vàng đáp xuống mặt đất mới buồng Dư Tĩnh ra.

Cây đuốc chỉ chiếu sáng khoảng hai trượng, không thể chiếu rọi đến tận cùng, Diêu Quang dùng chỉ bắn ra mấy ngọn lửa, ngọn lửa tản ra bốn góc động, không cần củi mà vẫn cháy sáng, lúc này mới đem huyết động quanh năm hắc ám chiếu rọi sáng trưng.

Huyết động cũng rất rộng lớn, yêu quái cũng thật sự vô cùng cực đại, tựa như một tòa núi nhỏ nằm ngang trên mặt đất, nhưng thấy tứ chi trắng kiện xoạc ra, cả người đều là lông dài mềm mại, đầu lại không biết lui ở nơi nào. Mới vừa rồi bị đốt cư nhiên chỉ làm cho nó hoạt động một chút, không thấy động tác nào khác.

“Đây là quái vật gì vậy? Thể hình thể nhưng to lớn như núi!”

Nếu luận hiểu biết về yêu quái, Diêm La Vương hàng năm giao tiếp với quỷ hồn dĩ nhiên không thể so với Phá Quân tinh quân đã từng có năm trăm năm hạ phạm đắm chìm trong công tác hàng yêu phục ma.

Chẳng qua ngay cả Phá Quân tinh ngự yêu vô số đích lần này cũng không khỏi nhú mào: “Không nghĩ tới cư nhiên là Hồn Động.”

“Rất nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm thì không đến mức, nhưng phiền toái.” Diêu Quang quả thật có chút xuất hồ ý liệu (bất ngờ, không ngờ tới), “Hồn động chính là một trong tứ hung thượng cổ, lực lượng sâu không lường được, chính là tính nét cổ quái, có mắt không thấy, không nói chuyện, đôi tai không nghe thấy.”

Dư Tĩnh nở nụ cười: “Kia thật đúng là lừa đủ hoàn toàn.”

“Yêu này ứng với ở dưới núi Côn Lô Tây Thiên, vì sao lại ở nơi sơn huyết nhỏ bé này?”

“Nếu không kêu nó đứng lên hỏi một chút?”

Tên quái này xem ra da thô thịt dày, ngay cả hỏa thiêu cũng không sợ, muốn gọi đầu yêu quái lừa biếng ha ngủ này đứng lên quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Lại thấy Diêu Quang thiêu mi cười: “Chuyện này nào có đáng gì?” Chỉ thấy tay hắn nhoáng lên một cái, không biết thế nào trong bàn tay liền xuất hiện một cái trống da nhỏ tinh xảo, trống này lớn như cái bình, thân trống làm từ tử mộc hồ lô, hai sườn có hai sợi dây buộc tiểu hoàn, khi chuyển động thì sẽ đánh vào mặt trống, tuy nói khéo léo, nhưng xem ra cũng bình thường. Hắn nói với Dư Tĩnh: “Bịt tai lại, bằng không bị điếc ta cũng mặc kệ.”

Dư Tĩnh nghe vậy liền lấy tay áo che đi đôi tai, Diêu Quang liền lay động cái trống. Hai viên tiểu hoàn trước sau quật vào mặt trống, va chạm này nhìn như nhẹ nhàng, nhưng lại giống như tiếng sấm, tiếng trống chấn động vô cùng, nếu là ở phía trên nơi hoang vắng, chỉ sợ có thể truyền hơn trăm dặm, nhưng mà tại huyết động gần như bị phong kín này, mọi nơi đều xao động giống như mãnh thú bị vây khốn trong lồng, hung mãnh cuồng bạo va chạm không ngớt, thậm chí mặt đất cũng run lên, trên vách tường thậm chí xuất hiện vết nứt, mắt thấy cả cái động đều phải bị tiếng trống chấn đổ.

Dư Tĩnh mặc dù đã bịt tai lại, lồng ngực cũng phát ngộp, đầu óc muốn ngất xỉu, vội vàng thúc dục pháp lực trấn định bảy phách trong cơ thể, miễn cho không cẩn thận lại bị tiếng trống chấn cho hồn phi phách tán.

Diêu Quang cũng tùy ý lung lay vài cái, liền không lắc nữa, nhưng tiếng trống vẫn chấn động không dứt bên tai, phía trên đầu thậm chí còn có bụi đá bị chấn nát lát phát rơi xuống.

Dư Tĩnh lấy lại bình tĩnh, xoa xoa tai, hỏi: “Sao tiếng trống này lại vang lớn như thế?”

Diêu Quang đặc ý thu hồi trống vào trong áo: “Cổ làm từ da Quỷ Ngưu dĩ nhiên dùng tốt!” Quỷ Ngưu trong lời Diêu Quang nói, vốn là thượng cổ kỳ thú, hình dáng như trâu, màu xanh biếc, không có sừng, chỉ có một chân, ánh mắt như nhật nguyệt, âm thanh như sấm. Truyền thuyết khi hoàng đế phạt Xi Vưu, lấy da Quỷ Ngưu làm chiếc trống tám mươi mặt, đánh một cái chấn động năm trăm dặm, đánh một hồi chấn động đến ba nghìn tám trăm dặm. Cho nên chiếc trống nhỏ trong tay hắn tuy nhỏ nhắn, nhưng thanh âm có thể so với trăm cái chuông lớn đồng thời vang lên.

“Nga?” Dư Tĩnh nếu có chút dăm chiêu, “Quỷ Ngưu ba ngàn năm mới xuất thế, cũng không phải dễ dàng thấu được, năm đó hoàng đế phụ có thiên mệnh, mới có thể giết Quỷ Ngưu làm trống, từ đó không hề nghe thấy Quỷ Ngưu xuất thế.”

Diêu Quang khịt mũi: “Còn không phải do Thiên Ki keo kiệt nhiều chuyện, hoàng đế kia làm xong cái trống tám mươi mặt, hắn lằng lằng nói lằng phí, lằng lẽ kéo ta đi lột hết phần da trâu còn dư đó, tìm thiên cung xảo tượng một lần nữa chế tác trống bởi sử dụng, trong điện của ta còn bày một đồng!” Thiên Ki mà Diêu Quang nói, đó là một trong thất nguyên tinh quân – Lộc Tồn tinh quân.

“Không sợ Tham Lang tinh quân biết?”

“Nào dám cho Thiên Xu biết, dĩ nhiên là gạt hắn..... Di?!” Diêu Quang đang nói đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, đột nhiên quay đầu lại, chống lại Dư Tĩnh mặt đầy tươi cười, đúng là quen thuộc như vậy, an nhiên ổn cố kia, bất động như núi, thanh thản thả mỗi yêu tinh chờ cá mắc câu, “Người... người như thế nào biết chuyện Thiên Xu?!”

Dư Tĩnh nháy mắt mấy cái: “A! Ta nói lỡ miệng rồi sao?” Thế nhưng trong lời nói lại không có nửa điểm kinh hoàng buồn nản, ngược lại như là cố ý, làm cho người ta tức giận đến sôi lên lại không thể nề hà.

Diêu Quang mở to hai mắt nhìn nhìn thẳng Dư Tĩnh, đúng rồi, từ sau khi y sống lại hắn đã cảm thấy có chút kỳ quái, nếu như là thường nhân, sau biết chính mình chết rồi sống lại, lại như thế nào không kinh không sợ, hoàn toàn ôm thái độ như thế đó là chuyện đương nhiên?! Hơn nữa lại còn làm mấy thủ quá mức âm hiểm kia, người này — “Người —” Diêu Quang bước lên tóm lấy cổ áo Dư Tĩnh, “Tổng Đế Vương!!”

“Này trước không nóng nảy.....” Dư Tĩnh — Tổng Đế Vương ngược lại không hề vội vã giải thích cái gì, chỉ dùng khóe mắt ngẩng ngẩng tòa ‘núi’ bên kia bắt đầu nhúc nhích..... “Yêu quái kia, hình như bị tiếng trống của người đánh thức rồi.”

27. Quyển 2 - Chương 8

Sơn nhạc nhược đáng di bình địa, hiêu tính kiêu hoành duy phá quân

[Núi cao vẫn san thành bình địa, ngang ngược kiêu ngạo chính Phá Quân]

—

Yêu quái cực đại như tòa núi nhỏ thu lại tứ chi, đứng dậy, đại khái là nhiều năm không hề động dậy, bộ lông trên người phủ đầy tro bụi mạng nhện, nó vừa lắc, tung lên một động tro bụi. Thì ra đầu của yêu quái bị phủ một lớp lông thật dài kéo xuống tận cổ nên không nhìn rõ, đến khi nó lộ ra, nhìn qua tựa như mắt miệng đều bị lông dài che khuất, chỉ lộ ra cái mũi cầu nhọn nhọn!

Tây Côn Lôn có thú, hình dạng như khuyển, lông rậm, bốn chân, giống như bi mà không có móng, danh viết hỗn độn. (bi: một loại động vật, to hơn gấu, lông vàng phớt, cổ dài chân cao, đứng thẳng được như người – QT)

“Hừ!” Diêu Quang vung tay buông tha vật áo Dư Tĩnh, quăng xuống một câu hung tợn, “Quay lại sẽ tìm người tính sổ!!”

Dư Tĩnh thức thời thối lui qua một bên, nói về hàng yêu phục ma, dĩ nhiên là sở trường của Phá Quân tinh quân, lường trước cũng không thích y đứng gần vương chân vương tay.

“Kể... nào... phiền... ta... yên... giấc...”

Hỗn Độn nói chuyện chậm rì rì, cứ như cả người đều là mỡ, ánh mắt xuyên thấu qua lớp lông thật rậm trên đầu cơ hồ hoàn toàn ngăn trở tầm nhìn, đánh giá hai người nhỏ bé trước mặt.

Diêu Quang đánh giá mãnh thú kia, cười lạnh: “Đem tứ hung chi thú làm tổ thần Bàn Vương, đám người Miêu này quả nhiên là có mắt không trông.” Lại thấy hắc gợn tay lên, còn có một cơn lốc lạnh lẽo quét tới, đến nơi nào, hư hao lực liền đem mặt đất bên dưới bào ra một hố sâu hoắm, nếu bị hắc bắn trúng chỉ sợ không chết cũng mất đi mấy khối thịt.

Thế nhưng yêu quái kia động cũng không động một chút, khoanh khắc công kích tiếp cận thân hình cực đại của nó, không gian tựa hồ vận vẹo, xóa sạch lực lượng lôi đình vận quân của Diêu Quang.

Diêu Quang cũng không khỏi kinh ngạc, liền xuất nặng tay hơn, kết quả thủy chung cũng giống như lúc này, lực lượng nện trên người yêu quái cứ nhiên giống như gió mát vi vu, ngay cả một sợi lông cũng không rụng.

“Đáng giận!!” Năm trăm năm ngộ yêu vô số, Diêu Quang cũng đã giao thủ cùng không ít yêu quái lợi hại, nhưng mà không thể không thừa nhận, con thượng cổ mãnh thú trước mặt này cũng mạnh đến không thể tưởng tượng.

Phá Quân tinh mệnh chủ hao, một thân pháp lực không gì cản nổi, phải biết thiên địa vạn vật, bên trong thiên đạo tuần hoàn luôn luôn tấn kỳ, mà tổn hao lực có thể hóa tấn hết thủy thành tro bụi, kể cả ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ cũng không thể nào địch nổi. Nhưng mà con yêu quái trước mặt này, lại hiển nhiên ngoại lệ.

Thiên địa hỗn độn sơ khai, phương sinh kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành, đầu tinh thú này đúng là hỗn độn hư không lực biến thành, vô phi vô hữu, vô âm vô dương, bất chính bất phụ.

Nó tuy rằng đứng ở tại chỗ không động đây may mắn, nhưng một thân hỗn độn lực lại có thể bảo hộ nó khỏi bị thương tổn.

Diêu Quang hừ lạnh, bay vọt lên không, giữa không trung ngưng tụ cả người lực lượng, một tầng hào quang nhàn nhạt bao trùm da thịt, phong kín bên trong huyết động, y bào trên người hắt lại ngược gió tung bay. Lại thấy hắt hai tay kết ấn, miệng niệm động pháp quyết, một tầng quang hồ mông lung hình tròn lấy hắt làm trung tâm dần dần tản ra, nơi nó chạm đến, vạn vật thành tro, vách tường thổ địa trong động đều bị nó thôn phệ.

Dư Tinh cách đó không xa thấy thế, vội vàng thúc dục âm hồn pháp lực để cầu tự bảo vệ mình, may mà này phụ cận đã chết không ít đồng tử sinh tể, âm khí rất nặng, nhờ đó mà nhất thời không đến nỗi bị lực lượng Diêu Quang lan đến. Nhìn tất cả dần tan thành tro bụi, cả sơn động giống như bị đào từ bên trong ra ngoài, y không khỏi cảm thấy âm thầm may mắn, nếu chính mình chưa khôi phục trí nhớ cùng với pháp lực, dưới loại háo lực hủy thiên diệt địa gần như cuồng bạo này, túi da phàm nhân này trong nháy mắt đã không còn một mảnh, chỉ sợ lại phải chạy xuống âm tào địa phủ thêm một chuyến...

Bất quá trong nháy mắt, đất bị đào sâu, núi bị phế xuyên, ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy bầu trời. Lúc này yêu quái vốn hoàn toàn không có bị hư hao lực ảnh hưởng đột nhiên rống to một tiếng. Nguyên lai mãnh thú này hàng năm tránh bên trong huyết động trầm miên, ít khi xuất động đi lại, huyết động sâu thăm đừng nói ánh mặt trời, cho dù là đom đóm cũng không bay vào, cho dù là ăn sinh tể cũng là ban đêm đi ra ngoài, vì vậy nó đã trọn có ngàn năm chưa từng thấy qua ánh mặt trời, hiện giờ bị mặt trời sáng lạn chiếu vào, ánh mắt nóng cháy đau đớn tựa hỏa thiêu, giống như bị mù.

Lại thấy trong ánh nắng mãnh liệt chiếu vào, thiếu niên lẳng không mà đứng, ánh lên mái tóc khô vàng giống như luyện kim, lấp lánh chói mắt, xung quanh hắt, sơn thể cao ngất nhanh chóng sụp lở, bất chỉ trong nháy mắt, cả tòa núi đã bị hắt san thành bình địa!! Dư Tinh lẳng lẳng nhìn tinh quân trong phản quang giống như hung thần Tu La, không thể dời tầm mắt.

“Ngao ” Ánh dương quang dần mở rộng chiếu lên người Hỗn Độn, nó chịu không nổi loại ánh sáng loá mắt này, trái ngược với động tác lười biếng lúc đầu, thăm nghĩ mau chóng tìm được nơi tối tăm nào đó mà tránh né, đáng tiếc cả ngọn núi đều đã bị san bằng, làm sao còn có nơi nào để trốn?

Cuối cùng Diêu Quang thu pháp lực, chậm rãi đáp xuống, liếc Dư Tinh một cái: “Phát gốc cái gì! Không phải bảo ngươi trốn ra xa xa sao? Ở gần như vậy muốn chết a?!”

Dư Tinh có chút vô tội: “Ta vừa không có cánh như điều nhi, lại không kiện túc (mạnh mẽ) như tẩu thú, cho dù có té, cũng trốn không được xa...” Y nói chính là hợp tình hợp lý, thế nhưng giọng điệu vẫn cứ tỉnh bơ, thật sự chọc người sinh buồn bực.

Lúc này yêu thú kia tựa như một con sâu lông cuộn thành một đoàn, hoàn toàn đem chôn đầu ở trong thân thể, giống như ngay cả đầu đều không có, thật là buồn cười.

Diêu Quang không làm gì được Dư Tĩnh, một bụng tà hỏa đều phát tiết trên người mãnh thú này, đi qua một cước đạp xuống, đem thân thể “côn trùng” cực đại như núi đạp ngã chổng vó, ầm ầm rơi xuống đất tung lên một trận bụi mù.

“Đứng lên cho ta!!” Phá Quân tinh quân bá đạo kiêu ngạo giá lâm, ngay cả tứ hung chi thú cũng làm như đã cầu vên đường, nói đá liền đá, nói đạp liền đạp.

Hỗn Độn cuộn lại thân hình cự đại thật hồ hồ, dưới dâm uy của Diêu Quang, đáng thương hề hề bò lên.

“Yêu vật lớn mật! Dám xúi giục người Miêu thi hành sinh tế, ăn thịt người, xem thiên điều (giới luật của trời) như không tồn tại!”

‘Con sâu lông’ run run thân hình, lại thấy hào quang lóe lên, thân thể cực đại thu nhỏ lại hóa thành hình người, liền thấy một nam tử mặc trường sam, tóc dài rối tung, những lọn tóc lớn trên trán che hết cả mắt, nửa khuôn mặt đều bị tóc phủ không nhìn thấy, một bộ lông thôi lại lếch thếch, nói chuyện cuối cùng không còn là từng chữ từng chữ, nhưng vẫn có vẻ chậm rãi quá phận.

“Ta không có xúi giục người Miêu..... Là bọn hấn lạc vào sơn huyết..... cho rằng ta là Bàn Hồ..... Lại tặng chút người sống đến.....”

Dư Tĩnh hỏi: “Đã biết là ngộ nhận, vì sao không giải thích rõ ràng?”

“Giải thích..... phải nói cho tốt..... đang suy nghĩ..... liền ngủ quên.....”

Diêu Quang hừ nói: “Nói láo! Đích thị yêu quái người muốn ăn thịt người, mượn cớ mà thôi!!”

Hỗn Độn liên tục lắc đầu, còn thật sự giải thích nói: “Kỳ thật..... ăn thịt người..... còn không bằng ăn heo bò..... ít nhất thịt nhiều xương cốt ít..... ăn cũng bớt việc.....”

Dư Tĩnh xem như là lần đầu tiên kiến thức có loại yêu quái lười đến mức ngay cả tước thịt cũng ngại mệt, quả nhiên là có chút dở khóc dở cười. Nhưng thật ra Diêu Quang đã sớm kiến thức quá các loại yêu vật kỳ kỳ cổ quái, cũng không coi đây là điều gì lạ lùng.

“Nga.....” Hỗn Độn không có hô to oan uổng hoặc là giấy dựa đào thoát, ngược lại hỏi, “Nghe nói yêu quái phạm vào thiên điều..... đều bị bắt lại nhốt vào tòa yêu tháp phải không?.....”

Diêu Quang ngẩn người, trả lời: “Phần lớn là như thế.”

“Thật tốt quá!.....” Hỗn Độn nghe nói phải nhốt vào Tòa Yêu Tháp mà bách yêu kinh sợ, không hiểu sao lại lộ ra biểu tình cao hứng, “Hiện tại địa phương có thể ngủ một giấc an ổn khó tìm quá..... Ta đào động sâu như thế nhiều nhất cũng chỉ ngủ được hai ngàn năm liền bị người ta phát hiện..... Sớm nghe nói trong Tòa

Yêu Tháp tối đen không thấy thiên nhật..... Có thể nhốt ở trong đó ngủ năm nghìn năm thì rất thư thái.....”

“.....”

“.....”

Tình huống có thể làm cho tam sát Phá Quân tinh cùng Diêm La vương đệ tam điện hai mặt nhìn nhau thật sự không nhiều lắm.

Dư Tinh phục hồi tinh thần lại, nghĩ nghĩ nhân tiện nói: “Bất quá thực đáng tiếc, hiện tại Tỏa Yêu Tháp vì bị phi tinh đụng vào, sắp sụp đổ rồi.”

“Cái gì..... Kia rất đáng tiếc.....”

Hỗn Độn bị đả kích, lại vội vàng hỏi, “Có phương pháp chữa trị chứ?.....”

“Cần tìm được một viên bảo châu có sức mạnh vô cùng, trọng tố lại Tỏa Yêu Tháp.” Dư Tinh vẽ mặt nghiêm túc, “Nếu như các hạ biết tin tức của bảo châu, có thể cung cấp manh mối cho chúng ta, vị này là Phá Quân tinh quân hạ phạm tìm châu sửa tháp. Đương nhiên, nếu tìm được bảo châu, công của các hạ không thể không tính, trước mặt Đế quân, chúng ta sẽ thay người nói ‘xấu’ người vài câu, kéo dài hình kỷ (thời hạn thi hành án), đừng nói năm nghìn năm, cho dù trên vạn năm, cũng là có thể.”

“Lời này thật sao?!”

Dư Tinh cười như đang lừa trẻ con: “Dĩ nhiên là thật.”

“Như thế tốt lắm!..... Để ta suy nghĩ một chút” Hỗn Độn còn thật sự suy nghĩ, cũng không biết là do ngủ lâu quá đầu không còn sử dụng tốt, hay vốn cũng chẳng biết gì hết, qua một trận thật lâu, hắn còn lẳng lẳng đứng ở tại chỗ tựa hồ vẫn chưa nhớ ra được gì.

Diêu Quang cũng không thể so với Dư Tinh, lập tức không còn kiên nhẫn, đi lên đang muốn câu hỏi, lại nghe đến gia hỏa kia cứ nhiên phát ra tiếng ngáy khò khè, đại khái là nghĩ này nghĩ nọ đến bất tri bất giác, cứ đứng đó mà ngủ quên luôn!!

“Lăn đứng lên!!”

Diêu Quang một quyền tạt qua, yêu quái bị đâm đến văng xa mấy trượng, vẽ mặt hôn hôn độn độn*, không thương không đau chậm rì rì đứng lên: “Ta nhớ ra rồi.....” (vốn định edit là dần dần độn độn:”D, nhưng tên em là Hỗn Độn, dùng hôn hôn độn độn như đọc lấy tên của em, nghe thú vị hơn nhiều:”S)

Dư Tinh vội vàng dè lại Diêu Quang, sợ vị tinh quân này tính tình cực kỳ không tốt trong cơn giận dữ lại san bằng một ngọn núi, đến lúc đó cũng không thể giao đãi tốt với các sơn thần thổ địa.

Chợt nghe Hồn Độn nói: “Còn nhớ thiên địa sơ khai là lúc..... đất đai hoang tàn, tục truyền rằng.... trong Đại A Sơn... liệt hỏa thiêu đốt..... nham hóa thành xích thủy..... sinh ra Dạ Quang Như ý châu.....”

“Dạ Quang Như ý châu?” Diêu Quang nghe vậy trước mắt sáng ngời, “Cái này chưa từng nghe nói qua, chắc là thượng cổ thần vật, chưa từng lưu truyền trên đời. Đại A Sơn kia hiện giờ ở đâu?”

Hồn Độn nói: “Đại khái..... ở Đông hải.....”

Đông hải có bao nhiêu lớn hở?! Diêu Quang nghe thấy hần hàm hồ nói từ này, không khỏi mắng: “Cái gì mà đại khái?! Chẳng lẽ không có địa điểm chuẩn xác sao?”

Hồn Độn lắc đầu: “Nhớ rõ địa điểm làm cái gì..... Tốn sức lắm a.....”

Dư Tinh tựa hồ đã bắt đầu quen loại tính nết lười biếng này, cũng không để ý tới hần, liền nói với Diêu Quang: “Từ thượng cổ đến nay, đã là kinh niên tuế nguyệt, ngay cả một cái địa tiên Ma Cô nho nhỏ cũng có thể gặp Đông hải ba lần hóa ruộng dâu, chỉ sợ Đại A Sơn kia hiện giờ đã là khó tìm tung tích.” Thời Hán Hiếu hoàng đế, tiên nhân Ma Cô tới nhà Thái Kinh làm khách, tặng một loại thịt khô xưng là thịt kỳ lân, càng kể lại ba lần thấy Đông hải hóa thành ruộng dâu, hiện giờ lại thấy Bồng Lai nước cạn, sợ là Đông hải lại hành phục dương trần (triển lộ trên đời – ý là có lẽ lúc này Đông hải đã tiếp tục hóa ruộng dâu).

Lại lặng yên một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, “Còn nhớ Đông hải thủy tinh cung có bích ba nhường sắc thanh vị thuần, ba ngàn năm mới nhường ra được một hăm, lúc này đi đến đó nhất định phải đòi lão Long Vương một vò!”

Ngữ điệu cực kỳ quen thuộc, xem ra vị Tổng Đế Vương này cùng Đông hải Long Vương giao tình không cạn, ngay cả tinh nhường trần quý trong tinh cung cũng biết nhất thanh nhị sở. Diêu Quang chính là sát tinh thiên thượng, đừng nói là tứ hải long vương không thường đến thiên đình, cho dù là những thần tiên khác cũng không kết thâm giao, nghe y nói như vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Quay đầu lại nhìn Hồn Độn kia, thấy hần liên tục ngáp, bất quá là đứng thôi cũng giống như phải hao phí rất nhiều khí lực.

Nên xử lý đầu mãnh thú này như thế nào thật sự là chuyện phiền toái, Diêu Quang nhíu mày, một bên Dư Tinh giống như biết rõ ý hần, nhân tiện nói: “Trước mắt còn phải tiếp tục lên đường, nếu là áp tải hần cùng lên đường, thật sự rất phiền toái.”

Diêu Quang liếc nhìn đầu yêu quái buồn ngủ liên tục kia, trong mắt lóe lên lệ quang: “Mang theo làm gì, làm thịt cho xong.”

“Có thể thì có thể.” Dư Tĩnh thể nhưng không hề ngăn cản, cân nhắc ngẩng đầu nhìn thanh thiên bạch nhật, “Tứ hung tuy là ác thú, nhưng đều tự phụ có thiên mệnh, nếu thật muốn giết, cũng phải tìm cái địa phương không ai thấy chôn đi mới được, miễn cho Thiên quân hỏi, không hảo giao đãi.”

Hỗn Độn chỉ cảm thấy một trận gió lạnh đánh úp toàn thân, cái đầu mơ mang chợt thanh tỉnh lại. Hai người trước mắt này thật sự là tiên nhân sao? Cự nhiên đứng trước mặt hần thảo luận làm sao sát yêu diệt khẩu?!

May mà sơ với sát tinh Phá Quân, Diêm La Vương địa ngục Tống Đế Vương này cũng coi như là thuộc phái ôn hòa, khuyên nhủ: “Để tránh phiền toái, vẫn là lưu lại tánh mạng hần đi! Lấy bản tính lười biếng của hần, nói vậy cũng sẽ không chạy đi nơi đâu, nếu còn không yên tâm, có thể lệnh sơn thần thổ địa nơi này thay thế trông coi, như vậy cũng coi như vạn toàn.”

Ma Cô nhân vật xuất hiện từ lúc Ngụy Tấn Nam Bắc triều, thời kì này trong các loại điển tịch đạo giáo có ghi lại sự tích tương quan về nàng. Thời Đông Tấn, Cát Hồng sáng tác văn hiến thần tiên truyền giảng thuật Ma Cô là một người Nam Thành cần cù thiện lương lại xinh đẹp, bởi vì tích lũy không ít công đức, sau đắc đạo thành tiên, trở thành nữ thọ tiên, một trong bát động thần tiên, dung mạo giống như cô gái 18, 19 tuổi xinh đẹp, ngón tay dài nhỏ như móng gà, tượng trưng cho sự trường thọ. Tương truyền Ma Cô từng ở nhân gian trải qua ba lượt “Thương hải tang điền”, có thể làm phép rải thóc thành đan đến giải cứu lê dân bách tính khó khăn cùng tai nạn. Người cổ đại thường lấy Ma Cô để ví von về sự trường thọ.

Đời Minh có bức tranh Ma Cô hiển thọ đồ rất nổi tiếng, vẽ ra Ma Cô ở bờ sông Giáng Châu lấy cỏ linh chi nhuộm ra rượu ngon đến chúc thọ Tây Vương Mẫu. Dân gian đều lấy bản tác để làm quà tặng chúc thọ phụ nữ.

28. Quyển 2 - Chương 9

Xảo ngôn giải kết thích tâm chương, mộng động thiên niên phương đắc ngộ

[Lời khéo léo giải đi tâm chương, hồ đồ ngàn năm giờ mới hiểu]

Diêu Quang ở một tòa thâm sơn khác tìm cái huyết động an trí cho Hỗn Độn kia, niệm động pháp quyết gọi thổ địa đến cẩn thận phân phó, thổ địa nơi này xem như là một vị tiên lại cực nhỏ trong Tiên giới, mấy tòa núi mình trông giữ vô duyên cớ vô cớ bị Phá Quân tinh quân vung tay hủy đi một tòa, làm sao còn dám lên tiếng, ngoan ngoãn lĩnh nhiệm vụ.

Đợi thổ địa đi rồi, Diêu Quang nhìn lại, chỉ thấy kia con mãnh thú lười biếng đã vù vù ngủ nhiều, căn bản

là không hề có ý muốn chạy trốn.

Dư Tĩnh cũng thấy buồn cười: “Đối với con yêu quái này, xem ra chỉ cần quy định phạm vi hoạt động, lại thêm một cái giường lớn là đủ rồi, hoàn toàn không cần tìm người trông giữ!”

Hai người đi ra động khẩu, mặt trời đã nhô lên cao, bốn phía tước điều đề minh, một mảnh an nhàn bình yên, nếu không phải trong quần sơn đột nhiên xuất hiện một mảnh đất hoang, thật sự không có cách nào nghĩ đến không lâu trước đó đã trải qua như thế một hồi thần yêu tranh đấu không tưởng tượng được.

Yêu quái đã xử lý, lúc này rảnh rồi Diêu Quang vừa nhướng mày, đột nhiên nhớ tới chuyện người đứng bên cạnh đây đã không còn là phàm phu tục tử gì hết, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Tổng Đế Vương!” Diêu Quang âm thanh rét căm căm toát ra từ hàm răng nghiến chặt.

Lệ phong đập vào mặt mà đến, nện ở Dư Tĩnh lên thạch bích phía sau, “Rầm — rầm —” đá vụn rơi xuống đất, nếu như bị nện vào đầu chỉ sợ sẽ thành quả dưa bể, sát tinh hai mắt lộ ra hung quang cả người đằng đằng sát khí, nếu đối là người bên ngoài đã sớm sợ tới mức chân mềm cả ra, nhưng trong túi da thư sinh trước mặt này chính là Quỷ Vương vạn năm, thấy biến không sợ hãi quả thực đã đến mức lô hỏa thuần thanh.

Chỉ thấy y phúi phúi đá vụn bám trên vai, hiền lành đến làm cho người ta nghiêng răng ngựa lợi: “Là ta không sai.”

“Nhớ ra khi nào?”

Dư Tĩnh không chút hoang mang, thành thật mà nói: “Phía trước ở dưới ao, quả thật đã chết một hồi, đi một chuyến đến địa phủ, khi lên Nghiệt Kính Đài thì bị chiếu ra nguyên hình, liền nhớ ra mọi chuyện.” Y nói được nhẹ nhàng đơn giản, cứ như đi âm dương lộ một chuyến giống như đi ra đường cái đạo quanh một vòng. Nhưng mà y càng nói đơn giản, lại càng như có điều giấu giếm, hiểu ra âm dương khác biệt, âm ti lại là nơi nói đến là đến, nói đi là đi sao?!

Yết hầu Diêu Quang ngạnh lại, nhất thời nói không ra lời. Lúc trước do hấn nhất thời sơ ý mới khiến Dư Tĩnh bị mất mạng, trên cổ vẫn còn ứ ngân chưa tiêu, tuy rằng Dư Tĩnh trên mặt tươi cười như trước, nhưng hiểm tử hoàn sinh, hơn nữa thân cốt vốn là đơn bạc, trước mắt hơi thở suy yếu, sắc mặt thủy chung vẫn tái nhợt, môi phát xanh, dưới mắt còn mang theo ô thanh mệt mỏi, giống như vừa trải qua chuyện gì đó vô cùng hao tổn thân thể.

Nắm tay siết chặt không khỏi dần buông lỏng, nhưng lại nghĩ tới tên trước mặt này đã không còn là thư sinh Dư Tĩnh chuyện gì cũng không nhớ rõ, mà là địa ngục Diêm La Vương thiếu hấn một món nợ máu!

Tâm lý hung ác: “Nhớ ra dĩ nhiên tốt nhất! Tổng Đế Vương, ta cùng với ngươi có một món nợ còn chưa tính xong, hôm nay phải hảo hảo tính toán!” Đêm đó bị làm nhục tại đệ tam điện, hại hấn khóc lóc cầu xin tha thứ, thử hỏi trong tam giới này, ai lại có lá gan này?!

Nhưng mà tên đầu sỏ gây nên hoàn toàn không hề có nửa điểm tính toàn cầu xin tha thứ, chỉ hơi hơi cúi đầu, khóe mắt xẹt qua một tia chua xót nhàn nhạt, khi ngẩng đầu, trong mắt cũng là một mảnh hững hờ.

“Nếu hủy diệt tán hồn vẫn không thể bình ổn lửa giận của tinh quân, tiểu thần thật không biết như thế nào mới có thể hoàn lại nợ này. Xin tinh quân chỉ giáo. Chỉ cần là tinh quân sở cầu, tiểu thần vô hữu bất tuân (làm không từ chối).”

Y nói lạnh lạnh, nhẹ nhàng, không có một phần khí lực, giống như sớm đã buông tha cho tất cả, hoàn toàn không giống vị Tổng Đế Vương ngày thường dù bạn vẫn ung dung, mọi chuyện chiếm hết tiên cơ.

“Ta.... ý của ta là ...” Đối phương một bộ thái độ mặc người xâm lược, ngược lại làm cho hắn không biết làm sao. Kỳ thật đúng như lời Tổng Đế Vương nói, cho dù lúc đầu là y gây chuyện trước, nhưng hắn lại hoàn toàn phá hủy Diêm La điện, càng khiến đường đường đệ tam ngục Diêm La vương hồn phách phi tán, bảy phách nhập phạm lịch kiếp, lại nói tiếp, đã là có chút quá đáng.

Hai người như vậy tiếp tục trầm mặc xuống.

Dưới bóng ảnh âm ám, chợt nghe Dư Tĩnh sâu kín hỏi: “Nếu người đêm hôm đó... Là tham Lang, người sẽ không cău giận như vậy chứ?.....”

“Thúi lắm!!” Diêu Quang giận tím mặt, một trận cuồng tức đánh úp lại, Dư Tĩnh đứng gần như thế há có thể tránh thoát, lúc này bị hung hăng thổi bay đập mạnh lên vách động, sau lưng đá nhọn lổm chổm, đau đến y cơ hồ muốn ngất đi. Nhưng thiếu niên tới gần, hơi thở mang theo lửa giận nóng rực: “Người không được vũ nhục Thiên Xu!!”

Yết hầu có vị mằn mằn, Dư Tĩnh hung hăng áp xuống, lạnh nhạt cười: “Đúng vậy, đường đường Tham Lang tinh quân, lại sao lại bĩ ỉo giống Quỷ Tiên địa phủ ta đây?” Y đỡ vách động, ổn định thân thể, ánh mắt cũng trong suốt lại như thấu triệt, “Vậy còn người? Ta hỏi chính là người. Diêu Quang, nếu người đêm đó là Tham Lang, người liền nguyện ý sao?”

Diêu Quang thật sự không dự đoán được y cứ nhiên nói như thế, mình tuy rằng ngưỡng mộ Thiên Xu, nhưng tâm tư chưa từng có nửa điểm khinh nhờn, huống chi giống như Tổng Đế Vương lúc trước vậy, làm chuyện mây mưa? Trong lòng không khỏi đặt ra hai mặt đối lập mà so sánh, nếu hình dung hành động của Tổng Đế Vương ngày ấy là xâm phạm, vậy nếu đổi lại người đặt trên thân hắn là Thiên Xu.....?! Diêu Quang lắc đầu thật mạnh, đó là chuyện dù chỉ nghĩ cũng không thể nào tiếp thụ!!.....

Kinh hoảng phát hiện chính mình ngàn năm vạn năm vẫn dừng ở bóng lưng cao lớn kia, sớm đem nam nhân đó khắc dấu ở trong lòng, vẫn nhận định người làm bạn bên cạnh y tất nhiên chính là mình, lại xem nhẹ... phần cảm tình trong lòng kia, rốt cuộc là cái gì?!

“Vớ vẩn!!” Thiếu niên mạnh xoay người, liền phải rời khỏi, nhưng mà lại bị người gắt gao giữ chặt.

Hiện giờ đã mở lời, liền giống như bóc sọc khư nùng*, tuy nói là đau, nhưng mau lẹ hữu hiệu! Dư Tĩnh làm

cho hấn rời đi? Nếu để hấn phải tay bỏ đi, nếu không thể làm thiếu niên nhận rõ tất cả cảm tình của mình, ngược lại sẽ khiến hấn một lần nữa rơi vào mê cục, thất bại trong gang tấc. (*lột mày trên vết thương ra, lấy đi mủ trong vết thương)

“Người buông tay!!” Diêu Quang hung tợn địa trừng tên đầu sỏ chỉ nói mấy câu đã làm hấn tâm loạn như ma.

Dư Tĩnh tiến lên từng bước, không bởi vì biểu tình hung ác kia mà buông tay ra: “Người đang trốn tránh!”

“Nói vậy! Ta không có! Việc này cực kì vớ vẩn! Ta cùng Thiên Xu vốn là đồng tông tinh quân, sao lại có thể làm ra mấy cử chỉ dâm loạn như thế?!”

Dư Tĩnh cười lạnh: “Chỉ dâm loạn? Buồn cười. Tình càng sâu, tự nhiên hy vọng có quan hệ xác thịt! Phát hồ tình, chỉ hồ lễ*, kia bất quá là tình chưa quá sâu sâu thôi!!” (đại khái là: có tình nhưng vẫn giữ lễ với nhau.)

“Người — người nói hươu nói vượn!!”

“Diêu Quang.” Dư Tĩnh hạ thấp giọng điệu, thần sắc cũng không còn hung hăng như trước, ôn nhu như nước, “Không quan hệ, hết thấy đều không có gì thay đổi, vô luận là Tham Lang đối với người, hay là người đối với Tham Lang.” Buông lỏng bàn tay đang siết chặt tay Diêu Quang, khẽ vuốt ve khuôn mặt thiếu niên, giống như muốn lau đi kia mặt yếu ớt không biết làm sao cùng bối rối, “Tình này như trăng rằm giữa trời, là minh là ám, hoặc tình hoặc âm, cho dù có lúc bị mây mù che phủ... quang hoa vẫn như trước, vạn năm không thay đổi.”

Thiếu niên tinh quân trong lòng thật sự hỗn loạn, thì thào tự nói: “Ta thích Thiên Xu, thích đi theo bên người hấn, thích trong mắt hấn có ta tồn tại.....”

“Người không cần cố chấp muốn thuyết phục chính mình,” Dư Tĩnh vuốt ve những lọn tóc bay rối của hấn, “Không phải có tâm là có được tình ái, mới có thể vương bận người khác.” Lời thư sinh thật mềm thật êm, cũng không có đem ý của mình áp đặt người, nhưng mà lại có thể làm cho người ta không tự giác suy nghĩ theo cách nói của y, Diêu Quang chậm rãi tỉnh táo lại, tâm tư cũng dần thanh minh.

Chưa từng có ai nói qua, chưa từng biểu lộ tâm tư trước mặt người khác, ngàn năm vạn năm, tỉnh tỉnh mê mê, hiện giờ cứ nhiên trong lòng hấn đã dần dần trong sáng. Thân ảnh nam nhân kia ở trong lòng hấn chưa từng phai nhạt nửa phần, ngược lại càng thêm rõ ràng, nhưng thiếu sự chấp nhất cổ quái, ngược lại cảm giác càng thân cận.

Hấn không phải là kẻ ngu, chỉ là luôn luôn kiêu căng tự phụ, chuyện mình đã nhận định liền không chú ý đến những mặt khác, cũng không có tiên nhân nào dám mạo hiểm đắc tội sát tinh mà đứng ra khuyên bảo, nếu không phải Tống Đế Vương như vậy, sớm đắc tội đến hoàn toàn triệt để, vò đã mẻ lại sứt, y chẳng sợ chính lý hấn thêm lần nữa, nếu không sợ rằng tiếp qua vạn năm, hấn vẫn không rõ tâm chi sở niệm của mình rốt cuộc là lẽ vì sao.

Tâm tình buồn lòng, liền chú ý đến đôi mắt trong suốt như suối nguồn của Dư Tĩnh, trong mắt y, tựa hồ đã sớm nhìn thấu tâm tư của mình, ngược lại mình chẳng hay biết gì, bất thanh bất sở*, lúc này lại nổi giận. (*không nghe không thấy, che tai bịt mắt)

“Giỏi lắm Tổng Đế Vương, dùng ngôn ngữ châm ngòi, rốt cuộc ngươi có ý gì?!”

“Tình quân hắn là đã quên, ta đối với ngươi sớm đã có tâm tư mộ, dĩ nhiên không muốn trong lòng ngươi có người khác chiếm cứ.”

Y thẳng thắn như vậy, nhưng thật ra làm cho Diêu Quang nhớ tới người này sớm đã ôm tâm tư khác với mình, trên mặt không khỏi một trận nóng lên.

Mất đi niệm tưởng với Thiên Xu, nơi trống rỗng trong lòng giống bị này quỷ thư sinh nhân cơ hội cường ngạnh nhồi thứ gì đó vào.

“Sớm biết ngươi tâm hoài quỷ thai!!”

Tưởng tượng đến người này mượn quỷ khí lớn mạnh ở địa phủ, áp chế hắn ở trên giường chà đạp nhục nhã một phen, cư nhiên còn một chút xiu ý phản tỉnh cũng không có, thế là lửa lại bốc lên! “Ngươi đừng mong chuyển đề tài!! Ta đối với Thiên Xu ôm loại tâm tư nào cùng với ngươi vũ nhục xâm phạm ta hoàn toàn không có gì quan hệ!! Ngươi lợi dụng lúc người gặp khó khăn, nhục nhã ta, món nợ này bất luận như thế nào đều phải tính rõ ràng hết cho ta!”

Diêu Quang trong cơn giận dữ, nhưng mà Dư Tĩnh lại nhìn thấy vẻ mặt hắn đã không còn chấp nhất bàng hoàng như trước, ngược lại mang theo vài phần thoải mái thanh thản.

Vẫn biết không thể xóa sạch dấu vết của Tham Lang tinh quân trong lòng Diêu Quang, sự tồn tại như vậy tựa như một dãy núi cao vây quanh, đem thiếu niên tinh quân vây khốn ở giữa, khiến hắn không nhìn thấy thế giới bên ngoài dãy núi. Dư Tĩnh tự biết vô năng lép vế bằng sơn nhạc, lại có thể hóa thành dòng suối róc rách xuyên qua khe hở của dãy núi ấy, quấn quanh thân cận con người trong núi.

Trải qua ngàn năm, dần dần tách ra một khoảng trời riêng, thật đúng như lời Diêu Quang nói – tâm hoài quỷ thai, tuy nói còn chưa đạt được như mong muốn, nhưng gánh nặng trong lòng cũng đã được giải khai, bỗng nhiên một trận thiên toàn địa chuyển, lòng ngực ứ nghẹn không thở nổi, thân thể như nhũn ra không khỏi ngã người dựa vào vách đá.

Một hai ngày này gây sức ép thật sự lợi hại, vừa rơi xuống nước vừa tắt thở, sống lại còn phải trèo đèo leo núi, dù cho thân thể khỏe mạnh cũng phải suy sụp, huống chi là cái túi da thư sinh gầy yếu này? Mới vừa rồi còn bị lửa giận của Phá Quân tinh cho một kích nghiêm trọng, ngũ tạng lục phủ khó chịu như bị lệch vị trí. Còn không kịp đứng vững, đầu trầm xuống mắt tối sầm.

Không đợi Diêu Quang cảm thấy không ổn, thư sinh kia rầm một tiếng ngã quỵ trên mặt đất.....

29. Quyển 2 - Chương 10

Mâu long bạc kim ngọc tử dư, tương quân thần thuận ngự long câu

Dư Tĩnh cảm thấy chính mình cũng không có ngủ thật lâu, bởi vì thời điểm tỉnh lại trời vẫn đang sáng rọi.

Y chống tay ngồi dậy trên giường, cảm giác tinh thần không tồi, thần thanh khí sảng, đánh giá bốn phía vẫn là gian phòng ở Miêu trại mà hai người ở nhờ, liền gấp một cái, tính xuống giường mang hài, còn chưa có nâng thất lưng, ván cửa đột nhiên mở ra, Diêu Quang bưng một cái bát, ngẩng đầu vừa thấy người trên ngồi dậy, vẻ mặt lập tức vui mừng, nhưng thấy y muốn xuống giường, tức ba bước còn hai bước cướp được trước giường, đè lại Dư Tĩnh: “Đừng đứng lên!”

Dư Tĩnh không lay chuyển được hấn, đành phải thu hồi chân, một lần nữa trở lại trên giường.

Thấy Diêu Quang đặt bát tới bên cạnh bàn, hương thảo được thần nhiên tràn ra.

“Đây là....”

“Cửu thiên tử nhị tâm.”

Dư Tĩnh nghe xong lược lược giật mình, hiểu ra Cửu thiên tử nhị tâm vốn là vật chí bảo nơi thiên giới, ngay cả chúng tiên thiên vực cũng khó có được một quả, chỉ có người lập hạ kì công mới có thể được Thiên đế ban cho, cánh hoa cành hoa luyện thành trấp dịch (dịch nước), gặp thương tức lành, nhị tâm càng có thần hiệu bạch cốt sinh thịt, khởi tử hoàn sinh.

“Cho ta?”

“Dĩ nhiên là đưa cho ngươi. Không phải đều đã uống mấy ngày rồi sao?”

Dư Tĩnh ít nhiều gì cũng có điểm không ngờ được, nghĩ cá tính Phá Quân tinh có thù tất báo kia, y đã mưu toan bất chính, thậm chí còn có dụng chạp, gia hỏa kia chưa hạ Mặc Hoắc đã là không tồi rồi.

Diêu Quang tự nhiên biết y đang nghĩ cái gì, hừ nói: “Bộ túi da rách nát này của ngươi còn cần ta phải lãng phí độc dược sao? Tùy tiện quăng ngươi vào núi một mình là có thể tiễn ngươi quay về địa phủ. Mau uống hết cho ta, nếu không quay đầu lại lại ể khí!”

Dư Tĩnh từ lời nói nghe ra vị đạo, hỏi: “Người không hy vọng ta chết?”

Diêu Quang trừng mắt lườm y: “Đừng mơ lại dùng chiêu hồn phi phách tán, mắt trí nhớ quên hết mọi chuyện! Món nợ người thiếu ta, ta sẽ chậm rãi tính từ thứ một!” Ngữ khí mặc dù mang theo hung tợn rút ra từ hàm răng nghiến chặt, nhưng mà cũng đã không còn ý oán hận cùng căm ghét.

Dư Tĩnh nở nụ cười, cười đến dịu dàng, cười đến vân đạm phong khinh. Giống như lữ nhân mãi miết lạc đường trong khu rừng rậm sương mù bao phủ, bỗng nhiên ngẩng đầu, phát hiện chính mình đã rời khỏi con đường tưởng chừng không cách nào rời khỏi, ánh mặt trời rơi trên thảm cỏ xanh, xa xa, là một mảnh bình nguyên mở rộng.

“Này! Thuốc sắp nguội, còn không mau uống!” Diêu Quang không hiểu sao cảm thấy nụ cười này của y làm cho lòng mình có một khắc rung động khó dẫn xuống, vội vàng cầm chén thuốc nhét vào tay y.

Dư Tĩnh tiếp nhận, không có gì kháng cự cúi đầu uống vào, cửu thiên tử nhị quả nhiên phi phạm, thuốc vào bụng cả người nóng lên, chỉ cảm thấy tinh thần đại chấn, thậm chí có cảm giác thoát thai hoá cốt.

Nhìn y chậm rãi nuốt được thủy đắng chất kia, Diêu Quang trong lòng biết thuốc này đúng là cửu thiên tử nhị tâm, nhưng mình cũng cho vào đó không ít hoàng liên! Nhưng mà biểu tình của y, lại hoàn toàn không có một tí ti khó chịu, ngược lại giống như cái bát ôm trong tay là một bình mật ong ngọt ngào.

Chờ Dư Tĩnh trả lại cái bát không, Diêu Quang có chút nghi hoặc liếm liếm một chút thuốc còn lưu lại nơi vị trí Dư Tĩnh uống qua — Đáng quá!! Diêu Quang nghe rằng, hận không thể lập tức chạy đi súc miệng, hoàn toàn không chú ý tới nam nhân trên giường bởi vì động tác vừa rồi của hắn mà ánh mắt trở nên dị thường thâm thúy.

Nếu ngược lại là dung nhan mỹ lệ có thể nói là tuyệt sắc nơi Thiên giới, chỉ vì một động tác nhỏ như vậy mà sinh ra dục niệm thì cũng dễ hiểu, nhưng mà hiện giờ thiếu niên trước mặt sắc mặt khô vàng mang theo lấm tẩm rõ, không có lấy nửa điểm chọc người yêu thương, thế nhưng y lại vì động tác chiếc lưỡi thơm tho liếm qua vết thuốc trên bát mà muốn bốc hỏa, càng muốn đem người kéo lên giường, đặt dưới thân tiếp tục việc vẫn chưa làm xong nơi địa phủ..... Ngàn năm trước dưới hương lê hoa, y sớm trúng độc..... Hơn nữa, lại là loại độc xâm nhập cốt tủy, được thạch đều vô hiệu.

Diêu Quang thật không lưu ý vẻ mặt người bên cạnh như muốn ăn hết hắn vào bụng, bên thu thập bên nói: “Người nghỉ ngơi thêm vài ngày, sau đó chúng ta liền xuất phát đi Đông hải.”

Dư Tĩnh hơi hoàn hồn, hiện giờ thiếu niên trước mặt này đối với y tựa hồ không hề phòng bị, hắn tự nhiên sẽ không vì ý niệm nhất thời hủy diệt đi tín nhiệm khó khăn lắm mới đạt được này, nhân tiện nói: “Đường đến Đông hải phải mất một thời gian dài, đừng nói đi đường bộ, ít nhất hai tháng, nếu đi đường thủy, sợ cũng không thể thiếu vài ngày.....”

“Người không đi sao?” Diêu Quang lược lược kinh ngạc, trong ánh mắt không nén được biểu lộ vẻ thất lạc. Vốn sớm đã quen việc một mình ra đi, cứ xem như ngàn năm trước kia, hạ phạm hàng ma phục yêu, chẳng phải hắn cũng một mình đi trước, chưa từng có bạn hay sao?

Theo lý thuyết, người trước mặt khi mất trí nhớ chỉ là cái thư sinh tay trái gà không chặt, khôi phục thân phận Tống Đế Vương lại cái củ khoai lang phồng tay, nói như thế nào cũng đều nên sớm quăng đi mới đúng, nhưng mà vừa mới nghe thấy y nói không đi cùng nữa, trong lòng lại trống rỗng khó chịu.

“Đi a! Như thế nào không đi! Đã lâu không gặp Đông hải long vương, lại nói vãn cớ lần trước hẳn phải thua cho ta một gốc cây huyền thủy thạch, lúc này qua đó, có Phá Quân tinh quân chứng kiến, xem long vương kia làm sao mà quyết nợ!” Thư sinh chớp mắt mấy cái, giống như từ đầu đã tính toán mượn uy sát tinh này, đến Đông hải đòi nợ long vương.....

Diêu Quang nghe vậy, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, nhưng nghĩ nghĩ đến mục đích của y, không khỏi mài răng.

“Người cho ta là tay đầm sao?!”

“Không dám không dám!” Dư Tĩnh cười đến cực tự tại, đáng tiếc lại không có thành ý, “Để khỏi bôn ba đường xa, chúng ta dùng đường tắt đi!”

“Đường tắt?”

Không đợi Diêu Quang hỏi rõ, chỉ thấy Dư Tĩnh rời giường xuống đất, mang giày, tay trái vung lên, bỏ ra một đạo không động (cái động trong không trung), chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng bách quỷ khóc lóc, oan hồn kêu thảm thiết, trong động tối đen hỗn độn, sâu không thấy ảnh, hắc ám kia, sợ là đi vào là chẳng thể nào ra được. Dư Tĩnh tùy tay biến hóa ra một cái đèn lồng giấy trắng, ánh nến yếu ớt chiếu sáng nửa bên sườn mặt y, y đưa tay nắm lấy tay Diêu Quang: “Đến, theo ta đi.”

Phải biết rằng y là Tống Đế Vương, nếu không biết, còn tưởng rằng là oan quỷ nào đó câu hồn lấy mạng tìm thể thân.....

Diêu Quang đương nhiên sẽ không bị dọa thật: “Âm dương đạo? Người đây là lấy việc công làm việc tư đi?”

“Phá Quân tinh mượn đường, chắc hẳn Diêm Quân sẽ không so đo. Lại nói đã có đường tắt, cần gì phải núi cao đường xa bôn ba lao lực?”

Thanh âm Dư Tĩnh trong bóng đêm trở nên âm u quỷ dị, bốn phía lạnh như băng phẳng giống như kết tầng tầng băng sương, tiếng gào khóc thảm thiết hoặc gần hoặc xa, thật sự không phải nơi làm cho người ta thoải mái. Nhưng mà trên âm dương đạo rét lạnh tận xương, bàn tay mang xúc giác ấm áp kia, cũng không cường ngạnh, lại làm cho người ta không thể cự tuyệt nắm lấy, khi Diêu Quang thấy được hào quang trần thể hiện ra trong hư không, bỗng nhiên cảm thấy được lộ trình này tựa hồ quá ngắn.

Chưa thích ứng ánh mặt trời xuất hiện sau hắc ám, liền cảm giác được trong gió mang theo vị mặn mặn của nước biển thổi qua mặt.

“Tới rồi.” Dư Tĩnh rất có tự giác thấy tốt liền thu, buông lỏng tay ra.

Ngược lại đối lấy Diêu Quang có một chút chút mất mát mà không hiểu do đâu.

Định thần nhìn lại thấy biển Đông hải, đúng là vùng đất quảng hạt của long vương Ngao Quảng.

Long vốn là một chi của thủy tộc, chủng quảng kêu mây gọi mưa. Hải vực phân biệt có tứ hải long vương, Đông hải Ngao Quảng, Tây hải Ngao Khâm, Nam hải Ngao Nhuận, Bắc hải Ngao Thuận, đất liền phân Ngũ Đế long vương, thanh long thần Quảng Nhân vương, xích long thần Gia Trạch vương, hoàng long thần Phu Ứng vương, bạch long thần Nghĩa Tế vương, hắc long thần Linh Trạch vương, thiên địa vạn vật lại phân năm mươi bốn long vương, sáu mươi hai thần long vương.

Chính đông vi dương, vốn là tôn vị, thế nên Đông hải long vương ở trong Long tộc vốn rất được tôn sùng.

Dư Tĩnh đi đến bên dưới một khối đá ngầm cực đại nhưng cũng cực không thu hút, nhẹ nhàng gõ ba tiếng, chỉ thấy dưới đá ngầm có một đầu rùa xanh cực lớn, mai rùa lớn như cái bàn, động tác thông thả, đi đến trước mặt Dư Tĩnh, chậm rãi vươn dài cổ, giống như lão nhân mắt mờ phải nhìn một lúc lâu mới phân biệt rõ người tới, sau đó khom người lấy đầu chìa xuống đất chào, lại mở miệng nói chuyện: “Nguyên lai là Tổng Đế Vương giá lâm, tiểu nhân lập tức đi thông báo long vương bệ hạ, thỉnh Diêm La Thần Quân đợi một lát!”

Sách cổ có nói, rùa sống ngàn năm có thể hiểu tiếng người. Phàm là rùa mệnh hơn ngàn năm, liền có thể thành tinh, có thể nói ra lời.

Dư Tĩnh chấp tay: “Làm phiền thông truyền long vương bệ hạ một tiếng, cứ nói, Phá Quân tinh, Tổng Đế Vương bái phỏng.”

Đại quy gật đầu, chuyển thân, tập tễnh cất bước, đi vào trong biển.

Một bên Diêu Quang thấy nó bước từng bước bất quá chỉ khoảng ba tấc, nhúu mày quay đầu, hỏi Dư Tĩnh: “Chờ nó thông báo trở về, chỉ sợ trời đều tối sầm!”

Dư Tĩnh lại cười nói: “Đừng nóng nảy. Nơi này là địa bàn của Đông hải long vương, dù sao cũng phải làm việc dựa theo quy củ hần định, lại nói cũng phải cho hần chút thời gian sắp xếp yến tiệc khoản đãi chúng ta chứ!”

“.....” Diêu Quang không nói gì, thái độ người này cứ ung dung, như là đã định phải ăn Đông hải long vương, hay là như lúc trước y nói, long vương thật sự thua y một ván cờ rồi vẫn chưa trả nợ?

Quả nhiên qua một trận, mặt biển nổi lên bọt sóng, mã minh thanh tê, chỉ thấy chín đầu tuần mã toàn thân tuyết trắng, tông mao hoa mỹ, khi nổi lên mặt nước kéo theo một loạt bọt nước lấp lánh như ngọc vỡ, dưới bộ lông, những chiếc vảy phiếm lên ánh sáng lạnh, đập nước lao tới, phía sau chín con tuần mã kéo

một chiếc xa dư tử ngọc, dư giá kim bộ mâu long, tinh xảo hoa lệ. (kiểu như chiếc xe ngựa của Poseidon vậy, làm bằng ngọc, trang trí hình rồng ==)

Xa dư dừng lại bên cạnh hai người, trên xa giá, một nam tử nhảy xuống, lại thấy người này phong tuấn hàm hậu, thanh khăn bàn kế, đoản đả trường sam, xem bộ dáng gấp gáp, tựa hồ mới từ giáo tràng vội vàng chạy tới.

Người có thể điều khiển long câu tọa, dĩ nhiên không phải là binh tằm tướng của bình thường.

Hắn đi lên từng bước hướng Dư Tĩnh ôm quyền thi lễ: “Mạt tướng là thượng tướng quân Trương Li dưới trướng Đông hải long vương, được bệ hạ sai phái đặc biệt tới đón tiếp Phá Quân tinh quân, Diêm La điện quân đến Thủy Tinh Cung! Thỉnh hai vị lên xe!”

Dư Tĩnh gật đầu cười cười, cùng Diêu Quang lên xe. Trương Li đợi hai người ngồi ổn, xoay người nhảy lên vị trí điều khiển, tay cầm dây cương trong miệng hô lên “Giá”, chín đầu thần tuần long câu lúc này cất lên bốn vó, bốn nhập hải lộ.

Xa này sớm đã có tích Thủy Thần chú, xẻ nước mở đường, bốn đào trong biển như giẫm trên đất bằng.

Nhưng Diêu Quang vẫn lo lắng, niệm động pháp quyết ở hạ Tị Thủy Quyết trên người cả hai, Dư Tĩnh hiểu ý cười, sau đó quay đầu đi nói với Trương Li đang điều khiển xe: “Làm phiền tướng quân giá dư tới đón, xem tướng quân nhưng giáp phương tá, nói vậy hẳn tới vội vàng.”

Trương Li điều khiển giá xa cũng không phân tâm quay đầu lại, chỉ gật đầu ứng với: “Mạt tướng đang suất binh đến khu đá ngầm hải vực diễn luyện, nhận được pháp chỉ của bệ hạ liền lập tức tới đây.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm, “Để nhị vị thượng tiên ở trên bờ chờ lâu, là lỗi của mạt tướng, mong nhị vị đừng trách!”

Dư Tĩnh tiến đến bên tai Diêu Quang, hạ giọng nói: “Xem ra vị tướng quân này đối với long vương trung tâm có thêm, còn chưa hiểu rõ ràng đã ôm hết lỗi vào mình, lại không biết kỳ thật là vị long vương bệ hạ kia thích khoe khoang, còn cố ý tìm vị thượng tướng quân này lại đây điều khiển xe cho chúng ta. Tất là muốn ra oai phủ đầu cho ta nhìn một cái, làm cho ta không mở miệng được đòi hắn trả nợ! Ha ha.....”

Diêu Quang mặc dù không quen biết Đông hải long vương, nhưng nghĩ nghĩ Đông hải long vương người ta chính là chí tôn nơi hải vực, làm sao lại đùa giỡn tâm cơ như thế? Gắt: “Nói lung tung, đường đường long vương sao lại chấp nhặt với quý vương người?”

Dư Tĩnh nhún vai, ý vị thâm trường cười trừ, cũng không giải thích nữa.

Lại nghe vị tướng quân Thủy tộc nói: “Vị này chính là Phá Quân tinh quân?”

Diêu Quang nói: “Chính là bản quân.”

“Kỳ thật mặt tướng cùng Lộc Tồn tinh quân trong thất nguyên từng duyên gặp mặt một lần.”

“Nga.....” Diêu Quang không khỏi nhướn mi, cùng cái tên keo kiệt kia có giao tình? “Vậy trên người người có thiếu vậy hoặc là sừng hay linh tinh gì đó không?”

“A? Không có thiếu.” Trương Li không rõ, tiếp tục nói, “Trăm năm trước, khi mặt tướng phi thăng thiên long, xảo ngộ Lộc Tồn tinh quân, nguyên tinh lưu hình, vừa lúc nhập vào một khối ôn ngọc trên người Lộc Tồn tinh quân, may mà tinh quân nhân hậu đại lượng, không so đo, mặt tướng ghi lòng tạc dạ, vẫn chưa từng có cơ hội đáp tạ, thật sự hổ thẹn!”

Diêu Quang nhướn mi: “Yên tâm, Thiên Ki người này khoan hậu đại độ, không phải kẻ tính toán chi li, dĩ nhiên sẽ không so đo này nọ, người cũng không cần để ở trong lòng.” Nghĩ hần đường đường Phá Quân tinh, cũng là hiếm khi hảo tâm chỉ điểm, miễn cho vị hải tướng nhìn qua thật thà phúc hậu này ăn mệt mà không biết.

Phải hiểu ly* thành Thiên long, lưu khí cho ngọc, trong ngọc phong trụ nguyên tinh ly long, một khi phóng thích ra uy lực vô cùng, Thiên Ki được bảo bối này, sớm đã buôn bán có lời, về phần còn muốn đòi phần nhân tinh của vị tướng quân này, vậy đã là lời nhiều nhiều lắm!

Khi nói chuyện, Thủy Tinh Cung nguy nga lộng lẫy dưới đáy biển đã gần ngay trước mắt.

—

* Con Ly: rồng không sừng trong truyền thuyết, hay được điêu khắc trong các công trình kiến trúc hoặc đồ trang trí. Ở đây Ly phi thăng thành Long, mượn hình khắc trên ngọc của Lộc Tồn mà tạo hình dáng, lưu lại Long khí cho ngọc. Miếng ngọc này sau đó bị Lộc Tồn bẻ gãy cứu mạng Âu Dương Vô Cửu trong Kỉ Thiên Duyên

30. Quyển 2 - Chương 11

Tử ngọc doanh trần bích ba nhưỡng, lưu ly điện khuyết thủy tinh cung

—

“Ha ha ha ha..... Phá Quân tinh quân, Diêm La điện quân đại giá quang lâm hàn xá, quả nhiên là vẻ vang cho kẻ hèn này, tiểu vương hết sức vinh hạnh, hết sức vinh hạnh!”

Hai người còn chưa xuống xe, liền nghe tiếng cười truyền đến.

Chỉ thấy rất nhiều tôm binh của giớ lên cao nghi trượng xếp hàng hai bên, phần đông loa nữ bạng cơ vây quanh Đông hải long vương ra điện nghênh đón. Lại thấy Đông hải long vương thân hình cao lớn, thân xuyên cửu long hoàng bào hạnh hoàng* kim tú, đầu buộc kim quan, trên kim quan khảm một viên trân châu to như quả trứng, quang hoa lấp lánh, vật trang sức bên thắt lưng, thứ trên tay, không một thứ nào mà chẳng lộ ra quý khí. Hơn nữa đầu rồng thân người, lạc đầu*, tai trâu, cổ rắn, sừng hươu, mắt rùa... long tướng cực đủ uy nghi, đứng trước thủy tinh cung trắng lệt, hơn nữa bên cạnh có một đám mỹ cơ binh tướng phụ trợ, khí thế của vị vương thủy tộc này hiển lộ không thể nghi ngờ. (hạnh hoàng: màu vàng hơi đỏ, lạc đầu: đại khái là tóc như bờm sư tử đi)

So với Phá Quân tinh một bộ hoàng mao tiểu nhi, Tống Đế Vương thư sinh nghèo túng, cao thấp rất rõ ràng.

Trượng Ly tiến lên chào, bẩm: “Mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh.”

Lúc này Tống Đế Vương bước lên phía trước, cũng là hành lễ: “Hắc Thằng đại địa ngục đệ tam điện chủ Tống Đế Vương, kiến quá Đông hải long quân!” Diêu Quang mặc dù không thích những lễ nghi phiền phức, bất quá lúc trước nghe Dư Tĩnh thuyết pháp, cũng hiểu được đứng ở địa bàn của người ta, vẫn là theo quy củ của người ta mới thỏa đáng, cũng tiến lên chào.

Đông hải long vương hiển nhiên long tâm đại duyệt: “Không biết hai vị tiên quân giá lâm, không có từ xa tiếp đón, mong hai vị thứ tội!”

“Không dám không dám!” Tống Đế Vương nhếch miệng cười, “Long vương phái thượng tướng quân tự mình đánh xe tới đón, thật sự là hậu dự* có thêm a!” (dự: sskhen ngợi, danh dự)

“Đâu có đâu có! Một vị là cửu thiên tinh quân, một vị là Quỷ Vương địa phủ, chớ nói phái Trượng Li đi tiếp, cho dù bốn vương tự mình giá mã nghênh đón cũng không đủ a!”

“Đâu có đâu có! Long vương chưởng quản hải vực Đông hải rộng lớn vô ngần, một Hắc Thằng địa ngục nhỏ nào có thể so sánh, thật sự xấu hổ chết tiểu vương!”

Nghe hai người bọn hắn thối phòng tăng bốc nhau, ngay cả đám lính tôm tướng của theo mệnh mà làm nghe được cũng như lọt vào trong sương mù, đối với hai vị thiên thần đối diện này sùng bái có thêm, Diêu Quang nghe mà cảm thấy lông tơ trên người thẳng, da gà rụng đầy đất.

Cuối cùng hai người cực có ăn ý nhìn nhau một lát, bỗng nhiên ôm bụng cười cười ha hả.

“Ngao huynh, nhiều năm không gặp, ngươi phô trương càng lúc càng lớn a!” Dư Tĩnh không hề khen tặng, khi nói chuyện càng mang nhiều ý tứ châm chọc.

Đông hải long vương nghe vậy không những không buồn bực, ngược lại cười nói: “Không phải nói Quỷ Vương đi tuần, bách quỷ thị giá sao? Sao vậy? Trước mắt quý ảnh không thấy một cái, hay là ngươi nhiều phiền làm việc thiên tư làm rối kị cương cuối cùng bị Diêm Quân điều tra ra, cách chúc điều tra rồi?”

“Coi như ta bị cách chức điều tra, viên huyền thủy thạch lão huynh thua ta cũng không thể không giữ lời đi?”

“Ha ha ha..... Dư lão đệ sao lại tiểu khí như thế! Ngay cả kia viên đá không đáng giá kia cũng có thể nhớ thương lâu như thế?”

“Không đáng giá? Ha hả, Ngao huynh nhầm rồi! Huyền thủy thạch quả thật không bằng trân châu mỹ ngọc, nhưng lại có thể tích nước trong thiên hạ, chỉ cần có bảo vật này, đừng nói Đông Hải long cung, cho dù Long Uyên Chi Đế cũng qua lại tự nhiên!” Truyền thuyết nơi sâu nhất dưới đáy biển vốn có danh Long Uyên, sâu không thể đo lường, chỉ có chân long trong thủy tộc mới có thể tiến vào nơi sâu nhất, tên cổ Long Uyên.

Đông hải long vương nói: “Lão đệ có cái tai thực dài, không thể nghĩ được đang ở dưới ốc tiêu thạch ngàn dặm, cư nhiên còn có thể thông hiểu chỉ bảo long cung ta!”

“Ngao huynh quá khen! Tiểu đệ cũng bắt quá là nghe phong phanh rằng bảo vật long cung có thể so với thiên cung, một hai khối tảng đá, hửn Ngao huynh cũng sẽ không để vào mắt!” Dư Tinh đánh giá chiếc đầu rồng uy nghiêm của Đông hải long vương, bỗng nhiên cười nói: “Ta nói lão huynh, người quanh năm suốt tháng mang bộ dáng này, chẳng lẽ cũng không mệt sao?”

Đông hải long vương khê kinh ngạc, lập tức thở dài nói: “Sao không phiền lụy? Nhưng người không thấy mấy tượng đất trong Long miếu ở thế gian sao? Long vương nào không phải đầu rồng thân người? Mấy huynh đệ kia của ta còn thích thú..... Ai! Hại ta cũng phải bồi theo.....” Nói xong nâng tay lên, trường bào phất qua, lại thấy ngũ quan trên cái đầu rồng cực đại kia biến ảo, sừng hươu thu nhỏ lại, mũi dài hẹp lại, mắt rùa hóa dài, lạc đầu thẳng xuống, trong nháy mắt, đã hé ra khuôn mặt nam tử thần tuấn phi phàm, dung mạo xem ra đã qua tuổi tứ tuần (40 tuổi), đôi mày kiếm trong xám có lẫn vài sợi bạc, đôi ngươi kim sắc sáng ngời hữu thần, mang theo uy thế khiến người không dám nhìn thẳng.

Bình tôn tướng của loa nữ bạng cơ xung quanh chưa từng gặp qua thực nhân của long vương? Quá kinh hãi, đều quỳ xuống đất làm lễ bái, ngay cả Diêu Quang cũng không nhịn được khê giật mình, phải biết ở thiên điện đã gặp qua tứ hải long vương yết kiến Thiên đế, nhớ lúc ấy Long vương chính là bộ dáng đầu rồng mình người, còn nghĩ chính là như thế, cũng không ngờ nguyên do bất quá là vì ứng phó sự sùng bái của dân chúng thế gian. Chỉ có thượng tướng quân Trọng Ly cùng Dư Tinh một bộ thấy nhưng không thể trách đứng ở một bên, cũng không hề động tác gì.

Đông hải long vương cười ha ha, ý bảo quy thừa tướng đem triệt hạ những nghi thức này, thiếu đi phần phô trương hiển lộ, long vương bệ hạ nhiều hơn vài phần cảm giác thân hậu. Hửn vưuaf xoa mặt mình vừa kéo Dư Tinh đi vào đại điện: “Ta nói lão đệ, người xem ta bộ dáng này, có phải khác một trời một vực so với trước kia không?”

Một bên Trọng Ly không cần phân phó, tiến lên thỉnh Phá Quân tinh cùng đi trước.

Dư Tinh liền đáp: “Ngao huynh, tốt xấu gì người cũng đã là long vương vạn tuổi, mang bộ dáng này người cũng không sợ người khác chế giễu?”

Đông hải long vương không cho là đúng: “Tiên gia trên trời cũng lấy bộ dạng lúc bọn họ thành tiên đó thôi, chưa bao giờ thay đổi? Ta lấy lúc đăng cơ làm chỉ định, có sao không thỏa?” Hắc liếc mắt nhìn Dư Tĩnh một cái, “Nhưng thật ra người, mang một bộ thể xác phàm nhân lúc ẩn lúc hiện, còn chạy đến bảo địa Đông hải ta, đây là đạo lý gì?”

“Nói đến thì dài. Vẫn là phiên toái Ngao huynh cấp một hồ bích ba nhường, chúng ta từ từ nói sau.”

“Người giỏi lắm Tống Đế Vương, lại nhớ thương thứ tốt của bốn vương!”

Hành cung của Đông hải long vương, cung khuyết lâu thai đều lấy thủy tinh làm tường viên, tên gọi Thủy Tinh Cung.

Vẻ đẹp kỳ huyền này thật không thể dùng ngôn ngữ hình dung, nhưng thấy sóng nước ánh trên vách, ngói là ngọc lưu ly, cột trụ là tinh thạch, đèn là minh châu. Mặc dù không hoa quý như thiên cung, cũng có một phen khí lệ chốn đáy biển khác. (khí: lựa the, khí lệ: tươi đẹp)

Thiên điện sớm có bạng cơ hầu hạ, nhưng đúng như lời tiên đoán của Dư Tĩnh lúc trước, trên chiếc bàn ngọc lớn bày tiệc rượu, ngọc lưu ly trần (ly rượu), khay thủy tinh, xa hoa lộng lẫy, làm cho người ta không kịp nhìn. Buổi tiệc vốn chính là phương pháp khoe khoang rất tốt, Dư Tĩnh vốn rất rõ ràng, Đông hải long vương vốn là chí tôn hải vực, ham mê thích khoe khoang này thật đúng là làm cho người ta không không còn gì để nói. Về phần Diêu Quang, sớm quen với Thiên cung hoa quý, những thứ trước mặt này cũng không hề để ở trong lòng.

Hai người thiếu hứng thú không hề ảnh hưởng đến hưng trí của Đông hải long vương, trong buổi tiệc cũng không keo kiệt sai loa nữ dâng bích ba nhường mà Tống Đế Vương điểm danh.

Giữa buổi tiệc nghe Dư Tĩnh nói rõ ý đồ đến, long vương trầm ngâm một lát, nói: “Không phải là bốn vương không muốn giúp đỡ, chính là vạn năm biến thiên, Đại A Sơn thượng cổ đã sớm trầm nhập trong biển, cái gọi là Dạ Quang Như Ý Châu cũng không biết lưu lạc phương nào..... Đây cũng như mò kim nơi đáy biển, lão đệ, ta khuyên người vẫn là đến nơi khác tìm kiếm đi!”

Dư Tĩnh từ chối cho ý kiến.

Long vương lại nói: “Nếu đã đến Đông hải ta, nếu như khoản đãi không chu toàn, thật có vẻ như long tộc Đông hải chúng ta keo kiệt! Tống Đế Vương, Phá Quân tinh quân, xin mời hai vị ở lại thêm mấy ngày! Ngàn vạn lần không cần khách khí!”

Đông hải long vương tao nhã rộng lượng, thật không mất phong phạm tôn chủ hải vực.

Diêu Quang nghe thấy Long vương cũng không có manh mối về bảo châu, vốn chẳng muốn lưu lại nên định nói thẳng lời cự tuyệt, nhưng Dư Tĩnh lại lặng lẽ đề đầu gối hấn lại, rồi mới cười nói: “Long vương đã có thịnh tình, hai ta từ chối thì bất kính!”

Hành cung Đông hải, Hồi Long Điện.

Long vương hiếu khách, thường có thiên nhân hoặc là người trong thủy tộc đến chơi, liền an trí tại Hồi Long Điện. Tuy tòa điện này không thể so với chính điện đường hoàng, nhưng mỗi chỗ đều được gọt giũa tinh tế, có gắng đặt tới khách nhân thư thái.

Loa nữ dẫn đường đích loa nữ xốc lên màn nhung kết bằng dạ minh châu, lệnh khách phòng thiên điện bố trí nhu hòa ngăn nắp, rồi mới thướt tha lắc lư tha vờ ốc nhiều màu dập dềnh đi xa.

Dư Tĩnh ngựa quen đường cũ, đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy trăng tròn ở đỉnh, nhộn nhạo trong sóng nước, khi thì đầy đủ, khi thì tán toái, hư ảo mờ昧, thoáng chốc như đặt mình trong cảnh mộng.

Đáy nước lạnh lẽo thực dễ dàng cảm giác được phía sau thiếu niên kia hỏa nhiệt dao động, mới vừa rồi một đường lại đây hần đều đen mặt không nói lời nào.

Dư Tĩnh cũng biết Diêu Quang nóng lòng muốn đi tìm bảo châu, đối với việc lưu lại Thủy Tinh Cung chỉ để du sơn ngoạn thủy lãng phí thời gian cũng không tình nguyện.

Quả nhiên, chợt nghe thiếu niên trầm thanh âm nói: “Nếu bảo châu không ở nơi này, vì sao còn muốn ở lại chậm trễ công phu?”

Dư Tĩnh quay đầu, thản nhiên ngồi vào bàn, châm chén trà để giải mùi rượu, rồi mới chậm rãi hỏi một câu chẳng liên quan: “Diêu Quang, ngươi cảm thấy Đông hải long vương người này như thế nào?”

Diêu Quang thấy y không trả lời chính mình, ngược lại đến hỏi hần cảm giác về Đông hải long vương, không khỏi sắc mặt càng đen, có chút dỗi: “Long vương trầm ổn đại độ, tư văn nho nhã, không hổ là tôn chủ đại dương”

“Ha hã.....” Ai ngờ Dư Tĩnh lại bật cười, giống như hần nói ra điều gì đó rất buồn cười.

Diêu Quang nổi giận: “Ngươi cùng đã là bằng hữu của hần, bản thân thích lưu lại bao lâu liền ở bao lâu, còn kéo ta làm chi?!” Thiếu niên vốn là có chút nóng nảy, bích ba nhượng dù sao cũng là trân nhượng long cung trân nhượng, phải biết rằng chính là thủy tộc chi tôn, rượu nhượng ra so với thế gian lợi hại hơn thập bội, hơn nữa hiện giờ trong lòng buồn bực, sắc mặt lại là càng thêm hồng nhuận.

Dư Tĩnh chớp mắt mấy cái, cư nhiên cười đến càng rạng rỡ, Diêu Quang tức giận đến muốn đập y dính luôn vào tường.

Thư sinh đứng dậy, đi qua đưa tay kéo hần, Diêu Quang hung hăng đập vào, Dư Tĩnh cũng không buông tha cho, tiếp tục vươn quá, lại là một tiếng đánh thanh thúy lưu loát, cứ người đến ta đi như thế, Diêu Quang dùng lực không nhỏ, mu bàn tay Dư Tĩnh đều bị đánh đến vừa hồng lại sưng lên, cư nhiên còn không chịu buông tha cho.

Diêu Quang thấy bàn tay kia mà bị đánh thêm mấy cái nữa sẽ rách da, trong lòng do dự, mắt tiên cơ, lòng bàn tay ấm áp, tay đã bị Dư Tĩnh gắt gao nắm lấy, không đợi hấn lại giấy ra, đối phương liền tự phát kéo hấn qua, ngồi vào bên cạnh bàn.

Rõ ràng bàn tay kia bị đánh thành như vậy nhất định rất đau, nhưng Dư Tĩnh lại giống không có việc gì, nụ cười chẳng hề thay đổi, Diêu Quang ngược lại có chút áy náy.

Người khác phản kháng, ngược lại bắt giác chính mình sẽ tùy hứng mà làm, nhưng mà đối phương đánh không đánh trả, mắng không trả treo, còn mang vẻ mặt bao dung cười cười nhìn mình, Diêu Quang thật cảm thấy được hành động vừa rồi của mình, có phải là quá đáng rồi không? Thế là trong lòng không khỏi lùi bước, không làm khó nữa. Kỳ thật hấn cũng không biết, Dư Tĩnh sớm đã lặng lẽ hạ Cương Tử Thuật lên tay mình, cắt đứt tất cả cảm giác, căn bản không biết là đau. Đương nhiên bị thương là khó tránh khỏi, bất quá nếu đang ở long cung, còn nhiều linh đan diệu dược, trị thương da thịt tất nhiên là chuyện rất dễ dàng.

Thiếu niên mất hết mặt mũi, cũng không dám nhìn đối phương, chuyển tầm nhìn đi quanh hừ nói: “Có chuyện thì nói, do dự làm chi.”

“Ta sợ người tức giận vung tay bỏ đi, ta lại không biết đi nơi nào tìm người.”

“Trên người không phải có hồn tinh của ta...” Đang nói giữa chừng, Diêu Quang đột nhiên nhớ tới thân hình Tống Đế Vương sớm đã bị hao lực không khống chế được của mình lan đến mà hóa thành tro, hồn tinh đã trở về với mình, tuy nói đối phương tự làm tự chịu, nhưng dù sao cũng là do hấn gây nên, không khỏi có chút xấu hổ.

Dư Tĩnh lại một bộ đã hiểu, thản nhiên cười nói: “Lần trước mất hồn tinh, không phải ta mong muốn, lại không biết Diêu Quang liệu có nguyện đem vật ấy trả lại cho ta?”

“Cái gì là của người? Kia rõ ràng.....”

“Rõ ràng là vật người tặng, chỉ trách ta pháp lực không tốt, không có năng lực bảo hộ thỏa đáng, nếu người cảm thấy không ổn, phải thu hồi, cũng là không thể dị nghị.”

Thư sinh thất lạc đùa nghịch bàn tay Diêu Quang, bộ dáng khổ sở tựa như đứa nhỏ đã đánh mất điều, Diêu Quang bỗng nhiên không đành lòng thấy y lộ ra biểu tình như vậy, đành phải nói: “Được rồi được rồi! Ta trả lại cho người là được!”

Niệm động pháp quyết lấy một mảnh hồn tinh, mảnh hồn tinh tím xanh lại một lần nữa nhập vào trong cơ thể Dư Tĩnh.

Chờ làm xong, nhìn đến bộ mặt tươi cười vừa lòng lại có chút gian trá kia, bỗng nhiên cảm thấy hình như có chỗ nào đó tựa hồ không ổn.

Dư Tĩnh dĩ nhiên sẽ không cho hắn thời gian suy nghĩ khảo cứu, nói: “Thế này tốt lắm, sau này cho dù bị yêu quái bắt đi cũng có thể tìm trở lại!”

“Người cho ta là bảo tiêu sao?!” Diêu Quang bị y kéo rẽ năm bốn vòng, tức giận khó hiểu trong đầu cũng tiêu thất thất bát bát, nhưng nhớ tới một màn Long vương cùng Dư Tĩnh cầm tay đồng hành, rất quen thuộc rất thân mật, liền cảm thấy rất không thoải mái: “Ta cùng với Đông hải long vương vốn chẳng liên quan, người cùng hắn có giao tình gì cũng không quan hệ đến ta, ngày mai ta sẽ chào từ biệt hắn.”

“Người cũng không thể đi.”

“Tại sao?!” Diêu Quang nổi giận.

Nhưng mà khi hắn vừa muốn giẫy ra khỏi tay Dư Tĩnh, lại phát hiện đối phương tăng thêm lực đạo, chặt chẽ giam cầm tay hắn.

“Người ”

“Diêu Quang, người phải tin tưởng ta.”

Đồng tử đen như mực thâm thúy như màn đêm sâu thẳm, “Tình cảm ta đối với người tuyệt không nửa phần giả dối. Cửu thiên thập địa, không có bất cứ tiên yêu nhân ma nào có thể vào lòng ta.” Diêu Quang khẽ run lên, Diên La Vương đệ tam điện xưa nay làm việc quỷ bí, luôn tỏa ra khí tức khiến người ta không thể nào thấu rõ, cho dù có tâm tư, cũng có bản lĩnh giấu diếm đến mức làm cho hắn không thể nào phát hiện. Không thể tưởng được hiện giờ sau khi thẳng thắn, lời nói hành động đều thẳng thắn bộc trực, rõ ràng là cảm tình khó chiêu thiên địa, cũng không thềm che giấu một chút.

Lời nói đơn giản thẳng nhiên, kỳ thật cũng không có mang nửa điểm pháp lực, cứ nhiên giống như tiếng chuông thần đột nhiên vang vọng, chấn Diên Quang tâm thần dao động. Có lẽ bởi vì lẻ loi nhìn theo bóng dáng vạm vỡ xa xôi kia, hắn đã cô độc lâu lắm, lâu lắm..... Nhưng mà nam nhân này không có cường ghê gớm kéo hắn rời đi, chỉ trong thời điểm hắn tịch mịch, đứng ở bên cạnh, lén lút vươn tay nắm lấy tay mình.

Có chút sững sờ địa nhìn bàn tay đang bao phủ lấy tay mình, hơi ảm truyền đến... cứ nhiên có chút quen thuộc. Giật mình phát hiện, không biết bắt đầu từ khi nào, bàn tay ảm áp này cũng đã nắm lấy hồn phách hắn?

Dư Tĩnh nhẹ nhàng than thở: “Cũng do ta lúc đầu đã giấu người..... Diêu Quang, người là tinh tử nơi cửu thiên, ta bất quá chỉ là một tiểu lại cực nhỏ nơi địa phủ, Khoa Phụ còn không thể đuổi kịp mặt trời, ta nào có thể nghĩ đến còn có cơ hội giữ lấy ánh sao trong tay?”

Diêu Quang không thể tưởng được y cứ nhiên lại có tâm tư như thế, nghe vậy tự nhiên không tự chủ được thoáng khép ngón tay nắm tay Dư Tĩnh.

Dư Tình tựa như không phát giác, hạ mi mắt, tiếp tục nói: “May mắn được trời rủ lòng thương, người đã biết tâm ý của ta, ta dĩ nhiên không kiêng kị nữa. Hiện giờ có thể giúp người tìm bảo châu trọng tổ bảo tháp, cũng là tâm nguyện của ta.”

Từng lời khẩn thiết, cũng không có nửa phần khó hiểu, Diêu Quang vốn cũng không phải hoài nghi, chỉ là trong lòng khó chịu thôi, hiện giờ nghe y nói như vậy, lòng nghi ngờ bỗng nhiên được giải, gật đầu nói: “Ta cũng không có ý nghi ngờ người, chính là Đông hải long vương kia.....”

Dư Tình nở nụ cười: “Người vốn không quen biết hẳn nên mới không biết trong bụng hẳn có càn khôn.”

Nhìn Diêu Quang khó hiểu, ánh mắt y phát ra một tia sắc bén.

“Vương của Long tộc, sao có thể là nhân vật bình thường?”

31. Quyển 2 - Chương 12

Hạo hân tứ hải tôn vương giả, thiên hạ chi thủy giai tính Ngao

(Vương giả bốn biển mệnh mệnh, nước trong thiên hạ thuộc về họ Ngao)

Diêu quang nhớ tới trong bữa tiệc, vị Long vương chủ nhân Đông hải nói năng tao nhã, cử chỉ khéo léo, hơn nữa lời nói thành khẩn chân chí (chân thành tha thiết), cũng không có ý gì không rõ ràng, tựa hồ cũng chẳng có chỗ nào khả nghi.

Nhưng Diêm La vương gốc ở địa ngục mấy ngàn năm, nhìn quen chính là một mặt nhân tính xấu xí, Dư Tình nói như thế, thật sự cũng không phải là vô căn cứ.

“Hay là người thấy Đông hải Long vương có điều gì giấu diếm?”

Dư Tình lắc đầu: “Lão long thành tinh này sao lại cho người ta nhìn ra sơ hở? Chỉ tiếc vị thượng tướng quân bên người hẳn cũng là cái người thành thật.”

Diêu Quang nhớ tới vị thượng tướng quân đánh xe dẫn đường cho bọn họ: “Trượng Li?”

“Biểu tình của hẳn, mười phần giống như ghen cái trứng gà trong yết hầu, có một thuộc hạ thành thật phát hoảng như vậy, thật đúng là đáng thương.” Dư Tình đồng tình thở dài, bất quá trong đó có bao

hiều thành ý, thật sự không thể nào biết được, “Nếu không phải hần, chỉ sợ ta cũng khó phát hiện Long vương có chuyện chưa nói hết. Bất quá đừng lo, hần không muốn nói, ta cũng có biện pháp làm cho hần mở miệng.”

“Người có nắm chắc?” Diêu Quang không khỏi lo lắng, “Hần chính là Đông hải long vương, người hiện giờ chỉ mượn thân mà sống, lại không ở trong điện Diêm La, pháp lực không khỏi có điều không bằng.....”

“Người đang lo lắng ta?”

Diêu Quang nói lời này hoàn toàn xuất phát từ tự giác, bị y đột nhiên chỉ ra, không khỏi đỏ mặt.

“Nói bậy bạ gì đó!! Ta đang nói chuyện đứng đắn với người, người lại loạn tưởng cái gì?!”

Dư Tĩnh thấy hần phải nã, cũng không trêu chọc thêm nữa, ho khan hai tiếng, cười nói: “Phải phải... kỳ thật ta với Đông hải long vương quen biết nhiều năm, nói chúng cũng có chút giao tình, để ta một mình đến nói chuyện với hần, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Diêu Quang do dự một lát, cuối cùng vẫn là phun một câu: “Tóm lại người phải cẩn thận.”

Lưu ly đình giữa bãi san hô.

Vương giả nho tuần ưu nhã tựa vào lưng ghế lưu ly chạm ngọc, chúng bạng cơ mỹ mạo như hoa quay chung quanh hầu hạ đích, thất lưng nhỏ bầu ngực căng, nghe thường bao bọc thân thể uyển chuyển, tùy theo sóng nước mà lay động.

Ngược lại, thư sinh ngồi đối diện không người hầu hạ, có vẻ khá cô đơn.

Đáng tiếc Long vương không có nửa điểm tự giác mình chậm trễ khách nhân.

“Dư lão đệ, lúc này tới người thực sự chẳng đúng lúc gì cả. Mấy ngày trước là thọ đản vạn tuế của ta, diên khai bách tịch*, mấy huynh đệ của ta kia đều có vội tới chúc thọ! Phải biết Long cung của ta ít có khách lạ tới chơi, an tĩnh nhiều ngày, mấy ngày kia xem như náo nhiệt một ít!” (*bày tiệc lớn mừng sinh nhật.)

“Vô phương, ta ở Địa phủ cũng là náo nhiệt quen rồi, hiếm khi được thanh tĩnh.”

Một điện đầy du hồn dã quỷ, ngày ngày gào khóc thảm thiết, có thể không náo nhiệt?

Đông hải Long vương nhướng mi cười: “Cũng đúng. Nhìn bộ dạng này của người, ta thiếu chút nữa quên mất người vẫn là Diêm La vương Địa phủ. Lại nói tiếp, sao người lại đi cùng Phá Quân tinh kia? Phải biết Phá Quân chính là một trong tam sát, không dễ chọc a! Nếu đắc tội hần, chỉ sợ Diêm La điện của người

cũng khó bảo toàn!”

Dư Tĩnh cười cười không nói, Đông hải Long vương cũng có dự kiến trước, bất quá thật đáng tiếc, y đã triệt triệt để để, trong trong ngoài ngoài đặc tội vị sát tinh mà mọi người kính nhi viễn chi* kia, Diêm La điện cũng bị dỡ hết mấy lần..... Chẳng qua việc này cũng không cần phải tỉ mỉ nói cho Long vương biết làm chi. (*đứng từ xa mà kính, không dám đến gần)

Y chấp tay tạ ơn: “Ý tốt của Ngao huynh, tiểu đệ tâm lĩnh.”

Đông hải Long vương uống rượu làm vui, biết rõ mục đích của đối phương, lại luôn chuyển qua chuyện khác, không cố ý không đề cập tới việc bảo châu. Dư Tĩnh sao lại không biết hẩn cố ý đùn đẩy, bỗng nhiên nói: “Ngao Quảng, chúng ta vẫn là đả khai thiên song*, nói thẳng đi.” (*rõ ràng với nhau)

Đông hải Long vương đang ghé vào người bạng để nàng hầu hạ uống rượu, nghe thấy này lời này thần sắc đột nhiên ngưng trọng, lập tức đẩy ly rượu trên tay bạng cơ ra.

Thấy thần sắc Long vương lạnh lẽo, một đám mi cơ lúc này không dám phát ra tiếng, an tĩnh ở một bên.

Lại nghe hẩn phân phó: “Các người lui ra.”

Một đám bạng cơ lĩnh mệnh lui ra, nhất thời bốn phía Lưu Ly đình một mảnh im lặng, có Long vương ở đây, ngay cả con cá nhỏ cũng không dám bơi đến gần.

Đông hải Long vương lúc này không có ý tiếp tục kéo giao tình, nói: “Hay là Tổng Đế Vương nghĩ đến, bốn vương có điều giấu giếm hai vị thượng tiên?”

“Không dám.” Dư Tĩnh tựa hồ đã sớm đoán được hẩn sẽ trở mặt, ngược lại không nhanh không chậm, “Bất quá là thấy Trương Li tướng quân ở bữa tiệc giống như muốn nói lại thôi, vốn định trực tiếp tìm hẩn hỏi xem, thế nhưng vị tướng quân kia quả thật tấn trách, sau yến hội liền trở về quân doanh. Bất quá Đông hải tuy lớn, muốn tìm một cái li long hẩn cũng không khó.”

Đông hải Long vương không nghĩ tới y cư nhiên có nước cờ này, không khỏi híp lại đôi mắt hẹp dài, kim tinh chợt lóe lên vẻ sắc bén.

Lập tức rộng rãi cười nói: “Tổng Đế Vương nắm giữ Diêm La điện, cần gì phải gây khó dễ Long tướng dưới trướng bốn vương?”

“Này cũng là bất đắc dĩ mà thôi.” Dư Tĩnh tựa hồ trăm ngàn lần bất đắc dĩ, thở dài nói, “Long vương bệ hạ, vì sao không muốn trợ giúp ta tìm được bảo châu? Hay là, bệ hạ không muốn thấy Tỏa Yêu Thập được trọng tổ, càng hy vọng thiên hạ này bị yêu tà sở loạn?”

Long vương hừ lạnh: “Vớ vẩn!”

Dư Tĩnh đùa giỡn ly bích ngọc lưu ly đã cạn trong tay: “Lại nói tiếp, ngày đó Ứng Long tác loạn, Thiên giới khu quân trấn áp, đại chiến sắp tới, nhưng tứ hải Long vương cư nhiên chưa phát một binh tướng viện, việc này nói đến thật là kỳ hoạc.”

Long vương không cho là đúng: “Ứng Long quả thật là người trong Long tộc ta, nhưng hấn phạm thượng tác loạn, nếu Long tộc ta lại khởi binh, chẳng lẽ không phải sẽ mang hiểm nghi thừa cơ làm loạn?”

“Trong mắt người ngoài có lẽ là như thế. Bất quá theo cách nhìn của Dư, lấy quyền mưu của bộ hạ, hiển nhiên không chỉ là như thế.”

“Lời này giải thích thế nào?”

“Bộ hạ sớm tính toán tọa bích quan hổ đầu, tròng đại chiến kia tổn thương tiêu yêu hai giới, thủy tộc hải giới lại không tổn hại mấy may. Rồi sau đó, bộ hạ thừa dịp tiên giới chưa hồi phục nguyên khí, nhân thủ thiếu thốn, lệnh Đông hải Long thái tử trừ cổ yêu Vô Chi Kỳ hồ Bà Dương, lấy được chức vị Long thần, chưởng quản tứ độc thủy vực. Thử hỏi hiện giờ nước trong thiên hạ, có chỗ nào không phải của Ngao gia người?” Dư Tĩnh lạnh nhạt cười, lời cũng đã hết, trước mặt người thông minh vốn không cần phải nói quá nhiều, “Có mấy lời, nói được quá mức rõ ràng ngược lại thương tổn cảm tình.”

Thần sắc Đông hải Long vương không biến hóa, con ngươi kim sắc lại càng sâu cạn khó phân biệt.

“Dư tặng bộ hạ một câu.....” Dư Tĩnh ngừng đùa bỡn lưu ly trấn trên tay, “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau, sau chim sẻ, thượng có linh miêu.”

“Loảng xoảng loãng loãng –” Đông hải Long vương giận tím mặt, trường bào đảo qua, quét tất cả bích ngọc lưu ly trấn quý giá cùng các thứ trên bàn rơi xuống đất, nhất thời lưu ly ngọc nát, mặt đất đầy mảnh vụn xanh trong. Đại dương nhận dư孽 chưa tiêu của Long vương, ẩn ẩn nổi lên sóng lớn, trong gợn sóng phảng phất mang theo âm thanh rỗng ngậm.

“Tổng Đế Vương, chẳng lẽ ngươi không sợ chẳng thể bước ra khỏi Đông hải Long cung này?”

Thanh âm của Long vương trầm thấp lãnh liệt, thay đổi thái độ nho nhã ngạo mạn lúc trước, một thân khí phách vương giả, trong sóng nước có long ảnh xoay quanh, ám ảnh du động. Tư thái lúc này mới là bộ mặt thật của Đông hải Long vương – tôn chủ chân chính chưởng quản hải giới mệnh mệnh, thống lĩnh long tộc tứ phương.

Dư Tĩnh bất vi sở động, coi nhẹ uy áp của đối phương, tiếp tục nói: “Hay là bộ hạ thật sự nghĩ Thiên quân hồ đồ, bưng tai bịt mắt?” Hấn tiếc nuốt lưu ly trấn còn lại trong tay, “Chúng tôi đã vỡ, chỉ còn lại một cái, còn có gì dùng?”

Khí tức giữa hai người ngưng đọng căng thẳng, dường như chạm vào là bùng nổ ngay.

Phút chốc, Đông hải Long vương bỗng nhiên thả lỏng thần sắc: “Quả nhiên là Tổng lão đệ hiểu ta.” Long ảnh nhập ẩn hư không, uy thế bá ngạo tán đi trong khoảnh khắc.

Hắn vỗ vỗ tay, quy thừa tướng đứng xa xa nhô đầu ra nhìn động tĩnh lập tức hiểu ý, lệnh cho binh tâu tướng của lại đây đây thu thập sạch sẽ mọi thứ, rất nhanh thay một bàn tiệc rượu khác, cùng với một bộ bôi bàn tử thủy tinh mới, mỹ cơ tiến lên châm rượu hầu hạ, trong nháy mắt, tình trạng giường cung bạt kiếm không còn sót lại chút gì.

Dư Tĩnh mỉm cười đưa lưu ly trấn còn sót lại kia cho quy thừa tướng: “Làm phiền.”

Đông hải Long vương lạnh lùng nhìn động tác của y, thật lâu sau, mới nói nói: “Nhớ lại, khi Đại A Sơn còn ở dưới biển thì quả thật có một viên bảo châu, mặc dù trong bóng tối cũng chói mắt như ban ngày, núi chìm xuống biển, hạt châu này đương nhiên chính là vào bảo khố Long cung.”

“Trí nhớ của Ngao huynh thật sự là rất tốt a!”

Đông hải Long vương nhượng mi: “Bảo vật trong Long cung chồng chất như núi, ta há có thể nhất nhất nhớ kỹ?” Hắn ăn một quả nho bạch cơ lột vỏ đưa đến miệng, mới thản nhiên tiếp tục nói, “Hạt châu ở nơi nào, ta còn phải phái người đi tìm kiếm. Trong lúc đó nếu lão đệ rảnh rỗi, kỳ thật ta cũng có một việc nhỏ muốn làm phiền lão đệ một chút.”

Dư Tĩnh âm thầm cười khổ, lúc trước khổ tâm kinh doanh quyền mưu, một phen ngôn ngữ sắc bén chọc phá Đông hải Long vương, Long vương mặc dù không thể trắng trợn động đến y một phần hào nào, lại khó tránh khỏi phải ra chút nan đề kiểm về mặt mũi. Chính là lúc này khó khăn lắm đối phương mới đáp ứng giao ra bảo châu, về phần là phiền toái gì, làm sao giải quyết, thật sự cũng chỉ có thể nhất nhất đá ứng trước rồi nói sau.

“Có thể làm việc thay Ngao huynh, đúng là vinh hạnh của Dư này.”

“Kỳ thật Tỏa Yêu Tháp bị phá hủy, sao lại không ảnh hưởng đến Đông hải ta?” Long vương bệ hạ lo lắng buồn rầu, “Ngoại hải Đông hải ta gần đây xuất hiện một đầu thủy yêu, pháp lực vô biên, Thủy tộc ta không phải là đối thủ của nó, lão đệ lời lẽ sắc bén sắc nhọn, xin mời chạy đi một chuyến, khuyên yêu vật lui đi, bảo vệ thái bình Đông hải ta thái bình!”

Hôm qua Trương Li nói mình đang dẫn quân đến khu vực san hô diễn luyện, khu vực này vốn là nơi Trường Giang Hoàng Hà đổ vào biển, đảo mắt liền tới ngoại hải. Thủy quân Đông hải danh chấn tứ hải, chỉ là một đầu thủy yêu thì có là gì, huống chi lĩnh quân chính là Ly tướng đã lịch kiếp thành Long.

Bất quá nếu Long vương đã nói ra yêu cầu, Dư Tĩnh cũng chỉ có thể đáp ứng: “Tự đương đại lao.”

“Tốt lắm!” Đông hải Long vương cười đến hào phóng, “Ngày mai ta sẽ bảo Trương Ly dẫn đường cho ngươi, Trương Ly thành rồng bất quá trăm năm, vẫn đang ở Hải giới, chưa từng nhìn qua tiên uy Thiên vực, vừa lúc để cho hần khai khai nhãn giới! Đến lúc đó nhất định bảo hần áp trận cho ngươi, phất cờ trợ uy!”

Dư Tinh cũng cười, đúng vậy, nói cách khác vị thượng tướng quân kia sẽ suất lĩnh đại quân Thủy tộc đứng một bên giám thị, cái gì cũng không làm chỉ nhìn khỉ làm trò!

“Đêm nay lão đệ nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chuẩn bị tốt, ta không thể đến tiễn!”

Ý đuổi khách, không cần nói cũng biết, Dư Tinh cũng là kẻ thức thời, cáo từ rời đi.

Chờ y đi ra khỏi cổng san hô, có chút ngoài ý muốn thấy được bóng dáng Diêu Quang ở góc khuất hành lang.

“Diêu Quang?”

“Hần muốn nghịch thiên tạo phản?” Trong mắt thiếu niên hiện lên một tia ngoan lệ. Hần bản không cố ý nghe lén, chính là Dư Tinh vừa đi, hần cư nhiên thấp thỏm không yên, nhớ tới lúc ở Miêu trại, bởi vì hần nhất thời sơ ý mà đẩy Dư Tinh và tai ương, hiện giờ tuy nói ở Long cung dưới đáy biển, dưới mí mắt Long vương hần sẽ không có cái sọt nào úp xuống, nhưng vẫn bất an không thể tự kèm chế. Kết quả là nhện không được theo đuôi, liền nghe được đoạn đối thoại của hai người.

Thất nguyên tinh quân vốn lấy việc giữ gìn thiên đạo chính thống làm nhiệm vụ của mình, năm đó Ứng Long nghịch thiên, cuối cùng cũng là Tham Lang tinh đứng đầu Thất nguyên tinh quân bình loạn, trọng chấn thiên uy. Hiện giờ hần nghe được Long vương cư nhiên có phần tâm tư này, dĩ nhiên không thể ngồi yên không để ý đến.

Dư Tinh biết không thể giấu diếm, lập tức lãnh tĩnh lại, trả lời trảm đinh chặt sắt: “Sẽ không. Ngao Quảng sẽ không nghịch thiên.” Y biết, nếu không nói rõ, làm cho Diêu Quang nhận định Đông hải Long vương có tâm tạo phản, vì không để Tham Lang tinh quân tăng thêm phiền toái, chắc chắn sẽ nhảy ra thượng bầm chi tiết, trực tiếp giết trước nói sau.

“Ngươi không phải hần, há có thể khẳng định?”

Dư Tinh nói: “Hần luyện tiếc.”

“Luyện tiếc?” Diêu Quang ngạc nhiên.

“Hần luyện tiếc hy sinh trăm vạn thủy tộc dưới trướng, sao lại có hành động nghịch thiên tác loạn?” Dư Tinh nói, “Ngao Quảng có thể bước lên vị trí Đông hải Long vương, cũng không chỉ là pháp lực cao cường, người này đối với Thủy tộc chiều cố có thêm, không chỉ là Long tộc, mặc dù là tôm cua rùa cá, hần đều luyện tiếc chúng bị thương tổn một phân một hào. Tính tình như thế, cho dù hần có tâm tư nhiều hơn,

cũng không động đậy được.”

Ánh mắt Diêu Quang lạnh hơn: “Sắp xếp không bằng biến hóa, không bằng phòng họa có thể xuất hiện.”

Kỳ thật Dư Tĩnh cũng biết hành động của Đông hải Long vương này không khác gì khi quân phạm thượng, dù chưa vi phạm lệnh cấm, nhưng tâm này đáng tru, muốn Diêu Quang buông tha hắn, tựa hồ cực kỳ không có khả năng. Y thở dài: “Không thể phủ nhận, hắn quả thật có khả năng tạo phản. Nhưng mà Thủy tộc tứ hải, giống như rễ cây quay quanh, thân cành giao nhau, một khi động đến, liên lụy rất rộng, lấy tính cách Ngao Quảng, tuyệt đối sẽ không vì dục niệm bản thân mà khiến Thủy tộc tứ hải sinh linh đồ thân. Thiên quân hắn cũng hiểu được sự cân bằng vì điều này, nếu không há lại để mặc không chú ý đến?”

Theo cách nói của y, ám chỉ Ngao Quảng tuy có dị tâm, nhưng mà cũng đã nằm trong lòng bàn tay Thiên đế, Diêu Quang nghe vậy cũng nửa tin nửa ngờ, do dự một lát, nói: “Việc này ta sẽ thương lượng lại với Thiên Xu.”

Trong lòng Dư Tĩnh đột nhiên dâng chất, tuy rằng đã sớm biết trong lòng Diêu Quang, vị trí của Tham Lang tinh quân là không thể thay thế được, nhưng mà chính miệng hắn nói ra vẫn làm cho y khó có thể tiếp thụ, bất quá y vẫn không tỏ vẻ gì, ngược lại đồng ý nói: “Cũng được. Dù sao Tham Lang tinh quân năm đó bình phả nghịch loạn, đại khái cũng biết việc này. Nếu không lấy tính cách cương chính của y, sao lại dung thứ Đông hải long vương có tâm nghịch thiên tạo phản.” Đề tài vừa chuyển, tựa hồ có chút khó xử, “Chẳng qua muốn đi tìm Tham Lang tinh quân đường xá xa xôi, trước mắt thật vất vả mới khiến Long vương mở miệng, đáp ứng điều kiện của hắn, nếu thời gian kéo dài quá lâu, chỉ sợ lại trễ nãi.” Y thở dài, “Thôi được rồi, dù sao Long vương bên này, ta bồi hắn thêm một hồi là được.”

Diêu Quang vốn đã không có hảo cảm với Đông hải Long vương, mà nay vừa nghĩ đến Dư Tĩnh hạ mình ba phần nhận lỗi với tên đó, nhất thời không muốn. So sánh hai chuyện, nhân tiện nói: “Việc này bất quá chỉ là tin đồn vô căn cứ, hỏi sớm hỏi muộn cũng cùng một đáp án. Chúng ta vẫn nên giải quyết chuyện bảo châu trước, khi mang châu về cho Thiên Xu thì hỏi lại hắn cũng được.”

Lời ấy cũng chính là ý muốn của Dư Tĩnh, y đương nhiên sẽ không kiên trì, gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, vậy nghe người an bài đi!”

Diêu Quang gật gật đầu, xoay người sang chỗ khác.

Đang lúc Dư Tĩnh lén lút nhẹ nhàng thở ra, lại đột nhiên nghe được thiếu niên lạnh nhạt nói: “Tổng Đế Vương, nếu Long vương thật sự tạo phản, chỉ sợ người cũng không thoát được quan hệ.” Hắn nghiêng đầu, ánh mắt bên sườn mặt chiếu xạ phong quang bén nhọn như dao, gần từng tiếng, rất có khí phách.

“Biết mà không báo, cũng là đồng tội. Khi quân phạm thượng, tội này đương tru.”

Dư Tĩnh chấn động, lập tức nhoẻn miệng cười.

Đây mới là Phá Quân tinh của y, một trong tam sát khiến chúng tiên nơi chín tầng trời kinh sợ, mặc dù

đang ở trong bộ túi da không được đẹp, khí thể sắc bén như lưỡi đao rời khỏi vỏ kia, cũng có thể khuất phục mọi người trong nháy mắt.

“Nhớ lại Ứng Long nghịch thiên, thế gian sinh linh đồ thân, mười tám tầng địa ngục quỷ đầu quỷ hồn, ngày ngày gào khóc thảm thiết, Diêm La vương bọn ta đúng là mỗi ngày tiếp ứng không ngừng.” Y tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ, ánh mắt đăm đăm, “Thử nghĩ xem, mười năm không có hưu mộc! Mỗi ngày đều có công vụ chồng chất như núi, đội ngũ oan hồn phải từ đệ nhất điện sắp xếp đến đệ nhị điện, đệ nhị điện hợp với đệ tam điện.....” Y cắn răng, “Nếu Đông hải Long vương dám khơi mào phân tranh, hại ta không có hưu mộc, ta nhất định là người đầu tiên quân pháp bắt vị thân, hồi báo hấn đầy đủ!!”

“.....”

—

Hồ Bà Dương: Hồ nước ngọt lớn nhất Trung Quốc, được xem là Bermuda châu Á, vùng hồ này thường xuyên xảy ra các vụ đắm tàu, máy bay... bí ẩn.

Có thể tìm hiểu về hồ Bà Dương ở đây và đây.

Đại Vũ khóa thủy quái:

Tục truyền, Thiên lão tiến binh. Có một cổ lực lượng bạo ngược nhìn không thấy, ngăn cản Vũ khởi công trị thủy.

Vũ biết gặp được yêu quái, phi thường tức giận, triệu tập chư thần cùng thủ lĩnh các bộ lạc đến mở hội, để Quỷ Long đi tảo trừ yêu nghiệt. Lúc này, các thủ lĩnh các bộ lạc gần Đồng Bách Sơn e sợ song phương đánh nhau sẽ gây họa đến mình, đều mặt lộ vẻ sợ hãi, khẩn cầu Vũ thu hồi mệnh lệnh trừ yêu.

Thấy thủ lĩnh các bộ lạc Hồng Mông thị, Thương Chương thị, Đâu Lô thị, Lê Lâu thị... khiếp sợ, không muốn ra sức, Vũ nhốt hết những người này lại. Thế mới biết, nguyên lai bọn họ bao che yêu quái là hoài qua thủy quái — Vô Chi Kỳ. (hoài qua: các vùng nước xoáy)

Vô Chi Kỳ ăn nói khéo léo, hiểu biết về thủy lưu, hoài thủy các nơi sâu cạn, cùng với địa thế cao thấp xa gần. Bộ dạng hấn như viên hầu, mũi to bẹt, thân thể trẻ trung đầu bạc trắng, mắt vàng kim răng trắng tuyết. Cổ duỗi ra, dài hơn trăm thước, khí lực còn lớn hơn chín voi. Vô luận là độ sức nhảy cao, hay chạy nhanh, hấn đều phi thường mau lẹ, thường là trong nháy mắt liền không nhìn thấy.

Song phương triển khai một hồi ác chiến dưới chân núi Đồng Bách. Vũ trước sau phái Đồng Luật, Ô Mộc Do xuất chiến, đều không thể đánh bại Vô Chi Kỳ. Cuối cùng, phái Canh Thần xuất chiến, mới bắt giữ được Vô Chi Kỳ. Si Tỳ, Hoàn Hồ, Mộc Mị, Thủy Linh, Sơn Yêu, Thạch Quái ... mấy ngàn yêu quái, thấy

Vô Chi Kỳ bị bắt, cũng quát to vọt lên, muốn cướp lại Vô Chi Kỳ. Canh Thần huy vũ phương thiên kích, cùng chúng thần không hề tổn sức đã giết tan đám quân ô hợp này.

Vũ sai người dùng xích sắt lớn khóa cổ Vô Chi Kỳ lại, lại xỏ chuông đồng vào mũi hắn, sau đó nhốt hắn dưới chân Quy sơn phía nam sông Hoài.

Sau khi đánh bại Vô Chi Kỳ, công tác trị thủy ở Đồng Bách Sơn mới có thể tiến hành thuận lợi, nước sông Hoài mới có thể bình an chảy vào trong biển.

Hoạn Long thị viết:

Hình tượng Vô Chi Kỳ, thủy thấy ở Bắc Tống lý phưởng biên soạn Thái Bình nghiệm ký quyển 467 Đường triều tiểu thuyết Nhưng mặc nhân đàm có một đoạn ngắn: “Một ngư dân dân kể có vị thứ sử Sở Châu khi đi ngang qua Quy sơn thì thấy trong nước có khóa sắt lớn, nên lệnh cho trâu bò kéo lên. Thoáng chốc gió xoáy nổi lên, có một hình thú như viên hầu, cao năm trượng hơn, thân trắng đầu bạc, trắng răng vuốt vàng kim, đột nhiên lên bờ, mắt trừng như điện, nhìn quanh đám người, dường như phát cuồng nộ. Người nhìn thấy sợ hãi chạy tán loạn, thú cũng từ từ dẫn sợi xích kéo trâu vào trong nước, không còn đi ra nữa.” Học giả đời sau khảo chứng nguyên mẫu của Tôn Ngộ Không” trong Tây Du kí có thể chính là Vô Chi Kỳ.

Phong Y: Từng đọc qua “Quỷ thoại liên thiên”, cũng có nói về Canh Thần và Hà Bá (có lẽ chính là Vô Chi Kỳ), Hà Bá nắm rõ về sông ngòi các nơi nên được xem là Thủy thần.

32. Quyển 2 - Chương 13

Phủ việt diệu nhật thủy tộc uy, quý vương xuất tuần bách quỷ thị

Sáng sớm ngày thứ hai, Dư Tĩnh cùng Diêu Quang miệng còn đang bữa sáng loa nữ dâng lên, vị thượng tướng quân kia đã đến trước cửa.

Nam tử anh tuấn cường tráng, một thân nhung trang, kia hiển nhiên không phải là tảo tử giáp tượng trưng danh vọng thân phận của quý tộc, mà là chân chân chính chính lấy từng mảnh thiết hàn nổi thành trọng giáp. Mặc trên người bộ giáp trụ nặng hơn trăm cân, vị này tướng quân long tộc này vẫn đứng thẳng như tùng.

Hắn mang thân nhung giáp thể kia đứng trước viện tử, nhưng không thúc giục, nhưng mà sự tồn tại của

hắn, tuyệt đối làm cho hai người bên trong không thể ăn chậm nhai kỹ được. Dư Tĩnh vỗ vỗ tay trước đứng lên, chấp tay nói: “Thượng tướng quân tới thật đúng lúc, chúng ta đang ở dùng bữa sáng, không bằng cùng nhau ăn đi?”

Đối mặt với lời mời của thượng tiên, Trương Li không có kinh kinh sợ sợ đáp ứng, hắn tiến lên một bước, nói: “Trương Li không dám. Mặt tướng lĩnh mệnh lệnh của bệ hạ, đến dẫn đường cho hai vị thượng tiên.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong ánh mắt đã không còn sự cung kính ngày trước, ngược lại hơn vài phần lạnh nhạt.

Dư Tĩnh biết, chuyện hôm qua ở San Hô Quyển chọc giận lão Long vương, hẳn là cả Thủy Tinh Cung đều đã biết. Mà vị thượng tướng quân này hết sức trung thành tận tâm đối với Long vương bệ hạ của mình, sao lại có vẻ mặt dễ nhìn với người làm Long vương buồn bực? Lập tức cũng không miễn cưỡng, dù sao bữa sáng cũng ăn xong, trà nóng cũng uống qua, vì Dạ Quang Như Ý châu trong bảo khố Long cung, chuyện trừ yêu đương nhiên không thể trì hoãn.

Diêu Quang cũng buông chén dưa đi ra, đêm qua Dư Tĩnh đã đem tất cả sự tình nhất nhất thuyết minh, vô luận Đông hải Long vương có loại tâm tư nào, chuyện Thủy Tinh cung có bảo châu quả thật không giả, về phần hàng phục yêu tà, vốn cũng là trách nhiệm của Thất nguyên tinh quân, đương nhiên cũng đi cùng Dư Tĩnh.

Trương Li dẫn hai người ra Hồi Long Điện, trước điện vẫn là chiếc xe phi thường hoa quý do chín con long câu kéo, chẳng qua người lái đã không phải là vị thượng tướng quân này. Dù sao hôm qua phái Trương Li lái xe tới đón bắt quả là Long vương muốn bày vẻ phô trương, nếu lúc hành quân lại để tướng quân làm xa phu thì còn đạo lý gì?

Đợi hai người lên xe, Trương Li xoay người nhảy lên lưng một con long câu trắng khác, xoay chuyển đầu ngựa, quát một tiếng, xa phu trên môi có hai hàng ria mép cong lên, vừa nhìn là biết Thủy tộc hóa hình, lập tức giục long câu đi theo.

Một xe một ngựa ra khỏi Thủy Tinh cung, chạy về hướng mặt biển, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng nước hắt vào trong biển, màu sắc rực rỡ loang lổ, như huyền như thật. Bầy cá tụ tán bất định, xa mã lướt qua xé toạt bầy cá, vừa rời đi thì chúng lại xúm lại, tò mò địa nhìn xa giá qua lại vội vàng.

Được nửa canh giờ, liền nghe Trương Li nói: “Hai vị, chúng ta đã đến tứ thủy vực.”

Bốn người, một kỵ mã ba người trên xe, đảo quanh hòn đảo nhỏ, lục địa như xa, tiểu đảo như câu, trên hải vực có vô số đảo lớn nhỏ, tình la mật bố*. Thời thượng cổ, đảo vốn là vùng an bình, dân phong thuần phác, lấy đánh bắt cá mà sống. Phụ cận hải vực rộng lớn, sóng yên bể lặng, đáy biển bùn mềm, không có đá ngầm hung hiểm, thuyền lớn có thể vào. (*phân bố dày đặc như sao trời?*)

Trương Li khoát tay, xa phu lập tức hiểu ý, giá mã chạy thẳng lên mặt biển.

Chín đầu long câu bay vọt lên, như giao long nổi lên trên mặt nước, xa dư cũng tùy theo thoát ra khỏi mặt nước, xe ngựa chwua ngừng, ngự thủy mà tiến, bốn vó long câu đạp trên khoảng không, lại chạy băng băng

trên mặt nước, đôi bánh xe quay cuồng, phía sau tung tóe hai đạo thủy hoa.

Lúc này chỉ thấy bên sườn xe, sóng nước quay cuồng, vô cớ nổi lên từng đợt sóng trắng cuộn cuộn.

Trên đỉnh lãng phong, tinh kỳ mở ra, thoát ra mười vạn binh tướng thủy tộc, tuần hải dạ xoa mặt đen như quỷ, quy miết ngoan đà* thiết giáp rực rỡ!! Quyết điều kiểm phong đao lợi, mỗi người khô giáp sáng ngời, tinh kỳ tung bay, thương kích bài không, phủ việt diệu nhật. Khí thế hào hùng, đương không hổ là thủy quân dưới trướng chí tôn vẫn đỉnh trong tứ hải – Đông hải Long vương! (Quy miết ngoan đà: rùa ba ba tôm cua. Quyết: cá mè, diêu: cá diêu. Thương kích bài không: một loạt thương kích xếp chia ra trước trận. Phủ việt diệu nhật: búa rìu phát sáng như mặt trời... Thật sự chẳng biết tìm đâu ra từ để thay thế ==)

Ngay cả Dư Tinh cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, Trương Li này tuy rằng nhìn như người thành thật, nhưng lại có kỹ năng luyện binh thật tốt, khó trách tuổi còn trẻ mà đã tu được thành thân chân long, được Long vương trọng dụng.

Binh tướng thủy tộc đi theo xa dư, thành xu thế bao vây, nhìn như bảo hộ, nhưng khí thế hung thần ác sát thế này lại ít nhiều có ý đe dọa. Diêu Quang há lại cho phép đám binh tôm tướng cua này càn rỡ trước mặt mình, mắt thấy sẽ phát tác, lòng bàn tay lại bỗng nhiên căng thẳng, quay đầu lại nhìn thì thấy Dư Tinh đang trừng mắt với hắn, rồi mới tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Diêu Quang, đừng khi dễ người thành thật chứ.....”

Diêu Quang nhướng mày, hừ nói: “Hắn nhìn người không vừa mắt, ta còn phải cho hắn về mặt hòa nhã sao?”

Dư Tinh tất nhiên là thầm vui mừng một trận, kiềm chế vẻ vui sướng, nghiêm mặt nói: “Nghĩ đến việc này không liên can đến tướng quân ấy, nhất định là chủ ý của Đông hải Long vương.”

Diêu Quang nhướng mi, từ chối cho ý kiến, phải biết rằng tên gia khóa này đừng nhìn hơi hợm thành thật, ở địa phủ có thể đứng đầu một điện, há lại là kẻ lương thiện gì cho cam, lại sao lại vô duyên vô cớ mặc người khác càn quấy trước mặt mình?

“Người có ý gì?” Hắn không phải là Thiên Xu, đương nhiên không có tâm địa trách trời thương dân, ngược lại đối phương nhìn bọn hắn không vừa mắt, hắn cũng không rỗi hơi đi nói chuyện với đám Thủy tộc này, liền ôm cánh tay dựa vào sau, ý bảo xin cứ tự nhiên.

Dư Tinh hiểu ý cười, nụ cười kia không biết trộn lẫn bao nhiêu gian trá.

Rồi y cao giọng nói: “Thủy sư của Long vương bệ hạ quả nhiên không giống bình thường, bốn vương hôm nay kiến thức!”

Trương Li đang cười ngửa nghe thấy lời ấy, trên mặt lại không có vẻ đắc ý, ngược lại thầm than bất đắc dĩ. Đúng như Dư Tinh dự đoán, lộ ra quân uy như vậy không phải là ý của hắn, chính là Long vương tự mình phân phó, hắn cũng có chút bất đắc dĩ. Nghĩ nghĩ mười vạn thủy sư dưới trướng hắn vốn là tinh binh

lương tướng, không phải hấn nói ngoa, nhìn khắp tứ hải, không một nơi nào có được chi quân đội thể này, hiện giờ cứ nhiên dùng để dọa người, thật là ghen khuất.

Chẳng qua nếu đối phương đã khen ngợi, hấn cũng không thể hé ra mặt đen, liền đáp: “Thượng tiên quá khen.”

“Là thượng tướng quân quá khiêm nhường!” Dư Tình cũng không vì đối phương lạnh nhạt mà mất đi hưng trí, y quay đầu nhìn về phía Diêu Quang, “Phá Quân tinh quân đi tuần, nếu chỉ có một binh tướng tương hộ, cũng thật là tịch mịch!”

Trượng Li khó hiểu, theo nhu ý Tổng Đế Vương, hay là hấn còn tính toán đưa thiên binh thiên tướng tới sao?

Diêu Quang gật đầu: “Cũng tốt.”

Dư Tình đứng lên, chín đầu long câu kéo xe tốc độ cực nhanh, gió ngược thổi tới vừa mạnh vừa cấp, y đón gió vừa đứng như thế, y phục bị liệt phong tấp vào bay tung lên, thân hình gầy gò lung lay sắp đổ, nhưng mà mặc dù gió có thêm nhanh thêm mạnh, thủy chung không thể thổi y rơi xuống xe. Nếu nhìn cẩn thận, hai chân y không biết khi nào đã lơ lửng cách mặt đất ba tấc!

Chỉ nghe y niệm động pháp quyết, rõ ràng là âm thanh rất nhỏ, nhưng giống như ngân nga ngay tại bên tai, chú ngữ chấn động tứ phương, càng thấu nhập vào đáy biển, ngay cả Thủy tộc đang ở dưới đáy biển cũng nghe được rõ ràng minh bạch.

Một cỗ quỷ khí âm trầm từ trên người thư sinh phát ra, hàn khí lạnh lẽo khiến dư giá chớp mắt đã phủ đầy bông tuyết, nếu chỗ bọn họ đang ở là ao hồ sông lớn mà không phải đại dương mênh mông, lúc này sợ rằng đã đóng băng ba thước!!

Nhưng mà đợi thư sinh kia niệm xong pháp quyết, lại tựa hồ không có gì phát sinh, nhìn y thì nhiên ngồi trở lại chỗ cũ, tươi cười như trước, ngay cả Diêu Quang cũng không dẫn được kỳ quái: “Cứ như vậy?”

Dư Tình nháy mắt mấy cái: “Không biết tinh quân có từng nghe qua..... Quỷ Vương đi tuần, bách quỷ tùy thị.”

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên mặt biển trống rỗng trước mặt Thủy tộc Đông hải toát ra một người, người kia thực cổ quái, từ dưới nước đi ra vậy mà trên người không hề có nửa điểm ẩm ướt dính dấp, chân xỏ giày da lơ lửng trên mặt biển, hoàn toàn không bị ba đào ảnh hưởng..... Nhưng mà vấn đề là, hấn chỉ có nửa khuôn mặt, một nửa khác, giống cái trái dưa hấu bị đập nát, huyết nhục mơ hồ, óc văng tung tóe! Dưới bộ y phục rách tung tóe, nghiêng nhiên là một loạt khúc xương trắng hếu không có da thịt huyết quản!! Dưới ánh nắng, mặt biển nơi hấn đứng.... Không có bóng!!!

Rất nhanh, bên người hấn lại toát ra một cái, lại một cái, thêm một cái nữa.. Giống như nấm mọc sau mưa, mặt biển không thể khổng chế toát ra người. Mà những người này, không một ai có thể xưng được

là con người. Nếu như mặt mũi tốt thì thân hình ít nhất không có một nửa, còn không chính là thiếu tay gãy chân; tứ chi hơi chút kiện toàn thì cư nhiên ngay cả đầu cũng thiếu..... Dưới chân bọn họ, vẫn không có nửa cái bóng. Bọn họ tựa như ảo ảnh không ngừng xuất hiện trên mặt biển, tuy nhiên đã bắt đầu đuổi theo xa dư từ bốn phía. Trong chớp mắt, nhân số cơ hồ đã tiếp cận mười vạn Thủy tộc!!

Không trung vừa rồi còn nắng chói chang sáng rõ, hiện giờ đã là đầy trời u ám, khắp hải vực tựa như hóa thành Quỷ vực. Còn hơn khí thế bàng bạc của mười vạn binh tướng Thủy tộc, đám quỷ chúng này không có tiếng động gì, chỉ đi theo sau dư giá càng làm người ta chấn động tâm can.

Ngay cả Trọng Li cũng không nhận được thay đổi sắc mặt, không phải hắn e ngại vật quỷ mị, chẳng qua nhìn nhiều thủy quỷ không trọn vẹn như thế, giống như đòi mạng điên cuồng đuổi theo sau bọn họ, thật sự là làm cho người ta không thể cảm thấy được nửa phần vui vẻ.

Diêu Quang cũng có chút ngoài ý muốn, dù sao hắn rất hiếm khi thấy Tổng Đế Vương thi triển pháp thuật trước mặt hắn, lại còn là loại pháp thuật làm cho người ta Mao Cốt Tung Nhiên thế này, hiển nhiên, tên gia hỏa ngày thường không hiện sơn lộ thủy, kỳ thật ngầm giấu thực lực tuyệt không đơn giản.

Bất quá bộ dạng đám quỷ chúng này thật đúng là khó gộp cùng với tên đó.

“Sao lại có nhiều quỷ như thế?”

Dư Tinh chỉ chỉ dưới nước: “Chết ở đáy biển, không người nhật xác, trải qua nhiều năm tháng, không có phần mộ nào lớn hơn biển khơi.”

“Khó trách.”

“Không chỉ như vậy.” Dư Tinh gảy gảy ngón tay, một bộ biểu tình trò hay còn ở phía sau.

Đột nhiên mặt nước chấn động một trận, chỉ thấy “Rầm!!” một tiếng, một chiến thuyền cực đại đích từ đáy nước trời lên mặt biển, nhưng mà một chiếc thuyền lớn như thế cư nhiên không hề tạo ra một chút sóng gợn, thậm chí ngay cả bọt nước cũng chưa từng tóe lên tí tẹo. Đáy thuyền vừa nát lại lũng, mép thuyền như từng bị pháo oanh quá cháy đen đúa, còn có hai cột buồm bị gãy, nhìn bộ dạng như vậy thật không có khả năng tiếp tục trôi lên, nhưng mà nó chính là như thế dễ dàng xuất hiện trên mặt biển, thậm chí ngược gió mà đi, tốc độ nhanh như thiểm điện!

Tất cả Thủy tộc ồ lên trong tiếng, liên tiếp mấy chiến thuyền lớn xuất hiện cùng chúng quỷ, thuyền này phần lớn cũng là vỡ nát, rách nát không chịu nổi, trên thuyền là những quỷ chúng xuyên chiến khôi thiết giáp, chắc khi còn sống bọn họ là binh sĩ phục dịch trên chiến thuyền này. Hơn mười chiến thuyền liệt khai trận thế trên mặt biển, xúm lại bốn sườn xa dư mà Dư Tinh ngồi, tựa như đang hộ tống.

Lúc này ánh mắt Trọng Li nhìn y đã từ lạnh nhạt biến thành khâm phục.

Mười vạn Thủy tộc phía sau tuy là tinh quái, cũng không phải chưa từng thấy qua vật quý mị, nhưng mà trong nháy mắt nhìn đến đám quý mị có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng, cũng không khỏi sợ hãi lú lờ. Dù sao bọn họ là vốn là tôm cá còn sống sờ sờ, đám này... là phạm nhân đã chết.

Bỗng nhiên, Diêu Quang ngồi cạnh bên Dư Tĩnh khẽ híп mắt, sâu kín nói: “Xem ra, so với Đông hải Long vương, ngươi càng có khả năng nghịch thiên.” Ai mà không biết mười tám tầng địa ngục đủ ác quỷ yêu quái, nếu tính toán, chỉ sợ không biết nhiều hơn thiên binh thiên tướng bao nhiêu lần, số người tu đạo thăng thiên vốn không thay đổi, mấy trăm năm cũng chỉ có một hai người cơ duyên xảo hợp như thế, quý trong Phong Đô có lẽ một chọi một thì không thể nào bằng binh tướng Thiên giới, nhưng nếu mười vạn chọi một, thậm chí trăm vạn chọi một thì sao?

Dư Tĩnh nhún vai, vẫn chưa bị lãnh ý trong giọng nói kia dọa sợ, ha hả cười: “Bất quá chỉ là chút công phu mặt ngoài, khiến tinh quân chê cười, ha hả..... Đợi đến khi thực sự đánh nhau, còn phải làm phiền Phá Quân tinh quân ra tay tương trợ!”

33. Quyển 2 - Chương 14

Bắc minh hải để du ác thú, hải vực tranh hùng long dữ côn*

(Ác thú bơi tới từ biển Bắc, rồng cùng côn tranh hùng hải vực)

Tướng quân uy vũ cương nghị, Thủy tộc truy phong trực lã.

Thư sinh nhã nhặn đạm định, bên cạnh vạn quý tùy hành.

Trong lúc nhất thời, nháo đến trên Đông hải ba đào mãnh liệt giống như cù phong quá cảnh, bầu trời u ám tựa như trời sụp đổ, đến mức cá vọi lặn xuống đáy nước sâu, hải âu điên cuồng bay tìm nơi trốn tránh.

Thủy binh đem cùng quý quái si mi một đường tiến tới, thẳng đến khu vực ngoài Đông hải.

Ngoại hải mệnh mông, đập vào mắt chỉ có khôn cùng sóng nước, tựa như không có điểm cuối.

“Nơi này đó là ngoại hải.”

Trượng Li giữ chặt cương long câu, xe ngựa cũng ngừng lại.

Dư Tĩnh nhìn trái nhìn phải, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, trên trời không có tiếng hải âu đề minh, dưới nước chẳng có bóng ảnh cá bơi, liền hỏi: “Lúc trước chưa nghe qua Long vương đề cập là yêu quái gì, không biết thượng tướng quân có thể chỉ điểm một phần?”

Trương Li ôm quyền: “Không phải mặt tướng không muốn nói rõ, mà là yêu quái đang tác loạn ở hải vực này rất cuộc là loại yêu quái gì, chúng ta cũng không có gì rõ ràng.”

“Nga? Ngay cả tướng quân cũng không biết chân diện mục của yêu quái sao?”

Trương Li gật đầu, thật không hề có nửa điểm xấu hổ, thành thật trả lời: “Yêu quái kia đến nơi nào, cả hải vực như gặp phải hải kiếp, bầy cá biến mất, vùng san hô bị san bằng, lại không còn sinh khẩu (còn sống). Ta từng thử dẫn quân đuổi theo, đáng tiếc đại quân vừa đến, yêu quái kia liền biến mất cái vô tung vô ảnh, thật là đáng giận!”

“Thì ra là thế.” Dư Tĩnh nghe vậy trầm ngâm một lúc, liền cười cười nói, “Này cũng đơn giản. Không có sinh khẩu, nói vậy vong hồn không ít!” Lại thấy y bấm đốt ngón tay thì pháp quyết, khẽ quát nói: “Quý chúng âm vực, nghe ta hiệu lệnh, không được trái lệnh. Nếu ai thấy yêu quái nơi ngoại hải, tốc tốc hiện thân báo lại!!”

Tiếng nói vừa dứt, mặt nước xung quanh dư giá mười trượng, từ đáy nước sâu vô thanh vô tức toát ra mấy trăm u hồn bán trong suốt, bọn họ đối với Dư Tĩnh khép na khép nép, vội vàng khấu bái hành lễ.

Dư Tĩnh liếc mắt nhìn bọn họ, hỏi: “Có ai từng gặp qua hải yêu mấy ngày gần đây hoành hành tàn sát bừa bãi tại ngoại hải?”

Trong đó có một quỷ hồn nhìn qua áo mũ chỉnh tề, tướng mạo coi như nhìn được nói: “Gặp qua, gặp qua. Yêu quái kia vừa đến, che khuất bầu trời!”

Những quỷ hồn khác liên tục gật đầu, phụ họa nói: “Lúc ấy yêu quái vừa đến, ta còn tưởng ban đêm, liền đi ra ngoài nhìn lên, ai ngờ nhìn đến đáy biển giống như tử vực, cá tôm cua mực đều bị cắn nuốt, ngay cả san hô nham thạch cũng bị san bằng thành từng phiến! Nếu tiểu nhân không phải quỷ hồn, chỉ sợ cũng không thể may mắn thoát khỏi.....”

“Người nhưng thật ra tốt hơn, xác chết sớm bị chôn ở chỗ sâu không bị lan đến, ta thì mất luôn bóng dáng!!”

Nghe xong mấy quỷ hồn nói, nhưng thật ra nghìn bài một điệu, đều là thấy không rõ lắm bộ dáng yêu quái, chỉ biết là yêu quái vừa đến, cả đáy biển liền không có một ngọn cỏ, phi thường lợi hại, nhưng rất cuộc là yêu quái gì, lại không có kẻ nào nói rõ ra.

“Nghe ra yêu quái kia cũng có chút bản lĩnh.” Dư Tĩnh vẫy lui quỷ hồn, một đám quỷ hồn nửa lơ lửng nửa chìm trên mặt biển làm cho người ta mao cốt tung thiên, một đám ngoan ngoãn một lần nữa chìm vào đáy biển. Có một nữ oa nhi quỷ hồn sợ hãi lại gần, khiếp sợ nhìn Dư Tĩnh, nói: “Vừa rồi cháu thấy con yêu

quái kia.....”

Chỉ thấy Dư Tĩnh vươn tay bế đứa nhỏ ôm vào lòng, thân thể y là bảy phách chết, tiểu quỷ hồn ở trong lòng y ngược lại rất thoải mái, chẳng qua sợ đôi mắt Diêm La vương của y, không dám ngẩng đầu.

“Người nhìn thấy ở đâu?”

“Ở dưới đáy biển cách nơi này ba trăm dặm..... Cha cùng nương đã đi trước một bước, hôm nay vốn sẽ có Hắc Bạch Vô Thường tới tìm cháu, chính là kia yêu quái vẫn ngủ ở đáy biển chắn lại thi thể cháu, quỷ soa không nhìn thấy, đi qua luôn..... Lão gia gia ở dưới đáy biển nói với cháu, bỏ lỡ luân hồi, sẽ phải đợi thêm ba trăm năm nữa.....”

“Người là hảo hải tử.” Dư Tĩnh kéo bàn tay nhỏ bé của nàng qua, lấy đầu ngón tay làm bút, nước biển thay mực, trên tay nàng viết xuống một chữ “Dư”, rồi mới nâng tay điểm lên giữa trán nàng, một ánh kim quang hiện lên, đứa nhỏ quỷ hồn dần dần trở nên càng thêm trong suốt, “Ta tiến người vào âm dương đạo, thấy quỷ soa, đưa chữ trên bàn tay cho chúng xem thì chúng sẽ hiểu được.”

Nữ oa nhi vui sướng nhướng mày: “Đa tạ Diêm La điện quân!”

Dư Tĩnh gật gù đầu, đột nhiên vung ống tay áo lên, quát khê: “Các người cũng đi đi!” Chỉ thấy mây đen tụ lại, sinh ra một cơn lốc xoáy đen kịt, từ bên trong truyền ra tiếng âm hồn kêu khóc, âm phong theo bên trong thổi ra, quỷ mị trên biển thấy quỷ môn mở rộng, đều quỳ xuống hành lễ với Dư Tĩnh, lập tức nhất nhất hóa thành nhiều điểm lưu tinh bay vào trung tâm cơn lốc xoáy.

Đợi cái hồn phách cuối cùng biến mất vô hình, lốc xoáy cũng chợt thu lại, mây đen tụ mấy ngày qua cũng bị hấp thu vào, mây tan sương tán, ánh sáng lại trở về.

Trương Li thấy Dư Tĩnh có thể dễ dàng mở ra quỷ môn, càng lệnh vạn quỷ quy hồn, không khỏi lần thứ hai sinh ra kính nể vị thư sinh nhìn qua yếu đuối không chịu nổi một trận gió này.

Ngược lại Diêu Quang ở một bên nhếch miệng, cười nhạt: “Người đột nhiên tống vào nhiều quỷ hồn như vậy! Chẳng lẽ không sợ chèn nát Diêm Quân thần điện, quay đầu lại tìm người tính toán sổ sách?”

Dư Tĩnh thoải mái tự tại: “Gần đây thế gian mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, nói vậy Diêm Quân cùng các điện Diêm La có thời gian dư dả nghỉ ngơi không ít, đáng tiếc ta đang ở thế gian, vô duyên hưởng thụ..... Kỳ thật mấy ngày nay ta có chút tưởng niệm chúng đồng nghiệp nơi âm phủ, cố đưa lên một phần hậu lễ, vừa lúc làm cho bọn họ đỡ phải nhàm chán.”

Mới là lạ!

Diêu Quang oán thăm.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng đến tình huống dưới địa phủ, tự đứng chen tới mười vạn quỷ mị, phỏng chừng Diêm La điện nhồi đầy quỷ hồn trừ bỏ Tổng Đế Vương ra, chín vị Diêm La vương khác mỗi người đều hận không thể giống Quan Âm Bồ Tát biến ra ngàn tay ngàn mắt, đáng tiếc đạo hạnh không đủ, cũng chỉ có thể ở dưới mười tám tầng địa ngục ngựa đầu lên gào thét.....”Tổng Đế Vương, ngươi không phải người!!”

Nghĩ đến đây không khỏi cười khúc khích, được rồi, Tổng Đế Vương gia khóa này thật sự đủ nham hiểm, làm đồng bào với y thật sự là không may mắn. Chẳng qua, như vậy so với đám thần tiên ra vẻ đạo mạo, luôn mồm thay trời hành đạo, có việc liền đóng cửa không ra kia tốt hơn gấp trăm lần!

Lúc này Dư Tĩnh quay đầu đi, đang cùng Trương Li thương lượng, nghe thấy nơi yêu quái thường lui tới, liền ra roi thúc ngực tức khắc tiến đến vùng ngoại hải cách đây ba trăm hải lý, Trương Li nhận thấy phương pháp Dư Tĩnh hô quỷ gọi hồn thật lợi hại, tuy rằng vẫn có chút cảnh giác, nhưng nhiều ít cũng là tín nhiệm đề nghị của y, liền tức khắc điều động nhân mã, thúc dục long câu dư giả tiến về nơi quỷ hồn nhắc đến.

Đội bọn họ đi đến vùng biển cách đó ba trăm hải lý, nơi đây có hòn đảo nhỏ, mặt biển gió êm sóng lặng, lại không thấy bóng dáng yêu quái.

Trương Li ra lệnh tốp binh Thủy tộc đi trước dò xét, qua một trận, thám báo hồi báo, phạm vi trăm dặm không tìm thấy cá, xem ra đã bị yêu quái tàn sát, nhưng thủy chung không hề phát hiện tầm hơi yêu quái.

Vị thượng tướng quân này cho dù có nhẫn nại hơn nữa, lần này cũng không khỏi nắm cổ tay: “Yêu quái đáng giận! Lại để nó đào tẩu!!”

Diêu Quang vẫn chưa từng tỏ vẻ gì bỗng nhiên đứng dậy, yên lặng nhìn hòn đảo to lớn kia.

“Yêu quái còn ở nơi này.”

“Cái gì?!” Trương Li chấn động, ngẩng đầu quan sát khắp nơi, nhưng mà hải vực phụ cận trừ bỏ tiếng sóng biển, thật sự là cái gì cũng không có.

“Ngươi chính là Đông hải thủy tướng, hẳn biết ngoại hải có bao nhiêu đảo.”

Trương Li mặc dù không rõ ý hắn, nhưng cũng gật đầu đáp: “Tất nhiên là biết được.”

“Ta đây hỏi ngươi, trên biển Đông hải, trừ Bồng Lai, Phương Hồ, Doanh Châu ra, ta lại không biết còn có một hải đảo lớn như thế này. Hay là đại dư hoặc là viên kiêu theo cực bắc ngược dòng trôi trở về?” (đại dư, viên kiêu: hẳn là băng trôi)

Trương Li bừng tỉnh đại ngộ, lập tức tử mĩ đánh giá hòn đảo này, liền nói ngay: “Lời tiên quân nói không sai, đảo này không phải là thứ thủy vực Đông hải ta nên có!” Hắn ra lệnh một tiếng, mười vạn dân Thủy

tộc lúc này lập tức bao vây hòn đảo.

Dư Tình cúi đầu nhỏ giọng hỏi Diêu Quang: “Là yêu quái gì thế?”

Diêu Quang liếc mắt nhìn y, chẳng lẽ nghĩ hán hàng yêu năm trăm năm đều là mò mẫm vô ích sao? Trò ảo thuật nho nhỏ này, còn không thể gạt được ánh mắt hán.

“Là Côn.” (Cá voi.)

Bắc Minh có ngư, kỳ danh vi Côn. Tích thiên khí mông hồng, phát sinh tư thủy, toại phân thiên địa, triệu lập Càn Khôn, khởi đầu sinh Bàn Cổ, khi chết hóa thân, hơi thở thành gió mây, tiếng thành sấm sét, mắt trái thành mặt trời, mắt phải thành trăng sáng, mỡ thành giang hải, lông thành cỏ cây, răng xương thành kim thạch, tinh hoa thành châu ngọc, mồ hôi chảy thành sông ngòi, thân chi thành trùng, nhân phong sở cảm, hóa thành Lê manh. Máu huyết với tây lục hóa Tranh Nanh, ở bắc hải hóa cự ngư. Côn to lớn, không biết đến mấy ngàn dặm. Khi tĩnh giống như đảo trên biển, khi động thì phiên giang đảo hải, lấy cá làm thức ăn, một nuốt một hấp, trăm dặm không còn cá tôm. (Tranh Nanh: ai có đọc Dụ Đồng chắc biết về Tranh Nanh. Theo như trên thì Thiên địa linh khi sinh ra Bàn Cổ, sau Bàn Cổ chết sinh ra Côn, Tranh.)

Nếu đúng là Côn yêu tác quái, kia chẳng trách vì sao nơi tứ ngược, cá tôm không sống, đáy biển bị san bằng.

Quả nhiên, sau khi binh tôm tướng của bao vây hòn đảo kia, mặt đảo bắt đầu kịch liệt chấn động, nó vừa động như thế, cả mặt biển đều nhấc lên sóng to mãnh liệt. Thủy quân sớm đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, đều ổn định trận tuyến, phát tinh kỳ lớn tiếng reo hò

Lại nghe trong nước phát ra một tiếng thú loại oanh minh, đảo bắt đầu trời lên, lại thấy bộ phận lộ ra trên mặt biển chấn động làm đất bùn đá vụn rớt xuống, nước nước biển như dòng thác thuận theo thân đảo ào ào đổ xuống, ẩn bên dưới cư nhiên là một tầng vảy cá màu xanh đen bóng loáng kiên hậu (kiên cố, dày), hòn đảo cực đại nguyên chính là thân mình yêu quái!

Côn không hổ là thượng cổ cự thú, hình thể này, đủ để cho một đám binh tôm tướng của quảng vũ khí chạy trốn chết, nhưng Đông hải Long quân có danh xưng là quân kỷ nghiêm minh, mười vạn thủy quân dưới trướng Trương Li lại còn là đại biểu trong đó, vì vậy mặc dù đối mặt thượng cổ ác thú, nhưng lại không có người nào lui về sau nửa bước. Diêu Quang thấy thế, không khỏi ngẫm bội phục, trong mắt hiện lên một tia ly quang, chỉ quân đội Đông hải này, xem ra quả thật có năng lực chống lại Thiên quân

Trương Li đối mặt với yêu vật lớn hơn trên mấy trăm lần này, vẫn chưa lộ ra thần sắc kinh hoàng, đứng ổn trên đỉnh ngọn sóng lớn, quát: “Bản tướng phụng lệnh Đông hải Long vương, trấn thủ thủy vực Đông hải, phạm Thủy tộc loại có tâm hưng yêu tác quái, thương tổn sinh linh, tất phải trục trừ! Người cũng là Thủy tộc, vì sao phải tứ ngược Đông hải, đại diệt đồng tông?!”

Đại ngư to lớn nhìn không tới đầu đuôi, bỗng nhiên nứt ra một khe cái thật lớn, từ bên trong phát ra tiếng cười thấp trầm, oanh minh điếc tai: “Buồn cười.. Ngô (ta, danh xưng cổ) vốn là Côn tộc, bằng cái gì phải nghe đám lân trùng nói nhăng nói cuội?!”

Trượng Li nghe thấy những lời này, không khỏi nổi giận: “Long vốn là đứng đầu Thủy tộc. Thủy tộc thiên hạ, vốn là có chình, nghệ, vị, điều*.. vô số chủng loại, đều thuộc Long vương sở hạt, bọn Côn ngư các người, há có ngoại lệ!” (Các loại cá ngư, cá tầm, cá trích.... vân vân...)

Cự côn vậy vậy hai kì, một cột nước trên thân nó bắn thẳng lên trời, giọng điệu nổi lên ác tính: “Côn cự với Long, mấy vạn năm trước đã cai trị Thủy tộc! Thế nhưng không lường được Long tộc giảo hoạt, chiếm đi địa vị của chúng ta, đẩy chúng ta đến vùng biển Bắc Minh lạnh khủng khiếp không có lấy một giọt mưa! Đại dương Bắc Minh sâu thăm tối mịt mù, không ngày nào không rét lạnh, thức ăn lại thiếu, khiến Côn tộc ta cơ hồ bị diệt sạch! Mối hận khắc cốt, sao có thể quên?!”

“Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, Hiên Viên hoàng đế đánh bại Xi Vưu vốn là chuyện thiên cổ bất biến!”

“Hiện giờ nói gì cũng vô dụng! Long tộc đã chiếm lấy Đông hải phi nhiêu mấy vạn năm, hiện giờ cũng nên đổi chủ!!”

“Làm càn!!”

Mắt thấy bên kia náo nhiệt phi thường, Diêu Quang quay đầu, xem xét người bên cạnh, thấy Dư Tĩnh dù bận vẫn thong dong, giống như việc này chẳng có nửa điểm quan hệ đến y, ngồi trên mã xa tùy sóng biển bập bênh, thoải mái tự tại như ngồi thuyền hoa xem cuộc vui.

Cuối cùng Diêu Quang nhin không được: “Này! Yêu quái tìm được rồi, không phải ngươi cũng nên tỏ vẻ chút gì sao?” Cho dù không tính lao ra đánh nhau, ít nhất cũng phải có đạo đức một chút, tỏ vẻ thành ý đi?

Dư Tĩnh ngáp một cái: “Không cần gấp. Khiêu chiến là việc tốn sức, nếu Trượng Li tướng quân nguyện ý làm thay, có sao lại không làm?”

“Ngươi thật biết mượn cơ hội lười biếng!” Diêu Quang trở mình xem thường.

Dư Tĩnh không cho rằng hấn ngang ngược, cười ha ha: “Ta thấy yêu quái kia mới tay tổ thừa nước đục thả câu, hẳn là ngó thấy Tỏa Yêu Tháp bị phá, yêu tà tác loạn, từ biển Bắc Minh chạy trở về, quấy rối khắp nơi, tính toán đuổi Long tộc ra khỏi hải vực, tự mình làm đại vương.” Vừa nói vừa tiếc hận lắc đầu, “Cũng dám đánh chủ ý lên cái lão Long kia, thật sự là không biết sống chết, chẳng trách suýt nữa diệt tộc. Loại cá này đại khái chính là thân hình phát triển, óc lại như trái nho.”

“Ngươi thì biết gì? Không hiểu mà giả vờ hiểu. Óc nó có nhỏ hay không, phải bỏ đầu nó ra xem xem mới biết được.”

Đoạn đối thoại của hai người hiển nhiên đều có ác ý phỉ báng cả hai bên khiêu chiến, bình thường mà nói, âm lượng có thấp bao nhiêu liền áp xuống thấp thế ấy, tận lực không để cho người ta nghe được, bất quá hai vị này hiển nhiên không có đem điều thường thức này để trong lòng, nói lên cái kia là vang dội, độ vang cũng đủ làm cho mọi người xung quanh cùng đương sự nghe đến nhất thanh nhị sở.

Trượng Li cũng coi như tính tình hảo, hơn nữa ngại thân phận, trừ bỏ mặt xanh mét ra cũng không có tức khắc phát tác, nhưng cái cự Côn đầu quá nhỏ, tính tình quá lớn lúc này trở mình hất sóng dựng lên, trên cái dây to dùng giống như nham thạch mở bung ra rất nhiều con mắt to bằng cái bát lớn, đại khái có hơn trăm con mắt đi, ánh mắt đen bóng ào ào chuyển động nhìn thẳng vào hai người kia.

“Thật to gan, chỉ là hai cái phàm nhân, dám nói phát ngôn bừa bãi!!”

Dư Tình thản nhiên cười: “Nguyên lai không chỉ óc nhỏ, con cá này xem ra gốc ở biển Bắc Minh lâu lắm, đều bị lạnh đến váng đầu.”

—

*Phong Y: *cười lẫn* thật sự là giết người không đền mạng mà ~~~~

34. Quyển 2 - Chương 15

Hạc bạng tương tranh thù vi ông, hải thâm tiêu ám sa ảnh du

[Trai cò tranh nhau ai đắc lợi, biển sâu ghềnh đá bóng ảnh bơi]

—

Lời này xem như hoàn toàn chọc giận cự Côn kia, quái vật cực đại như hòn đảo ông một tiếng rống to, cái vây khổng lồ như bài sơn đảo hải nện tới mã xa, may mà ngư tốt điều khiển xe đủ thông minh, vừa thấy tình thế không đúng đã sớm xoay vòng đầu ngựa, thấy cái vây cá chụp lại đây, lúc này giục ngựa mang xe một đường chạy như điên.

Bóng râm che trời lấp đất, quay đầu chém tới, nhưng thấy chín con long câu bốn vó đạp sóng, bước đi như bay, tốc độ nhanh như lưu tinh, xa giá rời khỏi bóng tối xông vào quang minh, côn kì liền đập một cái thật mạnh vào mặt biển, nhấc lên sóng lớn ngập trời, cuốn phẳng tất cả mà lao đến.

Trượng Li mắt thấy xe ngựa chạy như bay kia sắp bị sóng lớn cắn nuốt, tuy rằng Long vương phân phó ở một bên hò hét trợ uy là được, nhưng nếu hai vị tiên nhân kia có cái gì sơ xuất, chủ nhân Đông hải cũng là khó mà công đạo! Bạch long câu vừa chuyển đầu, tay lướt qua thất lưng, vòng xoáy hào quang lóe lên trong sóng lớn, nhìn chăm chú lại, trong tay đã có hơn một thanh phương thiên kích. Phương thiên kích này, vốn lấy hàn thiết vạn năm dưới Long uyên Đông hải rèn nên, nặng hơn ngàn cân, thân kích có kim ong quần quanh, mũi kích bằng hàn thiết lóe lên quang mang lạnh buốt, lưỡi dao hình nguyệt nha sắc bén như răng nhọn của mãnh thú. Trong vòng tứ hải, người nghe thấy tên thanh phương thiên kích trong tay Trượng Ly, đều là nhượng bộ lui binh, không dám đến gần khiêu khích.

Trượng Li xoay hàn thiết phương thiên kích, đang muốn lấy khôi khí phá tan sóng lớn, nhưng không đợi hần ra tay, chín đầu long câu trước mã xa thể nhưng lại chợt dừng bước, sóng lớn ầm vang đập xuống, mắt thấy phải đập nát mã xa!! Nói thì chậm, diễn tiến lại rất nhanh, giữa đợt sóng lớn chợt xuất hiện một điểm ánh sáng đen, “Phanh ”, một tiếng nổ vang, ngọn sóng cực đại đủ để khai sơn phá thạch trong chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, gợn gành lưu loát đến ngay cả một chút hơi nước cũng không còn.

Trượng Li khựng lại tại chỗ, khó có thể tin nhìn nơi bức tường nước biến mất, chỉ thấy thiếu niên vẫn không chớp mắt kia không biết khi nào đã rời khỏi xe, đứng trên gợn sóng, năm ngón tay trái mở ra, một luồng khí xoáy màu đen cuộn quanh xuống cánh tay hần, đó là một cỗ lực lượng không thể tưởng tượng được, đem ngọn sóng thần mà chính mình cũng không dám nói chắc phá tan chẳng còn một mảnh.

Lúc này Diêu Quang buông cánh tay, cúi đầu nhìn xuống, tuy rằng hần cũng đủ lợi hại, nhưng vẫn khó tránh cho tay áo ướt một mảnh, trong mắt hần hiện lên một tia sắc bén, rõ ràng là tâm tình ác liệt: “Yêu nghiệt lớn mật, cả gan làm ướt y bào của bản quân, phải bị tội gì!!” Hai tay đan lại bẻ các đốt ngón tay, chỉ nghe tiếng rắc rắc vang lên, “Hôm nay liền cho tên yêu quái thiên cận ngươi biết, toàn bộ Đông hải, bất quá chỉ là một góc nhỏ của cửu thiên thập địa!”

Ý hạ thấp kia làm sắc mặt Trượng Li càng thêm khó coi, nhưng lại không thể nề hà, không khỏi thầm than, long vương bệ hạ nhà hần sao lại rước về hai cái thần tiên khó chơi như vậy chứ, hai cái người kia miệng lưỡi độc đến mức có thể khiến người chết nhảy dựng sống lại, làm cho sự hàm dưỡng bao nhiêu năm qua của hần chạm đáy... Chính là lấy thực lực của hai người, cho dù hần có bao nhiêu không cam lòng, nhưng mười vạn Thủy quân quả thật cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh phát cỡ hò reo.

Hần đứng ở một bên tự mình ảo não, bên kia đã đánh tụi bụi.

Cự Côn vô cùng khổng lồ, nhưng Côn tộc năm đó sở dĩ thua trong tay long tộc, đó là bởi vì tuy rằng thân thể này thật lớn thật lớn, nhưng động tác chậm chạp, không bì kịp sự linh hoạt nhạy bén của Long tộc. Tuy nói giờ tay nhắc chân, tùy tiện một chút có thể chụp rưng mạng mười con rồng, nhưng mà Long tộc cũng không phải là khúc gỗ đứng bất động, sẽ chạy sẽ nhảy sẽ bay lên trời sẽ chui xuống đất sẽ hóa thành lớn sẽ biến ra nhỏ, mặc cho công kích của người có lợi hại đến thể nào, không chạm đến được cũng là vô dụng.

Hiện giờ Diêu Quang lấy thân thể phạm nhân, cười gió lảnh không như một chiếc lá rơi nhẹ nhàng linh động, đương nhiên càng khó đánh tới rồi. Mặc cho cự Côn kia phần nộ gây ra sóng thần ngàn trượng, vẫn không thể làm ướt một góc áo hần.

Thiếu niên tựa hồ đã chơi chán, đột nhiên phi thân đáp xuống, nhưng lại lên vào trong nước không thấy bóng dáng, cự Côn đang muốn xoay người đi tìm, đột nhiên thân thể nhẹ bẫng, thân thể như hòa đảo thể nhưng lại bị nâng lên ném văng ra, “Bàng đông!!” Một tiếng nổ, hung hăng nện xuống mặt nước nhắc lên ngọn sóng thần cao trăm trượng.

Thủy quân không khỏi ồ lên, đối phương lấy nhỏ thắng lớn, chỉ nhắc tay đã có thể chế trụ cự Côn, không khỏi sôi nổi phát cỡ hò reo, khua chiêng gõ trống.

Trượng Li đứng trước ba quân lại nhin không được nắm chặt hàn thiết phương thiên kích, trong lòng âm

thầm cân nhắc, nếu là một ngày nào đó, trước trận chống lại Phá Quân tinh này, chính mình dốc hết toàn lực, có năng lực chống đỡ qua bao nhiêu chiêu?

Mà một mặt khác, nhìn yêu quái trên mặt nước lớn tiếng gào rống, cũng bởi vì thân hình quá nặng không thể dễ dàng lật lại, lại bất đồng với đám Thủy quân đang vui mừng, Dư Tĩnh ngồi ở trên xe có chút dăm chiêu. Chẳng lẽ đây là thượng cổ hải thú từng cùng Long tộc tranh hùng? Theo lý thuyết hẳn không yếu như vậy mới đúng. Hay là có giữ lại chiêu số nào? Cự yêu này vừa mới nói đủ thứ chuyện, đều là chỉ về chuyện muốn đoạt lại vị trí chí tôn Thủy tộc, mà trước đây gây nên bất quá là ác ý tàn sát, cũng không có ý nghĩ sâu xa. Mà tên này hành tung mơ hồ, lại trong lúc đại quân vừa đến lại làm cho bọn họ dễ dàng tìm được chỗ, hiện giờ xem ra không khỏi quá trùng hợp!

Y nhìn cự Côn lật ngửa bụng hướng lên trời bị thiếu niên giẫm nát dưới chân, đột nhiên linh cơ chợt lóe, đứng bật dậy: “Trúng kế!!” Y hô to với Trương Li: “Thượng tướng quân!! Đây là kế diệu hổ ly sơn! Mau dẫn binh quay lại Thủy Tinh Cung bảo hộ Long vương!!”

Trương Li kinh nghiệm sa trường phong phú, tâm tư sáng suốt, vừa nghe lời ấy liền nghĩ đến tột cùng, thần sắc đại biến, lúc này quát lên lệnh mười vạn Thủy quân nhập hải thẳng đến Thủy Tinh Cung.

Diêu Quang nghe vậy cũng thay đổi thần sắc, không thể tưởng được Côn tộc thật không phải đầu to não nhỏ như bọn họ nghĩ, vẫn là có chút mưu kế, lúc này con yêu Côn dưới chân hắn bỗng nhiên ha hả cười to: “Chỉ sợ giờ hút này các người trở về đã là quá muộn! Chỉ là một cái Thủy Tinh Cung, sớm bị Vương ta vo thành mảnh nhỏ! Ha ha..... Cái gì Đông hải Long vương, sợ là đã bị đàn Côn phân thực, xương cốt cũng không còn!! Chỉ cần giết Đông hải Long vương kia, bên trong Hải tộc còn có ai dám đối nghịch với Côn tộc ta?! Ha ha.....”

Diêu Quang then quá thành giận, trong tay háo khí đại thịnh, đang muốn kết thúc yêu quái này, cũng không ngờ lại bị Dư Tĩnh ngăn cản.

“Chậm đã.”

Dư Tĩnh vén vạt y bào, bước qua mặt biển, thi triển phương pháp ngự thủy, đi đến trước mặt cự Côn.

Trăm con mắt lớn như cái bát nhìn chăm chăm vào thư sinh vạt trường bào trắng, lẳng không lướt sóng mà hải chẳng ướt, y bào bay bay một bộ thanh nhã, không hề sợ cái mồm to như chậu máu kia.

Đã lâu không thấy phạm nhân rồi, hải vực Bắc Minh nhiều năm đóng băng ba thước, tàu phải chuyển đường vòng, bấy cá không đến gần, vạn năm lạnh khủng khiếp, cá còn khó săn được, càng đừng nói là thịt người. Hiện giờ người được mùi thịt, cự Côn không khỏi động ý niệm trong đầu.

Cũng không biết có phải cảm thấy nó há miệng, thiếu niên đứng trên bụng nó bỗng nhiên âm trầm nói: “Nếu người dám nuốt hắn, ta nghĩ vẫn có thể trước khi người tiêu hóa rụng hắn, xé bụng người lôi toàn bộ nội tạng dạ dày ra, rồi mới chậm rãi đào hắn ra.”

Dư Tĩnh ngẩng đầu nhìn thiếu niên, này không thể xem như hấn quan tâm bảo hộ mình sao? Tâm tình y bỗng nhiên trở nên phi thường không tồi, đáng tiếc a, chính sự trước mắt, bằng không là có thể ôm Diêu Quang truy vấn một phen, để y nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ngừng của thiếu niên.

Cự Côn vương bận càng thêm trở nên không vừa mắt, Điện quân Hắc Thằng đại địa ngục nhếch miệng cười, nhưng mà ý cười này, lại tẩm ướp sâm hàn: “Nói thật, là Long hay Côn thống trị phiên hải vực này, kỳ thật với ta mà nói cũng không có gì khác biệt.”

Rõ ràng nước Đông hải có ánh sáng mặt trời ấm áp, cự Côn đột nhiên cảm thấy vùng nước nó đang ngâm mình lại vô cùng lạnh giá, thậm chí so với vùng biển Bắc Minh còn lạnh hơn đến tận xương tủy, quả thực là có thể làm cho linh hồn đông cứng!

Nhưng mà thư sinh trước mặt vẫn cười đến tao nhã: “Các người ở vùng biển Bắc Minh gốc hơn vạn năm, cũng không có động tác gì, coi mời hấn là đã chấp nhận thiên mệnh. Nhưng mà lại nháo sự trong lúc này, chắc là có duyên cớ gì đó.”

Cự Côn cả người chấn động, hừ hừ nói: “Ngô không biết người đang nói cái gì.....”

“Người không muốn nói cũng vô phương. Kỳ thật cũng không khó đoán, Côn tộc mặc dù ở vùng biển Bắc Minh, nhưng chuyện Tỏa Yêu Tháp bị hủy hấn cũng có nghe thấy. Lúc này Côn vương tự mình xuất chiến, cả tộc dốc toàn bộ lực lượng, chỉ vì một cái Tỏa Yêu Tháp cũng chưa chắc có thể làm cho Côn vương hạ trọng chú này. Phía sau, nói vậy hấn là có... người trợ giúp.” Dư Tĩnh thở dài, “Đáng tiếc a, trận đại chiến này, Long tộc cùng Côn tộc bất quá chỉ là trai cò, vô luận ai thắng ai thua, luôn luôn là ngư ông đến thu lợi bất chính.”

“Người có ý gì?!” Hơn trăm con mắt trừng Dư Tĩnh, thấy y mang vẻ mặt như thể lòng đã biết hết, hơn nữa những chuyện trước đó y vẫn không tận mắt nhìn thấy, một phen suy đoán lại có thể nói ra cực chuẩn, cự Côn không khỏi bắt đầu tâm sinh hoài nghi, thốt ra, “Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ cái Long kia...”

“Long?” Trong mắt Dư Tĩnh chợt lóe ánh sáng.

Cự Côn biết mình nói lỡ lời, tự biết không thể giấu diếm, đành phải nói thẳng ra: “Côn tộc chúng ta ở biển Bắc Minh sống nhiều năm, kỳ thật sớm đã không còn tâm tranh hùng, nhưng có một ngày.....”

Nó lược lược do dự, giống như lời sắp nói ra miệng là chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ, thân hình cự đại run lên một chút, Dư Tĩnh và Diêu Quang không khỏi kinh ngạc, có thể làm cho này đầu cự Côn xem ra không sợ trời không sợ đất này run lên, nói vậy người tới tất không đơn giản.

“Trong biển đến một đầu Long..... Có lẽ không thể gọi là Long, đó là khối cát màu đen, nhìn qua giống một đuôi hắc long, chính là lại không giống Long tộc bình thường, trên lưng nó có.. một đôi cự sái!”

“Ứng Long!!” Diêu Quang cùng Dư Tĩnh không hẹn mà cùng thốt lên.

Long tộc qua trăm năm sẽ mọc sừng, trải qua ngàn năm lịch kiếp trở thành Chân Long, nhưng mà Chân Long có cánh siêu phàm nhập thánh, thiên thượng thiên hạ, trong các vị thần thượng cổ Ứng Long chính là chí tôn duy nhất.

Lúc này lại nghe thấy cự Côn nói: “Hắc sa long kia có thanh vô hình, nhập lãnh địa Côn tộc như chỗ không người. Ngày đó, hắc long cùng vương ta nói chuyện, còn nói gì thì người ngoài không nghe được, vương ta ngày thứ hai liền nổi lên tâm xưng bá hải vực một lần nữa.”

“Nguyên lai ngư ông đứng sau là vị kia, khó trách.....”

Thư sinh sờ cằm, ánh mắt tràn đầy tính kế.

Cự Côn bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt y nhìn nó tựa như đang nhìn con cá nằm trên thớt, nghĩ nghĩ cái chết trước mắt nên hoàn toàn mặc kệ, chờ hoàn toàn chết rụng thì tiếp tục nhân lúc còn tươi vác đến cùng lão bản cò kè mặc cả.

Nhưng thật ra thiếu niên pháp lực phi phàm trên lưng nó lại không có kiên nhẫn, nghe được nguyên lai là hắc sa long tác quái, liền giống như con mèo con bị đập trúng đuôi, cũng không quản cự Côn kia, nhảy xuống, giữ chặt Dư Tĩnh: “Hay là hẩn trốn tới?!” Vẫn nhớ ngày đó trên Tỏa Yêu Tháp, Thiên Xu xoay chuyển tình thế lấy pháp lực kiềm chế nhốt Ứng Long yêu đế vào đỉnh tháp, nếu Ứng Long có thể chạy ra khỏi Tỏa Yêu Tháp, vậy Thiên Xu đâu?!

“Đừng hoảng hốt.” Dư Tĩnh đè lại bờ vai của hắn, “Nếu cự Côn nói không sai, hắc sa long kia hẩn không phải chân thân.”

Thanh âm ôn hòa trầm ổn lại có một cỗ lực lượng bất khả tư nghị, Diêu Quang bối rối lại bình tĩnh xuống.

“Ngươi là nói hẩn vẫn chưa chạy ra khỏi Tỏa Yêu Tháp?”

“Ta không biết. Bất quá nếu như theo lời ngươi nó, có Tham Lang tinh quân tọa trấn trước tháp, Ứng Long yêu đế muốn chạy trốn ra khỏi Tỏa Yêu Tháp cũng không phải chuyện dễ. Đợi chúng ta bắt được bảo châu, trở về Tỏa Yêu Tháp thì sẽ biết rõ ràng tất cả, lúc này có suy đoán thế nào cũng là vô ích.”

Diêu Quang ngẫm lại cũng gật đầu: “Cũng tốt. Chúng ta đây hiện tại đi Đông hải Long cung xem náo nhiệt trước!”

“Này đi vừa lúc bán một cái nhân tình, sau đó đòi Long vương giao ra chìa khóa mở bảo khố Long cung.”

Hai người nhìn nhau cười, cự Côn bên cạnh không biết vì sao, đột nhiên có loại xúc động muốn lập tức quay đầu bơi về biển Bắc Minh....

35. Quyển 2 - Chương 16

Ngao ý như thiên tâm như lao, tọa khốn Long cung tự nê thai*

—

Đội hai người tìm đến Đông Hải Long cung, đã gặp hơn mười cự Côn cùng binh tôm tướng cua đánh thành một đoàn.

Cự Côn thân khổng lồ như đảo, mỗi con đều to lớn đến che lấp cả bầu trời, quả thực sắp đem đáy biển phụ cận chen đến con kiến cũng chẳng lọt qua, mà binh tôm tướng cua tuy có hơn mười vạn, nhưng mà lại giống như kiến càng lay cây, đao thương rất khó đâm xuyên lớp vảy dày cộm kiên cố của Côn tộc, mà Côn tộc tuy rằng thật lớn, đáng tiếc động tác không linh hoạt lắm, vung đầu lắc đuôi cũng không thể hoàn toàn đánh tan binh tôm tướng cua số lượng đông đảo, tình hình chiến sự giằng co năm lần bảy lượt.

Lúc này chỉ thấy một đầu cự Côn lớp da ngoài màu xanh lam đen đột phá trùng vây, tông võ phòng tuyến Thủy quân ngăn cản trước mặt, hướng Long cung phóng đi, đuôi dài vung lên, đánh xuống nóc Long cung, ý đồ phá hủy cung điện.

Phía trên Long cung, chiếc đuôi khổng lồ đánh dưới, mỗi một cú va chạm đều phát ra một tầng kim quang chói mắt, mơ hồ lại thấy Long ảnh du động, giống như có cừu vĩ kim long đang bảo hộ Long cung, mặc cho Côn kia dùng bao nhiêu lực, mái ngói lưu ly yếu ớt cũng không rơi vỡ nửa mảnh.

Một góc chiến trường, Trương Li chỉ huy mười vạn Thủy quân vây đánh đàn Côn, thấy cự Côn đầu lĩnh ở phía trên Long cung đang dùng đuôi đập xuống ý đồ phá bình chương đập hủy Long cung, không khỏi giận tím mặt, phương thiên kích ngoan lệ cắm xuống mặt đất giống như cột cờ vững chãi, giữa đầu thét dài một tiếng, cả người lóe sáng hoàng quang, cổ dài ra, thân hình cao lớn cũng lập tức biến hóa, một chiếc đuôi Hoàng Long thon dài giương nanh múa vuốt lao thẳng tới Côn vương.

Mặc dù Hoàng Long không to lớn như Côn, nhưng mà long trảo sắc bén như thép, lợi khí trong thiên hạ không thể nào địch lại, đao thương kiếm kích đều không thể phá được lớp vảy Côn thể mà cũng chẳng thể chống lại, bị nó đào ra mấy vết thương chảy máu thấy thối.

Côn vương ăn đau thẹn quá thành giận, vừa nhấc đuôi, thẳng đánh vào phần eo bụng Hoàng Long, Hoàng Long đã từng trải qua vô số chiến trận, thấy cự Côn đánh tới, xoay thân chuyển lên, thân trước vút lên, trảo sau thuận thế dùng lợi trảo rạch xuống một đường, nhất thời ở từ đuôi Côn đến xương sống bị rạch ra mấy đường máu, vài miếng vảy to như cái bàn bị cường hành cạo rơi. Côn vương từ trước đến nay tôn quý, nào có từng chịu quá sỉ nhục bác lân, lúc này thay đổi đầu thương, không còn dụng tâm công kích Thủy Tinh cung nữa, mở cái miệng khổng lồ đầy răng nhọn hướng về phía Hoàng Long mà cắn tới.

Qua mấy chục hiệp, tuy nói Hoàng Long linh hoạt, đáng tiếc thủy chung một mình tác chiến khó địch lại cự Côn vương liên tiếp công kích, rốt cục vừa hơi sơ ý, bị đuôi Côn đánh vào sườn bụng, quay cuồng mấy vòng

mất đi trọng tâm, Côn vương nhân cơ hội đuổi tới, mở mồm to sẽ cắn nuốt xuống dưới. Mắt thấy Hoàng Long sẽ bị răng Côn cắn thành hai đoạn, đột nhiên một tiếng rỗng ngâm vang vọng ra từ trong Thủy Tinh cung, đáy biển nổi lên ba đào cuộn cuộn, chấn động không ngừng! Nhưng Côn vương chỉ mãi tập trung vào con mồi bị thương hoàn toàn không có tâm tư để ý, cũng không quản gì khác, vẫn là cắn xuống.

“Đừng loạn cắn!!” Một tiếng trách cứ nhẹ nhàng, khinh miêu đậm tả, thân thể thiếu niên nhẹ nhàng như cá bơi lội nhẹ nhàng đáp xuống trên lưng Côn vương, một tay nắm trên xương sống nó, nhấc lên trên, dễ dàng như bắt con cá nhỏ dưới sông, sinh sinh kéo nó ra. Chẳng qua rằng nhọn vẫn là cọ qua chân trước của Hoàng Long, lôi ra một vết thương sâu thấy xương cốt, máu tươi như sương mù nhất thời tràn ngập trong nước, Hoàng Long bị thương, không khỏi than nhẹ một tiếng, nhưng cũng không vì vậy mà bỏ chạy, lập tức trở lại bảo vệ trước Thủy Tinh cung không dám cách xa.

Chín đầu long câu lôi kéo xa giá cũng vừa mới trở lại trước cửa Long cung, Dư Tình xuống xe, ngẩng đầu liền thấy Đông hải Long vương sải bước đi ra từ chính điện, phía sau một đám long tử long tôn còn có long phi mã cơ đều khuyên can ngăn trở, đơn giản đều là bên ngoài có chiến loạn, tôn thượng không thể có tổn hại linh tinh lang tang, nhưng mà những lời đó đều không thể ngăn cản cước bộ của Long vương.

Hoàng Long thủ trước điện thấy Long vương giá lâm, vội vàng thu chân thân, hào quang chợt lóe, Long thể thu nhỏ, lại một lần nữa biến trở về hình người, không đợi đứng vững, liền bước nhanh đến gần Đông hải Long vương, một tay giữ chặt cổ tay bị thương. Vết máu còn đọng trên miệng vết thương cực kỳ dữ tợn, cũng biết vừa rồi nguy hiểm đến mức nào, rằng Côn rất sắc bén, cũng không biết có tổn thương đến gân cốt hay không.

Con người kim sắc co rút lại, hiện ra vết tích thú loại, mặc dù chợt lóe rồi biến mất, nhưng không thể tránh khỏi ánh mắt Trọng Li, hầu hạ Long chủ đã lâu, lúc này chủ tử lộ ra Long tính, liền biết hẳn thực sự nổi giận. Trọng Li vội vàng rút tay về: “Bệ hạ, vết thương này không đáng ngại. Vì thần lập tức đi xuống băng bó.”

Đông hải Long vương nhìn hẳn một cái, bàn tay bắt lấy cổ tay Trọng Li cũng không buông ra, ngược lại càng siết chặt, cũng không biết câu nào chọc giận chủ tử, Trọng Li ăn đau cũng không dám lên tiếng.

“Rất phiền toái ” Long vương nhắc cổ tay bị thương của hắn lên, hơi cúi đầu, cư nhiên dùng lưỡi liếm đi máu tươi trên vết thương.

Long vương có thân hình cao lớn của một vương giả tôn sư, Trọng Li thân là tướng quân cũng cường kiện uy vũ không mấy người bì kịp, hai người bọn họ đột nhiên làm động tác chẳng ai ngờ được như thế, nhất thời đưa tới tiếng hút không khí từ chúng long phi long tử long nữ phía sau, nhưng mà này tuy nói là đột ngột, rồi lại dị thường phù hợp tự nhiên, hai người cũng không có nửa điểm xấu hổ, tựa hồ đây chỉ là động tác tầm thường đến chẳng bình thường hơn.

Long tiên (nước miếng rỗng) thần diệu vô cùng, vết thương trên cổ tay Trọng Li tuy chưa tới mức hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng lúc này cũng đã ngừng chảy máu.

“Làm phiền bệ hạ lo lắng, kỳ thật thần tự mình đến cũng được.” Kỳ thật Trọng Li cũng có chút kinh ngạc, hẳn cũng là Long tộc, cũng có thể tự hành chữa thương, chẳng qua Long vương bệ hạ tựa hồ luôn quên

điểm này.

Long vương nghiêng đầu, mi dài khê nhượng: “Hay là ái khanh là ghét bỏ nước miếng của lão long vạn năm như trẫm?”

Trượng Li không thể tưởng được y thể nhưng hỏi như thế, vội vàng nửa quỳ xuốngs: “Vi thần không dám!!”

Lúc này Dư Tình thẩu lại đây, phi thường không nhìn thời thể xen vào nói: “Ngao huynh, ta cùng với người giao tình lâu ngày, sao cũng không thấy người cho ta một xú nước miếng nào? Long tiên của Long vương cũng không so với những thứ khác, trước không nói giá cả bao nhiêu, chỉ nói nếu dùng để luyện đan, lại là bảo bối vạn kim khó được a.....”

Đông hải Long vương kéo Trượng Li, quay đầu lại liếc trắng mắt, hừ nói: “Vàng bạc với người vốn vô dụng, đan được trường sinh lại càng không cần dùng đến, người còn đòi có phải là hơi làm quá?”

Dư Tình tự tìm mất mặt, cười cười từ bỏ.

“Ngao huynh, hôm nay khách quý đến nhà, có cần ta thay thể tiếp đãi hay không?”

“Hừ, thật ra người là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

Dư Tình phát phát tay: “Sao lại nói như thế? Ta chính là hảo tâm hỗ trợ, lại thêm lòng cảm phần nên mới làm thể đấy chứ.”

Tổng Đế Vương bụng đầy quỷ quái lại có thể vì kích phát lòng cảm phần mà ra tay giúp đỡ? Lời này nói ra, cả quỷ thần cũng không tin. Đông hải Long vương sao không biết trong lòng y đánh bàn tính, lạnh lùng cự tuyệt: “Chỉ là mấy con cá nhỏ làm ầm ĩ thôi, hà tất làm phiền hai vị thượng tiên.” Long vạch trong con ngươi lóe lên, trong khoảnh khắc chỉ nghe tiếng Long ngâm điếc tai, đáy biển đất rung núi chuyển, gợn nước như sóng dữ, chớ nói binh tằm tướng của đứng thẳng không xong, ngay cả kia hơn mười đuôi cự Côn cũng bị xông đến ngã trái ngã phải.

Một đuôi long ảnh chiếm cứ trên đỉnh Thủy Tinh Cung, thân hình cực lớn, trong đám Côn khổng lồ lại không hề thua kém!

Đám cơ thiếp phía sau mặc dù phụng dưỡng Long vương hơn mấy trăm năm, thể nhưng chưa từng thấy qua Long vương tức giận, trong lúc nhất thời đều bị dọa tới mức lui thành một đoàn, cũng có vài danh mỹ cơ té xỉu ngay tại chỗ.

Nhưng Trượng Li vẫn can rằng đứng vững dưới uy chấn nhiếp của Long vương, quỳ một gối, khuyên nhủ: “Bệ hạ bớt giận! Thủy Tinh Cung còn cần bệ hạ chủ trì đại cục, nếu nhất thời xúc động tổn thương Long thể, quả thật là lỗi của chúng thần!”

“Chẳng lẽ nói, trẫm nên làm tượng Bồ Tát tìm cái điện để các người cung phụng, đường đến mưa không tạt được, gió thổi không đến?!”

Long bào vung lên, mắt thấy sẽ thích thể hóa rồng, Quy thừa tướng một bên thấy thể liền “Bùm!” Một tiếng quỳ rạp xuống đất, đám ngư tinh tôm quái xung quanh đều quỳ xuống, Thủy tộc hầu hạ trong Thủy Tinh Cung cũng quỳ rạp trên mặt đất liên tục lễ bái, cầu xin long vương tam tư.

“Các người — làm càn!!”

Dư Tĩnh thở dài nhìn một đám Thủy tộc khỏ sở cầu xin nam tử cao lớn bên trong. Đông hải Long vương thần uy ngút trời, lại không thể làm như không thấy con dân van cầu, Thủy tộc tôn sùng mô bái Long vương, tựa gông xiềng nặng nề khóa chặt tâm ý ngao du của hắn nơi đáy biển, Thủy Tinh Cung này cho dù có hoa mỹ hơn nữa, trong mắt hắn, bất quá cũng chỉ là một cái lồng giam.

Đứng đầu Thủy tộc, vua Long tộc, cũng không phải phong quang vô hạn như người ngoài nhìn thấy. Bộ tộc hưng suy, trọng trách gánh trên vai, thời khắc đều nặng tựa thiên quân, điểm này, chắc chắn từ lúc đăng cơ nam nhân này đã hiểu rõ.

Dư Tĩnh mặc dù tự nhận tâm kế không kém, nhưng tự thừa nhận tâm lực mạnh mẽ lại không bì kịp. Đông hải Long vương vừa có quyền mưu, lại có tâm kế, bất quá là vì hưng suy của Thủy tộc mà mưu tính, chỉ riêng điểm này, y liền nguyện ý phiêu lưu mạo hiểm bảo hồ lột da mà làm bạn với hắn.

Y đi qua, đánh vỡ tràng diện giằng co này: “Ta nói Ngao huynh, đây là người không đúng! Nếu ngay cả Long vương cũng cho ra trận hàng yêu, chẳng phải sẽ bị ba vị Long vương khác chê cười hay sao, nói Đông hải của người không có người?” Lời này nói ra, hình như là xem chuẩn tính nét khoa trương khoe khoang với bên ngoài của Đông hải Long vương, nửa là thổi phồng nửa là kích tướng, làm cho Long vương vì mặt mũi mà gạt bỏ ý niệm xuất chiến.

Thủy tộc quỳ trên mặt đất không ai có thể nhìn thấy trong con người kim sắc của Long vương đầy vẻ bất đắc dĩ, cùng với biết Tổng Đế Vương đang giải vây cho bọn họ mà mang theo ý cười chua xót.

Hắn nhắm mắt ngửa đầu, hít vào một hơi sâu, lập tức mở long nhãn, ha ha cười nói: “Tổng Đế Vương nói không sai, không thể để cho các vị long đệ coi thường Đông hải mệnh mệnh ta, Trương Li nghe lệnh!”

“Có thần!”

“Ta lệnh người cấp tốc hàng phục ác yêu xâm nhập Đông hải ta, giải về đáy biển Bắc Minh, không được sai sót!!”

“Thần lĩnh chỉ!!”

Trương Li dứt khoát đứng dậy, quay đầu cất bước lĩnh mệnh mà đi, lúc đi ngang qua bên cạnh Dư Tĩnh,

dùng thanh âm nhẹ nhàng chỉ có hần hai người nghe được nói: “Đa tạ.”

Dư Tĩnh hạ mi lạnh nhạt cười, không nói gì, yên lặng nhận lấy sự cảm kích của vị thượng tướng quân trung thành với Long vương này.

Long vương nhìn Dư Tĩnh, càng ngày càng có loại cảm giác cực không vừa mắt, hừ nói: “Không phải Tổng Đế Vương nói muốn đi đón khách sao? Sao vẫn còn ở đây hóng mát?”

Dư Tĩnh biết Đông hải Long vương là tâm không cam tình không nguyện thiếu nhân tình của mình, chìa khóa bảo khổ Long cung có thể nói đã nằm trong túi, chẳng qua dù sao cũng phải nâng giá lên một chút, nếu không để mình thu được lợi đầu, lần sau nhất định Long vương không còn dễ nói chuyện như vậy.

Long vương hừ lạnh: “Bất quá xem ra cũng không cần người thi thố tài năng.”

Nghe thấy lời ấy Dư Tĩnh thuận thế ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Diêu Quang bên kia chuyển gót chân, Côn vương đáng thương dưới chân hần bị hung hăng đạp xuống đáy biển, ăn một miếng bùn, mặc nó giãy dụa thế nào, khiến bùn cát nơi đáy biển tung bay khắp nơi, lại vẫn không thể tránh được Diêu Quang chà đạp.

Côn vương tuy là cực đại, nhưng lọt vào tay Phá Quân tinh – một trong tam sát tinh trong truyền thuyết, cũng hoàn toàn không có lực chống cự.

Mắt thấy đã nắm chắc thắng lợi, đột nhiên Côn vương tựa như phát cuồng phát ra tiếng rống bén nhọn, Long vương biến sắc, lớn nói: “Không tốt, Tổng Đế Vương, sự tình tựa hồ không ổn.”

Dư Tĩnh cũng có cảm giác đó, tiếng rống của Côn vương tựa như một tiếng hiệu lệnh, hơn mười cự Côn lúc này liều mạng công kích binh tôn tướng của đang ngăn trở, vọt về phía Côn vương.

Long vương nói: “Năm đó bốn vương tuổi còn nhỏ, chưa từng tham dự trận chiến Long Côn, nhưng nhớ rõ tổ tông từng đề cập qua, mặc dù Côn tộc bại trong tay Long tộc ta, nhưng năm đó cũng khiến Long tộc tổn thương vô số, bởi vì chúng có một chiêu công kích cực kỳ sắc bén!”

Dư Tĩnh thấy Diêu Quang hoàn toàn không phòng bị đứng ở giữa bầy Côn, trong lòng biết không ổn, một đầu cự Côn có lẽ không phải đối thủ của Diêu Quang, nhưng mà cả đám cùng công kích lại không phải đơn giản như vậy. Lúc này Trương Li cũng thấy điều không ổn, lập tức hóa ra Long thân dẫn dắt một nhóm Thủy tộc xông lên, ý đồ cản trở đàn Côn, nhưng mà đám cự Côn hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, há mồm điên cuồng phun ra những cột nước, tựa như một bức tường chắn bọn họ ở ngoài vòng tròn.

Không phải Diêu Quang không nhận ra, nhưng mà hần tự cho pháp lực cao cường, đối với tràng diện giãy giụa trước khi chết này chỉ thấy không thể trách, cũng không có nửa điểm sợ hãi, thúc dục pháp lực, muốn cùng với nó phân cao thấp. Mặc dù Dư Tĩnh không biết đến đạo lý Tiên Yêu tranh chiến, nhưng cũng nhìn ra bên trong nguy hiểm không nhỏ.

“Khinh suất rồi!” Y quay đầu lại, nhìn về phía Long vương, “Ngao huynh, có thể cho ta mượn bảo bối Định Hồn Đình dùng một chút?”

Đông hải Long vương nghe vậy cảm thấy kinh ngạc: “Hay là ngươi tính...” Thấy thần thái của Dư Tĩnh không phải là đang thương lượng, nhất thời hiểu rõ, vươn tay gỡ xuống chiếc trâm ngọc bích trên ngọc quan buộc tóc, quăng cho Dư Tĩnh, trâm này vừa rời khỏi tay Long vương liền hóa thành một cây cương đỉnh màu xám bạc dài bảy tấc.

Dư Tĩnh thần nhiên nhận lấy trường đỉnh: “Chuyện sau này liền phiền toái người khoan dung nhiều hơn.” Nói xong xoay người nhảy lên, chân đạp sóng nước phóng về phía đàn Côn.

—

*Thật không biết chế câu này thế nào. Ý tứ đại khái là Đông hải Long vương có mưu kế, tâm ý muốn đến một nơi rộng lớn hơn, nhưng bản thân lại bị xiềng xích ở Long cung, tựa như tượng đất để người thờ phụng.

Phong Y: Gian tình nha gian tình

Đáng tiếc không có PN hay phần khác nói về Đông hải Long vương với Trương Li.

Theo như Xu Thiên Dẫn, nếu thật sự có CP này, 80% là BE ==

36. Quyển 2 - Chương 17

Hung giáp toái nhục hải loa toàn, băng biện tinh thấu hóa như hoa

—

Lúc này nơi đàn Côn dần quay quan đột nhiên dâng lên một cỗ nghịch lưu, dòng nước như lốc xoáy từ đáy biển đột ngột xông lên, giữa xoáy nước lại thấy nhiều điểm giáp phiến lóe sáng, không biết là vật gì, nhưng những điểm sáng kia tựa hồ dần tăng thêm, đợi xem cẩn thận, cư nhiên là lân giáp từ trên người cự Côn bóc ra!!!

Trong dòng xoáy nước cấp tốc xoay tròn đích, đừng nói là hòn đá, cho dù là một phiến lá mỏng cũng có thể sắc bén như lưỡi dao, huống chi là lân giáp kiên hậu của Côn tộc lâu năm sống ở biển Bắc Minh?! Thân Côn vốn khổng lồ, vẩy trên người há chỉ dùng trăm triệu để đo đếm, vẩy từ trên người hơn mười cự Côn rơi lẫn vào trong nước, lúc này như vô số lưỡi dao sắc bén tùy lốc xoáy mà động, bị cuốn vào trong này, chỉ sợ trong chớp mắt sẽ bị cắt thành vạn mảnh nhỏ! Chả trách năm đó ngay cả Long tộc lân giáp cũng rần động tác linh hoạt cũng phải kinh chấn.

Diêu Quang cũng không nghĩ đến chúng nó thế nhưng có chiêu này, cho dù hấn thi triển lực háo tửn trên phạm vi rộng, nhưng giáp phiến nhiều lắm, vả lại tùy sóng mà động, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, căn bản không thể nào bắt giữ, hơn nữa nếu hấn thi triển háo khí lúc này, chỉ sợ sinh linh Thủy tộc xung quanh khó tránh khỏi một kiếp, mặc dù có thể diệt cự Côn, nhưng cũng khó bảo toàn không thương tổn mạng y. Nếu như đổi lại là trước kia, hấn căn bản tuyệt không do dự, nhưng mà lúc này tâm niệm vừa động, nếu đem Đông hải nháo đến long trời lở đất, Dư Tình tất khó giao đãi với Đông hải Long vương.....

Chính là một khắc do dự như thế, nhất thời mất tiên cơ, trong chớp mắt đã bị Côn giáp vây quanh như phô thiên cái địa! Côn giáp màu xanh đen sắc bén như lưỡi dao rít gào như dã thú, dần dần tiếp cận Diêu Quang, càn ở trên hai má Diêu Quang, cánh tay rạch ra những miệng máu sâu hoắm.

Diêu Quang vội vàng thúc dục háo tức, hủy diệt những giáp phiến lượn vọng gần người, nhưng mà Côn vốn to lớn, vả lại nhiều, căn bản giống như tiêu diệt không bao giờ hết! Trong nháy mắt lại có càng nhiều giáp phiến mang theo thanh âm mãnh thú rít gào mãnh liệt xông tới! Diêu Quang bị vây trong hiểm cảnh trùng trùng, mắt thấy sẽ bị lợi giáp phân thân, bên ngoài, Trương Li cùng mười vạn Thủy quân mặc dù gấp gáp muốn viện trợ, nhưng bởi vì hà sa số lợi giáp điên cuồng xoay vòng bên ngoài mà không thể tới gần mấy may, nếu có đến gần một chút, chỉ sợ sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ ngay lập tức, cho dù kiên cố như Long giáp cũng khó mà may mắn thoát khỏi!

Thiếu niên vô kể khả thi, thân thể ốm yếu giống như bị hắc thú nuốt vào trong bụng, nhưng hấn vẫn quật cường ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời mang sát khí, không mang theo nửa điểm thỏa hiệp.

Cho dù có phải chiến bại, hấn cũng không đánh mất uy thế của Phá Quân trong thất nguyên tinh quân!

Hấn tâm ý đã định, đang muốn thúc dục tinh nguyên lực, mặc dù cá chết lưới rách, hấn cũng muốn toàn tộc cự Côn chôn cùng mình!! Háo tức cuộn cuộn trong cơ thể, mắt thấy phải phá thể mà ra. Bỗng nhiên, bên tai vang lên thanh âm quen thuộc: “Đừng nóng vội, bất quá chỉ là mấy con cá trở mình thành sóng mà thôi, không cần phải vận dụng tinh nguyên lực.”

Diêu Quang quay đầu nhìn, một thư sinh áo trắng bước ra từ trong âm dương đạo, biểu tình khinh mạn tùy ý như thể rảnh rỗi đi dạo trùng hợp đi ngang qua vậy.

“Người tới làm gì?!”

Diêu Quang kinh hoảng, hấn xiết chặt nắm tay, cả người cuộn trào pháp lực mắt thấy phải phá thể mà ra, nhưng Dư Tình lại cố tình đứng bên cạnh hấn! Thiếu chút nữa..... Thiếu chút nữa liền.....

Một khi thi triển hồn nguyên lực, liền không phải do hấn khống chế, pháp lực của hấn một khi không khống chế được, những kẻ bên cạnh há có thể tránh được bị háo tức hủy diệt?! Đã từng, tại địa phủ, Tổng Đế Vương cũng bởi vì hấn không khống chế được lực lượng mà bị hủy đi chân thân, thậm chí bị thổi tán hồn phách, bầy phách nhập vào luân hồi...

Hấn bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ hãi lực lượng của chính mình.

Giờ hân mới phát giác, đám tiên nhân trên trời vì sao chán ghét hân như thế... Hiện tại ngay cả chính hân, cũng sợ hãi, thậm chí cảm hận thứ hư hao lực khó khổng chế lại vô cùng khủng bố, thậm chí có thể dễ dàng giết chết người bên cạnh mình!

Dư Tĩnh tựa hồ nhận thấy được tình tự của hân, mỉm cười, khẽ cúi người xuống nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Diêu Quang, kéo cả người hân vào lòng.

“Đừng lo lắng, người xem!” Dư Tĩnh nâng một lông tay lên, tùy ý điểm nhẹ lên hư không, một mảnh giáp phiến diên cuồng xoay trong lúc xoáy bỗng nhiên nhẹ tưng rơi rơi xuống. Diêu Quang kinh ngạc không nhẹ, lại thấy loại tình huống này nhanh chóng lan tràn, từng mảnh từng mảnh giáp phiến dừng lại, không còn di động nữa, lơ lửng trong biển.

Đợi xem cẩn thận, chỉ thấy nước xung quanh nó thể nhưng đã kết thành hàn băng, sinh sinh đông cứng giáp phiến bên trong, đã không có dòng nước kéo, dù cho vậy Côn có lợi hại hơn nữa chẳng qua cũng chỉ như một khối đá vô dụng mà thôi.

Trên người Dư Tĩnh phát ra, là quỷ âm khí mà ngay cả hồn phách đều có thể bị đông cứng!!

Nhưng mà y cũng mỉm cười, cứ như vậy nhẹ nhàng ôm Diêu Quang, ngẩng đầu nhìn vòng xoáy ốc bị quỷ âm khí đông băng, giống như bậc thang thủy tinh xoắn ốc xoay quanh hướng lên trên, trong suốt long lanh, hai người cứ như thế đứng ở vị trí trung ương, cảnh tượng bốn phía thủy vực đã cách nơi này một tầng băng dày, nhìn qua mơ hồ khó phân biệt.

Y vươn tay, giống như hái hoa dễ dàng gỡ xuống một miếng Côn giáp nhỏ, chiếc vảy đen phát xanh bị một tầng băng mỏng bao lấy, tựa như mặc ngọc ẩn bên trong thủy tinh trong suốt, tựa như cánh hoa, linh động động lòng người, hoàn toàn tưởng tượng không ra đó chính là thứ lợi khí có thể xé rách thân thể người lúc này.

Mở tay Diêu Quang ra, đặt giáp phiến lên: “Nhìn xem, xinh đẹp chứ?” Dư Tĩnh cười khẽ, “Cho dù là thái đao cũng sẽ cắt vào ngón tay trỏ nường, lợi kiếm giết người có khi cũng có thể dùng để cứu người. Người mặc dù là lưới kiếm sắt bén trên chín tầng trời, ta cũng có thể hóa thành vỏ kiếm chắc chắn nhất. Cho nên, không cần lo lắng.”

Từ đầu ngón tay mềm như tơ khẽ chạm, cơ thể buộc chặt dễ dàng thả lỏng, bóng ma vẫn tồn tại trong lòng từ trước đến nay cũng bị nhẹ nhàng kéo ra, đặt ở dưới ánh mặt trời lập tức tiêu tan.

Mũi có chút chua xót, ánh mắt có chút cay rát, Diêu Quang quật cường cho rằng là này do thân xác phạm nhân quá mức yếu ớt.

“Ai muốn người làm vỏ kiếm chứ?! Ít ở đó tự mình đa tình!!”

Thư sinh nở nụ cười, Phá Quân tinh của y luôn quật cường đến đáng yêu như thế, bảo y sao có thể buông tay? Cách một tầng băng cứng thật dày, người bên ngoài không thể thấy rõ động tĩnh bên trong, liền

không kiêng nể gì cọ cọ vành tai khéo léo của Diêu Quang: “Có chuyện, nói ra người không được giận.....”

Diêu Quang tức giận khịt mũi: “Nói.”

“Kỳ thật ta đã tính qua mệnh số cho mình, thiên mệnh hai mươi lăm năm.”

Diêu Quang không biết y bỗng nhiên nói chuyện này làm gì, nhưng mà trong lòng cũng không khỏi nhảy lên: “Kia... vậy thì sao?”

“Cho nên, hôm nay là đại nạn của ta.”

Y nói được bình thản như vậy, nhưng Diêu Quang lại nhảy dựng lên, quay đầu lại một tay nắm lấy cổ áo y: “Người nói cái gì?!” Biết rõ thiên mệnh sắp hết, y còn đi theo lắc lư sau lưng mình, quả nhiên là ngại mạng quá dài sao!

“Sinh tử có mệnh.” Dư Tĩnh lại mang một bộ nhìn thấu thế sự, “Thế gian không phải có câu ngôn, diêm vương bắt người chết canh ba, nào giữ được người đến canh năm? Ta đã là đệ chủ đệ tam điện, đương nhiên cũng không có thể hủy đi đài Diêm Quân.” Y cười cười, “Mới vừa rồi ta đã nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường đến dẫn đường, bất quá lúc này còn nhiều việc, liền hỏi Long vương mượn cái pháp khí nho nhỏ, tranh thủ được thêm khoảng nửa khắc.” Nói xong, nâng tay ấn lên thiên linh cái (đỉnh đầu), thế nhưng lại thấy y rút ra một cây trường đinh dính đầy huyết tương!

“Người ” Diêu Quang vội vàng đỡ lấy Dư Tĩnh, đoạt lấy cái trường đinh lại nhìn kỹ, nhận ra là Định Hồn Đinh!

Định Hồn Đinh không phải là bảo vật tiên gia tầm thường, vốn là lấy hồn mộc mọc dưới chân núi Bối Âm dùng lửa U Minh thiêu đốt tạo ra trường đinh, đinh này có thể định hồn, mặc dù tên đã được viết trên sổ sinh tử, cũng có thể lưu người lại nhân gian nhất thời tam khắc, chẳng qua, ai lại nguyện ý vì nhất thời tam khắc này, chịu đựng nỗi đau trường đinh dính nhập thể?!

Tất nhiên Diêu Quang biết lợi hại trong đó, tròng Dư Tĩnh.

Đem cái trường đinh ngay cả hồn phách đều có thể chế trụ hồn phách đâm vào vị trí yếu ớt nhất trên cơ thể, lại đem thống khổ muốn sống không được muốn chết không xong đó che giấu dưới nụ cười bình tĩnh.... Nam nhân này, từ lúc quen biết hắn đến nay, rốt cuộc đã chịu bao nhiêu nỗi khổ không nói nên lời?

Định hồn đinh rời khỏi cơ thể, pháp lực Dư Tĩnh mạnh mẽ thúc dục cũng không thể duy trì, quỷ âm khí bốn phía lập tức tiêu tán vô hình.

Tiếng băng vỡ, giống như ngọc lưu ly rơi xuống đất, thanh thúy dễ nghe, đám giáp phiến không còn bị xoáy nước chi phối chậm rãi chìm xuống đáy biển, xếp thành từng gò đồi nhỏ. Cách đó không xa, đám cự Côn mất đi lân giáp bảo hộ giống như rùa rời vỏ, tuy rằng một kích kia quả thật uy lực vô cùng, nhưng mà hậu

quả cũng làm cho bọn họ giống như khối thịt không chịu nổi một kích, Trương Li dẫn mười vạn Thủy tộc chế phục tất cả chúng nó, lấy dây thừng thô to buộc chặt chờ xử lý.

Nước biển quanh Diêu Quang cùng Dư Tĩnh một lần nữa khôi phục dòng chảy.

Một tầng huyết vụ mỏng từ trên người Dư Tĩnh bay lên, từ từ tản ra trong nước.

“Người.....”

Diêu Quang cảm giác đầu một trận nổ vang, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ có thể gắt gao giữ chặt thân thể Dư Tĩnh, giống như sợ chỉ một khắc sau, y sẽ giống như lúc trước vậy, ngay cả thân thể cũng biến mất chẳng còn bóng dáng tăm hơi.

Như thế nào mới tốt?!

“Người người chờ ta, trong điện của ta có vô số linh chi tiên thảo, nhất định có thể cứu mạng người! Nếu không được... Đúng rồi! Còn có vạn tuế tiên đan trong hồ lô của Nam Cực Tiên Ông!.....” Trong lúc nhất thời hắn vắt óc tìm hết mọi biện pháp để bảo trụ tính mạng của Dư Tĩnh, nhưng mà hắn cũng rất rõ, cửu thiên xa xôi, nếu chạy đến đó, chỉ sợ đã không còn kịp nữa.

Lúc này chợt thấy hai mặt quỷ ảnh, một đen một trắng, đúng là địa phủ câu hồn sứ giả Hắc Bạch Vô Thường! Không biết khi nào đã canh giữ bên cạnh Dư Tĩnh, trong tay nắm xiềng xích băng lãnh, chỉ đợi Dư Tĩnh vừa đoạn sinh khí, liền khóa hồn câu phách.

“Các người không được dẫn hắn đi!!” Diêu Quang lại khó có thể kềm chế, thi triển pháp thuật muốn đuổi Hắc Bạch Vô Thường đi, ai ngờ lại bị Dư Tĩnh giữ chặt.

Quay đầu lại, thấy thư sinh kia sắc mặt tái nhợt như tro tàn lắc đầu: “Đừng, bọn họ tới đúng lúc.”

“Người phải đi theo bọn họ?! Không được!! Ta không cho phép! Người Phá Quân tinh ta muốn giữ, cho dù Diêm Vương đến đây, cũng không thể mang đi!!”

“Phá Quân tinh quân, lời này không khỏi quá lớn đi?”

Thanh âm trầm ổn uy nghiêm vang lên từ không trung, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường quỳ xuống hai bên, Diêm Quân mặt đen từ hư hóa thật, cất bước đến.

Quỷ vương chưởng quản chư ủy âm minh, nắm giữ quyền sinh sát, một bộ sách sinh tử, một cây bút son, phán thiện ác nhân thế, định ngày sinh tử. Lúc này đột nhiên xuất hiện ở Đông hải, khiến trong phạm vi trăm dặm, mười vạn Hải tộc kinh hoàng.

Nhưng phá quân tình diêu quang kiêu ngạo không sợ uy thế này, thấy Diêm Quân giá lâm, nhưng lại nói: “Tôi vừa lúc!”

Diêm Quân khuôn mặt chính trực không giận mà uy, nhìn hấn một cái, lạnh nhạt nói: “Bổn vương không biết, nguyên lai Phá Quân tình còn nắm giữ quyền thiên mệnh sinh sát.”

Thiên mệnh sinh sát không phải chi chức của Phá Quân, phá quân chủ hư hao, quản phá quân sát, lại cố tình không quản sinh. Nhưng mà Diêu Quang vẫn không bởi vậy mà lùi bước: “Cho dù bản quân không nắm quyền này, nhưng lần này cũng khó tránh khỏi phải miễn cưỡng Diêm Quân!!”

Diêm Quân nhíu đôi mày rậm: “Hành động này của Phá Quân tình quân chính là vi phạm thiên mệnh, cố tình làm vậy như vậy, chỉ sợ cho dù có Tham Tang tình quân đứng ra bảo đảm, trước mặt Thiên quân cũng khó mà công đạo đi?”

“Ta ” Nhắc đến Tham Lang tình quân, Diêu Quang tựa như bị điểm huyết đạo không thể nói nên lời, không sai, nếu hấn gặp rắc rối, Thiên đế trách cứ, Thiên Xu đứng đầu thất nguyên tình quân, khó tránh khỏi bị chỉ trích. Nếu là chuyện khiến Thiên Xu khó xử, hấn tuyệt đối không thể làm....

Dư Tình nhìn hấn lặng yên, trong lòng hiểu rõ.

Mặc dù sớm biết trong lòng Diêu Quang, mình không thể so sánh được với Tham Lang tình quân, nhưng mà khi sự thật hiện ra trước mắt, trong lòng vẫn khó tránh khỏi ảm đạm.

Bảy phách vốn đã có chút tan rã hiện giờ lại càng khó thu thập lại lần nữa... Mà thôi, Diêu Quang cũng đã từng vì mình mà cản trở Hắc Bạch Vô Thường và Diêm Quân địa phủ. Có phần tâm tư này, y sớm nên thỏa mãn, không phải sao?

Nhưng mà, đang lúc y lặng lẽ nhắm mắt, tính toán thuận theo thiên mệnh, lại bỗng nhiên nghe được tiếng nói thanh thúy bình tĩnh của thiếu niên kia.

“Việc này bản quân sẽ giải thích cùng khôỉ thủ. Người, phải lưu lại!”

37. Quyển 2 - Chương 18

Bảo đăng hỏa nhiên hồn phách tỵ, diêm vương tam canh hoán nhân quy

[Bảo đăng cháy sáng hồn phách tỵ, Diêm vương canh ba gọi người về]

Dư Tĩnh chấn động, mở mắt nhìn về phía Diêu Quang. Ánh mắt thiếu niên tinh quân kiên định như vậy, không thấy nửa phần do dự, nắm tay y cũng chặt như vậy, bóng lưng thẳng tắp bất khuất, mặc dù ở trước mặt Diêm Vương nắm giữ sinh tử, cũng không có nửa phần thoái nhượng.

Diêm Quân tựa hồ cũng không dự đoán được Phá Quân tinh lại khó chơi như thế, mày rậm không khỏi nhăn lại. Hắn lại không thể làm gì Phá Quân tinh, dù sao thiên quy sớm đã nói rõ, cấm các tiên gia tư đấu, hơn nữa sức mạnh của Phá Quân tinh cũng không phải ngồi không.

Hắn nhìn qua Dư Tĩnh đang nhìn chằm chằm vào Diêu Quang.

“Tổng Đế Vương, người nhiều lần nghịch mệnh hành sự, trái với quy điều địa phủ, hay là không sợ bốn vương hàng chức của người, đem người trọng biếm làm sĩ tốt?!”

Dư Tĩnh giật mình phục hồi tinh thần, theo những lời Diêu Quang nói, giống như rót vào cơ thể rách nát của y vô tận sinh cơ, y nhếch miệng cười, gương mặt trắng bệch trắng bệch, làm cho nụ cười này nhìn qua cực kỳ quỷ dị. Y nói với Diêm Quân: “Dư tự biết phạm trọng tội, nhưng vì sinh linh Đông hải không chịu nổi khổ bị Côn tộc tàn sát, cho dù có vi phạm nghiêm luật địa phủ, Dư không hối hận!”

Y chịu đựng nỗi đau của định hồn đình, nếu không có Diêu Quang ở một bên đỡ lấy, chỉ sợ đã sớm ngã quy trên mặt đất, nhưng mà những lời y nói vẫn vang vang, tầm mắt chăm chú nhìn Diêm Quân kiên định vô cùng, làm cho người ta cảm thấy được nhất cử nhất động của y, đúng là vì ngàn vạn sinh linh Đông hải, chính khí hào hùng, ngay cả Trương Li cùng với mười vạn Thủy tộc cũng không động dung.

Nhưng mà Đông hải Long vương lại nhượng mi khoe miệng co giật.

Mặc dù Trương Li cùng Dư Tĩnh không tính là thâm giao, nhưng nếu không có đối phương dùng hết toàn lực áp chế cự Côn, chỉ sợ Thủy tộc phải hy sinh vô số mới có thể chế phục được đàn Côn, mắt thấy Diêm Quân làm khó dễ, cảm thấy không thể ngồi xem, liền vội vàng tiến lên cầu tình: “Mặt tướng là Trương Li, tướng quân của Đông hải, kiến quá địa phủ Diêm Quân! Thủy tộc chúng ta được Dư điện quân tương trợ, hàng phục Côn chúng đến xâm phạm, nếu bởi vì vậy mà Dư điện quân phạm quy điều bị phạt, mặt tướng nguyện ý gánh vác thay!”

Hắn thốt ra lời này xong, Đông hải Long vương đứng phía sau nhin không được nâng tay vỗ cái trán phát đau. Quỷ tiên Diêm La điện muốn trộn lẫn gây sức ép nhau thế nào cũng là chuyện bọn họ đóng cửa lại tự mình xử lý, người chỉ là một Long tướng nhỏ bé của Hải tộc, nhảy vào trộn lẫn làm gì? Bất quá, nếu Trương Li thật sự không nói một lời, ngồi vách tường mà xem, thì đó cũng không phải thượng tướng quân của hắn.....

Lúc này Diêu Quang nghe thấy Diêm Quân phải định tội Dư Tĩnh, muốn ra mặt biện giải, nhưng Dư Tĩnh lại nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay hắn, vì đang tựa sát vào người hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Đừng nóng vội.....”

Bên kia Đông hải Long vương tách chúng Thủy tộc bước ra, vỗ vỗ vai Trương Li, Trương Li nhìn thấy là quân vương của mình, lúc này mới biết mình nhất thời nóng lòng không giữ quy củ, mặt đỏ lên, thả lỏng

tay lui ra một bên.

Long vương vẫn chưa trách cứ, quay đầu đến, chấp tay với Diêm Quân nói: “Nhiều năm không gặp, Diêm Quân vẫn mạnh khỏe?”

“Long vương hữu lễ!” Hải vực cùng Phong Đô vốn không có lui tới, Diêm Quân cùng vị Đông hải Long quân này chính là đồng điện vi thần, tự nhiên cũng không có quá nhiều giao tình gì.

“Trước tiên bốn vương phải tạ ơn quá Diêm Quân!” Đông hải Long vương hành một lễ.

Diêm Quân mặc danh kỳ diệu: “Chỉ giáo cho?”

“Lúc trước Bắc Minh Côn tộc phạm Đông hải ta, may mắn có Tổng Đế Vương trợ giúp, Đông hải ta mới không phải sinh linh đồ thần, công đức vĩ đại. Bốn vương đương nhiên sẽ thượng thư tấu rõ với Thiên quân, Thiên quân thánh tài, chắc chắn sẽ phong thưởng.”

Long vương mở miệng ngôn công, Diêm Quân ngại mặt mũi vương của Thủy tộc, cũng không tốt nói hành động lần này của Tổng Đế Vương là không ổn, đành phải qua loa đáp lời: “Long quân khách khí.”

Đông hải Long vương cười nói: “Thế gian bởi vì Tỏa Yêu Tháp bị phá dẫn tới việc bách yêu cuồng phóng, đại loạn cương thường, thất nguyên tinh quân hạ phạm tìm châu trọng tố bảo tháp, tam giới chấn động. Người ta mặc dù hạt vực (vùng quảng hạt) bất đồng, nhưng cửu tiêu thiên cung, đồng điện vi thần, tự nhiên phải vì Thiên quân phân ưu, bốn vương đang lo phải trợ lực như thế nào, lại không thể tưởng được địa phủ đã đi trước một bước, sai Tổng Đế Vương trợ Phá Quân tinh quân nhập phạm tìm châu. Bốn vương chỉ lo thốc tập (sưu tầm) bảo vật, ánh mắt không xa bằng Diêm Quân, thật sự hổ thẹn. Người tới! Mở cửa bảo khố Long cung, cho Phá Quân tinh quân cùng Tổng Đế Vương đi vào cẩn thận tìm kiếm, xem có bảo vật nào có thể sửa chữa bảo tháp!”

Một bên Trọng Li đáp: “Tuân mệnh!”

Diêu Quang nghe vậy không khỏi kinh ngạc, không thể tưởng được Đông hải Long vương keo kiệt có thể so sánh ngang với Thiên Ki cư nhiên hào phóng đáp ứng mở bảo khố, mặc người chọn lựa, này thật sự là bất khả tư nghị tới cực điểm!

Được vị Long vương đứng đầu trong tứ hải đồng tôn Long vương nện xuống cái mũ cao ngất*, Diêm Quân dù mặt có đen đến thế nào, lúc này cũng không tiện biểu lộ, nếu lúc này còn muốn chỉ trích, ngược lại sẽ bị chụp cái tội danh cản trở tìm châu, trước mặt Thiên đế, giao đãi không tốt ngược lại biến thành là hấn. (khen ngợi, tặng bốc)

Rơi vào đường cùng, vẫy lui Hắc Bạch Vô Thường hai bên, nói: “Được rồi, việc này xem ở mặt mũi Long vương cùng Phá Quân tinh quân, như vậy bỏ đi. Bất quá, mặc dù bốn vương không tính toán với Tổng Đế Vương, nhưng thời gian lịch kiếp của hắn đã hết, tất nhiên phải trở về đệ tam điện chủ sự!” Nói xong nhìn về phía Dư Tinh, đột nhiên quát lớn một tiếng: “Tổng Đế Vương Dư!” Tay trái thành hình trảo chụp vào

hư không, chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, Diêm Quân không hổ là chí tôn Địa phủ, không cần pháp khí câu hồn, đã dễ dàng kéo bảy phách tán loạn của Tổng Đế Vương ra khỏi thể xác!!

Phàm khu mất đi bảy phách lúc này đoạn tuyệt hơi thở.

“Người làm gì?!”

Diêu Quang vội vàng buông thân thể Dư Tĩnh, đang muốn ra tay đoạt lại bảy phách, lại bị Long vương ngăn cản: “Đừng lo lắng.”

“Tránh ra!!”

“Nếu chỉ là vì câu hồn quy âm, cần gì phải lao động Diêm Quân đại giá?”

Diêu Quang không hiểu ý: “Người có ý gì?!”

Khuôn mặt đoan chính của Đông hải Long vương lúc này vặn vẹo, lời nói như rít ra từ kẽ răng nghiến chặt: “Hừ. Chỉ sợ hành động của người ta còn có Diêm Quân hôm nay, sớm đã bị tên kia nhất nhất tính kế.”

Diêu Quang lại kinh ngạc.

Bên kia liền thấy Diêm Quân tay phải vừa lật, trong tay liền có hơn một ngọn đèn, ngọn đèn này xem ra cực kỳ bình thường, nhìn qua chẳng có gì khác biệt với ngọn đèn nhà dân chúng bình thường.

Diêu quang tự nhiên nhận ra vật ấy, đúng là trấn điện chí bảo tụ hồn đẳng của đệ tam điện, lập tức hiểu được, Diêm Quân lần này đến là vì giúp cho hồn phách thất lạc của Tổng Đế Vương một lần nữa quy nguyên!

Nhưng mà ngọn đèn cũng không có ánh lửa, hần nhớ tới Tổng Đế Vương từng nói qua, tụ hồn đẳng cần hồn hỏa điểm mới có thể cháy sáng, hần tiến lên, điểm lên trán mình, dẫn ra một mặt hồn hỏa: “Ta đến điểm!”

Cần biết thiên thọ không phải vô tận, thọ nguyên luôn có thời hạn, hần hao tổn hồn nguyên như vậy, không khác tự giảm thiên thọ.

Diêm Quân thấy hần khẳng khái vì Tổng Đế Vương lấy hồn đốt đèn, trong lòng không khỏi âm thầm lấy làm kỳ lạ, không thể tưởng được Tổng Đế Vương cùng Phá Quân tình lại có giao tình sâu như vậy, xem ra tòa Diêm La điện kia cuối cùng không sụp đổ ư.

Hồn hỏa đốt đèn, giữa ngọn đèn tràn nhiều đóa kim hoa, cực kỳ xinh đẹp.

Diêm Quân mở bàn tay trái, đem bảy phách đưa vào giữa ngọn đèn, bên trong sớm đã có ba hồn lúc trước thu lại, lúc này mượn pháp lực tụ hồn đăng một lần nữa chú luyện, nhất thời gian quang mang đại thịnh, làm chúng tiên ở đây đều thấy mắt chói lòa đau rất.

Diêu Quang vội vàng dùng sức dụi dụi mắt, ngừng tụ tâm nhìn, đợi rốt cục thấy rõ sự vật trước mắt, liền gặp đệ tam điện chủ Tống Đế Vương trong trí nhớ, cái tên luôn xem ra thần nhiên tự đắc, rồi lại đầy bụng nham hiểm, đang đứng ở bên sườn ngọn đèn, mỉm cười nhìn mình.

Biết y ba hồn bảy vía có thể tu hoàn, Diêu Quang cảm thấy mừng rỡ, rồi lại nhớ lại lời Diêm Quân nói, phải mang y về địa phủ, hơn nữa thể xác thể gian đã hết dương thọ, tiếp tục tranh luận, như thế nào cho phải?

Tống Đế Vương tựa hồ nhìn ra hắn có điều lo lắng, cho hắn một nụ cười tạm thời an tâm, không nhanh không chậm, xoay người thi lễ với Diêm Quân: “Đa tạ quân thượng.”

“Đây là chuyện phải làm, không cần nói tạ ơn.” Diêm Quân hé ra mặt đen, “Đã đến giờ, ngươi cũng nên trở về.”

Diêu Quang nghe vậy lập tức căng thẳng, gắt gao nhìn thẳng Tống Đế Vương, Diêm Quân nói không sai, Tống Đế Vương không phải tiên gia nhàn tản tùy ý trên trời, y thân giữ chức vị quan trọng, địa phủ đệ tam điện, còn nhiều quỷ hồn cần y phán quyết hình phạt, nếu ở thể gian trì hoãn thời gian, chỉ sợ luân hồi đạo chen chúc, địa phủ đại loạn. Nhưng mà tưởng tượng đến y phải rời đi, địa phủ sâu thẳm, mà chính mình hiện giờ lại đang ở nhân gian phụ trách tìm châu, chỉ sợ ngày gặp lại xa xôi vô hạn.

Nhìn thấy ánh mắt Tống Đế Vương không khỏi có hơn vài phần tình cảm không muốn buông tha.

Lại nghe Tống Đế Vương nói: “Dư còn có việc ở thể gian chưa xong, tạm thời không tiện quay về điện xử sự, mong quân thượng minh xét.”

Diêm Quân nhíu mày: “Chuyện tìm châu đã có thất nguyên tinh quân đi làm, ngươi thân là phán chức Hắc Thăng đại địa ngục, hiện giờ thập điện đầy áp ác quỷ chờ phán quyết, nếu ngươi không trở về, cản trở thiên đạo luân hồi, tạo nên ác nghiệt, chỉ sợ ngươi — đảm đương không nổi!”

“Dư biết lợi hại trong đó, không dám làm trái.” Tống Đế Vương mặt mày ngưng khấn, “Nhưng Dư đã ở thể gian hai mươi lăm năm, tận mắt nhìn thấy phạm nhân chịu nỗi khổ bị yêu tà tứ ngược, không thể hóa giải. Dư cho rằng cùng với việc ở trong điện ai thần sinh linh đồ thần, lấy sách thượng thiện ác mà phán đoán sinh tử, không bằng đến thể gian vì chúng sinh mưu sự, mau chóng tìm được bảo châu trọng tố Tỏa Yêu Tháp, mới là phương pháp giải quyết tận gốc!”

Nói đến hợp tình hợp lý, không đợi Diêm Quân phản bác, Đông hải Long vương liền tán thưởng: “Tống Đế Vương trạch tâm nhân hậu, quả thật là phúc của Địa phủ a!”

“Đâu có đâu có, Long quân quá lời! Tiểu vương hồ thẹn, hồ thẹn!”

“Ha ha, cái gọi là khiêm tốn cũng có mức độ, quá khiêm tốn tất gần nguy (giả vờ, nguy quân tử)! Tống Đế Vương cần gì phải quá mức khiêm tốn?” Long vương quay đầu, lại hướng Diêm Quân nói, “Diêm Quân có cách quản lý thuộc hạ, bốn vương nhất định phải thỉnh giáo ngươi một phen!”

Hai người kẻ xướng người họa, diễn xuất tự nhiên, nhìn qua thật đúng là có chuyện như vậy, nhưng mà Diêu Quang đứng một bên đã sớm nghe qua hai người này hát khúc ca tụng nhau, nhin không được nổi một thân da gà.

Nói đến nước này, nếu Diêm Quân vẫn kiên trì bắt Tống Đế Vương mang về Địa phủ, ngược lại lại có hiềm nghi không để ý đến thương sinh, trước mặt hai vị này, một cái là lão Long vạn năm nhiếp phục tứ hải, một cái là lão quỷ xem hết thiện ác có thể phân biệt thật giả, nếu muốn dỡ sân khấu của bọn họ, thật sự rất gian nan.

Diêm Quân cũng bắt đắc dĩ, đành phải thở dài một tiếng: “Tống Đế Vương, nếu ngươi đã quyết ý ở lại dương gian trợ giúp tinh quân tìm châu, bốn vương cũng không ngăn trở nữa.”

Tống Đế vương hạ mắt liễm mi, thái độ phục tùng thụ giáo.

Bất quá Diêm Quân mặt đen cũng không mua trướng này, liếc mắt nhìn y: “Bất quá, chờ việc này hoàn tất, sau khi ngươi quay về địa phủ, án quyển trong điện nhất định chồng chất như núi, đại khái ba ngàn năm cũng không cần hưu mộc.”

Tống Đế Vương thờ ơ, bất quá khóe mắt vẫn nhin không được hơi hơi run rẩy.

Một bên Đông hải Long vương lại là khóe miệng run rẩy, suýt nữa cười ra tiếng.

Cao, thật sự là cao.

Diêm la quỷ tiên ở Địa phủ đảm nhiệm chức vụ, vốn không cần dùng vàng bạc tiền tài, bổng lộc với bọn họ tất nhiên là vô dụng, phạt cũng là phạt suông. Hơn nữa mười tám tầng địa ngục không thấy thiên nhật, thừa dịp hưu mộc đến thế gian đi dạo có thể nói là ngày thông khí của thập điện Diêm La, từng nghe nói có một Diêm La vương vì một ngày hưu mộc thậm chí không tiếc dùng thiên kim đến đổi, nếu là ba ngàn năm cũng không hưu mộc..... Phỏng chừng cho dù có là Diêm La vương cũng phải nổi điên!

Diêm Quân vung tay áo, thi nhiên xoay người, chân bước nhanh, từ thật hóa hư, thân hình khô ngo biến mất trong hư không.

Lúc này Tống Đế Vương mới nhẹ nhàng thở ra, ba ngàn năm không có hưu mộc quả thật có chút đáng tiếc, nhưng dùng để đổi cùng Diêu Quang làm bạn nơi nhân gian trong hơn mười năm ngắn ngủn, y lại cảm thấy cũng có không nửa điểm đáng tiếc.

Lúc này thần hồn buông lỏng, hồn phách mất đi sự bảo hộ của thân xác lúc này hơi có cảm giác tản ra, dù

sao tán hồn du phách đều không phải là chuyện tốt, cho dù là tiên gia, một khi hồn phách ly thể liền yếu ớt như trẻ mới sinh, huống chi y từng bị hồn phi phách tán?

Diêu quang vội vàng tiến lên, tuy biết y hồn phách suy nhược, chính mình lại không biết thuật tăng bổ, nhất thời thúc thủ vô sách, gấp đến độ như kiến bò chảo nóng.

“Đừng lo lắng, ba hồn bảy phách của ta đã được trùng tu phục hồi như cũ, về sau dùng thêm chút thời gian tu bổ thích hợp sẽ không có việc gì.” Tống Đế Vương mỉm cười, an ủi Diêu Quang, nhưng mà nụ cười kia nhìn qua lại hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Diêu Quang cũng là tiên nhân, sao không biết y cường nghịch thiên mệnh, lấy định hồn đinh cắm vào đỉnh đầu định hồn, bảy phách nguyên bản đã bị tổn thương, hiện giờ lại trải qua tụ hồn đăng tu luyện hoàn nguyên, nhất định là đại thương nguyên khí. Thế nhưng y vẫn cười an ủi mình.....

Một bên Đông hải Long vương lạnh lạnh nói: “Hồn nguyên tổn thương không thể so với vết thương trên da thịt, nhẹ thì hao tổn tu vi mấy trăm năm, nặng thì hao tổn thiên thọ.”

Diêu Quang vội hỏi: “Có phương pháp tu bổ nào không?”

Long vương liếc mắt nhìn Tống Đế Vương, dường như có chút do dự, thấy Tống Đế Vương cũng không có ý muốn nói ra tình hình thực tế.

Diêu Quang nóng nảy: “Rốt cuộc là biện pháp gì? Nói mau! Bằng không bản quân hủy Thủy Tinh Cung của ngươi!!”

Long vương cũng không phát hỏa, chậm rì rì nói: “Chuyện này không đơn giản, cổ có phương pháp song tu, chính là mượn nguyên thần giao hợp, bù đắp tổn hại.”

“Song tu?!” Diêu Quang cũng từng nghe nói về phương pháp này, vội kéo Tống Đế Vương, “Đi theo ta!” Nói xong ngự thủy nhảy lên, mang theo Tống Đế Vương chạy vào Thủy Tinh Cung.

Đông hải Long vương thấy thế ha ha cười: “Trượng Li, người phân phó xuống dưới, triệt hết người hầu trong Hồi Long Điện, nếu không được phân phó, không được tới gần!”

“Tuân lệnh!!” Trượng Li có chút mặc danh kỳ diệu, bất quá Long quân đã ra lệnh, đương nhiên tuân theo.

Lúc này Đông hải Long vương nhìn về phía đám Côn ngư trụi vẩy, trong con người vàng kim hiện lên một tia lệ quang: “Ái khanh, người cảm thấy trầm nên xử trí đám cá to đầu không biết sống chết này như thế nào?”

38. Quyển 2 - Chương 19

Trần thế diệt thì thả tĩnh thính, thiên tấn cùng đồ đãi quân tư

Diêu Quang kéo Tống Đế Vương một đường chạy về Hồi Long điện, trở lại căn phòng đêm qua tá túc.

Vừa mới vào phòng, lại bị Tống Đế Vương giữ chặt.

Diêu Quang khó hiểu quay đầu lại, lại nghe y nói: “Diêu Quang, người đừng nghe Long vương nói lung tung. Phải biết phương pháp song tu nhất định phải hai người tâm ý tương thông, nếu không không thể thi triển, huống chi nguyên thần thoát thể là cực kì mạo hiểm, hơi không cẩn thận, cả hai đồngng vẫn, rất nguy hiểm, không thể khinh thử.” Vừa nói, y vừa giẫy khỏi tay hắn, “Ta tuy là Quỷ Tiên, nhưng tốt xấu gì cũng là Diêm La điện chủ, hồn phách bị thương, sau này dùng nhiều tâm tư tu luyện, liền có thể khôi phục, người không cần phải canh cánh trong lòng.”

“Thật sự?” Ánh mắt Diêu Quang trong suốt như ngọc bích.

Tống Đế Vương bị hắn như vậy nhìn, không khỏi có chút chột dạ, dời tầm mắt.

“Điều ta ghét nhất, chính là người cứ giấu giếm mọi chuyện với ta.”

“Ta cũng không ý này.” Tống Đế Vương thở dài một tiếng, đưa tay qua giữ chặt Diêu Quang hiện giờ y không có thân thể, vì vậy cho dù kéo lại, kỳ thật cũng không có cảm giác gì, chính là động tác như thế, bất tri bất giác đã trở thành thói quen, “Ta không phải là cố lộng huyền hư, ta chỉ là...” Tống Đế Vương do dự một lát, vẫn là nói ra, “Không muốn người mạo hiểm.”

“Người.....” Diêu Quang trừng y, “Hay là ở trong lòng người, ta giống với đám tiên nhân chỉ cầu vạn năm an nhàn, chỉ cho phép người mưu sự cho ta, cũng không cho ta thay người bài ưu giải nạn?”

Tống Đế Vương nhất thời nghẹn lời, hạ mi rũ mắt, thở dài nói: “Không phải là không muốn, nhưng mà... Người cũng biết, cái gọi là song tu, kỳ thật đó là chính là thuật mây mưa giao hợp?”

Đôi má Diêu Quang đỏ lên, nhưng cũng không ra vẻ không biết.

“Lẽ này đương nhiên ta biết.”

“Hay là người đã quên?” Khóe miệng xẹt qua một mặt cười khổ, “Đây chính là nguyên nhân ta hồn phi phách tán... Ta... Vẫn nợ người một câu xin lỗi.” Y ngẩng đầu, chăm chú nhìn Diêu Quang, “Nhưng mà, cho dù khi đó ta xác thực đã làm chuyện quá đáng, thế nhưng ta hoàn toàn không hề hối hận. Tất cả mọi

chuyện, xuất phát từ tâm, tuyệt không có ý khinh nhục.”

Diêu Quang chấn động, hồi tưởng lại đêm hôm đó.

Khi đó bởi vì bị nhục nhã cùng phần nộ che mờ hai mắt, căn bản chưa từng chú ý tới Tổng Đế Vương khi đó ôm tâm tình như thế nào..... Lấy hiểu biết của hắn đối với tên gia hỏa quỷ kế đa đoan này, y tuyệt đối không thể không rõ kết cục của kẻ đắc tội Phá Quân... Nhưng mà y lại không hề do dự đi làm, thậm chí vì áp chế lực lượng không thể khống chế của mình mà thi triển quỷ âm lực tới hồn phi phách tán... Cho tới bây giờ chưa từng có ai có thể như Tổng Đế Vương, không tiếc hao tổn bản thân, vì hắn mà làm mọi việc, chỉ cầu hắn có thể vui vẻ thoải mái...

Bất tri bất giác, Tổng Đế Vương vô thanh vô tức bày ra tầng tầng lớp lớp mạng lưới, mà hắn đã cũng trong từng chút bất tri bất giác, chặt chẽ rơi vào trong đó, tránh không ra, cũng không muốn tránh.....

“Ta đã nói không có vấn đề gì!! Người đừng luôn chít chít méo mó ở đây dây dưa chuyện xưa!”

Diêu Quang không tranh luận với y thêm nữa, một tay lấy đẩy y ngã lên giường, quát ra lệnh: “Đừng nhúc nhích, nằm yên đó cho ta!!” Thấy y còn muốn cự tuyệt, liền trực tiếp hạ xuống một cái định thân chú, “Việc này do ta tác chủ! Người đừng nói thêm gì nữa!”

Diêu Quang không hề để ý tới ánh mắt Tổng Đế Vương muốn nói lại thôi, nhắm mắt lại, niệm động pháp quyết thả ra hồn nguyên, dung nhập vào bên trong hồn phách Tổng Đế Vương.

Mặc dù Phá quân tinh lịch thế ngàn vạn năm, nhưng mà lấy nguyên thần thoát thể xâm nhập hồn phách người khác cũng là lần đầu.

Sau khi nhập hồn, chỉ cảm thấy bốn phía một mảnh sương mù huyền ảo, tựa thật mà hư, khi hắn bước ra khỏi sương mù, quan cảnh nhìn thấy lại rất tinh tường!

Trên cửu thiên vân tiêu, lê hoa hương tuyết hải!

Hắn đương nhiên sẽ không nhận thức sai, dù sao ngàn năm trước, chỉ cần Thiên Xu phụng mệnh hạ phạm cầm yêu hàng ma không ở Thiên cung, hắn sẽ ngồi trên cây tuyết lê hoa này, phát ngốc, nhìn về hướng Nam Thiên Môn, chờ đợi Thiên Xu đắc thắng trở về.

Hắn nhớ tới một ngày nào đó.

Một cái thư sinh hướng hắn hỏi đường, nếu không phải quỷ âm khí đầy người, xem bộ dáng kia, thật giống như một phạm nhân xâm nhập tiên cảnh.....

“Người không nên tới đây.....”

Thanh âm từ phía sau truyền đến, dưới tàng cây một gốc lê hoa, bóng cây loang lổ phủ xuống bộ trường bào trắng của thư sinh.

Y nhìn đến tinh quân mình tưởng niệm đã lâu.

Nguyên thần ly thể, Diêu Quang không còn mang bộ dạng gầy teo kia nữa. Thiếu niên tinh quân da trắng như sữa, môi anh đào ướm ất, nghệ thường tuyết trắng theo gió tung bay, tóc mây đen óng phát phơ...

Trên chín tầng trời, lại có tiên nữ lệ dung nào có thể so sánh được với Phá Quân của y?

Thiếu niên tinh quân nghe thấy y nói chuyện, nhất thời buồn bực: “Sao ngươi cứ nói nhảm nhiều như vậy? Ta nói như thế nào liền như thế đấy!! Ngươi! Mau cởi sạch quần áo, tìm một chỗ nằm xuống cho ta!!”

Tổng Đế Vương đương trường kinh ngạc, thật sự không nghĩ tới hần cư nhiên như trực tiếp lớn mật như vậy, bất quá theo cái tai đồ ửng của thiếu niên, có thể nhìn ra được hần bất quá là cường ngạnh biểu hiện ra bộ dạng trấn định, kỳ thật đã sớm tim đập như sấm.

Thấy y không hề động đậy, Diêu Quang tiến lên hai bước, cũng không quản hần nguyện ý hay là không muốn, đã dễ dàng đẩy người ngã xuống đất.

May mà này phiền lê hoa hải trải qua vạn niên tuế nguyệt, hàng năm hoa rơi như tuyết, trùng trùng điệp điệp, giống như trải trên mặt đất một lớp đệm cánh hoa thật dày trắng xóa, Tổng Đế Vương ngã trên mặt đất, cũng không cảm thấy đau.

Thiếu niên xoay người áp đến trên người y, kéo y phục của y đang muốn dùng lực xé rách, lại bị Tổng Đế Vương chặt chẽ đè lại: “Không thể như thế.”

Diêu Quang muốn hất tay y ra, lại bất đắc dĩ phát hiện tay y không hề thả lỏng như trước kia, trở nên dị thường hữu lực.

“Ta đã sai lầm một lần, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!”

Tổng Đế Vương nhìn hần, khoảng cách giữa bọn họ lúc này bất quá chỉ có nửa thước, trong đôi mắt thâm thúy chỉ có bóng dáng thiếu niên thanh lệ thoát tục. Giống như trong ánh mắt này, vẫn chưa từng tồn tại bất luận kẻ nào hay chuyện gì, cửu thiên thập địa, chỉ có Phá Quân Qiêu Quang đủ khả năng lưu lại bóng hình trong mắt điện chủ đệ tam điện.

“Lúc trước là ta quá mức tự cho là đúng. Trong lòng... thâm nghĩ chỉ có cách này mới có thể hái được tinh tử trên chín tầng trời. Lại xem nhẹ nếu ngươi không cam tâm tình nguyện, nếu ngươi không thể nào thích ta, làm như vậy kỳ thật chẳng hề có ý nghĩa.” Gương mặt đoan chính nho nhã cười ầm ập, không có nửa điểm tối tăm, chỉ có thoải mái, “Không nghĩ nhân duyên tề ngộ, có thể cùng ngươi kết bạn ở thế gian, sớm chiều tương đối, mới biết, vì sao phạm nhân lại cố chấp với lương tình tương duyệt như thế..... Diêu Quang,

người có hiểu tâm tư của ta?” Y nắm lấy bả vai Diêu Quang, chậm rãi ngồi dậy, “Cho nên, trừ phi người thật tình nguyện ý cùng ta hiểu nhau gần nhau, nếu không, ta tuyệt không miễn cưỡng người làm bất cứ chuyện gì!”

“Ta... Ta không phải.....” Diêu Quang có miệng khó nói, gương mặt như mỹ ngọc ghen đỏ thắm. Cho dù hắn làm tinh quân mấy vạn năm, nhưng cũng chưa từng ở trước mặt Thiên Xu nói qua một lời nửa tiếng tư mộ liền biết hắn tuy rằng mặt ngoài xem ra hung hãn khủng bố, nhưng kỳ thật đối với chuyện tình yêu lại giống như tờ giấy trắng.

“Đừng bức chính mình, Diêu Quang, người là tinh tử chốn cửu thiên, vốn nên vô ưu vô lự, không thể bị thế tục quần thúc. Ta không hy vọng bởi vì ta tồn tại mà khiến người khó xử.” Tổng Đế Vương nâng tay lên, kéo hắn vào lòng mình, “Xem đi, chúng ta một cái là tinh quân, một cái là Diêm La, tiên thọ như thiên tề, người có thể chậm rãi suy nghĩ, ta có thể chậm rãi chờ, chỉ cần người trước khi trần thế diệt, thiên cùng đồ, nghĩ muốn tốt lắm, nói cho ta biết, như vậy là đủ rồi.”

Gì là thiên hoang? Gì là địa lão?

Đó là tiên thọ dù dài, ngàn năm giống như nháy mắt, nhưng phải chờ tới khi thiên hoang địa lão,

đó là cái hẹn xa xôi đến bậc nào?!

Y lại nguyện ý chờ, mà chờ đợi, bất quá là một câu trả lời đơn đơn giản giản.

Vị chúa tể của Hắc Thăng đại địa ngục, vốn không nên quỳ lụy như thế, nhưng mà bị tình ti nhìn không thấy quần lầy, Diêm La vương đệ tam điện lại không bằng phạm nhân bình thường.

Phạm nhân sinh mệnh hữu hạn, vội vàng hơn mười năm, không chiếm được, sẽ học được cách buông tha, nhưng mà tiên nhân có tiên thọ dài đằng đẳng, trong khoảnh khắc động tình đồng nghĩa với vạn năm tương tư.

“Không cần.” Diêu Quang cảm thấy vị trí nơi trái tim giống như bị một bàn tay vô hình gắt gao bóp chặt, đau đến chẳng thể hô hấp, “Bây giờ ta liền nói cho người ” Hai tay hắn ôm lấy hai má Tổng Đế Vương, hai mắt nhắm lại, hạ thấp đầu, hôn lên đôi môi Tổng Đế Vương.

Nụ hôn của Phá Quân, một trong tam sát khiến người nghe tên đã sợ mất mật, có chút ngoan, có chút quyết tuyệt, càng nhiều chính là nghĩa vô phần cố.

Thiếu niên nhắm chặt mắt lại, khăn trương đến hơi hơi run rẩy, cho nên, hắn không có biện pháp thấy, đôi môi bị hắn ấn chặt, khoe miệng chậm rãi, nhẹ nhàng, dường như không có dấu vết vẽ lên một độ cong quý dị...

Một bàn tay chậm rãi chạm vào eo thiếu niên, nghệ thuật đơn bạc, thiên y nhẹ như chẳng có gì, hoàn

toàn có thể cảm giác được làn da nơi thắt lưng nhỏ gầy mà mềm dẻo, mà da thịt dưới lớp y phục, nói vậy càng thêm tinh tế.

Nhưng mà bàn tay kia cũng không nóng vội, chỉ nhẹ nhàng an ủi, cao thấp dao động, cách một tầng sa mỏng, da thịt cùng ma thịt ma xát mang theo một tia rung động.

Thiếu niên không biết gì về tình dục, trên lưng cũng thật mẫn cảm, chỉ là đụng vào như vậy đã khiến hắn run rẩy không thôi, khẩn trương tới đôi môi mím chặt như vỏ trai cũng khê tràn ra một tiếng ngâm thấp. Nụ cười trên khóe môi Tống Đế Vương càng thêm sâu sắc, đầu lưỡi linh hoạt tách ra đôi môi lộ ra sơ hở, lướt qua hàm răng, bắt được chiếc lưỡi kinh hải bên trong, khiêu khích nó cùng nhau khiêu vũ, mang theo một chút cường ngạnh, rồi lại không mất ôn nhu, giống như đối phương tùy thời đều có thể đẩy y ra cự tuyệt nụ hôn này.

Tự do lớn nhất, trong nhiều thời điểm sẽ tạo thành do dự cho người thừa nhận, trong khoảnh khắc hoang mang nghi hoặc, đủ để cho đối phương thừa cơ tiến tới.

Bạc thường bắt tri bắt giác đã bị rút đi, hiện ra thân thể mịn như ngưng chi, trắng như bạch ngọc thượng đẳng, mái tóc mây dài như thác nước rối tung trên lưng, che khuất bàn tay đang tuần tra bên dưới. Bàn tay không an phận mở ra, dờn ra phía trước, ma chỉ điểm nhẹ hai khóa thù du anh sắc trước ngực thiếu niên, tinh tế vân vê.

Cho dù tam giới to lớn, chỉ sợ cũng chưa từng có người dám can đảm đối đãi vị ác sát tinh quân này như thế, thiếu niên chống đỡ không được anh ra tiếng đến, nhưng mà kia một chút tiếng động kia đều bị đôi môi nam nhân gắt gao phong bế môi hắn nuốt đi. Thần thiết giao triền, thanh âm tiên dịch dính dính giữa lê hoa tuyết hải im ắng vang vọng bên tai, hơn nữa động tác không quen thuộc, thiếu niên cơ hồ không thở nổi.

Cuối cùng Tống Đế Vương buông hắn ra, thiếu niên bởi vì không quen sự sự đối đãi này mà trở nên thở dốc không ngớt, đôi môi bị chà đạp đến sưng đỏ hơi hơi mở ra làm chiếc lưỡi bên trong như ẩn như hiện. Tiên dịch thấm ướt khóe môi, điểm nhiễm tuyến hồng, thiếu niên có dung nhan tuyết lệ lúc này tăng thêm vài phần tình hoặc chưa bao giờ từng lộ ra trước người khác.

Ánh mắt nam tử càng thêm thâm thúy, nhiệt lưu dưới bụng bắt đầu khởi động, song chưởng căng thẳng, kéo thiếu niên vào trong lòng, không đợi hắn thở dốc thêm nữa, lần thứ hai hôn lên bờ môi hồng kia.....

Lảm nhảm: Hôm nay rằm 15/7, muốn đi leo núi ghê gớm ; ^ ; về đau nhức tay chân 3 ngày cũng vẫn hớn. Nhưng năm nay thật bó tay, buổi trưa hôm qua còn tung tăng chạy nhảy, ngủ một giấc chiều dậy liền bị cảm, đầu vầng mắt hoa thờ không nổi... đi núi thì đi được rồi, nhưng khi về chắc chắn có người khiêng về, chuyển thẳng vào bv =__=

Mà nói lại, dường như lâu rồi cũng không đi dã ngoại...

Thật muốn đi quá *lăn qua lăn lại*

39. Quyển 2 - Chương 20

Sơ lộ niềm diệp thúy dục tích, nhị hoa giải ý tùy liễu phi

—

Nụ hôn lần này, trở nên không để cho cự tuyệt, thậm chí có chút thô bạo.

Trong lòng là tình tử y tâm tâm niệm niệm đích, nếu đối phương đã lấy hành động kể ra tâm ý, lúc này đã không cần cưỡng chế tình dục bùng nổ ngày ngày đêm đêm dưới vẻ ngoài an ổn.

Bàn tay dao động ở trên người dần dần trượt xuống, lại cực kỳ quen thuộc thoát đi tầng sa mỏng trên người Diêu Quang, làn da thiếu niên nhuộm sắc trắng ngà hoàn toàn xích lửa, ngồi trên đùi y, bị hung hăng địa hôn trụ mà không thể không ngẩng cao chiếc cổ tựa như bạch ngọc tuyệt đẹp. Nam nhân không mất thời cơ cầm lấy dương vật cũng đồng dạng bán ngẩng đầu của thiếu niên.

Ngọc trụ thật ra lại bất đồng với chủ nhân của mình, nhu thuận mà nóng bỏng dừng trong tay y, bởi vì y chạm đến mà ngược ngừng run rẩy, bắt đầu nhô đầu ra, linh khẩu điểm xuyên những giọt tuyến dịch trong suốt, y dùng ngón cái khẽ vuốt qua thấm ướt cô đầu, làn da non mềm càng trở nên phấn nộn.

“Ân.....” Thiếu niên chịu không nổi cao thấp giáp công trùng kích, cánh tay choàng trên vai Tống Đế Vương không khỏi dùng lực.

Nam nhân cư nhiên ngừng lại, rời khỏi bờ môi hắn, đành chỉ tắt cả động tác, chỉ nhẹ nhàng mà ôm lấy thất lưng thiếu niên, hỏi: “Không muốn sao? Đừng lo.” Y cười đến vân đạm phong khinh như thế, cho dù sắc màu tình dục chưa hề thối lui, nhưng y cũng không tiếp tục, “Ta có thể chờ.”

Y vẫn cứ kiên quyết như thế, giống như hoàn toàn coi nhẹ việc không chế dục vọng căng tràn như cánh cung mà thân thể buộc chặt, cùng với phân thân nóng cháy sớm nhất trụ kinh thiên cộ giữa đùi hắn.

Diêu Quang khẽ cắn môi, dùng sức lắc đầu, màu đỏ ửng lan tỏa trên khuôn mặt tuần mỹ, giống như giữa đóa sen trắng tỏa ra một tầng đỏ tươi, câu hồn đoạt phách.

“Không phải ta cự tuyệt.....”

“Đó là vì sao?”

Diêu Quang bỗng nhiên có chút chán ghét sự dung túng cùng rộng lượng của nam nhân này, hắn dời đi tầm mắt, có chút xấu hổ nói: “Ta chỉ là ... Ta không hiểu chuyện này...”

“Không sao, ta có thể dạy ngươi.”

Thanh âm của nam nhân trở nên rất khàn, tuy rằng Diêu Quang đang xấu hổ, nhưng nghe thấy thanh âm khó nhịn được áp lực này, nhưng cũng không thể không buông ra mặt mũi, cúi đầu hừ nói: “Ngươi nói đi.....”

“Mở chân ra.....”

Diêu Quang vốn đang ngồi khóa trên đùi y, dương vật trước đó bị y thoáng trêu đùa đã muốn ngẩng đầu trực chỉ lên trên, hiện giờ nếu buông ra, lại không thể che đậy, có thể là đối phương bày mưu đặt kế, hắn đành phải cẩn thận, đôi chân bạch ngọc lại khẽ động, rõ ràng rành rành mở ra thật lớn trước mặt nam nhân.

Động tác khiến ngọc trụ thoáng nghiêng về phía trước, một giọt trong suốt tùy theo đó chảy xuôi, mang theo một sợi tơ trắng dính bám vào linh khẩu không cho rơi xuống.

Thanh âm nam nhân lại càng khàn khàn, dẫn dắt tay hắn, sau khi làm cho ngón tay va chạm vào song nang lại tiến tới huyết khẩu khấp chặt kia.

“... Muốn tiến vào thân thể ngươi, chính là... sợ ngươi bị thương, nơi này thật chặt ... Ngươi có thể giúp giúp ta không?...”

“Ân.....” Diêu Quang có chút khó xử, hắn cũng không biết nên làm như thế nào mới có thể để mình tiếp nhận đối phương, nhưng hiển nhiên tình huống trước mắt là không được.

Thanh âm tràn ngập dụ hoặc, giống như quỳ mị vang lên bên tai.

“... Ngươi có thể dùng ngón tay thử trước một lần... Nếu như không được, coi như xong.....”

“Ân, ta thử xem.....”

Ngón tay lạnh một chút, không biết bị thoa lên thứ gì dính dính ẩm ướt, huyết khẩu tuy rằng khô khốc, nhưng mà được thủy dịch bôi trơn cùng với chính mình cân nhắc lực độ mạnh yếu thích hợp, ngón tay lại dễ dàng trượt vào.

“Đi vào rồi!” Diêu Quang có chút vui mừng, không thể ngờ được dễ dàng như vậy.

“Vẫn chưa được.....” Thanh âm của nam nhân cơ hồ là từ yết hầu phát ra, “Còn phải thêm vào hai ngón

tay... Nếu không sẽ bị thương, ta không thể làm người bị thương...”

“Ân... Ta đã biết.....” Diêu Quang có chút gian nan làm theo lời y nói, đối phương thực sắc sảo đỡ lấy thất lưng hắn, tránh cho hắn nhũn ra mà té ngã, nhưng tiếp theo lại không thuận lợi như vậy, đơn giản có đầy đủ thủy dịch bôi trơn, qua một khắc chung, rốt cục thì thành.

Hắn nâng lên ánh mắt ẩm ướt: “Có thể rồi chứ?”

Hơi thở còn chưa ổn định, liền nghe nói: “Diêu Quang, người nâng thất lưng lên được không? ...”

“Ân.....” Diêu Quang đành phải nghe theo.

“Nơi này, đứng, nhẹ nhàng mà ngồi xuống...” Theo động tác của hắn, một vật thể lớn cứng như thiết bồng đặt trên huyết khẩu khi này hắn cố gắng mở rộng, hắn theo bản năng muốn né ra, thế nhưng âm thanh của đối phương không mất ôn nhu lập tức nói tiếp: “Nếu như chịu không nổi, ta sẽ dừng lại ngay lập tức...”

“Dừng... Ta, ta thử xem...” Diêu Quang hít vào một hơi, đè nén xuống bản năng mâu thuẫn trong lòng, chậm rãi ngồi xuống, đỉnh vật thẳng tắp hướng lên kia chen vào huyết khẩu nhỏ hẹp, theo động tác hắn đi xuống mà tiến nhập vào dũng đạo, không tính là rất đau, dù sao chính hắn có thể khống chế tốc độ cùng động tác.

Thật vất vả nuốt vào hơn phân nửa, Diêu Quang cảm thấy được chính mình tựa như bị một cây chùy vừa nóng vừa cứng chọc thủng thân thể, đồng thời cũng chặt chẽ khảm vào trong cơ thể đối phương. Cảm giác kỳ diệu, làm cho hắn xem nhẹ một chút cảm giác không khỏe cuối cùng.

“Vất vả.....” Hơi thở nóng bỏng để sát vào vành tai hắn, “Khó chịu sao? Đều do ta không tốt...”

“Cũng tạm được.....” Diêu Quang nắm chặt bờ vai y, không dám nhìn tới mặt đối phương, “Sau đó phải như thế nào?.....”

“Lúc sau liền giao cho ta đi.....”

Diêu Quang thoáng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng...

Còn chưa phục hồi tinh thần lại, nam nhân giống như bão tố mạnh mẽ xông lên, khiến hắn ngay cả thời gian kinh hô cũng chưa kịp đã bị cuốn vào lốc xoáy tình ái.....

Lá non vừa hé, sắc xanh ướt át, nắng sớm chột lóe, tô điểm ráng trời.

Long cung Thiên điện, bạng nữ hầu hạ Đông hải Long vương dậy sớm, Long vương dùng muối đen xúc

miệng, lại tiếp nhận khăn nóng trên tay bạng nữ lau mặt lau tay rồi mới quay đầu, nhìn thượng tướng quân đang khoanh tay đứng ở góc phòng. Hôm nay Trương Li không mặc nhung giáp, nhưng cho dù trên người không phải áo giáp mà là trường y viền bạch cừu, đỉnh đầu cũng không đội mũ giáp mà thay đổi khăn xanh bó tóc, vị tướng quân đầy kinh nghiệm chiến trận này dù thế nào cũng khó mà che giấu đi phong tư cương nghị của một vị võ tướng.

“Khởi bẩm bệ hạ, Côn vương cùng chúng Côn tộc hiện còn đang giam ở hoang uyên ngoại hải, chờ đợi bệ hạ xử lý.”

Long vương thần nhiên ngồi xuống, bạng nữ lập tức dâng hương trà, hần tùy tay cầm lấy uống một ngụm, nhuận nhuận hầu, mới nói: “Kể có can đảm ngang nhiên nghịch ý trẫm, dường như mấy ngàn năm qua chưa từng có đi?”

Trương Li diện vô biểu tình, đáp lại: “Từ sau lần Li tộc làm loạn, đã có ba nghìn năm trăm năm.”

“Nga.....” Lúc này lại có vài tên Lí thị (cá chép) tay nâng kim ti lưu ly trấn đặt lên bàn, trên trấn là các loại điểm tâm tinh xảo, Long vương tiếp nhận đĩa ngọc bạng nữ dâng lên, gấp một khối sủi cảo màu ngọc bích, thưởng một ngụm, ước chừng là cảm thấy được hương vị khá được, ăn liền hai cái, sau đó buông đĩa, tiếp nhận khăn thoáng lau miệng, mới tiếp tục lời vừa rồi, “Như vậy lần này, ái khanh cảm thấy nên xử trí đàn Côn cả gan làm loạn này như thế nào?”

“Kể phạm Đông hải ta, tru.”

Một bạng nữ xinh đẹp vốn đang lặng lẽ đánh giá vị thượng tướng quân uy vũ bất phạm này, nhất thời bị một thân sát phạt khí của hần sở nhiếp, tay chân mềm nhũn, “Xoảng!” một tiếng, trượt tay đánh nát lưu ly trấn, nhất thời hoa dung thất sắc quỳ rạp xuống đất.

Long vương giống như đã sớm có sở liệu, nâng mi cười, cũng không trách tội, phất tay ý bảo chúng thị lui ra.

“Cũng có thể.” Long vương khẽ híp long nhãn, không hề có nửa điểm hài hước.

Chỉ sợ hần khoắc tay thêm một cái, Trương Li sẽ lập tức xoay người rời khỏi điện, thẳng đến hoang uyên ngoại hải, giết sạch cự Côn, thế đủ để khiến hải uyên yên bình trở thành nơi thượng cổ cự thú bị diệt tộc!

Nhưng Đông hải Long vương lại mỉm cười.

“Bất quá nếu thực giết sạch rồi, ngược lại sẽ chọc đến đám tiên nhân trên trời kia, thế nào bọn họ cũng giương cờ đức hiếu sinh mà chõ mõm vào. Trẫm thật sự phiền chán loại này dây dưa không cần thiết này. Thôi được, tạm tha chúng nó tội chết.” Hần lại nhắc đĩa gấp một khối phong sào cao (bánh mật) màu mật ong, nếm a nếm, Long vương đại khái cảm thấy không thích vị quá ngọt, không ăn thêm nữa, buông đĩa ngọc, nhíu mày, “Bất quá, xâm phạm Đông hải ta, tàn sát Thủy tộc, tội này nếu như dễ dàng buông tha, ngày khác chẳng phải là ai cũng dám khi dễ Long tộc Đông hải ta hay sao?”

Trượng Li nói: “Xin nghe bệ hạ phân phó!”

Đông hải Long vương dùng trà thơm súc miệng, buông chung trà, chậm rãi nói: “Như thế, liền đánh nát xương cốt, bóc hết lân giáp, nhổ hết lợi nha, khoét hết mắt cá, rồi trục xuất chúng trở về Bắc Minh hải đi thôi!”

Trượng Li mặt không đổi sắc, chấp tay ứng lời: “Thần, tuân mệnh!”

Long vương nhìn thấy hần một bộ thần tử thuận theo phục tùng, đề điểm nói: “Ái khanh nhớ phải lưu lại tánh mạng chúng nó, hảo hảo truyền lời cho hậu đại, để cho Côn tộc kia... trọn đời không dám tiến hải vực Đông hải ta nữa bước.”

Tướng quân cả người run lên, không dám trả lời.

Trong mắt Đông hải Long vương xẹt qua một tia lạnh lẽo, lập tức hạ mi chuyển mắt, nhìn về phía Hồi Long điện, khóe miệng cong lên nụ cười giảo quyết: “Đúng rồi, đêm qua rối loạn, không kịp tra hỏi tình huống. Trẫm cùng Tống Đế Vương giao tình thâm hậu, cũng không biết hiện giờ thế nào rồi, ái khanh đi trước dẫn đường, trẫm muốn đến Hồi Long điện một chuyến.”

Trượng Li có chút kỳ quái, nếu thật sự là giao tình thâm hậu, tại sao hôm qua Tống Đế Vương vì mới hỏi phục hần phách mà suy yếu, lại không lấy ra Đường Hồn Đan chí bảo Long cung trợ giúp y vượt qua cửa ải khó khăn đó, ngược lại đưa ra phương pháp song tu gì đó?

Bất quá Long vương bãi giá, tướng quân tự nhiên vâng theo, vội vàng đứng dậy mở đường, một đường thẳng hướng Hồi Long điện.

Bên ngoài Hồi Long điện yên tĩnh không tiếng động, đêm qua Long vương lệnh Thủy tộc trong cung không được tới gần, vì vậy một đường đi vào cũng không thấy bóng dáng ngư thị.

Trượng Li đẩy cửa, vừa vặn gặp Tống Đế Vương đẩy cửa mà ra, liền thấy y tinh thần tràn đầy, nói vậy đêm qua song tu đã đại thành. Chỉ là không thấy Phá Quân tinh ở bên, Trượng Li cảm thấy hơi kinh ngạc, mà Long vương trong lòng đã hiểu rõ.

“Dư điện quân thức dậy thật sớm!”

Tống Đế Vương thấy Long vương, mỉm cười chấp tay: “Long vương điện hạ ngài cũng sớm a!”

“Sao lại không thấy Phá Quân tinh quân?”

“Nga, đêm qua hần trợ ta tu bổ hồn nguyên, thật sự là mệt muốn chết rồi, vì vậy ta hạ cái an hồn chú, để cho hần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Phiền toái Long vương phân phó các vị trong cung tạm thời đừng đến gần

Hồi Long điện, để tránh kinh động tinh quân.”

Người này da mặt đủ dày, ở địa bàn Long cung, cứ nhiên dám sai khiến Long vương, càng vì Phá Quân tinh yên giấc chiếm luôn cả tòa Hồi Long điện!

Một bên Trương Li sắc mặt không vui, nhưng Long vương cũng không chấp nhất, ha ha cười: “Dư lão đệ cần gì khách khí, người ta mặc dù một ở Hải giới, một ở Quỷ vực, nhưng tâm ý hõ thông, giống như Khổng Hoài huynh đệ, đồng khí liên chi, chiếu cố lẫn nhau, cũng là theo lý thường phải làm! Ha ha.....”

Tổng Đế Vương cũng không có xấu hổ: “Một khi đã như vậy, nếu Dư khách khí, thật sự có vẻ khinh thường Ngao huynh! Vậy tái phiên toái huynh phân phó đầu bếp trong cung, chuẩn bị tốt thức ăn nóng sốt. Hôm qua gây sức ép một hồi, tinh quân không uống được nửa miếng nước, hiện giờ thân thể phàm thai, không thể so với tiên thân có thể ngàn ngày không ăn không ngủ, cũng làm phiền Ngao huynh chiếu cố nhiều hơn!”

Được một tác lại muốn tiến một thước còn đương nhiên như vậy, phóng mắt khắp thiên hạ, sợ cũng cũng chỉ có vị quỷ thư sinh cười đến tư văn nho nhã này làm được....

Đồng hải Long vương cứ nhiên cũng không buồn bực, nhất nhất đáp ứng.

Sau đó, không hề để ý gợi chuyện: “Đúng rồi, lão đệ, người hiện giờ hồn ly thân thể, lại không tính toán chuyển về địa phủ, chẳng lẽ định lấy hồn phách theo sau Phá Quân tinh quân à?”

“Quả thật có điều không tiện.” Tổng Đế Vương có chút dăm chiêu, hỏi, “Thi hài kia của ta, hẳn là còn gởi ở chỗ Ngao huynh đi?”

Đồng hải long vương gật đầu, hơi kinh ngạc: “Hay là người nghĩ muốn.....”

Đối phương cười quỷ bí*, quỷ thư sinh hiện giờ bị vây trong trạng thái u hồn, không có dương khí của thân thể thể gian, âm khí càng nặng, bóng dáng hư ảo không có bóng lơ lửng trong nước clam cho người ta vừa thấy liền biết này tuyệt đối không phải là người..... (vì là quỷ nên là “quỷ bí” chứ không phải “thần bí” =)))

“Ha hã, tá thi hoàn hồn, luôn luôn là trò sở trường của quỷ địa phủ chúng ta!”

“.....”

“Đúng rồi, nghe nói trong bảo khố của Ngao huynh có một viên định nhan châu!” Tổng Đế Vương tựa hồ đối với bảo vật của Long cung thuộc như lòng bàn tay, “Nghe đồn châu này có thần hiệu định nhan, có thể làm xác chết ngàn năm không hủ, hoàn hảo như lúc ban đầu, người đã chết nhìn qua mặc dù chết nhưng như còn sống, cứ như đang ngủ.”

“Vậy thì sao!” Đông hải Long vương biến sắc, như lâm đại địch, tên này đột nhiên nhắc tới bảo bối này, nhất định là không có hảo ý!

Không ngoài dự liệu.....

“Tiểu đệ muốn mượn dùng một phen.”

“Không cho mượn!!”

Long vương chém đinh chặt sắt cự tuyệt, vung tay áo muốn đi.

“Ngao huynh chậm đã!” Quỷ thư sinh giữ chặt tay áo hắn, nhếch miệng cười, nụ cười kia muốn bao nhiêu âm trầm thì có bấy nhiêu âm trầm, tiến đến bên tai hắn, dùng âm thanh trầm nặng chỉ có hai người nghe thấy nói, “Có chuyện không biết Ngao huynh đã quên chưa. Tiểu đệ ngày ấy trên chiến trường thấy long thân thực hình của Trương Li tướng quân, bỗng nhiên cảm thấy có chút quen mắt, hẳn không phải tiểu Hoàng Li may mắn sống sót trong trận Li tộc làm loạn hơn ba ngàn năm đi?” Không để ý tới thân sắc Long vương càng lúc càng đen, Tống Đế Vương cười đến quỷ bí hơn, “Nếu tiểu đệ không có nhớ lầm, năm đó Ngao huynh chính là vì hắn xông vào Diêm La điện của ta, còn buộc ta giúp người trộm sửa sổ sinh tử...”

“Được rồi!!” Đông hải Long vương hét to một tiếng, cắt ngang lời y, trong con ngươi kim sắc là lửa giận bùng bùng, nhưng mà lại cố kỵ Trương Li phía sau nhất định có thể phát tác, cuối cùng, hừ một tiếng, bàn tay lớn chụp xuống vai Tống Đế Vương, suýt nữa chụp tẩn ba hồn bảy phách vừa mới phục hồi kia.

“Không phải là một viên định nhan châu sao?! Long cung của bốn vương còn nhiều mà, tặng cho người là được!!”

Một bên Trương Li không khỏi giật mình, cái gì còn nhiều mà, viên định nhan châu chính là bảo vật ngày thường Long vương thích nhất lấy ra khoe với ba vị Long vương khác kia mà, như thế nào Tống Đế Vương kia nói ba câu bốn chữ liền bị lừa đi?!

Tống Đế Vương chấp tay cảm ơn.

Bị lừa đi bảo bối, Đông hải Long vương âm thầm mài răng, giống như muốn từ trên người y cắn xuống mấy khối thịt cho hả giận, Tống Đế Vương chẳng hề để ý, dù sao y chỉ là hồn phách, không da không thịt.

“Nhận được thịnh tình của Ngao huynh, ta cùng với Phá Quân tinh quân cũng quấy rầy đã lâu. Hiện giờ chuyện tổ tháp như lửa xem lông mày, chúng ta không tiện kéo dài thời gian. Xin thỉnh Ngao huynh giao phó dạ quang như ý châu cho chúng ta, để chúng ta tức khắc chạy tới Tỏa Yêu Tháp phục mệnh.”

Vốn nghĩ Tống Đế Vương đến đòi nợ cũ thuận tiện xem kịch vui, Long vương thật thua đến bỏ nhào, trước mắt chỉ mong cái tên gia hỏa khiến người chán ghét cùng tên sát tinh tùy thời có thể xóc nóc Long cung kia mau mau cút đi!

Tuy lúc trước có là nói sẽ mở bảo khố mặc y tìm kiếm, bất quá đó chỉ là lời nói trước mặt Diêm Quân mà thôi, nếu thực sự mở cửa bảo khố, chỉ sợ Tổng Đế Vương có thể sử dụng đủ loại lý do dọn sạch sẽ tất cả bảo vật bên trong, hiện giờ y chỉ mở miệng đòi dạ quang như ý châu, đương nhiên là không còn gì tốt hơn!

“Như thế rất tốt! Bốn vương lập tức sai người đưa định nhan châu cùng dạ quang như ý châu tới cho các người, bộ thân thể kia của người cũng đã tu bổ tốt, đặt ở băng cửu thủy tinh (quan tài băng), tùy thời có thể lấy ra dùng!”

“Đa tạ Ngao huynh! Đúng rồi, tiểu đệ còn có một chuyện thỉnh cầu!”

“Lại sao?!”

Thủy Tinh cung lập tức chấn động lắc lư.

“Có thể nào phiền toái Ngao huynh đem cỗ long mã xa kia cho chúng ta mượn dùng một chút, Thủy Tinh cung cách lục địa thật là xa xôi.....”

“..... Cầm hạt châu rồi mau cút đi cho ta!!!”

—

Phong Y: *cười phá lên* kỹ năng cướp cạn... à nhầm, cướp biển *cười không khép miệng lại được*

Cơ mà đoạn H kia hình như bị thiếu thì phải *xoa cằm*, QT của mấy bộ kia cũng thiếu H *sờ cằm*

40. Quyển 2 - Chương 21: Kết Thúc

Diêu Quang trừng Dư Tĩnh.

Theo lẽ thường mà nói một người chết nên sắc mặt như vôi, mắt như cá chết, tứ chi cứng ngắc, cả người lạnh như băng.

Cổ tình thư sinh trước mặt này.....

Ánh mắt trong suốt, sắc mặt hồng nhuận, trừ bỏ nhiệt độ cơ thể hơi thấp một tí, khí sắc thậm chí so với trước khi y chết còn tốt hơn mấy phần!!

Thiên linh bị đinh cắm vào được Long vương thì pháp tu bỏ đã sớm tiêu tan dấu vết, trừ bỏ không có hô hấp không có mạch đập, y hoàn toàn chẳng khác gì người sống!!

Dư Tĩnh thấy hắn nhìn mình chằm chằm, liền cười cười chớp chớp mắt với hắn: “Như thế nào? Không thích bộ túi da này? Nếu như ngươi không thích, có thể quay đầu lại chọn một bộ khác.”

“.....” Diêu Quang rốt cục lửa giận bùng nổ, một cước đạp qua, đá thư sinh kia ngã xuống đất, quát, “Ngươi là Diêm La hay là trành quỷ*?! Xem thân thể là quần áo?! Tùy tiện thay đổi mặc vào?!” (QT dịch là ma cộp vồ, theo truyền thuyết, người bị cộp vồ ăn thịt biến thành ma, không dám tách ra khỏi cộp mà lại còn giúp cộp ăn thịt người khác. Chẳng liên quan gì việc đổi xác ==, thật muốn đổi thành “ốc mượn hồn” ==)

“Kia... Kia không phải đồ mới...” Thư sinh rất là ủy khuất, “Ta đây không phải sợ ngươi sau này nhìn ta mấy ngàn năm, nhìn thấy cùng khuôn mặt dễ dàng sinh ghét sao.....”

Diêu Quang một hơi không lên suýt nữa đau sốc hông.

Trừng mắt nhìn y một lúc lâu, thế nhưng không có tiếp tục quyền đâm cước đá, đứng dậy, như có như không bỏ lại một câu: “Ta thích cũng không phải bộ thân xác thối tha của ngươi!...”

Thư sinh ở sau lưng hắn đứng lên, mượn động tác phủi bùn đất che dấu đi ý cười thực hiện được trên khóe miệng.

“Tối rồi!”

Diêu Quang ngẩng đầu nhìn Tỏa Yêu Tháp đen kịt sâu thẳm cách đó không xa.

Hắc tháp cực đại ngủ say dưới màn đêm, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, ngay cả gió thổi qua phiến tử vực này cũng tạm dừng, không dám tạo ra mảy may âm thanh.

Thiết liên thô to vẫn đang chặt chẽ quấn quanh thân tháp, nhưng bóng dáng cao lớn sắc xanh luôn đứng trước tháp tiền cũng đã không còn tăm hơi.

Diêu Quang ngạc nhiên nhìn quanh: “Thiên Xu đâu?!”

Dư Tĩnh cũng kỳ quái, chính là y bình tĩnh hơn Diêu Quang, ngẩng đầu nhìn về hướng đỉnh tháp: “Chỉ sợ cái vị bị khóa trên đỉnh tháp cũng không ở đây?”

“Cái gì?!” Diêu Quang kinh hãi, lúc này hắn mới cảm giác được cổ yêu lực khủng bố làm cho người ta phát run trên đỉnh tháp kia đã sớm biến mất hầu như không còn, “Hắn thế nhưng ra khỏi tháp?! Vậy Thiên Xu.....”

“Đừng lo lắng, nếu Tham Lang tinh quân có việc gì, sáu vị tinh quân còn lại tất có sở cảm.” Hắc chỉ vào vị trí bắc đầu thất nguyên tinh vị trên trời, “Tham lang tinh mang đại thịnh, cũng không có dấu hiệu suy kiệt.”

Lúc này Diêu Quang mới thoáng yên tâm, nhưng vẫn có chút lo lắng: “Ngay cả tên kia đều rời khỏi tháp, chẳng lẽ tam giới lại phải gặp kiếp nạn?!”

“Cũng không hẳn vậy.....” Dư Tĩnh có chút dăm chiêu, “Vị kia nếu có thể dễ dàng chiêm ngời Bắc Minh Côn tộc xâm phạm Đông hải, đó là nói cho dù hắn đang ở trong tháp, phá vỡ tam giới cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Ý của ngươi là, hắn rời tháp là có nguyên nhân khác?”

“Không biết.”

“Ngươi.....”

“Vị kia chính là thượng cổ thần linh, mặc dù sa đọa thành yêu, nhưng tâm tư xem tấn thiên số này không phải ta hay ngươi có thể đoán được.” Dư Tĩnh thần nhiên, “Đã có Tham Lang tinh quân ở, hắn sẽ không ra đại loạn gì, ngươi không cần quá mức lo lắng.”

Không cần lo lắng?! Diêu Quang trừng mắt nhìn y, phía trước tròng Côn tộc đại loạn ở Đông hải suýt nữa lật ngã Đông hải, bất quá đó là chuyện cái vị trên đỉnh tháp chưa rời khỏi tháp! Lúc này còn không lo lắng thì thật sự là gặp quỷ!

Dư Tĩnh hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chuyện nghịch thiên yêu để cực kì nguy hiểm kia chạy ra khỏi tháp, tâm tình vô cùng tốt đề nghị: “Nếu Tham Lang tinh quân không ở đây, chúng ta đợi ở trong này cũng là vô dụng, không bằng tìm thêm mấy viên bảo châu trở về, biết đâu Tham Lang sẽ cần đến.”

Diêu Quang hơi hơi do dự, trước mắt Thiên Xu chẳng biết đi đâu, đúng như lời Dư Tĩnh nói, lưu lại nơi đây cũng là lãng phí thời gian.

“Được rồi.....”

“Vậy đi đâu trước mới tốt đây?” Dư Tĩnh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười, “Nghe nói trong động Mao Sơn Hoa Dương có một viên bảo châu, có thể trấn tà khu ma, không biết là thật hay giả, không bằng chúng ta đến nơi đó trước nhìn một cái đi!”

“Mao Sơn?!” Diêu Quang nhìn chằm chằm bộ thân thể đã chết rụng của quỷ Diêm La, “Nơi đó đều là mấy tay đạo sĩ lấy chuyện hàng khu quỷ ma làm nhiệm vụ của mình, ngươi muốn đi đến đó?!”

“Bọn họ khu quỷ của bọn họ, có quan hệ gì đến chúng ta đâu?”

Dư Tĩnh vẻ mặt thản nhiên, trở tay tùy ý bỏ xuống, ở trên hư không xé mở một vết rách tối om, bên trong thổi ra từng trận âm phong, cộng thêm tiếng quỷ khóc sói gào.....

Nhưng mà thư sinh kia lại hoàn toàn không cảm giác nhanh chân bước vào, quay đầu lại nhếch miệng cười với Diêu Quang: “Chúng ta đi đường tắt!”

Không biết khi đám đạo sĩ ngày ngày kêu trừ ma vệ đạo kia nhìn đến một con quỷ tá thi hoàn hồn tùy tiện từ âm dương lộ chạy đến địa bàn của mình, lúc đó sẽ gà bay chó sủa như thế nào?

Diêu Quang lộ ra một nụ cười có thể nói là ác liệt, không hề nhiều lời, lập tức nhảy vào, đứng bên cạnh Dư Tĩnh.

Kéo tay y, trong nụ cười kia, có một tia vội vã không thể chờ đợi thêm.

“Vậy còn chờ cái gì? Đi thôi!”

— Toàn văn hoàn —

Phong Y: Yup, xong Đế hồn lạc! *tung bông*

Nhưng hẳn là đã đọc xong toàn bộ hệ liệt thì chẳng ai thấy thỏa mãn với kết thúc thế này, nhỉ? (hầu như cả 6 bộ cũng đều như vậy cả). Nhưng mà nếu chỉ tóm gọn trong Đế hồn lạc thì đã đủ rồi, phải nói là kết thúc “viên mãn”? Cuối cùng Tống Đế Vương sau hơn ngàn năm đã ôm được mỹ nhân vào lòng, và càng thể hiện rõ bản chất phúc hắc ác liệt của anh~ thật sự chỉ có Dư Tĩnh mới xử lý được Diêu Quang Phá Quân tinh này mà thôi, bên Thiên Xu dẫn, cảm thấy Diêu Quang rất là nghe lời anh, rất là ngoan *bật cười*.

Trong Thiên Xu dẫn, trong trận chiến với yêu đế Ứng Long, vì cứu Diêu Quang mà bộ túi da của Tống Đế Vương bị trở thành thịt bằm, bị Diêu Quang trách, còn cười ngu nói “vậy thì trở về lại đi đầu thai lấy bộ túi da khác, chẳng phải người luôn cần nhân bộ túi da kia quá lạnh, tối ôm ngủ không thoải mái hay sao”, rồi Diêu Quang lại ngọt ngọt ngào ngào (?) đáp lại “Nếu như lúc đó người còn chơi trò mất trí nhớ, ta sẽ trực tiếp bóp chết người để người trở về đầu thai lần nữa.”, rất rất đáng yêu ^.^.

Btw, 6 tinh quân bị Ứng Long đánh bại, 6 vị ái nhân cũng trọng thương, Tống Đế Vương lại càng không thấy tăm hơi... kết thúc của Thiên Xu dẫn cũng chẳng nói gì về các CP này, phải qua “Du thế”, coi như là tổng hợp ngoại truyện của tất cả các CP mới nói rõ cuộc sống sau này của họ, thế nhưng “Du thế” đã bị ngưng giữa chừng, và đến nay vẫn không thấy tăm tích ; ^ ; o, *nghe ngào*

Thôi thì tự suy diễn vậy, hy vọng một ngày đẹp trời nào đó tự dừng lại thấy “Du thế” nguyên nguyên vẹn vẹn, lúc đó nhất định sẽ ôm lấy mà cười tít mắt cả tuần ^.^.

Hơn hết, cảm ơn mọi người đã ủng hộ Đế hồn lạc trong thời gian qua. Lần đầu tiên edit thể loại tiên yêu huyễn huyễn này nên hẳn sẽ có rất nhiều điều sơ sót, hy vọng mọi người có thể du di bỏ qua cho ^^.

Hy vọng các cậu sẽ tiếp tục ủng hộ ^^*cúi chào*

~TOÀN VĂN HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-hon-lac>